BØN
ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

Bøn

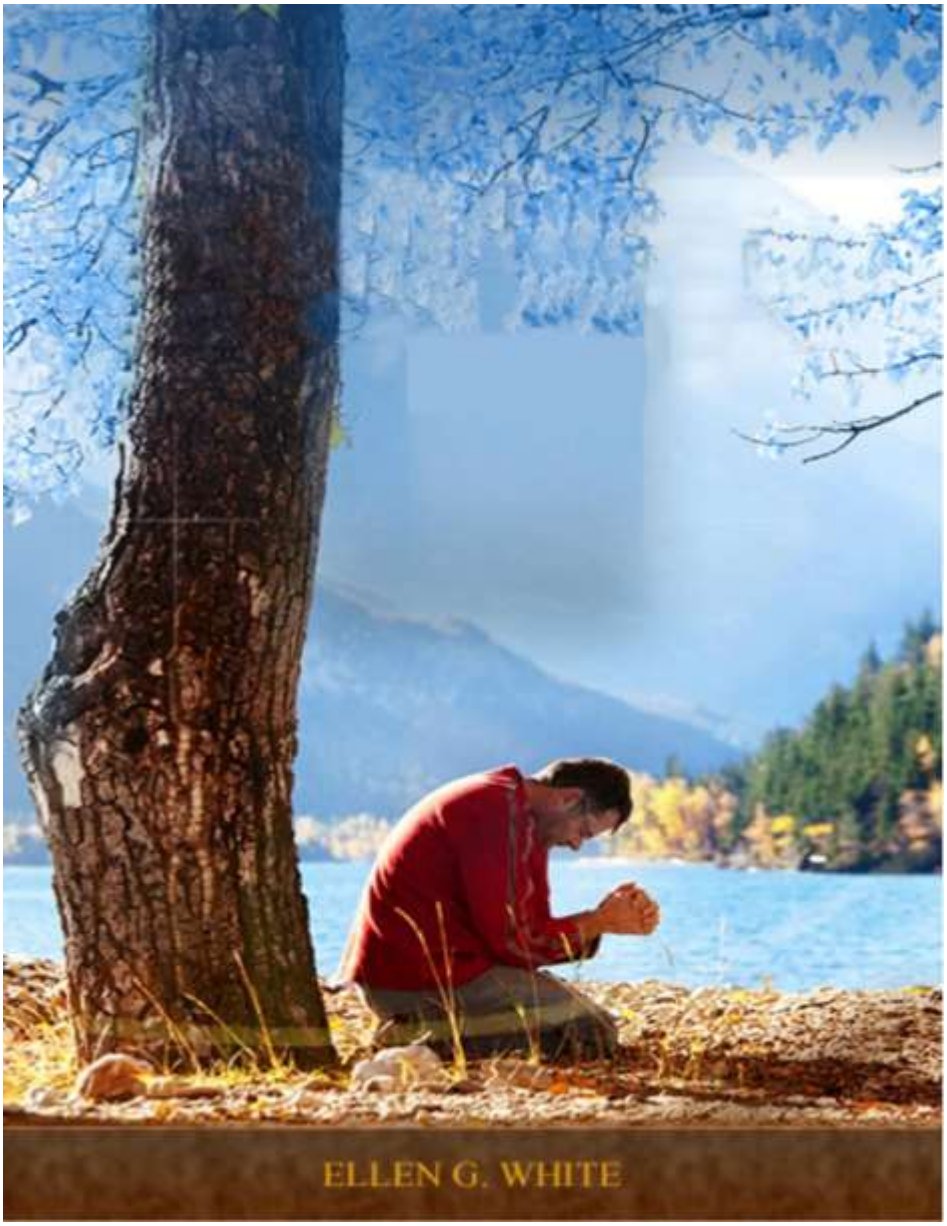

Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud har givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse.. Bønnen har en vældig magt. Vor store modstander søger bestandig at holde den ængstede sjæl borte fra Gud. En henvendelse til Himmelen fra den ringeste hellige indgyder Satan mere frygt end regeringsafgørelser eller kongelige befalinger.…

Kapitel 27

Bøn

Ellen G. White

Denne side er tom med vilje

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, "dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forseglet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udslette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolsk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorernes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: "Reformerede bøger, transformerede sinds" fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødelse og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, sprede principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Bøn

.

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse 3
Kapitel 1—Gud inviterer os til at Bede 6
Kapitel 2—Vores Behov for Bøn 14
Kapitel 3—Gud hører bønnen 26
Kapitel 4—Bøn og Frelse 30
Kapitel 5—Guds Løfter om Bøn 36
Kapitel 6—Troens Bøn 40
Kapitel 7—Bøn og Lydighed 48
Kapitel 8—Den sejrende Bøn 52
Kapitel 9—Bønnens Kraft 61
Kapitel 10—Grunde til at Bede 67
Kapitel 11—Besvarede Bøn 72
Kapitel 12—Bøn og Vækkelse 87
Kapitel 13—Bønnens Mænd og kvinder 91
Kapitel 14—Daglig Bøn 114
Kapitel 15—Jesus' Eksempel i Bøn 122
Kapitel 16—Privat og Personlig bøn 130
Kapitel 17—Bøn i Hjemmekredsen 138
Kapitel 18—Bøn og Tilbedelse 144
Kapitel 19—Attituder i Bønnen 150
Kapitel 20—Bøn i Jesu Navn 158
Kapitel 21—Guddommelig Vejledning Gennem Bøn 162
Kapitel 22—Bøn for de Syge 166
Kapitel 23—Bøn om Tilgivelse 174
Kapitel 24—Bøn for Forbøn 178

Kapitel 25—Engle og Bøn 185
Kapitel 26—Forfalskede Bønner 191
Kapitel 27—Satan og Bøn 197
Kapitel 28—Bøn i de Sidste Dage 202
Kapitel 29—Bønnens Privilegium* 206
Kapitel 30—Herrens Bøn *.....213
Kapitel 31—At Bede for at Kunne Give*.....224
Kapitel 32—Tro og Bøn * 231

Kapitel 1—Gud inviterer os til at Bede

Forbundet med Gud gennem bøn— Det er vidunderligt, at vi kan få lov til at bede og blive bønhørte — at uværdige, vildfarne dødelige besidder den magt, at de kan træde frem for Gud med deres begæringer. Hvilken større magt kan et menneske ønske sig, end at komme i berøring med den evige Gud? Et svagt, syndigt menneske kan tale med sin Skaber! Vi kan udtale ord, som når op til universets Monark på sin trone. Vi kan tale med Jesus, som vi drager frem ad vejen, og han siger: „Jeg er ved din højre hånd.“ {BTU 147.3}

Vi kan have forbindelse med Gud i vore hjerter; vi kan vandre i fællesskab med Kristus. Medens vi er beskæftiget med vort daglige arbejde, kan vort hjertes ønsker opstige med sukke, dog kan intet menneskeligt øre høre det, men alligevel uden at kunne dø bort i tavsheden; de kan ikke gå tabt. Intet kan drukne sjælens ønske. Det hæver sig op over gadens larm og maskiners støj. Det er Gud, vi taler til, og vor bøn bliver hørt. {BTU 147.4}

Bed derfor! Bed, og i skal få. Bed om ydmyghed, visdom, mod, forøgelse af tro. Der vil blive givet svar på enhver alvorlig bøn. Svaret kommer måske ikke netop, som du ønsker, eller på den tid, du venter; men det vil komme på den måde og på den tid, som bedst svarer til din trang. De bønner, du opsender i ensomhed, når du er træt og prøvet, vil Gud besvare, ikke altid som du havde ventet; men altid til dit gode. — *Gospel Workers*, side 254 — 258. {BTU 148.1}.—(Gospel Workers, 258.)

Jesus inviterer os til at bede —Herren giver os det privilegium at søge ham individuelt i oprigtig bøn, at lade vores sjæle gå til ham og ikke holde noget tilbage fra ham, som har inviteret os: "Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile." Åh, hvor taknemmelige vi bør være for, at Jesus er villig og i stand til at bære alle vores svagheder og styrke og helbrede alle vores sygdomme, hvis det vil være til vores bedste og til hans ære.—(Medical Ministry, 16.)

„Kom til mig!“ lyder hans indbydelse. Uanset hvad dine ængstelser og dine prøvelser består i, så læg dem frem for Herren. Dit sind vil få styrke til at holde ud. Der vil åbne sig en vej for dig, så du kan frigøre dig for hindringer og vanskeligheder. Jo svagere og mere hjælpeløs du føler dig, jo stærkere vil du blive ved hans kraft. Jo tungere dine byrder er, jo mere velsignet vil hvilen føles ved at lægge dem over på ham, som bærer dine byrder. Den hvile, som Kristus tilbyder os, gives på visse betingelser, men der er gjort klart rede for disse betingelser. De er af en art, som alle kan imødekomme. Han fortæller os netop, hvordan man kan få hans hvile. {JL 233.6}.—(The Desire of Ages, 329.)

Fortæl Jesus alle dine behov —Ved at øve levende tro i dag skal vi besejre fjenden. Vi må i dag søge Gud og sætte os for, at vi ikke vil hvile eller være tilfredse uden hans nærværelse. Vi bør våge og bede, som om dette var den sidste dag, der bliver os tilstået. Hvor dybt alvorligt bør derfor ikke vort liv være! Hvor nøje bør vi ikke følge Jesus i alle vore ord og handlinger.

Det er kun få, som virkelig værdsætter eller benytter bønnens dyrebare privilegium. Vi bør gå til Jesus og fortælle ham vor trang. Vi kan komme til ham med vore små bekymringer og forviklinger så (201) såvel som med vore større vanskeligheder. Hvad der end måtte komme, som kan forurolige eller plage os, bør vi lægge det frem for Herren i bøn. Når vi føler, at vi behøver Kristi nærværelse ved hvert skridt, vil Satan have ringe anledning til at trænge ind med sine fristelser. Hans overlagte bestræbelser går ud på at holde os borte fra vor bedste og mest medfølende ven. Vi bør ikke gøre nogen anden end Jesus til vor fortrolige. Vi kan trygt tale med ham om alt, hvad der er i vore hjerter.—(Testimonies for the Church 5:200, 201.)

Åbning af hjertet for en ven — Bøn er at åbne hjertet over for Gud som over for en ven. Ikke fordi det er påkrævet, for at Gud kan vide, hvem vi er, men for at sætte os i stand til at modtage ham. Bøn bringer ikke Gud ned til os, men bringer os op til ham. {VTK 102.2}

Da Jesus var på jorden, lærte han sine disciple, hvordan de skulle bede. Han vejledte dem til at præsentere deres daglige behov for Gud og kaste alle deres bekymringer på ham. Og den forsikring, han gav dem om, at deres bønner ville blive hørt, er også en forsikring for os. {VTK 102.3}.—(Steps to Christ, 93.)

Gud byder os velkommen til sit publikumskammer — »Bank på". Vi kommer til Gud efter særskilt indbydelse, og han venter på at kunne byde os velkommen ved vort foretræde for ham. De første disciple, der fulgte Jesus, lod sig ikke nøje med en hastig samtale med ham på vejen. De sagde: »Rabbi! ..... hvor bor du? ..... Da gik de med og så, hvor han boede, og de blev hos ham den dag.« Således kan også vi blive indført i den inderligste fortrolighed med Gud og i samfundet med ham. »Den, som bor i den højestes skjul, skal dvæle under den almægtiges skygge.« Lad den, der ønsker Guds velsignelse, banke på nådens dør og vente der i tryg forvisning og sige: For du, Herre, har sagt: »Thi hver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op. (Joh. 1,38-39; Sl. 91,1)_ — (Thoughts from the Mount of Blessing, 131.)

Et ophøjet privilegium — Når de er i vanskeligheder, og når de angribes af voldsomme fristelser, har de bønnens privilegium. Hvilket ophøjet privilegium! Dødelige væsener af støv og aske får ved Kristi mellemkomst adgang til audiensværelset hos den Allerhøjeste. Derved bringes sjælen ind i Guds hellige nærhed og fornyes i erkendelse og sand hellighed og bliver rustet mod fjendens angreb.12 {BIH 451.3}.—(An Appeal to Mothers, 24.)

Bøn er både en åndelig nødvendighed og et privilegium — De som bekender sig til at elske Kristus, har ikke forstået hvilket forhold der er mellem dem og Gud og det er fremdeles uklart for dem. De har kun en tåget forståelse af den ufattelige nåde Gud viste, da han sendte sin Søn for at frelse verden. De forstår ikke rækkevidden af kravene i Guds hellige lov og i hvilken grad lovens bud må præge det daglige liv. De forstår ikke hvilken forret det er og hvilket behov vi har for bøn, omvendelse og at leve efter Jesu ord. Det er Den Hellige Ånds opgave at åbenbare for vort sind hvad det er Gud kræver af os. Når Den Hellige Ånd virker

på mennesker, bliver forstanden skærpet og karakteren bliver fornyet, helliggjort og forædlet...—(Selected Messages 1:134.)

Bøn gør os i stand til at leve i hans nærværs solskin — Vi har ret til at åbne vore hjerter, og lade solskinnet fra Kristi nærværelse komme derind. Min broder og søster, lad lyset skinne på jer. Få virkelig, personlig kontakt med Kristus, så I kan udøve en indflydelse, der er højnende og genoplivende. Lad jeres tro være stærk og ren og standhaftig. Lad taknemmelighed mod Gud fylde jeres hjerter. Når I står op om morgenen, så knæl ved jeres seng og bed Gud give jer kraft til at udføre dagens pligter og til at møde dens fristelser. Bed ham om hjælp til at få Kristi skønne egenskaber ind i dit arbejde. Bed ham hjælpe dig til at sige de ord, der kan indgyde dine omgivelser håb og mod og drage dig selv nærmere til Frelseren.—(Sons and Daughters of God, 199.)

Vores bønner belaster eller trætter aldrig Gud — Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen. {VTK 109.3}

Selvom der måske er en uren, korrupt atmosfære omkring os, behøver vi ikke at indånde dens forpestede luft, men kan leve i himlens friske luft. Vi kan lukke døren til enhver uren fantasi og uhellige tanker ved at løfte sjælen ind i Guds nærvær gennem oprigtig bøn. De, hvis hjerter er åbne for at modtage støtte og velsignelse fra Gud, vil vandre i en helligere atmosfære end den, der er på jorden og vil have stadigt fællesskab med himlen. {VTK 110.1}

Vi bør have mere afklarede billeder af Jesus og en mere fuldkommen forståelse for værdien af evige virkeligheder. Hellighedens skønhed skal fylde Guds børns hjerter; og for at dette kan opnås, bør vi søge om guddommelige åbenbaringer af de himmelske ting. {VTK 110.2}

Lad sjælen blive draget opad, så Gud kan give os en mundfuld af den himmelske atmosfære. Vi kan holde os så tæt til Gud, at vores tanker ved enhver uventet prøvelse vil vende sig til ham, lige så naturligt som blomsten vender sig op mod solen. {VTK 110.3}

Fortæl Gud om dine ønsker, dine glæder, dine sorger, dine bekymringer og din frygt. Du kan ikke overbebyrde ham; du kan ikke gøre ham træt. Han, som kender tallet på dine hovedhår, er ikke ligegyldig over for sine børns behov. „Herren er barmhjertig og rig på nåde“ (Jak 5,11). Hans hjerte er berørt af vores sorger og vores tilkendegivelse af dem. Bring alt det, som bekymrer sindet, til ham. Intet er for stort for ham at bære, for han opretholder verdener, han hersker over alle ting i universet. {VTK 110.4}

Intet, som på nogen måde har med vores fred at gøre, er for småt til, at han lægger mærke til det. Der er ikke noget kapitel i vores liv, som er for mørkt for ham at læse; der er ingen

kompliceret situation, som er for svær for ham at rede ud. Ingen ulykke kan ramme det mindste af hans børn, ingen frygt kan plage sjælen, ingen glæde opmuntre, ingen oprigtig bøn kan slippe fra læberne, uden at vores himmelske far er klar over det, eller er øjeblikkeligt interesseret deri. „Han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår“ (Sl 147,3). Forholdet mellem Gud og hvert enkelt menneske er lige så enestående og fuldstændigt, som hvis der ikke havde været andre på jorden til at dele hans omsorg; som havde han opgivet sin elskede søn for blot det ene menneske. {VTK 111.1}

Intet, som på nogen måde har med vores fred at gøre, er for småt til, at han lægger mærke til det. Der er ikke noget kapitel i vores liv, som er for mørkt for ham at læse; der er ingen kompliceret situation, som er for svær for ham at rede ud. Ingen ulykke kan ramme det mindste af hans børn, ingen frygt kan plage sjælen, ingen glæde opmuntre, ingen oprigtig bøn kan slippe fra læberne, uden at vores himmelske far er klar over det, eller er øjeblikkeligt interesseret deri. „Han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår“ (Sl 147,3). Forholdet mellem Gud og hvert enkelt menneske er lige så enestående og fuldstændigt, som hvis der ikke havde været andre på jorden til at dele hans omsorg; som havde han opgivet sin elskede søn for blot det ene menneske. {VTK 111.1}.—(Steps to Christ, 99, 100.)

En forsmag på himlen — ”Hvil trygt i Jesu hånd! Du skal beskue hans store kærlighed, og mens du grubler over hans selvfornægtelse og hans uendelige store offer, der blev bragt for vor skyld, for at vi skulle tro på ham, vil dit hjerte fyldes med hellig glæde, stille fred og ubeskrivelig kærlighed. Når vi taler om Jesus, når vi påkalder ham i bøn, vil vor tillid til, at han er vor personlige Frelser, blive styrket, og hans skikkelse vil forekomme os mere og mere herlig. . . Vi kommer til at glæde os over den rigeste kærlighed, og når vi fuldt og fast tror på, at han har antaget sig os, kan vi få en forsmag på Himmelen. Bi på Herren i tro. Herren bringer sjælen til at udtale sig i bøn og lader os føle sin uendelige kærlighed. Vi er ham ganske nær og kan få det skønneste samfund med ham. Vi får det tydeligste indtryk af hans kærlighed og medlidenhed, og vore hjerter bliver sønderknust og betaget ved at beskue den kærlighed, der er givet os. Vi mærker i sandhed, at Kristus bor i sjælen. ... Vor fred er ligesom en flod, hvor bølge efter bølge af herlighed skyller ind over hjertet, og i sandhed holder vi nadver med Jesus, og han med os. Vi får en virkeliggjort følelse” af Guds kærlighed, og vi bliver i hans kærlighed.

Ord kan ikke beskrive det, det er over al forstand. Vi er et med Kristus, vort liv er skjult med Kristus i Gud. Vi får forvisningen om, at når han, som er vort liv, åbenbares, så skal også vi åbenbares i herlighed med ham. Vi kan med fuld fortrøstning kalde Gud vor Fader. Hvad enten vi lever eller dør, tilhører vi Herren. Hans Ånd gør os Jesus Kristus lig i sind og egenskaber, og vi fremstiller Kristus for andre. Når Kristus bor i sjælen, kan dette ikke forblive skjult; thi han er som et kildevæld, der strømmer ud til evigt liv. Vi kan kun give et billede af Kristus i vor personlighed”, og vore ord og vor handlemåde frembringer hos andre en dyb og blivende og altid voksende kærlighed til Jesus, og vi åbenbarer, ... at vi er forvandlede til Jesu Kristi billede.".—(The S.D.A. Bible Commentary 3:1147, 1148.)

Bøn bringer friskhed til åndeligt liv — Vort liv må forbindes med Kristi liv, vi må stadig hente kraft fra ham, vi må spise det levende brød, som kom ned fra Himmelen, vi må drage vand af en kilde, der altid er frisk og altid giver rigeligt. Hvis vi stadig har Herren for øje og opløfter vort hjerte i taksigelse og lovprisning til ham, vil vort åndelige liv altid være levende og virksomt. Vore bønner vil forme sig som en samtale med Gud, ligesom vi ville tale med en ven. Han vil åbenbare sine hemmeligheder for os personligt, og vi vil ofte have en herlig og glad fornemmelse af Jesu nærhed. Vore hjerter vil ofte brænde i os, når han drager nær for at samtale med os, som han gjorde det med Enok. Når dette i sandhed bliver den kristnes erfaring, vil man i hans liv se en hjertets enfoldighed, en ydmyghed, beskedenhed og sagtmodighed, som viser alle, han kommer i berøring med, at han har været hos Jesus og lært af ham. {KL 122.1}.—(Christ's Object Lessons, 129, 130.)

Et sted at flygte, der altid er åbent —Vejen til Guds trone er altid åben. Du kan ikke altid være på knæ i bøn, men dine stille suk om styrke og vejledning kan stadig stige op til Gud. Når du bliver fristet, som du vil blive det, kan du søge tilflugt i den Højestes ly. Hans evige arme vil være under dig.—(In Heavenly Places, 86.)

Hemmeligheden bag åndelig kraft — Bøn er sjælens åndedræt. Den er hemmeligheden ved åndelig kraft, intet andet middel kan sættes i stedet for denne nådegave, som kan bevare sjælens sundhed. Bøn bringer hjertet i øjeblikkelig kontakt med livets kildespring og styrker vort religiøse livs sener og muskler. Om du forsømmer bønnen, eller om du beder lejlighedsvis, nu og da, når det falder dig ind, vil du miste din forbindelse med Gud. De åndelige evner taber deres vitalitet, den religiøse erfaring mangler sundhed og kraft. {BTU 147.2}...

Det er vidunderligt, at vi kan få lov til at bede og blive bønhørte — at uværdige, vildfarne dødelige besidder den magt, at de kan træde frem for Gud med deres begæringer. Hvilken større magt kan et menneske ønske sig, end at komme i berøring med den evige Gud? Et svagt, syndigt menneske kan tale med sin Skaber! Vi kan udtale ord, som når op til universets Monark på sin trone. Vi kan tale med Jesus, som vi drager frem ad vejen, og han siger: „Jeg er ved din højre hånd." {BTU 147.3}.—(Messages to Young People, 249, 250.)

Hemmelig bøn religionens sjæl — Forsøm ikke bøn i lønkammeret, for den er sjælen i jeres gudsdyrkelse. Bed alvorligt og inderligt om renhed i sjælen. Bed lige så alvorligt og ivrigt, som du ville bede for dit jordiske liv, om det stod på spil. Bliv for Guds åsyn, indtil der i dit indre opstår usigelige længsler efter frelse og den liflige forvisning om syndsforladelse. {BTU 159.2}.—(Spiritual Gifts 2:264.)

Enhver oprigtig bøn er hørt —He Indtil da var disciplene uden kendskab til Frelserens ubegrænsede hjælpemidler og magt. Han sagde til dem: „Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn." 2 Han forklarede dem, at hemmeligheden ved at få deres gerning til at lykkes bestod i at bede om styrke og nåde i hans navn. Han ville være til stede og gå i forbøn for dem hos Faderen. Den ydmygt bedendes bøn fremlægger han over for Faderen som sit eget ønske

til den pågældendes bedste. Enhver oprigtig bøn bliver hørt i Himmelen. Måske bliver den ikke fremført flydende, men hvis hjertet er med, vil den stige op til helligdommen, hvor Jesus gør tjeneste, og han vil forelægge den for Faderen uden et eneste ubehjælpsomt, stammende ord. {JL 485.6}

Oprigtighedens og retskaffenhedens vej er ikke en vej uden hindringer, men i enhver vanskelighed skal vi se en opfordring til at bede. Mennesket har fået enhver evne fra Gud, og kilden hertil står åben for selv det svageste menneske. „Hvad I end beder om i mit navn," sagde Jesus, „det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen. Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det." {JL 486.1}

Kristus bød sine disciple at bede „i mit navn." I Kristi navn skal hans efterfølgere stå foran Gud. På grund af værdien af det offer, som blev bragt for dem, er de værdifulde for Gud. Fordi de har del i Kristi retfærdighed, bliver de regnet for dyrebare. For Kristi skyld tilgiver Gud dem, som har ærefrygt for ham. Han ser dem ikke som usle syndere. Han kendes ved dem på grund af ligheden med sin søn, som de tror på. {JL 486.2}.—(The Desire of Ages, 667.)

Engle markerer vores bønner og påvirker os til det gode — Føler du din hjælpeløshed, når du står op om morgenen, din trang til styrke fra Gud? Og fremlægger i ydmygt og af hjertet din trang for din himmelske Fader? I så fald lægger engle mærke til dine bønner og dersom disse bønner ikke er udgået fra falske læber, vil din beskyttende engel være ved din side, når du ubevidst står i fare for at handle urigtigt og øve en indflydelse, der vil lede andre til at gøre uret og tilskynde dig til at følge en bedre vej, vælge dine ord for dig og påvirke dine handlinger. {BTU 46.1}

Hvis du ikke forstår, at du er i fare og ikke opsender nogen bøn om hjælp og styrke til at modstå fristelser, kan du være sikker på, at du vil fare vild; dine forsømmelser af pligter vil blive nedtegnet i Guds bog i Himmelen, og du vil blive fundet afveje; jeres pligtforsømmelse vil blive nedtegnet i Guds bog i himmelen og I vil blive fundet for let på prøvens dag. — *Testimonies for the Church*, 3 bind side 363. 364.

Ligesom Moses kan vi nyde intimt fællesskab med Gud — Guds utilslørede herlighed kan intet menneske se på og leve; men Moses er forvisset om at han skal se så meget af den guddommelige herlighed som han kan bære i sin nuværende, jordiske, tilstand. Den hånd som gør verden, som holder bjergene på deres pladser, tager dette støvets menneske - dette fantastisk troende menneske - og nådigt dækker sig i en klippesprække, medens Guds herlighed og al hans godhed går forbi ham. Han vi forestille os hvilken fortræffelig herlighed der genspejles fra Almagtens skin i Moses' ansigt med en så stor klarhed at folket ikke kunne se på det? Guds aftryk var på ham, fik ham til at se ud som en af de skinnende engle fra tronen.

Denne erfaring, over alt andet forsikringen at Gud vil høre hans bøn og at den guddommelige nærhed vil følge ham, var af mere værdi for Moses som leder, end lærdommen

i Ægypten eller alle hans færdigheder ved militæret. Ingen jordisk kraft eller dygtighed eller lærdom kan erstatte Guds umiddelbare nærhed. I beretningen om Moses kan vi se hvilket intimt samkvem med Gud, det kan være et menneskes privilegium at nyde. For overtræderen er det en frygtelig ting at falde i den levende Guds hænder. Men Moses var ikke bange for at være alene med den lovs Ophavsmand, som var blevet udtalt med en så imponerende glans fra Sinajs bjerg, for hans sjæl var i harmoni med sin Skabers vilje.

Bøn er hjertets åbning mod Gud som ven. Troens øje vil se Gud meget nær og den ydmygt bedende kan få et dyrebart bevis på den guddommelige kærlighed og omsorg for ham.—(Gospel Workers, 34, 35.)

Bed med hellig frimodighed — „Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det.“ Fremhold dette løfte, når I beder. Det er vor forret at komme til ham med hellig frimodighed. Når vi oprigtigt beder ham om at lade sit lys skinne på os, vil han høre os og besvare vor bøn. Men vi må leve i overensstemmelse med vore bønner.—(Child Guidance, 499.)

Guds stemme kunne høres som svar på Jesu bøn, og dette fortæller synderen at hans bøn vil finde indpas ved Faderens trone. Helligånden vil gives dem som søger efter dens kraft og nåde, og vil hjælpe vore svagheder, når vi vil have at Gud lytter. Himlen er åben for vore bønner, og vi indbydes til at komme ”frimodigt frem for nådens trone, så vi kan få barmhjertighed, og finde nåde til hjælp på rette tidspunkt.” Vi skal komme i tro, tro på at vi skal opnå de ting vi beder ham om.— (The Signs of the Times, April 18, 1892).

Spørg efter vores behov — Hvert løfte i Guds ord giver os noget at bede om, og det fremstiller Herrens ord som pant til vor forvisning. Hvilken åndelig velsignelse vi end måtte behøve, har vi ret til at gøre krav på den gennem Jesus. Med barnets enfoldighed kan vi fortælle Herren, netop hvad vi behøver. Vi kan tale med ham om vore timelige forhold og bede ham om brød og klæder såvel som om livets brød og Kristi retfærdigheds kappe. Din himmelske Fader ved, at du behøver alle disse ting, og du opfordres til at bede ham derom. Det er formedelst Jesu navn, vi modtager enhver gave. Gud vil godkende dette navn og af sin godheds rigdom skaffe dig de ting, du behøver.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 133.)

Spørg og tro — Når I beder Herren om hjælp, så vis Frelseren ære ved at tro, at I modtager hans velsignelser. Al magt og al visdom står til vor rådighed; vi behøver blot at bede derom. {SLF 523.1}

Vandre stadig i Guds lys. Tænk dag og nat på hans karakter. Da vil I se ham og glæde jer i hans godhed. Forståelsen af hans kærlighed vil bringe hjertet til at gløde. I vil blive opløftede, ligesom båret af de evige arme. I den kraft og det lys, som Gud giver, kan I forstå mere og udrette mere, end I nogen sinde tænkte jer muligheden af. {SLF 523.2}.—(The Ministry of Healing, 514.)

Gå fremad, stol på Gud — Vi bør opmuntre hverandre i den levende tro, som Kristus har gjort det muligt for alle troende at have. Arbejdet må føres fremad, efter som Herren bereder vejen. Når han fører sit folk ind i vanskelige situationer, da er det deres forret at samles til bøn og mindes, at alle ting kommer fra Gud. De, som endnu ikke har fået del i de prøvende erfaringer, der følger værket i disse dage, vil snart komme ud for sådanne forhold, som på det alvorligste vil prøve deres tillid til Gud. Det er, når hans folk ikke ser nogen udvej, når det Røde Hav er foran dem og den forfølgende hør er bag dem, at Herren befaler: "Gå fremad!" På denne måde prøver han deres tro. Når sådanne erfaringer møder dig, skal du gå fremad, idet du stoler på Kristus. Gå skridt for skridt på den vej, som han viser. Prøvelser vil komme, men gå fremad. Dette vil give en erfaring, som vil styrke din tro på Gud og gøre dig skikket for sand tjeneste.—(Testimonies for the Church 9:273.)

Kapitel 2—Vores Behov for Bøn

Bøn er lige så afgørende for livet som daglig mad — Dersom vi ønsker at udvikle en karakter, som Gud kan antage må vi danne korrekte vaner i vort religiøse liv. Daglig bøn er lige så nødvendig, for at vi kan vokse i nåden og holde det åndelige liv oppe, som timelig føde er nødvendig for vort fysiske velfærd. Vi burde vænne os til at vende vor tanke ofte op til Gud i bøn. Når sindet farer frem på vilde veje, må vi bringe det tilbage; ved udholdende bestræbelser vil vi kunne gøre det til en vane at styre tankerne. Vi kan ikke et øjeblik fjerne os fra Kristus og være sikre. Han må ledsage os ved hvert et skridt, men det gør han kun, når vi opfylder de betingelser, han selv har opstillet. {BTU 61.2}.—(Messages to Young People, 115.)

Bøn er en åndelig nødvendighed —Selv om Kristus havde givet sine disciple løftet om, at de skulle modtage Helligånden, udelukkede det ikke nødvendigheden af at bede. De bad endnu mere inderligt; de fortsatte med at bede i enstemmighed. De, der nu er engageret i det højtidelige arbejde med at forberede et folk på Herrens komme, bør også fortsætte i bøn..—(Gospel Workers, 371.)

Men de havde ikke ænset den ofte gentagne advarsel: „Våg og bed.“ I begyndelsen havde de været meget bekymrede over at se deres ellers så rolige og værdige Herre kæmpe med en ufattelig sorg. De havde bedt, da de hørte hans lidelsesfyldte råb. Det var ikke deres hensigt at svigte deres Herre, men det var, som om de var lammet af en døsighed, som de kunne have rystet af sig, hvis de var blevet ved med at bønfalde Gud. De gjorde sig ikke klart, hvor nødvendigt det var at våge og bede inderligt for at kunne modstå fristelsen. {JL 499.4}.—(The Desire of Ages, 688.)

Disciplenes erfaring i Getsemane have indeholder en lektie for Herrens folk i dag. Kristus tog Peter, Jakob og Johannes med sig i Getsemane for at bede. Han sagde til dem: »Min sjæl er dybt bedrøvet til døden; bliv her og våg!« Og han gik et lille stykke videre, faldt ned på jorden og bad om, at den time måtte gå ham forbi, hvis det var muligt. Og han sagde: »Abba« Fader! alt er muligt for dig; tag denne kalk fra mig; dog ikke, hvad jeg vil, men hvad du vil.« Og han kommer og finder dem sovende og han siger til Peter: »Simon, sover du? Kunne du ikke våge én time? Våg og bed, for, at I ikke skal falde i fristelse!« Mark.14,34-38.—(In Heavenly Places, 97.)

Bøn er sjælens liv — Bøn er en nødvendighed, thi den er sjælens liv. Fælles bøn i familien og i menigheden hører med, men det er det lønlige samfund med Gud, som holder sjælen i live. {UD 260.5}.—(Education, 258.)

Bøn nødvendig for åndelig sundhed —Adskillige gange hver dag burde dyrebare, gyldne øjeblikke helliges til bøn og studiet af skifterne, om det så blot er at lære en tekst udenad, så kan det åndelige liv eksistere i sjælen. Sagens forskellige interesser, giver os føde til genspejlning og inspiration til vore bønner. Samfund med Gud er yderst nødvendig for åndelig

helse og kan her kun opnås, da visdom og rigtig dømmekraft er så nødvendig for at udføre alle pligter._.—(Testimonies for the Church 4:459.)

Kristi eksempel viser nødvendigheden af bøn — Hvis de, som forkynder vor tids alvorlige advarsler virkelig forstod deres ansvar overfor Gud, ville de se betydningen af inderlig og brændende bøn. Når byen ved midnatstid var faldet til ro og hver mand var gået til sit hus, ville Kristus vort eksempel, begive sig til Oliebjerget. Der ville han i træernes skygge tilbringe hele natten i bøn. Han, som selv var uden antydning af synd, han, hvis stemme de forfærdede disciple igennem stormen hørte i den fjerde nattevagt, som en himmelsk velsignelse og en, hvis ord kunne opvække de døde fra deres grave. Ham var det, som bad så inderligt under gråd og tårer ikke for sig selv men for dem, han var kommet for at frelse. Da han blev til en ydmyg person, søgte han ny styrke ved sin Faders hånd og kom fornyet og bestyrket frem som menneskets stedfortræder. Han identificerede sig selv med den lidende menneskehed og gav dem et eksempel på bønnens nødvendighed. [samme s 186]

Hans natur var uden syndens fordærvelse. Som Menneskesøn bad han til Faderen og viste at menneskenaturen kræver al den guddommelige støtte som mennesket kan få, så det kan styrkes til opgaven og beredes til trængsler. [Som livets fyrste havde han kraften fra Gud og sejrede for sit folk. Denne frelser som bad for dem, der ikke savnede forbøn og græd for dem, som ikke savnede tårer står nu foran tronen for at modtage og fremlægge for sin fader bønner fra dem, som han bad for på jorden. Vi må følge Kristi eksempel. Bøn er en nødvendighed i vor gerning for at frelse mennesker. Kun Gud kan frembringe høst fra den sæd, vi sår..—(Gospel Workers, 28, 29.)

Jesus opfordrede til nødvendigheden af bøn —Han [Jesus] tilskyndede bønnens, angerens, bekendelsen og syndsaflæggelsens nødvendighed over for mennesker. Han lærte dem ærlighed, overbærenhed, barmhjertighed, og medfølelse, påbød dem kærlighed, ikke kun for dem som elskede dem, men for dem som hadede dem, som behandlede dem med foragt. Heri åbenbarede han Faderes karakter for dem, som er langmodig, barmhjertig og venlig, sen til vrede, fuld af godhed og sandhed. Dem som accepterede hans lære var under engles beskyttende omsorg, som var sendt til at styrke, og oplyse, at sandheden må forny og helliggøre sjælen.—(Christian Education, 74.)

Bøn en nødvendighed til Daniel — Daniel var underkastet lige så stærke fristelser, som de unge i dag er udsat for, alligevel var han tro mod den religiøse opdragelse, han havde fået i sin barndom. Han var omgivet af kræfter, der ville ødelægge dem, som vakler mellem princip og tilbøjelighed, men Guds ord fremstiller ham som en fejlfri personlighed. Daniel turde ikke sætte sin lid til sin egen moralske styrke. Bøn var for ham en nødvendighed. Han gjorde Gud til sit værn, og i alle livets gøremål frygtede han Gud. Daniel besad den ægte ydmygheds ynde. Han var tro, urokkelig og ædel. Han søgte at leve i fred med alle, men når det drejede sig om principper, var han ubøjelig som de høje cedertræer. Over for dem, som havde myndighed over ham, var han ærbødig og lydig i alt, når det ikke stred imod hans troskab mod Gud, men

han havde så høj en erkendelse af Guds krav, at jordiske herskeres krav var underordnet. Selviske hensyn kunne ikke få ham til at forsømme sin pligt. {HL 151.1}.—(Fundamentals of Christian Education, 78.)

Åndelige fremskridt afhænger af bøn — Hvis der var mere bøn iblandt os, mere udøvelse af en levende tro, og mindre afhængighed af at andre skal have erfaringen for os, vil vi være langt længere fremme, end den åndelige forstand vi har i dag. Hvad vi behøver er en dyb, personlig hjerte- og sjæls-erfaring. Da vil vi kunne fortælle hvad Gud gør og hvordan han arbejder. Vi behøver en levende erfaring med Guds ting; og vi er ikke sikre før vi får dette. Der er nogle som har en god erfaring, og de fortæller om den; men når I kommer til at veje det op, ser I at det ikke er en korrekt erfaring, for det er ikke i overensstemmelse med et tydeligt, Så siger Herren. Hvis der nogen sinde har været et tidspunkt i vor historie hvor vi behøver at ydmyge vore individuelle sjæle for Gud, så er det i dag. Vi behøver at komme til Gud i tro på alt hvad han har lovet i ordet, og da vandre i al det lys og den kraft som Gud giver.—(The Review and Herald, July 1, 1909.)

Bøn nødvendig dagligt —Religion må begynde med at tømme og rense hjertet og må have næring ved daglig bøn.—(Testimonies for the Church 4:535.)

Det er lige så bekvemt, lige så vigtigt for os at bede tre gange om dagen, som det var for Daniel. Fordi bøn er sjælens liv, fundamentet for åndelig vækst. I dit hjem, over for din familie og over for dine arbejdere bør du vidne om denne sandhed. Og når du har det privilegium at mødes med dine brødre i kirken, så fortæl dem om nødvendigheden af at holde kommunikationskanalen mellem Gud og sjælen åben. Fortæl dem, at hvis de vil finde hjerte og stemme til at bede, vil Gud finde svar på deres bønner. Fortæl dem, at de ikke skal forsømme deres religiøse pligter. Forman brødrene til at bede. Vi må søge, hvis vi vil finde, vi må bede, hvis vi vil modtage, vi må banke på, hvis vi vil have døren åbnet.—(The Signs of the Times, February 10, 1890.)

Kristus var grundvolden for hele den jordiske husholdning. Gennem tjenesten i det jødiske præsteskab har vi en stadig påmindelse om Kristi offer og forbøn. Alle, som kommer til Kristus i vor tid, må huske at hans fortjeneste er den røgelse som blandes med bønnerne fra dem, der angrer deres synder og får tilgivelse, barmhjertighed og nåde. Vi har konstant brug for Kristi forbøn. Dag for dag, morgen og aften har det ydmyge hjerte brug for at opsende bøn, som vil blive besvaret med nåde, fred og glæde. "Lad os ved ham, altid bringe Gud lovprisningsoffer, det er: frugt af læber, som bekender hans navn. Og glem ikke at gøre vel og dele med andre, thi i sådanne ofre har Gud velbehag." — (MS 14, 1901) — (SDA Bible Commentary 6:1078.)

Ligesom patriarkerne i oldtiden burde de, der bekender sig til at elske Gud, bygge et alter for Herren, hvor som helst de opslår deres telt. Hvis der nogensinde har været en tid, da hvert

hus burde være et bønnens hus, så er det nu. Fædre og mødre burde ofte opløfte deres hjerte til Gud i ydmyg bøn for sig selv og deres børn. Lad faderen som hjemmets præst lægge morgen- og aftenofferet på Guds alter, mens hustruen og børnene forenes i bøn og lovprisning. I et sådant hjem elsker Jesus at dvæle. {PP 72.3}

Fra ethvert kristent hjem burde der skinne et helligt lys. Kærligheden bør give sig udslag i handling. Den bør gennemtrænge hele vor færden i hjemmet og vise sig ved betænksom venlighed og mild, uselvisk høflighed. Der findes hjem, hvor dette princip gennemføres — hjem, hvor Gud tilbedes og den sande kærlighed hersker. Fra disse hjem stiger morgen- og aftenbøn op til Gud som en liflig røgelse, og hans barmhjertighed og velsignelse falder på de bedende som morgendug. {PP 72.4}.—(Patriarchs and Prophets, 144.)

Ved at følge Kristus, se på ham, som er jeres tros Ophav og fuldender, vil I føle at I arbejder under hans øjne, at I er påvirket af hans nærhed og at han kender jeres motiver. For hvert skridt vil I ydmygt spørge: Vil dette behage Jesus? Vil dette ære Gud? Morgen (616) og aften bør der sendes alvorlige bønner op til Gud for hans velsignelse og vejledning. Sand bøn tager fat i den Almægtige og giver os sejr. På hans knæ får den kristne styrke til at modstå fristelser.—(Testimonies for the Church 4:615, 616.)

Når præsterne om morgenen og aftenen gik ind i det hellige på røgelsesofferets tid, var det daglige offer rede til at blive ofret på alteret i forgården. Det var et tidspunkt af største betydning for de tilbedende, der var samlet ved tabernaklet. Før de gennem præstens tjeneste trådte frem for Gud, skulle de alvorligt ransage deres hjerte og bekende deres synd. De forenedes i stille bøn med ansigtet vendt mod det hellige, og deres bønner opsteg med røgelsesskyen, mens de i tro tog imod den lovede frelsers fortjenester, som sonofferet var et forbillede på. De timer, der var afsat til morgen- og aftenofferet, betragtedes som hellige og blev benyttet som fast bedetid af hele det jødiske folk. Da jøderne senere blev spredt som fanger i fjerne lande, vendte de stadig på den fastsatte tid ansigtet mod Jerusalem og opsendte deres bønner til Israels Gud. I denne skik har de kristne et eksempel på morgen- og aftenbøn. Selvom Gud fordømmer en række ceremonier, som er blottet for tilbedelsens ånd, ser han med velbehag på dem, der elsker ham og morgen og aften bøjer sig for ham for at bede om tilgivelse for begåede synder og opsende deres bønner om sådanne velsignelser, som de trænger til. {PP 176.3}.—(Patriarchs and Prophets, 353, 354.)

Bøn forbinder os med himlen —Dem, som vil tage hele Guds rustning på og hellige nogen tid hver dag til meditation og bøn og studere skrifterne, vil knyttes til himmelen og vil få en frelsende, forvandlende indflydelse på dem omkring sig. Store tanker, en ædel higen, en klar forståelse om sandheden og pligtfølelse over for Gud, vil blive deres. De vil længes inderligt efter (113) renhed, efter lys, efter kærlighed, efter alle himmelskfødte nådegaver. Deres inderlige bønner vil komme ind bag sløret. Denne klasse vil have en helliget frimodighed til at komme ind i nærheden af den Uendelige. De vil mærke himlens lys og

herlighed for sig og vil blive renset, ophøjet og forædlet ved dette indgående kendskab med Gud. Dette er den sande kristnes privilegium.—(Testimonies for the Church 5:112, 113.)

Bøn om at være dagens første aktivitet — Overgiv dig til Gud om morgenen; gør dette til din fornemmeste opgave. Lad dette være din bøn: „Tag mig, Gud, som din. Jeg lægger alle mine planer ved dine fødder. Brug mig i dag i din tjeneste. Bliv i mig, og lad alt mit arbejde udspringe fra dig.“ Dette er et dagligt anliggende. Overgiv dig hver morgen til Gud for den dag. Overgiv alle dine planer til ham, så de kan blive udført eller forhindret i overensstemmelse med hans forsyn. Således vil du dag for dag lægge dit liv i Guds hænder, og således vil dit liv blive formet mere og mere efter Kristi liv. {VTK 77.1}.—(Steps to Christ, 70.)

Sjælens allerførste udånding om morgenen bør være for Jesu nærvær. Siger han: "Thi uden mig kunne I slet intet gøre." Det er Jesus, vi har brug for; hans lys, hans liv, hans ånd må være vores konstant. Vi har brug for ham hver eneste time. Og vi bør bede om morgenen om, at ligesom solen oplyser landskabet og fylder verden med lys, således må skal Retfærds Sol skinne ind i sindets og hjertets kamre og gøre os alle til lys i Herren. Vi kan ikke undvære hans nærvær et eneste øjeblik. Fjenden ved, når vi påtager os at undvære vor Herre, og han er der, klar til at fylde vores sind med sine onde forslag, så vi falder fra vores standhaftighed; men det er Herrens ønske, at vi fra øjeblik til øjeblik skal blive i ham og i ham have I eders Fylde, ham, som er Hovedet for al Magt og Myndighed.—(My Life Today, 15.)

Bøn er en pligt —Intet bidrager mere til at forfremme legemlig og sjælelig sundhed end dette at være taknemmelig. Det er en afgjort pligt at bekæmpe tungsind, utilfredse tanker og følelser lige så meget en pligt som det at bede. Hvis himlen er vort mål, hvorledes kan vi da vandre fremad som en sørgende skare, der hele tiden sukker og klager på vejen til vor Faders hus? {SLF 256.1}.—(The Ministry of Healing, 251.)

Bøn mest tiltrængt, når vi mindst har lyst til at bede — Når vi er mest utilbøjelige til at tale med Jesus, bør vi bede mest. Hvis vi gør det, vil vi ødelægge Satans snare, og mørkets skyer vil forsvinde, og vi vil mærke Jesu velsignede tilstedeværelse.46 {KA 375.6}.—(Lift Him Up, 372.)

Mørket omslutter dem, der forsømmer bøn — Og hvis menneskenes frelser, Guds søn, følte behovet for bøn, hvor meget mere burde svage, syndige dødelige så ikke føle nødvendigheden af oprigtig, uophørlig bøn? {VTK 102.4}

Vores himmelske far venter på at kunne udøse sine velsignelser over os til fulde. Det er vores privilegium, at vi kan drikke rigeligt af hans uendelige kærligheds kilde. Hvor er det ufatteligt, at vi beder så lidt! Gud er klar og villig til at høre en oprigtig bøn fra det mest ydmyge af sine børn, og alligevel er der så alvorlig tøven fra vores side med at fortælle Gud om vores ønsker. Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem,

villig til at give dem mere, end de kan bede om eller tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}.—(Steps to Christ, 93, 94.) .

Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud har givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}.—(Steps to Christ, 94.)

Undgå at forsømme bøn — Våg brødre, den første formørkelse af jeres lys, den første forsømmelse af bøn, det første symptom på åndelig slummer. »Den, som holder ud indtil enden, han skal blive frelst.« Det er ved stadig udøvelse af tro og kærlighed at troende kommer til at skinne som lys i verden.—(Testimonies for the Church 4:124)

Det er nødvendigt for jer at våge, for at ikke livets travle aktiviteter skal føre jer til at forsømme bøn, når I mest trænger til den styrke, bønnen kan give. Der er fare for, at gudsfrygt fortrænges fra sjælen ved overdrevet hengivenhed for arbejde. Det er et stort onde at berøve sjælen den styrke og himmelske visdom, der afventer jeres begæring. I behøver den oplysning Gud alene kan give. Ingen er skikket til at udføre sit arbejde, medmindre han har denne visdom. Vejl f menigh bd. 3 side 174].—(Testimonies for the Church 5:560.)

Satan bedrager dem, der ikke beder — Alle, som ikke alvorligt ransager skriften og underkaster hvert ønske og forsæt i livet dens ufejlbare prøve, alle, som ikke søger Gud i bøn om at kende hans vilje, vil visselig vandre bort fra den rette vej og falde under Satans bedrag.—(Testimonies for the Church 5:192.)

Fristelse gør bøn til en nødvendighed — Den styrke der fås i bøn til Gud, sammen med personlig oplæring til hensynsfuldhed og ansvar, bereder personen til daglige opgaver og holder ånden i fred under alle omstændigheder, uanset hvor vanskeligt det er. De fristelser vi daglig udsættes for, gør bøn nødvendig. For at kunne holdes fast af Guds kraft, ved hjælp af tro, bør sindets ønsker hele tiden stige op i stille bøn efter hjælp, efter lys, efter styrke, efter kundskab. Men omtanke og bøn kan ikke gå i stedet for tidens alvorlige, trofaste fremskridt. Der kræves både arbejde og bøn for at udvikle kristen karakter.

Vi må leve et alsidigt liv et tankens og handlingens liv, et liv i stille bøn og alvorligt arbejde. Alle, der har modtaget sandhedens lys, bør føle det som deres pligt at sprede lysstråler på de ubodfærdiges sti. De skulle være vidner for Kristus i vore kontorer lige så vist som i

menigheden. Gud kræver, at vi skal være levende breve, som kendes og læses af alle mennesker. Den sjæl, som ved daglig, alvorlig bøn vender sig til Gud for der at hente sin styrke, sin støtte, sin kraft, vil hige efter ædle mål og have klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en uafbrudt hunger og tørst efter retfærdighed.—(God's Amazing Grace, 317.)

Bøn er nødvendig nu mere end i de tidlige dage — Vi må være meget i bøn, hvis vi skal vokse i guddommeligt liv. Hvor meget bad vi ikke første gang vi forkyndte sandhedsbudskabet. Hvor ofte blev forbøns-røsten (162) ikke hørt i kammeret, i laden, i plantagen eller i lunden. Ofte brugte vi timer på alvorlig bøn, to eller tre sammen gjorde krav på løftet; ofte kunne der høres gråd og så taknemmelighed og takkesang. Nu er Guds dag nærmere end da vi var nye i troen og vi burde være alvorligere, mere nidkære og inderligere end i de første dage. Nu er vore farer større end den gang. Sjæle forhærdes mere. Nu må vi besjæles af Kristi ånd og vi må ikke hvile før vi får den.—(Testimonies for the Church 5:161, 162.)

Søg Herren af hele hjertet —Vores bønner bør være fulde af ømhed og kærlighed. Når vi længes efter en dybere og bredere erkendelse af Frelserens kærlighed, skal vi råbe til Gud om mere visdom. Hvis der nogensinde har været behov for sjæleoprørende bønner og prædikener, så er det nu. Enden på alle ting er nær. Gid vi kunne se, som vi burde, nødvendigheden af at søge Herren af hele hjertet! Så ville vi finde ham. Må Gud lære sit folk at bede..—(God's Amazing Grace, 92.)

Bøn er ikke spildt tid — Dette arbejde er af uendelig større betydning end pengemæssig vinding. Medarbejdernes åndelige helse skal være det allervigtigste. Tag hver morgen tid til at begynde arbejdet med bøn. Tro ikke at dette vil være spildt tid; det er tid der vil leve gennem tidsaldrene. Dette vil betyde succes og åndelig sejr vil komme. Maskineriet vil svare på berøringen fra Mesterens hånd. Guds velsignelse er med sikkerhed værd at bede om og arbejdet kan ikke gøres rigtigt, hvis begyndelsen ikke er god. Enhver medarbejders hænder må styrkes, hans hjerte må renses, før Herren kan bruge ham effektivt..—(Testimonies for the Church 7:194.)

Få værdsætter bønnens privilegium — Ved at øve levende tro i dag skal vi besejre fjenden. Vi må i dag søge Gud og sætte os for, at vi ikke vil hvile eller være tilfredse uden hans nærværelse. Vi bør våge og bede, som om dette var den sidste dag, der bliver os tilstået. Hvor dybt alvorligt bør derfor ikke vort liv være! Hvor nøje bør vi ikke følge Jesus i alle vore ord og handlinger.

Det er kun få, som virkelig værdsætter eller benytter bønnens dyrebare privilegium. Vi bør gå til Jesus og fortælle ham vor trang. Vi kan komme til ham med vore små bekymringer og forviklinger så (201) såvel som med vore større vanskeligheder. Hvad der end måtte komme, som kan forurolige eller plage os, bør vi lægge det frem for Herren i bøn. Når vi føler, at vi behøver Kristi nærværelse ved hvert skridt, vil Satan have ringe anledning til at trænge ind

med sine fristelser. Hans overlagte bestræbelser går ud på at holde os borte fra vor bedste og mest medfølende ven. Vi bør ikke gøre nogen anden end Jesus til vor fortrolige. Vi kan trygt tale med ham om alt, hvad der er i vore hjerter.—(Testimonies for the Church 5:200, 201.)

Mere bøn er nødvendig, når slutningen nærmer sig — Der vil komme flere og stærkere sammensværgelser idet vi dragerer nærmere tidens ende. Disse sammensværgelser vil skabe en modsætningsfyldt indflydelse mod sandheden, forme nye partier af bekendende troende, som vil udføre deres egne bedrageriske teorier. Frafaldet vil blive større. „Nogle skal forlade troen, give sig hen til forlokkende ånder, og djævles læresætninger." Mænd og kvinder har gjort sig medskyldig i at modsætte sig Herren Gud af himlen, og menigheden er kun halvt vågen om situationen. Blandt bekendende troende behøver der at være mere bøn, meget mere alvorlig anstrengelse.—*Review and Herald*, 5. aug. 1909. {Eva 363.1}.—(Selected Messages 2:383.)

Hvis der nogen sinde er et tidspunkt vi skal våge og bede rigtig alvorligt, så er det nu. Mange tilsyneladende gode ting er der brug for at se omhyggeligt på, med megen bøn, for de er fjendens falske bedrag, der leder sjæle på en sti, der ligger tæt op ad sandhedens sti, som den knapt nok kan skelnes fra. Men troens øje må kunne se det, at den er afvigende, skønt det er næsten umærkbart, fra den rigtige sti. For det første kan den være tydelig rigtig, men efter en stund kan det ses at være helt anderledes fra den vej som leder til hellighed og himlen.—*Manuskrift* 82, 1894. {Eva 590.1}.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 229.)

Sejr gennem daglig bøn —Ved daglig bøn til Gud vil de få visdom og nåde fra ham til at tåle livets kampe og genvordigheder og til sidst blive sejrvindere. Et trofast og ædelt sind kan kun vedligeholdes ved vågen og bøn. Kristi liv var et eksempel på udholdende energi, som ikke lod sig svække af forsmædelse, spot, savn eller vanskeligheder. {BTU 39.2}.—(Messages to Young People, 80.)

Sejr kræver oprigtig bøn — Sejren vindes ikke uden megen og alvorlig bøn, og ikke uden at vi ydmyger os for hvert skridt. Vor vilje skal ikke tvinges ind i samarbejdet med guddommelige redskaber; den må underkaste sig frivilligt. Var det end muligt at påtvinge dig Hellig åndens indflydelse med hundredfold styrke, ville det ikke gøre dig til en kristen, til en skikket undersåt i Himlenes rige. Satans faste borg ville ikke være nedbrudt. Viljen må stille sig på Guds viljes side. Du formår ikke af dig selv at lægge dine for sætter, din attrå og dine tilbøjeligheder ind under Guds vilje; men dersom du er »villig til at blive villig", så vil Gud udføre gerningen for dig; han »nedbryder tankebygninger og alt mod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud, og tager enhver mennesketanke til fange ind under lydighed imod Kristus". Da vil du arbejde på din »frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« (2Kor. 10,5; Fil. 2,12-13).—(Thoughts from the Mount of Blessing, 142.)

Vi skal tage os tid til at bede — Det er nu, vi skal lære Gud at kende ved at sætte hans løfter på prøve. Engle registrerer alle ærlige og oprigtige bønner. Vi må hellere opgive

selviske ønsker end forsømme at have fællesskab med Gud. Den største fattigdom og selvfornægtelse med Guds velbehag er langt bedre end rigdom, ære, velvære og venner uden dette. Vi må tage os tid til at bede. Hvis vi tillader vore tanker at blive opslugt af verdslige interesser, vil Gud måske give os tid til bøn ved at berøve os vore afguder, det være sig rigdom, huse eller frugtbar jord. {MBF 502.2}.—(The Great Controversy, 622.)

Brug meget tid i bøn —[Benyt megen tid til bøn og grundig undersøgelse af bibelen. Lad alle tilegne sig troens virkelige grundsætninger i deres egen erfaring, ved at tro på, at Helligånden vil blive tildelt dem, fordi de virkelig hungrer og tørster efter retfærdighed].—(Testimonies for the Church 6:65, 66.)

Bed som aldrig før — Se hen til Jesus i enfoldighed og tro. Fæst blikket på Jesus, indtil ånden falder i afmagt under det overvældende lys. Vi beder ikke halvt så meget, som vi burde. Vor tro er ikke halvt så stor, som den burde være. "Bed, så skal der gives jer." Luk. 11,9. Bed, tro, styrk hverandre. Bed, som I aldrig før har gjort, om at Herren vil lægge sin hånd på jer, for at I må blive i stand til at fatte længden og bredden og dybden og højden og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.—(Testimonies for the Church 7:214.)

Bed, ja bed som du aldrig har bedt tidligere at du ikke må blive fanget i Satans snarer at ikke nogen dårlig, ligegyldig og hensynsløs ånd må få magt over dig, så at du udfører religiøse pligter bare for at berolige din samvittighed. ... {BTU 42.1}.—(Testimonies for the Church 2:144.)

Bed altid —« Våg, bed, arbejd - Det er det sande trosliv. »Bed til enhver tid;« dette er altid i bønnens ånd og så vil du være beredt til Herrens komme.—(Testimonies for the Church 5:235.)

Behov for megen bøn — Der er nu brug for megen bøn. Kristus påbyder, »Bed uden ophør,« det betyder at holde tankerne opløftet til Gud, kilden for al kraft og virkeevne. Vi kan have fulgt den snævre sti længe, men det er ikke sikkert at tage dette som bevis for at vi vil følge den til enden. Hvis vi vandrer med Gud i fællesskab med ånden, er det fordi vi har søgt ham dagligt i tro. Den gyldne olie flyder fra de to olie træer gennem guldrørerne har været bragt videre til os..—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 510.)

Aktivitet Ingen erstatning for bøn —Når aktiviteten stiger, og det lykkes for mennesker at udrette noget for Gud, er der risiko for at komme til at stole for meget på menneskelige planer og metoder. Der kommer tilbøjelighed til at bede mindre og til at have mindre tro. Ligesom disciplene er vi i fare for at tabe vor afhængighed af Gud af syne og søge frelse i vore gerninger. Vi må konstant have Jesus for øje og gøre os klart, at det er hans kraft, som gør arbejdet. Selvom vi skal arbejde alvorligt for de fortabtes frelse, skal vi også tage os tid til overvejelse og bøn og til at studere Guds ord. Kun det arbejde, der er udført med megen

bøn og helliget ved Kristus, vil til slut vise sig at have virket til det gode. {JL 258.4}.—(The Desire of Ages, 362.)

Bøn nødvendig for at tage upopulære standpunkter —Det kræver moralsk mod, fasthed, og beslutsomhed, udholdenhed og rigtig megen bøn at træde over på de upopulæres side. Vi er taknemmelige over at vi kan komme til Kristus ligesom de stakkels lidende kom til Kristus i templet. . . . . {Eva 240.2}.—(Evangelism, 240).

Bøn nødvendig for at udføre Guds værk — Hvis vi ikke til det yderste bruger de kræfter som han har givet os, vil vi altid forblive svage og virkningsløse. Megen bøn og mest energiske brug af sindet er nødvendig, hvis vil skal være beredt til det arbejde som Gud vil betro os. Mange når aldrig den position som de kunne få, fordi de venter på at Gud skal gøre det for dem, som han har givet dem kraft til at gøre selv. Alle som er udrustet til nyttighed i dette liv må oplæres af den strengeste mentale og moralske disciplin og så vil Gud hjælpe dem med at forbinde guddommelig kraft med menneskelig anstrengelse.—(Testimonies for the Church 4:611.)

Bøn nødvendig for at forstå sandheden — Genløsningens temaer er betydningsfulde, og det er kun dem, der er åndeligt indstillet, der kan erkende deres dybde og betydning. Det er vor sikkerhed, vort liv og vor glæde at dvæle ved frelsesplanens sandheder. Tro og bøn er nødvendige, for at vi skal kunne forstå Guds dybe sandheder. Vore sind er påvirkede af indskrænkede ideer, at vi kun opfanger et begrænset syn af den erfaring, som det er vort privilegium at have. Hvor lidt forstå vi af, hvad apostlenes bøn betød, da han sagde: ”At han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgå al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde. Men ham, som over al måde formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår, ham være ære i kirken og i Kristus Jesus gennem alle slægterne i evighedernes evighed! Amen.” Ef. 3, 16-21— (The Review and Herald, November 17, 1891.)

Nødvendig bøn i hjemmet — Selv i hjemmet er det ikke mulig at bevare et ægte sammenhold og en dyb hengivenhed, dersom de enkelte medlemmer ikke har samme mål og ikke er villige til at give sig ind under Guds vilje. Alle evner og følelser må underlægges Kristi herredømme og præges af hans sindelag. Når gudfrygtige forældre står sammen i kærlighed og er fast bestemt på at udøve sin myndighed i samsvar med Guds vilje, vil de indse hvor vigtig det er at bede ofte og at tænke grundig over alt det de foretager sig. Og efter hvert som de søger Gud i bøn, vil deres øjne blive åbnet, og de vil se at det er budbærere fra himmelen til stede i hjemmet for at beskytte dem. Slik besvarer Gud deres bønner. De vil overvinde karaktermangler og gå mod fuldkommenhed..—(The Adventist Home, 315, 316.)

Bøn nødvendig for at bevare forbindelsen med Gud — Bøn er sjælens åndedræt. Den er hemmeligheden ved åndelig kraft, intet andet middel kan sættes i stedet for denne nådegave, som kan bevare sjælens sundhed. Bøn bringer hjertet i øjeblikkelig kontakt med livets kildespring og styrker vort religiøse livs sener og muskler. Om du forsømmer bønnen, eller om du beder lejlighedsvis, nu og da, når det falder dig ind, vil du miste din forbindelse med Gud. De åndelige evner taber deres vitalitet, den religiøse erfaring mangler sundhed og kraft. {BTU 147.2}.—(The Signs of the Times, July 31, 1893.)

Nødvendig bøn for åndelig styrke — Årsagen til at nogle er bekymrede er at de ikke går til den eneste sande kilden for lykke. De søger hele tiden *uden* for ham, for at finde den glæde som kun findes *hos* ham. Hos ham finds ingen svigtede forhåbninger. Oh, om bønnens dyrebare fortrin forsømmes! Bibellæsning forbereder sindet til bøn. En af de vigtigste årsager til at mange har så lidt lyst til at nærme sig Gud i bøn, er at de har gjort sig selve upassende for denne hellige beskæftigelse ved at læse fascinerende beretninger som har ophedet fanatismen og vakt uhellige passioner. Guds Ord bliver modbydelige. Bønnestunden glemmes helt. Bøn er den kristnes styrke. Når han er ensom er han alligevel ikke ensom. Han kender tilstedeværelsen af den som sagde, ”Se, jeg er med jer alle dage.” — (The Review and Herald, March 11, 1880.)

Bøn nødvendig for at komme ind i himlen — Der er ikke noget sådant som vi går ind ad de himmelske porte under eftergivenhed, ligegyldighed og tåbelighed, underholdning, selviskhed, men kun ved stadig årvågenhed og uophørlig bøn. Åndelig årvågenhed fra vor side, hver i sær, er sikkerhedens pris. Svej ikke een tomme til Satans side, for at han ikke vinder fortrin over dig. (Brev 47, 1893).—(The S.D.A. Bible Commentary 6:1094.)

Bøn holder os trofaste — Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud har givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}.—(The Review and Herald, December 8, 1904.)

Bed for Ånden — Hvis vi skal lære af Kristus, må vi bede som apostlene bad da Helligånden blev udgydt over dem. Vi behøver Guds Ånds dåb. Vi er ikke sikre for en stund, når vi ikke giver Guds Ord vor lydighed.—(Fundamentals of Christian Education, 537.)

Svaghed vendt til styrke gennem bøn — De ser ikke betydningen af at kende sig selv og have selvkontrol. De våger og beder ikke, så de ikke falder i fristelse. Hvis de ville våge, ville de kende til deres svage punkter, hvor det er mest sandsynligt at de angribes af fristelser. Under årvågenhed og bøn kan deres svage punkter bevogtes så meget at de kan blive de

stærkeste og de kan komme ud for fristelse uden at overvældes. Enhver Kristi efterfølger bør daglig ransage sig selv, så han kan blive helt kendt med sin egen opførsel...—(Testimonies for the Church 2:511.)

Bed under alle omstændigheder — Lad alt det kammeratskab, som i stifter, hvad enten det så gælder jeres forretning, jeres omgangsvenner i ledige timer, eller det gælder en pagt for livstid, stiftes efter ydmyg, alvorlig bøn. I vil herved vise, at I ærer Gud, og Gud vil ære jer. Bed, når I er modfaldne. Når I ser forsagte, så luk munden fast til over for mennesker. Kast ikke en skygge over andres liv, men fremlæg det alt sammen for Jesus. Ræk jeres hænder opad efter hjælp; grib i jeres svaghed hans uendelige kraft. Bed om ydmyghed, visdom, mod og forøget tro, for at I må kunne se lys i Guds lys og fylde jer i hans kærlighed. {SLF 521.3}.—(The Ministry of Healing, 513.)

Kapitel 3—Gud hører bønnen

Gud hører de ydmyge bøn — Vores himmelske far venter på at kunne udøse sine velsignelser over os til fulde. Det er vores privilegium, at vi kan drikke rigeligt af hans uendelige kærligheds kilde. Hvor er det ufatteligt, at vi beder så lidt! Gud er klar og villig til at høre en oprigtig bøn fra det mest ydmyge af sine børn, og alligevel er der så alvorlig tøven fra vores side med at fortælle Gud om vores ønsker. Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem, villig til at give dem mere, end de kan bede om eller tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}..—(Steps to Christ, 94.)

I disse ting vil genialitet, logik og veltalenhed ikke hjælpe. Gud vil tage imod dem som har et ydmygt, tillidsfuldt, angrende hjerte og høre deres bøn; og når Gud hjælper, vil alle hindringer være overvundet. Hvor mange mænd med store naturlige evner og høje uddannelser har ikke svigtet når de blev placeret i ansvarsfulde stillinger, medens dem med mindre intelligens, i mindre gunstig omgivelser, har været meget succesfulde. Hemmeligheden var: De første stolede på sig selv, medens de sidste forenede sig med Ham som er en enestående rådgiver og gør store ting for at opnå det Han vil..—(Testimonies for the Church 4:538, 539.)

Gud hører og besvarer bøn — Og Gud hører bønner. Kristus har sagt: „Hvis I beder om noget i mit navn, det vil jeg gøre.“ (Joh 14,14) Atter siger han: „Om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.“ (Joh 12,26) Hvis vi lever i overensstemmelse med hans ord, så vil ethvert dyrebart løfte, han har givet, blive opfyldt på os. Vi har ikke fortjent hans miskundhed; men når vi giver os selv til ham, så modtager han os. Han vil virke for og gennem dem, som søger ham. {SLF 230.3}.—(The Ministry of Healing, 226, 227.)

Herren vil med sikkerhed høre og besvare Sine medarbejderes bønner, hvis de vil søge Ham efter råd og belæring. {Eva 399.2}.—(Evangelism, 399.)

Gud bønhører alle, der søger ham i sandhed. Han har den kraft, som vi alle behøver. Han fylder hjertet med kærlighed, glæde, fred og hellighed. Karakteren bliver til stadighed udviklet. Vi har ikke råd til at arbejde på tværs af Guds hensigter.—(Testimonies for the Church 9:169.)

Det blev fremstillet for mig, som når børn beder deres kærlige jordiske forældre om en velsignelse. De beder om noget, som forældrene ved vil være dem til skade og forældrene giver dem noget, som vil være godt og sundt for dem, i stedet for at give dem, hvad de ønskede. Jeg så, at Gud vil høre og besvare enhver bøn, som et ærligt hjerte opsender i tro og den, der

opsendte bønnen, vil få velsignelsen, når han har den mest behov og tit vil den overstige hans forventninger. Ikke en eneste bøn fra et sandt Guds barn går til spilde, når den opsendes i tro fra et ærligt hjerte. *Vejl f menigh* bd 1 side 19-20] {VM1 121.3}.—(Testimonies for the Church 1:121.)

Gud lytter til enhver bøn — Den evige Gud, sagde Jesus, skænker dig den forret at kunne benytte navnet Fader, når du træder frem for ham. Betænk alt, hvad dette indbefatter! Ingen jordisk far eller mor har nogensinde talt så indtrængende til et vildfarende barn som han, der skabte dig, taler til overtræderen. Aldrig har kærlig interesse ledet noget menneske til at følge den ubodfærdige med så inderlige indbydelser. Gud bor i hver hytte; han hører hvert ord, som bliver sagt, hører hver bøn, der opsendes, smager sorgerne og skuffelserne hos hver eneste sjæl og giver agt på den måde, hvorpå far, mor, søster, ven og nabo bliver behandlet. Han sørger for vort behov, og hans kærlighed, barmhjertighed og nåde udstrømmer uafbrudt for at skaffe, hvad vi trænger.—(The Signs of the Times, October 28, 1903.)

Gud hører enhver oprigtig bøn — Bibelen viser os Gud i det høje og det hellige, ikke i en tilstand af inaktivitet, ikke i tavshed og ensomhed, men omgivet af ti tusinde gange ti tusinde og tusinder af tusinder af hellige hjælpere, der alle venter på at udføre hans vilje. Ad veje, som vi ikke kan kende, er han i levende forbindelse med alle dele af sit rige. Men det er i dette støvgran af en verden, i de mennesker, som han gav sin enbårne Søn at frelse, at hans og hele Himmelens interesse er centreret. Gud bøjer sig ned fra sin trone for at høre de undertryktes råb. Til enhver ærlig bøn svarer han: „Her er jeg!“ 12 Han oprejser de ulykkelige og underkuede. Han tager del i alle vore lidelser. I enhver fristelse og enhver prøvelse er hans engel os nær for at udfri os. {JL 254.2}.—(The Desire of Ages, 356.)

Indtil da var disciplene uden kendskab til Frelserens ubegrænsede hjælpemidler og magt. Han sagde til dem: „Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn.“ 2 Han forklarede dem, at hemmeligheden ved at få deres gerning til at lykkes bestod i at bede om styrke og nåde i hans navn. Han ville være til stede og gå i forbøn for dem hos Faderen. Den ydmygt bedendes bøn fremlægger han over for Faderen som sit eget ønske til den pågældendes bedste. Enhver oprigtig bøn bliver hørt i Himmelen. Måske bliver den ikke fremført flydende, men hvis hjertet er med, vil den stige op til helligdommen, hvor Jesus gør tjeneste, og han vil forelægge den for Faderen uden et eneste ubehjælpsomt, stammende ord. {JL 485.6}

Oprigtighedens og retskaffenhedens vej er ikke en vej uden hindringer, men i enhver vanskelighed skal vi se en opfordring til at bede. Mennesket har fået enhver evne fra Gud, og kilden hertil står åben for selv det svageste menneske. „Hvad I end beder om i mit navn,“ sagde Jesus, „det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen. Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.“ {JL 486.1}

Kristus bød sine disciple at bede „i mit navn.“ I Kristi navn skal hans efterfølgere stå foran Gud. På grund af værdien af det offer, som blev bragt for dem, er de værdifulde for Gud. Fordi de har del i Kristi retfærdighed, bliver de regnet for dyrebare. For Kristi skyld tilgiver Gud

dem, som har ærefrygt for ham. Han ser dem ikke som usle syndere. Han kendes ved dem på grund af ligheden med sin søn, som de tror på. {JL 486.2}.—(The Desire of Ages, 667.)

Ingen oprigtig bøn går tabt — Alle, der er besværede eller bliver uretfærdigt behandlet, bør råbe til Gud. Vend jer bort fra dem, hvis hjerter er hårde som stål, og lad jeres begæringer komme frem for jeres skaber Der er aldrig nogen, som kommer til ham med et sønderknust hjerte, der vil blive afvist. Ikke én alvorlig bøn vil være forgæves. Under det himmelske kors lovsange hører Gud det svageste menneskes råb. Vi fortæller ham om vort hjertes dybeste længsler i lønkammeret, vi sender en stille bøn op til ham, når vi går på vejen, og vore bønner når op til universets Herres trone. De høres måske ikke af noget menneskes øre, men de går ikke tabt, og de dør ikke hen på grund af det travle liv, der rører sig om os. Intet kan tilintetgøre hjertets længsel. Den hæver sig over gadens larm, over det travle menneskemylder og når op til de himmelske sale. Det er Gud, vi taler til, og vore bønner bliver hørt. {KL 172.2}.—(In Heavenly Places, 82.)

Gud hører Jesu forbøn blandet med vores bønner — Kristus har forpligtet sig til at gå i borgen for os og være vor stedfortræder, og han svigter ingen. Der er et uudtømmeligt fond af fuldkommen lydighed, der tilflyder os fra hans lydighed. I Himmelen er hans tjeneste, hans selvfornægtelse og selvhengivelse værdsat som røgelse, der stiger op sammen med hans folks bønner. Idet synderens oprigtige, ydmyge bønner stiger op til Guds trone, forener Kristus dem med værdien af sit eget liv i fuldkommen lydighed. Vore bønner får duft af denne røgelse. Kristus har forpligtet sig til at gå i forbøn for os, og Faderen hører altid Sønnen.—(Sons and Daughters of God, 22.)

Gud reagerer altid, selvom vi måske ikke er klar over det —I Men hvis vi kommer til Gud og føler os hjælpeløse og afhængige, hvilket vi virkelig er, og i ydmyg, tillidsfuld tro gør vores behov klart for ham, hvis visdom er uendelig, som ser alt i det skabte og som regerer over alt ved sin vilje og ord, kan og vil han tage sig af vores råb og lade lys skinne ind i vores hjerter. Gennem oprigtig bøn bliver vi bragt i forbindelse med Den Eviges sind. Måske har vi ikke på det tidspunkt noget overvældende bevis for, at frelserens ansigt er bøjet over os i medfølelse og kærlighed, men det er faktisk tilfældet. Vi mærker måske ikke hans synlige berøring, men hans hånd er på os i kærlighed og medfølende ømhed. {VTK 106.1}.—(Steps to Christ, 97.)

Guds svar er ikke altid, hvad vi forventer — Bed derfor! Bed, og i skal få. Bed om ydmyghed, visdom, mod, forøgelse af tro. Der vil blive givet svar på enhver alvorlig bøn. Svaret kommer måske ikke netop, som du ønsker, eller på den tid, du venter; men det vil komme på den måde og på den tid, som bedst svarer til din trang. De bønner, du opsender i ensomhed, når du er træt og prøvet, vil Gud besvare, ikke altid som du havde ventet; men altid til dit gode. — *Gospel Workers*, side 254 — 258. {BTU 148.1}.—(Messages to Young People, 250.)

Gud hører bønner for sjælenes omvendelse — Når de der kender sandheden, praktiserer den selvfornægtelse, som Guds ord omtaler, da vil budskabet gå med magt. Herren vil høre vore bønner om sjæles omnvendelse. Guds folk vil lade lyset skinne, og vantro, som ser deres gode gerninger, vil ære vor himmelske Fader. — *Review and Herald*, 1 Dec. 1910. {BTU 189.1.—(Counsels on Stewardship, 302.)

Tro på, at Gud hører dine bønner — Guds folk må handle forstandigt. De burde ikke være tilfredse før hver erkendt synd, er bekendt; derefter er det deres privilegium og pligt at tro at Jesus accepter dem. De må ikke presse andre igennem mørket og opnå en sejr for dem, som de nyder. Sådanne nydelser vil kun vare til mødet slutter. Men Gud må tjenes af princip, istedet for af følelser. Opnå sejer, morgen og aftnen, for dig selv og din egen familie. Lad ikke det daglige arbejde holde dig fra dette. Tag tid til at bede og tro at Gud hører jer. Hav tro blandet med jeres bønner. I kan ikke hver gang mærke det umiddelbare svar; men da er det at tro prøves. I prøves for at se hvorvidt I stoler på Gud og hvorvidt I har en levende og varig tro. „Trofast er han, som kalder jer, han vil også gøre det.“ Gå på den smalle troens planke. Læg alt på Herrens løfter. Stol på Herren i mørke. Det er tid til at have tro. Men I lader ofte følelser herske jer. I ser efter værdier i jer selv, når I ikke føler jer trøstet af Guds Ånd. I fortvivler fordi I ikke kan finde dem. I stoler ikke nok på Jesus, dyrebare Jesus. I gør ikke hans værdier til alt, overhovedet. Det allerbedste I kan gøre vil ikke fortjene Guds gunst. Det er Jesu værdi der vil frelse jer, det er hans blod der vil rense jer. Men I har nogle anstrengelser at gøre. I må gøre hvad I kan for jeres del. Vær nidkær og omvend jer og tro så. {VM1 167.1}.—(Testimonies for the Church 1:167.)

Kapitel 4—Bøn og Frelse

Bøn er en vigtig del af succes med at vinde sjæl — Hvis kirkens medlemmer blot ville bruge deres sindets kræfter til at arbejde med velorienterede anstrengelser og veludviklede planer, kunne de gøre hundrede gange mere for Kristus, end de gør nu. Hvis de gik ud med oprigtig bøn, med ydmyghed og ydmyghed i hjertet og personligt søgte at give andre kundskab om frelsen, kunne budskabet nå ud til alle jordens indbyggere.

Hvis kirkens medlemmer ville anvende deres tankekraft i en velorienteret indsats og veludformede planer, ville de være hundrede gange mere effektive.

Alle Kristi efterfølgere bør værne om Hans kærlighed. Der er brug for mere tro i det arbejde som vi tror skal gøres før Kristi komme. Der bør være mere selvfornægtelse, selvopofrende arbejde i den rigtige retning. Det bør være et eftertænksomt og bønneligt studium hvordan man arbejder til bedste fordel. Der bør udvikles omhyggelige planer. Vel tilrettelagte og forstandige anstrengelser vil føre til gode resultater. —(The Review and Herald, April 11, 1893).

Vi skal komme til Gud i tro, og udgyde vore bønner for Ham, tro at Han vil arbejde for vor skyld, og for deres skyld som vi prøver at frelse. Vi skal bruge mere tid til alvorlig bøn. Vi skal med en tillid som et lille barns komme til vort himmelske Fader og fortælle ham om al vor trang. Han er altid rede til at tilgive og hjælpe. Der er et uudtømmeligt forråd af guddommelig visdom, og Herren opfordrer os til at benytte os af det i rigt mål.—(SDA Bible Commentary 3:146, 1147.)

Bed om bønner for sjæle I arbejder for; bring dem frem for menigheden som genstand for deres ydmyge bønner. Det er lige hvad menighedsmedlemmerne har brug for - at få deres tanker vendt bort fra deres ubetydelige problemer, og føle en stor byrde, en personlig interesse, for en sjæl, der er lige ved at gå fortabt. Udvælg en anden og endnu en sjæl, søg daglig vejledning fra Gud, læg alle ting frem for ham, i alvorlig bøn og arbejd i guddommelig visdom. Når I gør dette, vil Gud give jer Helligånden til at domfælde og omvende sjælen.—(Medical Ministry, 245).

Hav i tanke at resultatet af irettesættelser er stærkt afhængig af den måde de gives på. Forsøm ikke alvorlig bøn så du kan have et ydmygt sind og så Guds engle kan gå foran dig og arbejde på de hjerter du prøver at nå og blødgøre dem ved himmelske indtryk så dine anstrengelser kan nytte. Hvis der bliver gjort noget godt så giv ikke dig selv æren. Gud har gjort det hele.—(Testimonies for the Church 2:53.)

Hvis flere mennesker samles i enighed, med hjerter, der er belastet af fortabte sjæle, og beder oprigtige og inderlige bønner, vil de vise sig at være effektive..—(The Review and Herald, August 23, 1892.)

At bede for sjæle vil bringe os tættere på Gud — Enhver indsats, vi gør for Kristus, vil virke tilbage på os selv og blive til velsignelse for os. Dersom vi bruger vore midler til hans ære, vil han give os flere. Når vi søger at vinde andre for Kristus og frembærer dem i vore bønner vil vi selv blive opmuntret og føle Guds nådes hellige indflydelse. Vore hjerter vil blive fyldt med mere af Guds inderlige kærlighed, hele vort kristenliv vil blive mere virkeligt, mere alvorligt og mere optaget af bøn. {KL 374.1}.—(Christ's Object Lessons, 354).

Når selvet dør, vil der vækkes et intenst ønske for at frelse andre, som vil lede til udholdende bestræbelse og gøre godt. Der vil sås ved alle vande; og alvorlige anmodninger, påtrængende bønner, vil indtage himlen for fortabte sjæles skyld. Der vil være en alvor, en udholdenhed, som ikke forsvinder. Kærlighed til Jesus vil lede til brændende kærlighed for vore medmenneskers sjæle.—(Gospel Workers, 470).

Kom sammen for at bede for sjælenes omvendelse — Hvis menigheden har mange medlemmer, bør de inddeles i små grupper. Disse skal ikke blot arbejde for menighedens medlemmer, men for ikke-troende. Selv om der kun er to eller tre, som kender sandheden på ét sted, kan de danne en arbejdsgruppe. {IMT 89.7}.—(Testimonies for the Church 7:21.)

Og til menigheden i Los Angeles, for over et år siden, da Herren oprørte folk stærkt ved de igangværende teltmøder, lød ordene: „Lad Los Angeles-menigheden have særlige bedestunder dagligt, for det arbejde der sker. Herrens velsignelse vil komme til de menighedsmedlemmer, som deltager i arbejdet således, og dagligt samles i små grupper for at bede for dets lykke. På den måde vil de troende selv få nåde og Herrens værk vil rykke frem. {Eva 111.3}.—(Evangelism, 111, 112.)

Vi bør holde bedemøder og bede Herren om at åbne vejen for sandheden, for at komme igennem i de befæstninger, hvor Satan har sat sin trone op og fordrive den skygge han har kastet tværs over deres stivej, som han forsøger at bedrage og ødelægge. Vi har denne forvisning: »En retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft.—(Testimonies for the Church 6:80.)

Åh, at troens inderlige bøn må opstå overalt: Giv mig sjæle, der nu er begravet i vildfarelsens affald, eller jeg dør! Bring dem til kundskab om sandheden, som den er i Jesus. This Day With God, 171).

Alle kan bede for sjæle — Ikke alle er kaldt til personligt arbejde i de fremmede marker, men alle kan gøre noget ved deres bønner og deres gaver til hjælp i missionsarbejdet. {RSSA 135.2}.—(Testimonies for the Church 6:29.)

Brødre og søstre, har I glemt at jeres bønner skal stige op, ligesom med arbejdere skarpe segl på den store høstmark? Idet unge mænd går ud for at forkynde sandheden, bør I have bønnestunder for dem. Bed om at Gud vil knytte dem til sig og give dem visdom, nåde og kundskab. Bed for at de må ledes udenom Satans snarer og holdes rene i tanke og hellige i hjerte. —(Testimonies for the Church 3:162.)

Mange er trætte og byrdebetyngede. De føler sig ikke sikre i deres religiøse liv. Disse, som er trængte og mangler hvile i ånd, bør have anledning til at finde hjælp ... Lad dem, som er åndeligsindede, tale med disse sjæle. [Benyt megen tid til bøn og grundig undersøgelse af bibelen. Lad alle tilegne sig troens virkelige grundsætninger i deres egen erfaring, ved at tro på, at Helligånden vil blive tildelt dem, fordi de virkelig hungrer og tørster efter retfærdighed...—(Testimonies for the Church 6:65.)

Når evangeliets vod kastes, burde der våges ved voddet med tårer og alvorlige bønner. Lad arbejderne bestemme sig for ikke at give slip på voddet, før det er trukket ind til strandbredden med frugten af deres anstrengelse. Nogle gange kan de være tvunget til at sige ligesom Peter: "Vi har slidt hele natten og ingenting fået;" men det er stadig Mesterens befaling ligesom dengang: "Kast garnet til højre for båden;" arbejd i tro, og Gud vil give fremgang. Selvom vi nogle gange kan føle os mismodige, når vi ser, hvor mange hindringer der er i det kristne liv, og hvor langsomt Guds værk synes at skride frem, forbliver vor pligt den samme.—(The Signs of the Times, March 16, 1882.)

Hvordan kan vi ære Gud, hvordan kan vi retfærdiggøre hans ord, hvis vi ikke ofte er i bøn og appellerer til ham om at manifestere sin magt til fordel for de fortabte?—(The Review and Herald, August 23, 1892.)

Personlig sjælvindende indsats gjort succesfuld ved bøn —Men jeg besluttede mig for at mine bestræbelser aldrig skulle ophøre for disse dyrebare sjæle, for hvem jeg havde så stor interesse for, at få dem overgivet til Gud. Jeg brugte flere hele nætter på alvorlig bøn for dem, som jeg udsøgt og bragt sammen for at arbejde og bede med dem. {Eva 447.4}

Men ved ethvert af vore små møder fortsatte jeg med at formane og bede for hver enkelt, indtil en havde overgivet sig til Jesus, anerkendt fortjenesterne i Hans tilgivende kærlighed. Alle blev omvendt til Gud. {Eva 447.5}.—(Testimonies for the Church 1:33, 34.)

Bøn for sjæle tager sindet fra sine egne små bekymringer — Bed om bønner for sjæle I arbejder for; bring dem frem for menigheden som genstand for deres ydmyge bønner. Det er lige hvad menighedsmedlemmerne har brug for - at få deres tanker vendt bort fra deres ubetydelige problemer, (81) og føle en stor byrde, en personlig interesse, for en sjæl, der er lige ved at gå fortabt. Udvælg en anden og endnu en sjæl, søg daglig vejledning fra Gud, læg alle ting frem for ham, i alvorlig bøn og arbejd i guddommelig visdom. Når I gør dette, vil Gud give jer Helligånden til at domfælde og omvende sjælen..—(Medical Ministry, 244, 245.)

Bed om større effektivitet i sjælvinding — Oh, lad det kunne ses, at Jesus er inde i hjertet og støtter og styrker og trøster. Det er jeres privilegium at blive udrustet, fra dag til dag, med et rigt mål af hans Helligånd, og at have et bredere syn på det væsentlige og få det budskab ud som vi forkynder for verden. Herren (514) er villig til at åbenbare de vidunderlige ting ud fra hans lov. Vent foran ham med ydmyghed i hjertet. Bed aller alvorligst for en forståelse for

de tider vi lever i, for en mere hel opfattelse af hans hensigt og for mere virkekraft i sjælevinding.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 513, 514.)

Der er mange sjæle som længes inderligt efter lyset, for sikkerhed og styrke udover hvad de har kunne gribe. De behøver at blive opsøgt og arbejdet tålmodigt for, udholdende. Bed til Herren i inderlig bøn for hjælp. Bring Jesus frem, fordi du kender Ham som din personlige Frelser. Lad Hans smeltende kærlighed, Hans rige nåde, flyde frem fra menneskelæber. I behøver ikke at bringe doktrinære punkter, hvis der ikke spørges efter dem. Men tag Ordet, og med øm, inderlig længtene kærlighed for sjæle, så vis dem Kristi dyrebare retfærdighed, for hvem du og de må komme for at blive frelst. — *Manuskrift* 27, 1895. {Eva 442.2}.—(Evangelism, 442.)

Disciplene bad med inderlig alvor om at blive gjort skikkede til at mødes med mennesker og i deres daglige samkvem med dem at måtte tale ord, som kunne føre syndere til Kristus. De opgav alle uenigheder, alle ønsker om at være den største, og de sluttede sig tæt sammen i det kristne fællesskab. De holdt sig mere og mere nær til Gud, og når de gjorde dette, fattede de, hvilken forrettighed de havde haft ved at leve Kristus så nær. Deres hjerter fyldtes med sorg ved tanken om, hvor mange gange de havde bedrøvet ham ved deres langsomme opfattelse, deres manglende forståelse af, hvad han til deres bedste havde forsøgt at lære dem. {ME 25.1}

Disse forberedelsens dage var fulde af inderlig granskning af hjerterne. Disciplene følte deres åndelige nød og bønfaldt Herren om den hellige salvelse, som skulle gøre dem skikkede til deres opgave med at frelse sjæle. De bad ikke kun om velsignelsen for sig selv. De følte sig tyngede af den byrde at skulle frelse sjæle. De var klare over, at evangeliet skulle bringes ud til hele verden, og de bad om den hjælp, som Kristus havde lovet dem. {ME 25.2}.—(The Acts of the Apostles, 37.)

Meget bøn er nødvendig for at vide, hvordan man nærmer sig enkeltpersoner med sandhed — Ikke enhver formår at arbejde på en forstandig måde for sjæles frelse. Megen og grundig tænkning er nødvendig. VI må ikke indtræde i Herrens værk på må og få og vente fremgang. Herren trænger til mænd med evner, tænkende mænd. Jesus kalder på medarbejdere, ikke på sløve og ligegyldige personer. Gud ønsker ret tænkende og intelligente mænd til at udføre den store gerning, som er nødvendig for sjæles frelse.

Håndværkere, sagførere, handlende og mænd i alle beskæftigelser og stillinger uddanner sig for at kunne blive dygtige i deres fag. Skulle Kristi efterfølgere være mindre dygtige og skulle de, medens de efter sigende er beskæftigede i hans tjeneste, være ukyndige angående de veje og midler, der skal benyttes? Den opgave at vinde det evige liv er højere; end alle jordiske hensyn, For at kunne lede sjæle til Jesus må man have kendskab til menneskenaturen og studere det menneskelige sind. For at vide, hvordan man skal nærme sig mennesker med sandhedens store emner, kræves der megen omhyggelig omtanke og inderlig bøn.—(Testimonies for the Church 4:67.)

Bøn opnår mere i at vinde sjæl end ord alene — Satan er på spor efter jer. Han er en snu modstander, og den hadefulde ånd, I møder i jeres arbejde, er inspireret af ham. De, som han behersker, giver genlyd af hans ord. Kunne sløret rives bort fra deres øjne, ville de, der således beherskes, se Satan spille alle sine kunster for at drage dem bort fra sandheden. I arbejdet for at redde sjæle fra hans anslag vil man opnå langt mere med ydmyg bøn efter Kristi eksempel, end ved mange ord uden bøn. — „Manual for Canvassers“, side 40. {KE 112.1}.—(Colporteur Ministry, 81.)

Uanset hvem du er, er det sindet, hjertet, det oprigtige fortsæt, og det daglige liv som markerer værdien af mennesket. Der er ikke brug for hvileløse, snaksaglige, dikatoriske mennesker i dette arbejde ... Gud kalder på sømmelige, stille, og besindige unge, og mennesker af moden alder, som er velafbananceret i princippet, som kan bede såvel som tale, som vil rejse sig op for ældre, og behandle gråhårede med respekt.

Guds sag lider af mangel på medarbejdere med forstandig og metal styrke. Mine brødre og søstre, Herren har velsignet jer med forstandsevner som kan udnyttes i stor grad. Vær stadig seriøse for at opdyrke jeres talenter. Oplær og disciplinere sindet ved studium, ved iagttagelse ved refleksion. I kan ikke møde Guds sind, medmindre I bruger alle kræfter. De mentale evner vil styrke og udvikle hvis I vil gå i Gudsfrygt, i ydmyghed og med alvorlig bøn. En resolut målsætning vil udføre underværker. Vær åben, faste og besluttede Kristne. Ophøj Jesus, tal om hans kærlighed, fortæl om hans kraft, og lad således jeres lys skinne ud i verden.—(Life Sketches, 275.)

Bed for sjæle — Hvis I ikke kan vise én sjæl der er blevet frelst ved dette, så vend om, oh vend om til en ny kurs. Begynd at bede for sjæle; drag nær til Kristus, tæt til hans blødende side. Lad en beskeden og rolig ånd smykke jeres liv og lad jeres alvorlige, sønderbrudte og ydmyge bønner stige op til ham efter visdom, så I vil have held med, ikke bare at frelse jeres egne sjæle, men andres sjæle. *Bed mere end I synger*. Mangler I mere bøn end sang? Unge mænd og kvinder, Gud kalder jer til arbejdet, arbejd for ham. Læg jeres handlinger fuldstændig om. I kan gøre et arbejde som dem, der tjener i ord og lære ikke kan. I kan påvirke en klasse som prædikanten ikke kan. {VM1 513.1}.—(Testimonies for the Church 1:513.)

Let us also pray earnestly in behalf of those whom we expect to visit, by living faith bringing them, one by one, into the presence of God.—(Christian Service, 169.)

De, der arbejder i hjemmene, får lejlighed til at hjælpe på forskellig måde. De bør bede for de syge og gøre, hvad de kan, for at lindre deres lidelser. De bør virke for de små i samfundet, for de fattige og undertrykte. Vi bør bede for og med de hjælpeløse, som ikke har viljekraft til at beherske de begæringer, som er blevet nedværdiget på grund af lidenskab. Der bør arbejdes alvorligt og udholdende for at frelse de mennesker, i hvis hjerter en interesse er vakt.—(Testimonies for the Church 6:84.)

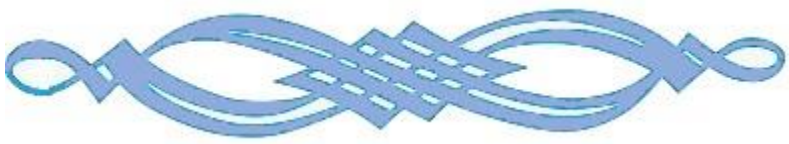

Kapitel 5—Guds Løfter om Bøn

Gud lover at høre og besvare bøn — Kristus danner bindeledet mellem Gud og mennesker. Han har lovet, at han personligt vil gå i forbøn. Han stiller hele sin retfærdigheds fortjeneste til rådighed for den bedende. Han beder for mennesket og mennesket, som trænger til guddommelig hjælp, beder selv for Guds åsyn. Det gør brug af hans indflydelse, som gav sit liv for verdens liv. Når vi giver til kende over for Gud, at vi sætter pris på Kristi fortjenester, føjes der vellugt til vore bønner. Når vi nærmer os Gud i kraft af Genløserens fortjeneste, stiller Kristus os tæt ved sin side og omslutter os med sin menneskelige arm, mens han med sin guddommelige arm griber fat i den Eviges trone. I røgelseskarret, i vore hænder lægger han sin fortjeneste som en vellugtende røgelse, for at opmuntre os til at bede. Han lover at høre og besvare vore bønner. *Vejl f menigh* bd. 3 side 81] r.—(SDA Bible Commentary 6:1078.)

De enkle bønner Helligånden forfatter, vil stige op gennem porte, som står på klem, den åbne dør som Kristus har fortalt om: Jeg har åbnet den og intet menneske kan lukke den. Disse bønner, blandet med røgelsen af Kristi fuldkommenhed, vil stige op som vellugt for faderen og svarerne vil komme.—(Testimonies for the Church 6:467.)

Det blev fremstillet for mig, som når børn beder deres kærlige jordiske forældre om en velsignelse. De beder om noget, som forældrene ved vil være dem til skade og forældrene giver dem noget, som vil være godt og sundt for dem, i stedet for at give dem, hvad de ønskede. Jeg så, at Gud vil høre og besvare enhver bøn, som et ærligt hjerte opsender i tro og den, der opsendte bønnen, vil få velsignelsen, når han har den mest behov og tit vil den overstige hans forventninger. Ikke en eneste bøn fra et sandt Guds barn går til spilde, når den opsendes i tro fra et ærligt hjerte. *Vejl f menigh* bd 1 side 19-20] {VM1 121.3}.—(Testimonies for the Church 1:121.)

Når en kristen ikke kan bede på nogen anden måde, kan han altid bede som Nehemias, da denne var i nød. Travlt optagne mennesker, som er overbebyrdede med problemer, kan bede om guddommelig hjælp. Når der opstår en eller anden stor fare enten til lands eller til vands, kan mennesker bede om Himmelens beskyttelse på denne måde. Når der pludselig opstår en vanskelighed eller fare, kan hjertet opsende sit nødråb til ham, som har lovet at hjælpe sine trofaste, troende børn, når som helst de henvender sig til ham. Under alle forhold kan den sjæl, som er nedbøjet af sorg og bekymringer eller udsat for hårde fristelser, hente styrke, støtte og hjælp i Guds usvigelige kærlighed og styrke. Gud vil aldrig bryde sin pagt. .—(Prophets and Kings, 631, 632.)

Hvis vi spørger, vil Gud svare — Verdslig visdom siger, at bøn ikke er så vigtig. Videnskabsmænd påstår, at der ikke findes noget virkeligt svar på bøn, at det ville være et mirakel, som strider imod naturlovene, og at mirakler ikke finder sted. De hævder, at universet styres af uforanderlige love, og at selv Gud ikke gør noget, som strider mod disse

love. På denne måde fremstiller de Gud, som om han var bundet af sine egne love — som kunne guddommelige love udelukke guddommelig frihed. En sådan lære strider mod Bibelens vidnesbyrd. Gjorde Kristus og hans apostle ikke mirakler? Den samme medfølende frelser lever i dag, og han er lige så villig til at lytte til troens bøn, som han var, da han gik på jorden. Det naturlige samarbejder med det overnaturlige. Det er en del af Guds plan som svar på troens bøn at give os det, han ikke havde givet os, hvis vi ikke havde bedt om det i tro. {MBF 422.5}.—(The Great Controversy, 525.)

Og Gud hører bønner. Kristus har sagt: „Hvis I beder om noget i mit navn, det vil jeg gøre.“ (Joh 14,14) Atter siger han: „Om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.“ (Joh 12,26) Hvis vi lever i overensstemmelse med hans ord, så vil ethvert dyrebart løfte, han har givet, blive opfyldt på os. Vi har ikke fortjent hans miskundhed; men når vi giver os selv til ham, så modtager han os. Han vil virke for og gennem dem, som søger ham. {SLF 230.3}.—(The Ministry of Healing, 226, 227.)

Når I beder Herren om hjælp, så vis Frelseren ære ved at tro, at I modtager hans velsignelser. Al magt og al visdom står til vor rådighed; vi behøver blot at bede derom. {SLF 523.1}.—(The Ministry of Healing, 514.)

Gud har en Himmel fuld af velsignelser, som han gerne vil give til dem, der af hjertet søger den hjælp, som alene Herren, kan give os.—(Sons and Daughters of God, 123.)

Jesus fremlægger vores dårligt formulerede bønner til Faderen — Indtil da var disciplene uden kendskab til Frelserens ubegrænsede hjælpemidler og magt. Han sagde til dem: „Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn.“ 2 Han forklarede dem, at hemmeligheden ved at få deres gerning til at lykkes bestod i at bede om styrke og nåde i hans navn. Han ville være til stede og gå i forbøn for dem hos Faderen. Den ydmygt bedendes bøn fremlægger han over for Faderen som sit eget ønske til den pågældendes bedste. Enhver oprigtig bøn bliver hørt i Himmelen. Måske bliver den ikke fremført flydende, men hvis hjertet er med, vil den stige op til helligdommen, hvor Jesus gør tjeneste, og han vil forelægge den for Faderen uden et eneste ubehjælpsomt, stammende ord. {JL 485.6}.—(The Desire of Ages, 667.)

Styrke til at overvinde fristelser givet til dem, der beder — Alle er ansvarlige for deres handlinger, så længe de er på prøve i denne verden. Alle har magt til at styre deres handlinger, hvis de vil. Hvis de er fattige på dyd og renhed i tanke og handling, kan de få hjælp fra de hjælpeløses ven. Jesus kender alle svaghederne i den menneskelige natur, og hvis man bønfalder ham, vil han give styrke til at overvinde selv de stærkeste fristelser. Alle kan få denne styrke, hvis de ydmygt søger at få den.10 {BIH 450.3}.—(Child Guidance, 466, 467.)

Gud besvarer vores bønner, hvornår og hvordan han ser bedst — Enhver hellig, der kommer til Gud med et sanddru hjerte og opsender sine ærlige bønner til ham i tro, vil blive bønhørt. Din tro må ikke give slip på Guds forjættelser, selv om du ikke ser eller føler et øjeblikkeligt svar på dine bønner. Vær ikke bange for at forlade dig på Gud! Stol på hans sikre

løfte: „Bed så skal I få.“ Gud er for viis til at tage fejl og for god til at holde noget godt tilbage fra sine hellige, som vandrer i oprigtighed. Mennesket er fejlende og selv om dets bønner kommer fra et redeligt hjerte, beder det ikke altid om de ting, som tjener til dets eget bedste, eller som vil herliggøre Gud. Når dette er tilfældet, hører vor vise og gode fader vore bønner og han vil svare, undertiden straks; men han giver os, de ting, som tjener til det bedste for os og til hans egen ære. Gud giver os velsignelser. Dersom vi kunne skue ind i hans plan, ville vi klart kunne se, at han ved, hvad der er bedst for os og at vore bønner besvares. Vi får intet, der ville være skadeligt; vi får den velsignelse, vi trænger til, i stedet for noget, som vi bad om og som ville være os til skade. {VM1 120.2}.

Jeg så, at dersom vi ikke mærker, at vore bønner øjeblikkelig besvares, bør vi holde fast ved vor tro og ikke tillade mistillid at trænge ind, for den vil skille os fra Gud. Hvis vor tro vakler, får vi intet af ham. Vor tillid til Gud bør være stærk; da vil velsignelsen falde på os ligesom en regnbyge, når vi mest behøver den. {VM1 121.1}.—(Testimonies for the Church 1:120, 121.)

Gud giver visdom som svar på bøn — Herren har givet os dette løfte, »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.« Det er efter Guds orden at dem som bærer på ansvar ofte mødes og sammen rådfører hinanden, og bede alvorligt efter visdom som han alene kan tildele. Gør forenet jeres trængsler kendt for Gud. Tal mindre; megen kostbar tid er mistet i tale der ikke bringer lys. Lad brødrene forene sig i faste og bøn efter den visdom som Gud har lovet skal gives gavmildt.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 499.)

Kristi nåde er tilgængelig, selv før vi beder — Der opsendes aldrig så stammende en bøn, der fældes aldrig så hemmelig en tåre, der næres aldrig så svag en længsel efter Gud, at ikke Guds Ånd går den i møde. Selv før bønnen bliver udtalt, eller hjertets længsel kommer til udtryk, vil Kristi nåde samarbejde med Helligånden, der virker på menneskehjertet. {KL 206.2}.—(Christ’s Object Lessons, 206.)

Vi kan frimodigt gøre krav på hans løfter —„Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det.“ Fremhold dette løfte, når I beder. Det er vor forret at komme til ham med hellig frimodighed. Når vi oprigtigt beder ham om at lade sit lys skinne på os, vil han høre os og besvare vor bøn. Men vi må leve i overensstemmelse med vore bønner. De er til ingen nytte, hvis vi handler stik imod dem. Jeg har set en fader, som næsten straks efter at have læst et stykke i skriften og holdt bøn begyndte at skælde sine børn ud. Hvordan skulle Gud kunne besvare den bøn, han havde opsendt? Og hvis faderen beder efter at have skældt børnene ud, vil denne bøn da gavne børnene? Nej; ikke uden det er en bøn til Gud om tilgivelse.16 {BIH 481.1}.—(Child Guidance, 499.)

Engle vil hjælpe os med at besvare bøn —Når man fristes til at give løse tøjler for uregerlige medlemmer, oh! hav i tanke at sekretærenglen nedskriver ethvert ord. Alt bliver skrevet i bøgerne og medmindre det bliver vasket væk af Kristi blod, vil du møde det igen. Du har nu en plettet optegnelse i himlen. Oprigtig anger for Gud vil blive godtaget. Når du skal til at tale under et anfald, så luk din mund. Sig ikke et ord. Bed før du taler og himmelske engle vil komme dig til hjælp og drive de onde engle væk. De engle som leder dig til at vanære Gud, bebrejde hans sag og svække din egen sjæl...—(Testimonies for the Church 2:82.)

Engle vil komme til vores side som svar på bøn — Alle, som følger Guds vilje og planer, gav sig i de himmelske sendebuds varetægt - under beskyttelse af himmelske engle; og ydmyge sjæles alvorlige bønner vil blive bevaret ved troen. Vi må lære bedre at forstå englenes opgave! Det ville være rigtigt at huske på, at hvert eneste Guds barn kan regne med himmelske væseners medvirken. Usynlige hære af lys og kraft hjælper de frygtsomme og ringe, der tror og regner med Guds løfter. Keruber og serafer og vældige engle står ved Guds højre hånd: „Er de ikke alle ånder i Guds tjeneste, som sendes ud for deres skyld, der skal arve frelse?“ {ME 85.5}.—(Selected Messages 1:97.)

Evangeliet vil gøre hurtige fremskridt som et resultat af bøn — Gud vil virke vældigt for sit folk i dag, hvis de vil stille sig helt under hans ledelse. De behøver Helligåndens stadige nærværelse. Hvis der var mere bøn under de ansvarshavendes rådslagninger og en dybere ydmygelse af hjertet over for Gud, ville vi få fuldt tilfredsstillende vidnesbyrd om guddommeligt lederskab at se og vort arbejde ville få rivende fremgang. *Vejl f menigh* bd. 3 side 212-214].—(Testimonies for the Church 8:238.)

Bøn vil bringe kraft til at overvinde—Vi må have Guds fulde rustning på og hvert øjeblik være beredt til at optage en kamp med mørkets magter. Når fristelser og prøvelser styrter ind over os, lad os da gå til Gud og kæmpe med ham i bøn. Han vil ikke vise os tomhændet bort, men vil give os nåde og styrke til at sejre og til at bryde fjendens magt.—(Early Writings, 46.)

Velsignelser vil stå i forhold til vores tro — Bed i tro. Og forvis om at livet bringes i harmoni med jeres bønner, så I kan få velsignelser for det I beder om. Lad ikke jeres tro svække, for de velsignelser I får er i forhold til den tro I udøver. »Det skal ske jer, som I tror!« »Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« Matt.9,29; 21,22. Bed, tro, glæd jer. Syng lovsange til Gud, fordi han har besvaret jeres bønner. Tag ham på hans ord. »Thi trofast er han, som gav forjættelsen.« Hebr.10,23. Ikke en oprigtig bøn er gået tabt. Kanalen er åben, strømmen flyder. Den fører helbredende egenskaber med sig, udgyder en genskabende strøm af liv, sundhed og frelse.—(Testimonies for the Church 7:274.)

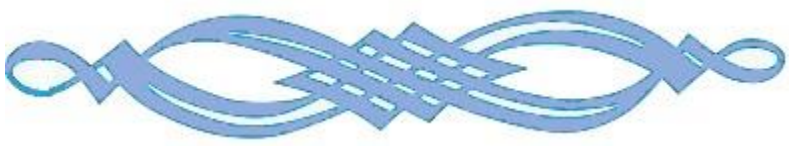

Kapitel 6—Troens Bøn

Bøn er himlens middel til succes med at overvinde synd — Der er mange, som kun har lidt fred eller glæde, skønt de stræber efter at adlyde Guds bud. Denne manglende erfaring skyldes, at de ikke udøver tro. De vandrer ligesom i et øde land, en udtørret ørken. De kræver kun lidt, skønt de kunne kræve meget; thi der findes ingen grænse for Guds forjættelser. Den slags mennesker er ikke den rette slags repræsentanter for den helliggørelse, der fremkommer ved at være lydig mod sandheden. Herren vil, at alle hans sønner og døtre skal være lykkelige, trygge og lydige. Ved at handle i tro kommer den troende til at eje disse velsignelser. Ved tro kan enhver ufuldkommenhed i karakteren blive afhjulpet, enhver tilsmudsning blive renset, enhver fejl rettet og enhver udmærket egenskab blive udiklet. {ME 297.2}

Bøn er det middel, Himmelen har anvist os til at vinde sejr i striden mod synd og til udvikling af en kristen personlighed. Den guddommelige påvirkning, der kommer som svar på troens bøn, vil i den bedendes sjæl opfylde alt det, han trygler om. Vi kan bede om syndernes forladelse, om et kristent sindelag, om visdom og styrke til at gøre Guds gerning og om enhver gave, han har lovet os; og hans løfte lyder: „I skal få!“ {ME 297.3}— (The Acts of the Apostles, 563, 564.)

Gud længes efter at gøre store ting for os—Vor del er at bede og tro. Vær besindig og ædru, så du kan bede. Våg og samarbejd med den Gud, som hører bønner Husk, at vi er „Guds medarbejdere“ Tal og handl i overensstemmelse med dine bønner Det vil betyde uendelig meget for dig, om prøvelser vil vise, at din tro er oprigtig, eller at dine bønner kun er en formssag. {KL 138.2}

Når du bliver rådvild, eller du står over for vanskeligheder skal du ikke forvente hjælp af mennesker Overlad alt til Gud. Det vil kun gøre os svage at fortælle om vore vanskeligheder til andre, og det vil ikke styrke dem. Det betyder kun, at vi bebyrder dem med vore åndelige skrøbeligheder som de ikke kan lindre. Vi søger styrke hos fejlende, dødelige mennesker når vi kunne modtage kraften fra en ufejlbarlig, evig Gud. {KL 138.3}.

Du behøver ikke at gå til verdens ende for at søge visdom, for Gud er nær Det er ikke de evner du har nu, eller som du nogen sinde vil få, der vil give dig fremgang. Det er det, som Herren kan gøre for dig. Vi bør sætte meget mindre lid til det, mennesker kan gøre og stole langt mere på, hvad Gud kan gøre for hver eneste troende. Han længes efter at du skal søge hen til ham i tro. Han længes efter at du skal forvente store ting af ham. Han længes efter at give dig indsigt i timelige såvel som åndelige spørgsmål. Han kan styrke vor forstand. Han kan give os taktfølelse og dygtighed. Læg hele din sjæl ind i gerningen, bed Gud om visdom, og den vil blive givet dig. {KL 138.4}.—(Christ’s Object Lessons, 146.)

Bøn og tro vil gøre vidunderlige ting — Jeg er bange for at denne tro ikke er væsentlig. Skal vi ikke rustne os imod skuffelser og fristelse for at miste modet? Gud er nådig, og med en glad sandhed, rensende, og forædlende liv, kan vi gøre et sundt og solidt arbejde for Gud.

Bøn og tro vil gøre forunderlige ting. Ordet må være vort krigsvåben. Der kan udføres mirakler gennem ordet; for det vil være gavnligt i alle ting. — *Brev* 75, 1896. {Eva 489.3}.—(Evangelism, 489.)

Tro, der skal blandes med vores bønner — Guds folk må handle forstandigt. De burde ikke være tilfredse før hver erkendt synd, er bekendt; derefter er det deres privilegium og pligt at tro at Jesus accepter dem. De må ikke presse andre igennem mørket og opnå en sejr for dem, som de nyder. Sådanne nydelser vil kun vare til mødet slutter. Men Gud må tjenes af princip, istedet for af følelser. Opnå sejer, morgen og aftnen, for dig selv og din egen familie. Lad ikke det daglige arbejde holde dig fra dette. Tag tid til at bede og tro at Gud hører jer. Hav tro blandet med jeres bønner. I kan ikke hver gang mærke det umiddelbare svar; men da er det at tro prøves. I prøves for at se hvorvidt I stoler på Gud og hvorvidt I har en levende og varig tro. „Trofast er han, som kalder jer, han vil også gøre det.“ Gå på den smalle troens planke. Læg alt på Herrens løfter. Stol på Herren i mørke. Det er tid til at have tro. Men I lader ofte følelser herske jer. I ser efter værdier i jer selv, når I ikke føler jer trøstet af Guds Ånd. I fortvivler fordi I ikke kan finde dem. I stoler ikke nok på Jesus, dyrebare Jesus. I gør ikke hans værdier til alt, overhovedet. Det allerbedste I kan gøre vil ikke fortjene Guds gunst. Det er Jesu værdi der vil frelse jer, det er hans blod der vil rense jer. Men I har nogle anstrengelser at gøre. I må gøre hvad I kan for jeres del. Vær nidkær og omvend jer og tro så. {VM1 167.1}.

Bland ikke tro og følelser sammen. De er helt forskellige. Det er op til os at udøve tro. Denne tro må vi vedholde at udøve. Tro, tro. Lad din tro få fat i velsignelsen og den vil være din. Dine følelser har intet at gøre med denne tro. Når tro bringer velsignelsen til dit hjerte og du fryder dig ved velsignelsen, er det ikke længere tro men følelser. {VM1 167.2}.—(Testimonies for the Church 1:167.)

Bøn og tro griber Guds kraft — Sand tro og sand bøn - hvor stærke disse dog er! De er som to arme hvormed den menneskelige ansøger griber den uendelige kærligheds kraft. Tro er fortrøstning til Gud, troen at han elsker os og ved hvad der gavner os bedst. Således leder den os til at vælge hans vej i stedet for vor egen. Den tager imod hans visdom i stedet for vor vankundighed, hans styrke i stedet for vor svaghed, hans retfærdighed i stedet for vor syndfuldhed. Vort liv, vi selv, er allerede hans; troen anerkender hans ejendomsret og tager imod dens velsignelse. Sandhed, oprigtighed og renhed påpeges som hemmeligheden ved fremgang i livet. Det er troen som sætter os i besiddelse af disse ting. Hver god indskydelse eller længsel er en Guds gave; troen får af Gud det liv som alene kan frembringe sand vækst og dygtighed. — Evangeliets tjenere, 193 (1915).—(Gospel Workers, 259.)

Vores liv skal være i harmoni med vores andragender — Bed i tro. Og forvis om at livet bringes i harmoni med jeres bønner, så I kan få velsignelser for det I beder om. Lad ikke jeres tro svække, for de velsignelser I får er i forhold til den tro I udøver. »Det skal ske jer, som I tror!« »Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« Matt.9,29; 21,22. Bed, tro, glæd jer. Syng lovsange til Gud, fordi han har besvaret jeres bønner. Tag ham på hans ord.

»Thi trofast er han, som gav forjættelsen.« Hebr.10,23. Ikke en oprigtig bøn er gået tabt. Kanalen er åben, strømmen flyder. Den fører helbredende egenskaber med sig, udgyder en genskabende strøm af liv, sundhed og frelse.—(Testimonies for the Church 7:274.)

Gud accepterer troens bøn — Troens ydmyge, intelligente bøn, som kommer fra ubeskevne læber, er fuldt ud acceptabel for Gud. Det er den hjertelige bøn, som bliver hørt i himlen og belønnet med et svar på jorden. "Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust Ånd, og den, som bæver for mit Ord." "Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis Navn er "Hellig": I Højhed og Hellighed bor jeg, hos den knuste, i Ånden bøjede for at kalde de bøjedes Ånd og de knustes Hjerte til Live." "Guds ofre er en knust ånd; et knust og sønderknust hjerte, Gud, vil du ikke ringeagte."— (The Signs of the Times, December 3, 1896.)

Tryk på dine bønner i tro — Gud vil være det, som vi tillader ham at være for os. Dovne, halvhjertede bønner vil ikke give nogen himmelsk belønning. Vi må være mere vedholdende i vores bønsvaner. Bed i tro, vent i tro, tag imod i tro og glæd jer i håb, for den, der søger, finder. Vær seriøs i dette. Søg Herren af hele dit hjerte. Mennesker lægger deres sjæl og alvor i alt, hvad de gør i verdslige ting, og de holder ud, indtil deres bestræbelser krones med succes. Lær at søge med stor alvor efter Guds rige velsignelser, som han har lovet, og ved udholdende målbevidste bestræbelser vil du opnå hans lys, hans sandhed og rige nåde.

Råb til Gud i oprigtighed og med hunger i sjælen. Kæmp med de himmelske budbringere, indtil du har vundet sejren. Læg hele dit liv i Herrens hånd: sjæl, ånd og legeme, og beslut dig for at være hans elskelige og hellige redskab, drevet af hans vilje, styret af hans sind og inspireret af hans ånd.

Fortæl Jesus i din sjæls oprigtighed om dine behov. Du er ikke forpligtet til at holde en lang prædiken for Gud, men med et hjerte, der sørger over synden, kan du sige: "Frels mig, Herre, jeg går til grunde." Der er håb for sådanne sjæle. De vil søge, de vil bede, de vil banke på, og de vil finde. Når Jesus har fjernet den syndsbyrde, der knuser sjælen, vil du opleve Kristi velsignede fred."—(Our High Calling, 131.)

Gud besvarer troens bøn med kraft —Når der opstår mennesker, som er lige så hengivne til Gud som Elias var, og som har den samme tro som han havde, vil Gud åbenbare sig selv, som han gjorde dengang. Når der opstår mænd, som holder fast ved Herren i bøn, som Jakob gjorde, vil de konsekvenser, som vi oplevede dengang, vise sig igen. Der vil være kraft fra Gud som svar på troens bøn..—(Gospel Workers, 255.)

Forstå videnskaben om bøn — Tro og bøn er tæt forbundet og de bør betragtes samtidig. I troens bøn findes der en guddommelig visdom. Dette er en visdom, som enhver, der gerne vil se sin livsgerning lykkes, må lære at forstå. Kristus siger:„Alt, hvad I beder og bønfalder om tro, at I har fået det, så skal I få det.“ Mark. 11,24. Han siger tydeligt, at vor bøn må være i overensstemmelse med Guds vilje. Vi skal bede om de ting som han har lovet os, og hvad

vi end tager imod, må det bruges til at gøre hans vilje. Når betingelserne opfyldes, er løftet utvetydigt. {UD 260.2}

Vi har lov til at bede om syndernes forladelse, om Helligånden om et sind, der ligner Kristi sind, om visdom og kraft til at gøre hans gerning og om enhver gave, som han har lovet os. Så skal vi tro på, at vi får det, og takke Gud for, at vi har modtaget det. {UD 260.3}.—(Education, 257, 258.)

Private bønner opretholder sjælelivet — Vi behøver ikke at se os om efter ydre beviser for velsignelsen. Gaven er indbefattet i løftet, og vi kan passe vor gerning i forvisning om, at Gud er mægtig til at udrette det, som han har lovet, og at gaven, som vi allerede er i besiddelse af, vil blive virkeliggjort, når vi mest trænger til den. {UD 260.4}

At leve således af Guds ord betyder fuld overgivelse til ham af hele vort liv. Der vil komme en bestandig følelse af trang og afhængighed, en hjertets higen efter Gud. Bøn er en nødvendighed, thi den er sjælens liv. Fælles bøn i familien og i menigheden hører med, men det er det lønlige samfund med Gud, som holder sjælen i live. {UD 260.5}

Det var på bjerget sammen med Gud, at Moses skuede forbilledet for den vidunderlige bygning, som skulle være bolig for hans herlighed. Det er på bjerget sammen med Gud, i lønkammeret at vi skal beskue hans herlige forbillede for menneskeheden. På denne måde bliver vi i stand til at forme vor katakterudvikling sådan, at hans løfte til os kan blive opfyldt:„Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.“ 2Kor. 6,16. {UD 260.6}

Det var i timer med ensom bøn, at Jesus under sit jordeliv fik visdom og kraft. Lad de unge følge hans eksempel ved i morgengryet og i aftenskumringen at finde en stille tid til samfund med deres himmelske Fader. Og dagen igennem bør de hæve deres sjæl op til Gud. Ved hvert skridt på vor vej siger han:„Jeg, som er Herren din Gud, jeg griber din hånd. ..... Frygt kun ikke, jeg er din hjælper.“ Es. 41,13. Hvis vore børn kunne lære dette i deres livs morgen, hvilken friskhed og kraft, hvilken glæde og skønhed ville der så ikke komme ind i deres tilværelse. {UD 260.7}—(Education, 258, 259.)

At spørge i tro bringer rige velsignelser — I de ord vi siger til folk og i de bønner vi sender, ønsker Gud at give os et umiskendeligt bevis for at vi har åndeligt liv. Vi nyder ikke til fulde den velsignelse, som Herren har beredt for os, fordi vi ikke beder i tro. Hvis vi ville udvise tro på den levende Guds ord, ville vi få de rigeste velsignelser. Vi vanærer Gud ved vor manglende tro; derfor kan vi ikke videregive liv til andre, ved fremførelse af et levende og opløftende vidnesbyrd. Vi kan ikke give hvad vi ikke har.—(Testimonies for the Church 6:63.)

Spørg i tro; Så modtag —Der kan vindes styrke af Gud. Han kan hjælpe. Han kan give nåde og himmelsk visdom. Hvis du beder i tro, vil du få; men du må våge i bøn. Våg, bed, arbejd bør være dit motto..—(Testimonies for the Church 2:427.)

Troen gør krav på velsignelsen, før den bliver realiseret og følt — Jeg har ofte set, at Herrens børn i alt for stor udstrækning forsømmer bøn, navnlig bøn i lønkammeret, og at mange ikke øver den tro, som det er deres rettighed og pligt at øve, idet de ofte venter på den følelse, som troen alene kan bringe. Følelse er ikke tro; de to er forskellige. Det er vor sag at øve tro, men glade følelser og velsignelser er noget, som Gud giver. Levende tro er det middel, gennem hvilket Guds nåde kommer til sjælen, og det står i vor magt at øve denne tro.

Sand tro griber og tilegner sig den lovede velsignelse, endnu før den erfares og føles. Vi må i tro lade vore bønner trænge inden for det andet forhæng og lade vor tro gribe fat på den forjættede velsignelse og tilegne os den som vor; og så bør vi tro, at vi får velsignelsen, fordi vor tro har, grebet den, og ifølge Guds ord tilhører den os. "Alt, hvad I beder om og begærer, tro, at I har fået det, så skal det ske jer." Dette er tro, nøgtern tro, som er vis på, at vi får velsignelsen, endnu før vi erfarer den. Når man levende fatter den lovede velsignelse og glæder sig ved den, opsluges troen. Men mange mener, at de har megen tro, når de får meget af Helligånden, og at de ikke kan have tro, medmindre de føler Åndens kraft. Sådanne forveksler tro med den velsignelse, som troen bringer. Tiden til at øve tro er netop, når vi føler os blottet for Guds Ånd. Når tykke, mørke skyer synes at hvile over sindet, er det tiden til at lade den levende tro gennemtrænge mørket og sprede skyerne. Sand tro hviler på de løfter, Guds ord indeholder, og kun de, der adlyder dette ord, kan tilegne sig dets herlige Løfter. "Dersom I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, da bed om hvad som helst I vil, og det skal blive jer til del." Joh. 15,7. "Hvad vi end beder om, det får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, som er velbehageligt for ham." 1Joh. 3,22.

Vi bør bede meget i lønkammeret. Kristus er vintræet, vi er grenene. Ønsker vi at vokse og blomstre, må vi stadig drage saft og næring fra det levende vintræ; for adskilt fra vintræet har vi ingen kraft.—(Early Writings, 72, 73.)

Fald ikke, hvis der ikke er givet et øjeblikkeligt svar — Din tro må ikke give slip på Guds forjættelser, selv om du ikke ser eller føler et øjeblikkeligt svar på dine bønner. Vær ikke bange for at forlade dig på Gud! Stol på hans sikre løfte: „Bed så skal I få.“ Gud er for viis til at tage fejl og for god til at holde noget godt tilbage fra sine hellige, som vandrer i oprigtighed.—(Testimonies for the Church 1:120.)

Bede; Efterlad derefter resultaterne hos Gud — Arbejd i tro og overlad resultatet til Gud. Bed i tro og hans gådefulde forsyn vil bringe sit svar. Til tider kan det se ud, som om I ikke kan få fremgang. Arbejd da tillidsfuldt idet I lægger tro, håb og mod ind i jeres anstrengelser. Når I har gjort det I kan, vent da på Herren medens I forkynder hans trofasthed, så vil han gøre sit ord til virkelighed. Vent ikke i pinefuld ængstelse, men i sikker tro og urokket tillid. Vejl f menigh bd. 3 side 170]

"Hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os? Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?"] ... Hvem skal adskille os fra Kristi kærlighed? skal trængsler, eller nød, eller forfølgelse, eller

sult, eller nøgenhed, eller farerer, eller sværd? .. Ja, i alle disse ting er vi mere end sejrherrer gennem ham som elskede os. For jeg er overbevist om, at hverken døden, eller livet, eller engle, eller fyrster, eller magter, eller noget nuværende, eller kommende, hverken højt eller dybt, eller nogen skabning kan være i stand til at adskille os fra Guds kærlighed som er i Kristus Jesus vor Herre." [*Kristus alene* side 218].—(Testimonies for the Church 7:245.)

Oprigtige, hjertelige og troens bøn vil blive hørt i himmelen og besvaret på jorden.

Bed med tillid — Troens bøn, der kommer fra hjertet, er den bøn, der bliver hørt i himlen og besvaret på jorden. Gud forstår menneskets behov. Han ved, hvad vi ønsker, før vi beder ham. Han ser sjælens kamp med tvivl og fristelser. Han lægger mærke til den bedendes oprigtighed. Han vil godkende sjælens ydmygelse og trængsel. "Den, jeg vil se til," siger han, "er den elendige, og den, der har en knust ånd og er forfærdet over mit ord." Es. 66, 2.

Det er vores privilegium at være i stand til at bede med tillid, når Ånden opfylder vores bønner..—(God's Amazing Grace, 92.)

Men Gud kender den fordærvede menneskenaturs tilbøjeligheder.

Gud forstår alt.

Menneskets behov.

Og viser stadig medfølelse og kærlighed....

Jesus er lige så villig til at lytte til bøn i dag, som da han var på jorden –Verdslig visdom siger, at bøn ikke er så vigtig. Videnskabsmænd påstår, at der ikke findes noget virkeligt svar på bøn, at det ville være et mirakel, som strider imod naturlovene, og at mirakler ikke finder sted. De hævder, at universet styres af uforanderlige love, og at selv Gud ikke gør noget, som strider mod disse love. På denne måde fremstiller de Gud, som om han var bundet af sine egne love — som kunne guddommelige love udelukke guddommelig frihed. En sådan lære strider mod Bibelens vidnesbyrd. Gjorde Kristus og hans apostle ikke mirakler? Den samme medfølende frelser lever i dag, og han er lige så villig til at lytte til troens bøn, som han var, da han gik på jorden. Det naturlige samarbejder med det overnaturlige. Det er en del af Guds plan som svar på troens bøn at give os det, han ikke havde givet os, hvis vi ikke havde bedt om det i tro. {MBF 422.5}.—(The Great Controversy, 525.)

Troens bøn udtrykker sjælens enkle ønsker — Bøn er ikke et sonemiddel for synd; den besidder i sig selv ingen kraft eller fortjeneste. Alle de smukke ord, der står til vor rådighed, opvejer ikke en eneste hellig attrå. Den mest veltalendes bønner er kun tomme ord, hvis de ikke udtrykker de sande følelser i hjertet. Men den bøn, der kommer fra et oprigtigt hjerte og er et udtryk for sjælens virkelige trang, ligesom når vi beder en jordisk ven om en tjeneste i forventning om, at den vil blive efterkommet dette er troens bøn. Gud attråer ikke vore formelle høflighedsbeviser; men det tavse råb fra et hjerte, som er sønderknust og nedbøjet

under følelsen af sin store skrøbelighed, finder vej til al barmhjertigheds fader.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 86, 87.)

Bøn får Gud til at handle — Ved jeres inderlige bønner i tro, kan I bevæge den arm, som bevæger verden. I kan undervise jeres børn til at bede effektivt, idet de knæler ved jeres side. Lad jeres bønner stige op til Guds trone: "Spar dit folk, O Herre, og overgiv ikke dine arvinger til skam, så hedningene skal herske over dem: hvor de kan sige blandt folk: hvor er deres Gud?" Gud udfører mirakler og selv om han er højt over os, kan bøn nå hans trone. Han som drejer og omstøder, han som kan gør vidunderlige ting, vil betragte den angerfuldt bøn i tro fra den ydmygeste af sine børn.—(The Review and Herald, April 23, 1889.)

Gud kan ikke besvare bønner, der ikke bliver spurgt — Også vi må have visse tider bestemte til betragtning og bøn til modtagelse af åndelig vederkvægelse. Vi skatter ikke bønnens kraft og virkning, som vi burde. Bøn og tro vil udrette, hvad ingen magt på jorden formår. Det er sjælden, at vi to gange i enhver henseende befinder os i den samme stilling. Vi har stadig nye erfaringer og nye prøvelser at gennemgå, hvor tidligere erfaringer ikke vil være en tilstrækkelig vejledning. Vi må stadig have det lys, som kommer fra Gud. Kristus sender hele tiden budskaber til dem, som venter på at høre hans røst. {SLF 517.3}

Det er en del af Guds plan som svar på troens bøn at give os det, han ikke havde givet os, hvis vi ikke havde bedt om det i tro..—(My Life Today, 15.)

Præster skal være utrættelige i bøn — Prædikanter bør få en hjerteberedelse, før de går ind og hjælper andre, for folk er meget længere fremme end mange prædikanter. De bør utrætteligt kæmpe i bøn, indtil Herren velsigner dem. Når Guds kærlighed brænder på deres hjerters alter, vil de ikke prædike om deres egen smarthed, men fremstille Kristus, som borttager verdens synd.—(Testimonies for the Church 5:166).

Midlet mod modløshed er tro, bøn og arbejde — For alle som er modløse er der kun et hjælpemiddel: tro, bøn og arbejde.—(Testimonies for the Church 6:438.)

Bøn er det våben, hvormed vi modstår fjenden — Kristus er hvort eneste håb. Kom til Gud, i hans navn som gav sit liv for verden. Tro på hans offer. Vis at hans kærlighed og glæde fylder dit hjerte. Tal ikke længere vantro. I Gud er din styrke. Bed meget. Bønnen er sjælens liv. Troens bøn er et effektivt våben når fjenden angriber os.—(The Signs of the Times, August 24, 1904.)

Bøn ikke tabt, selvom den ikke bliver besvaret, som vi forventer — Troens bøn er aldrig gået fortabt; men at påstå at den altid vil blive besvaret på netop den måde og for den særlige ting vi har ventet på, er dristighed. {VM1 231.1}.—(Testimonies for the Church 1:231.)

Talsmanden kommer som svar på troens bøn — Til alle tider og alle vegne, i alle sorger og alle lidelser, når udsigterne er mørke, fremtiden forvirrende og vi føler os hjælpeløse og

ensomme, så vil Talsmanden blive sendt som svar på troens bøn. Måske skiller omstændighederne os fra enhver jordisk ven; men ingen omstændigheder og ingen afstand kan skille os fra den himmelske Talsmand. Hvor vi end er, og hvor vi end går hen, så er han altid ved vor højre side for at hjælpe, støtte og opmuntre os. {JL 488.1}.—(The Desire of Ages, 669, 670.)

Engle bærer vores bønner til den himmelske helligdom — I ethvert hjem burde Gud æres med ofre bestående af lovsang og bøn morgen og aften.Hver morgen og aften skulle alvorlige bønner stige op til Gud om hans velsignelse og ledelse. Vil Himlens Herre gå forbi sådanne hjem og ikke efterlade sig nogen velsignelse der? sandeligt nej. Engle hører lovprisningsofferet og troens bøn, og de bringer bønnerne op til ham, der gør tjeneste i helligdommen for sit folk,og han fremfører sine dyder til deres bedste. Sand bøn griber fat i den Almægtige og giver mennesker sejren. På knæene får den kristne styrke til at modstå fristelsen.—(The Review and Herald, February 1, 1912.)

Alvorlig bøn vil forvirre Satans stærkeste indsats — Menneskene er Satans fanger og er af naturen indstillede på at følge hans tilskyndelser og gøre hans vilje. I sig selv har de ingen kraft til at gøre virksom modstand imod ham. Kun når Kristus bor i dem ved levende tro, påvirker deres ønsker og styrker dem med kraft fra det høje, kan de vove at møde en så frygtelig fjende. Ethvert andet forsvarsmiddel er ganske værdiløst. Det er alene ved Kristus, Satans magt begrænses. Dette er en vigtig sandhed, som alle skulle forstå. Satan har travlt hvert eneste øjeblik med at gennemvandre jorden på kryds og tværs, idet han søger, hvem han kan opsluge. Men troendes alvorlige bøn vil gøre hans kraftigste anstrengelser til intet. Brødre, tag derfor »troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes gloende pile« — (Testimonies for the Church 5:294.)

Troens bøn sejrer over Satan — Troens bøn er den store styrke for den kristne og vil helt sikkert sejre over Satan. Det er derfor han antyder at vi ingen behov har for bøn. Jesu navn, vor forsvarer, afskyer han; og når vi i alvor kommer til ham efter hjælp, er Satans hære opskræmte. Det tjener hans hensigter vel hvis vi forsømmer at bønnens brug, for så kan hans løgnagtige underværker lettere modtages.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 1 s. 296. (1862) {Eva 609.3}.—(Testimonies for the Church 1:296.)

Kapitel 7—Bøn og Lydighed

Bed og arbejd —We are not to sit in calm expectancy of oppression and tribulation, and fold our hands, doing nothing to avert the evil. Let our united cries be sent up to heaven. Pray and work, and work and pray. But let none act rashly. Learn as never before that you must be meek and lowly in heart.—(Selected Messages 2:370, 371.)

Vi må arbejde, bede og tro. Herren er vor styrke. — *Brev* 376, 1906. {Eva 438.2}.—(Evangelism, 438.)

Brødre, I må brydes med vanskelighederne, bære byrder, give råd, planlægge og udføre og hele tiden søge Gud efter hjælp. Bed og arbejd, arbejd og bed; som elever i Kristi skole, lær af Jesus.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 498, 499.)

Bøn er himlens plan for succes mod synd — Der er mange, som kun har lidt fred eller glæde, skønt de stræber efter at adlyde Guds bud. Denne manglende erfaring skyldes, at de ikke udøver tro. De vandrer ligesom i et øde land, en udtørret ørken. De kræver kun lidt, skønt de kunne kræve meget; thi der findes ingen grænse for Guds forjættelser. Den slags mennesker er ikke den rette slags repræsentanter for den helliggørelse, der fremkommer ved at være lydig mod sandheden. Herren vil, at alle hans sønner og døtre skal være lykkelige, trygge og lydige. Ved at handle i tro kommer den troende til at eje disse velsignelser. Ved tro kan enhver ufuldkommenhed i karakteren blive afhjulpet, enhver tilsmudsning blive renset, enhver fejl rettet og enhver udmærket egenskab blive udiklet. {ME 297.2}

Bøn er det middel, Himmelen har anvist os til at vinde sejr i striden mod synd og til udvikling af en kristen personlighed. Den guddommelige påvirkning, der kommer som svar på troens bøn, vil i den bedendes sjæl opfylde alt det, han trygler om. Vi kan bede om syndernes forladelse, om et kristent sindelag, om visdom og styrke til at gøre Guds gerning og om enhver gave, han har lovet os; og hans løfte lyder: „I skal få!“ {ME 297.3}— (The Acts of the Apostles, 563, 564.)

Daglige fristelser gør bøn til en nødvendighed — Den styrke der fås i bøn til Gud, sammen med personlig oplæring til hensynsfuldhed og ansvar, bereder personen til daglige opgaver og holder ånden i fred under alle omstændigheder, uanset hvor vanskeligt det er. De fristelser vi daglig udsættes for, gør bøn nødvendig. For at kunne holdes fast af Guds kraft, ved hjælp af tro, bør sindets ønsker hele tiden stige op i stille bøn efter hjælp, efter lys, efter styrke, efter kundskab. Men omtanke og bøn kan ikke gå i stedet for tidens alvorlige, trofaste fremskridt. Der kræves både arbejde og bøn for at udvikle kristen karakter.—(Testimonies for the Church 4:459.)

Daglig bøn forvandler fejl til sejre — Dem som er i forbindelse med Gud er kanaler for Helligåndens kraft. Hvis en som har daglig fællesskab med Gud fejler fra stien, hvis han et øjeblik vender fra at se standhaftigt på Jesus, er det ikke fordi hans synd er bevidst; for når

han ser sin fejltagelse, vender han om igen, og fæstner sine øjne på Jesus, og kendsgerningen at han har fejlet, gør ham ikke mindre dyrebar i Guds hjerte. Han ved at han har fællesskab med Frelseren; og når han irettesættes for at have dømt forkert, vandrer han ikke tungsind, og beklager sig over Gud, men vender fejltagelsen til en sejr. Han lærer en lektie fra Mesterens ord, og tager sig agt for at han ikke bedrages igen.—(The Review and Herald, May 12, 1896.)

Kristus er middel til bøn mellem os og Gud — Kristus danner bindeledet mellem Gud og mennesker. Han har lovet, at han personligt vil gå i forbøn. Han stiller hele sin retfærdigheds fortjeneste til rådighed for den bedende. Han beder for mennesket og mennesket, som trænger til guddommelig hjælp, beder selv for Guds åsyn. Det gør brug af hans indflydelse, som gav sit liv for verdens liv. Når vi giver til kende over for Gud, at vi sætter pris på Kristi fortjenester, føjes der vellugt til vore bønner. Når vi nærmer os Gud i kraft af Genløserens fortjeneste, stiller Kristus os tæt ved sin side og omslutter os med sin menneskelige arm, mens han med sin guddommelige arm griber fat i den Eviges trone. I røgelseskarret, i vore hænder lægger han sin fortjeneste som en vellugtende røgelse, for at opmuntre os til at bede. Han lover at høre og besvare vore bønner. *Vejl f menigh* bd. 3 side 81]_.

Ja, Kristus er blevet bønnens udtryksmiddel mellem menneske og Gud. Han er også blevet til velsignelse mellem Gud og menneske. Han har forenet guddommelighed med menneskelighed. Mennesker skal samarbejde med ham for deres egne sjæles frelse og gør så alvorlige, udholdende anstrengelser for at frelse dem, som er ved at dø.—(Testimonies for the Church 8:178.)

Som ypperstepræsten stænkede varmt blod på nådestolen, mens den vellugtene sky af røgelse stiger op foran Gud, (93) alt imens bekender vi vores synder og beder om Kristi soneblods virkningsfuldhed, vore bønner vil stige op til himlen, duftende af vor Frelsers karakters fortjeneste. Til trods vores værdiløshed, skal vi for evigt have i sindet at der er én der kan tage synd væk og frelse synderen. Enhver synd bekendt foran Gud med et sønderknust hjerte, vil han fjerne. Denne tro er menighedens liv. "Kom, lad os gå i Rette med hinanden, siger Herren. Er eders Synder som Skarlagen, de skal blive hvide som Sne; er de end røde som Purpur, de skal dog blive som Uld."— (The Review and Herald, September 29, 1896.)

Bønner betyder ingenting, hvis der er forsætlig uretfærdighed i hjertet — Jesus døde for at indløse os fra al uretfærdighed og for at rense sig et særligt folk, nidkær i gode gerninger. »Thi Guds nåde blev åbenbaret til frelse for alle mennesker og opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige: begæringer og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden.« Kristus siger: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.« Hvad har jeres bønner at sige, når I ser på misgerningen i jeres hjerter? Medmindre I forandrer jer helt, vil I snart blive trætte af irettesættelser, som Israels børn blev; og ligesom dem vil I falde bort fra Gud. Nogen gange anerkender I irettesættelser i ord, men I antager dem ikke i hjertet. I fortsætter som altid, blot mindre påvirkelige overfor Guds Ånds

indflydelse og bliver mere og mere forblindede, har mindre visdom, mindre selvkontrol, mindre moralsk styrke og mindre iver og smag for religiøse aktiviteter; og hvis I ikke omvendes, vil I til sidst slippe helt jeres greb på Gud. I har ikke gjort afgørende ændringer i jeres liv, siden I er blevet irettesat, fordi I ikke har set og erkendt jeres kraktermangler og den store kontrast mellem jeres liv og Kristi liv. Det har været jeres taktik at have en holdning, hvor I ikke helt mister jeres brødres tillid.—(Testimonies for the Church 4:332.)

Bøn træder ikke i stedet for lydighed — Der er visse betingelser for at Guds løfter kan opfyldes, og bøn kan aldrig træde i stedet for pligt „Hvis I elsker mig " siger Kristus „så hold mine befalinger" „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." De, der fremkommer med deres begæringer for Gud, idet de henviser til hans løfter men ikke retter sig efter betingelserne, forhåner Herren. De benytter Kristi navn som en garanti for opfyldelsen af løftet, men de gør ikke det, som viser at de tror på Kristus og elsker ham. {KL 134.2}

Mange op fylder ikke betingelsen for at blive antaget af Faderen. Vi må nøje undersøge den tillidsfuldhed, hvormed vi nærmer os Gud. Hvis vi er ulydige, kommer vi til Herren for at få noget uden at have opfyldt betingelserne for at kunne modtage det, Vi fremlægger løfterne for Gud og beder ham om at opfylde dem, skønt han ville vanære sit eget navn ved at gøre det. Løftet siger: „Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det." Og Johannes siger: „Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud. Den, der siger: Jeg kender ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner og i ham er sandheden ikke; men den, der holder hans ord, i ham er sandelig Guds kærlighed blevet fuldkomment." {KL 135.1}.—(Christ's Object Lessons, 143, 144.)

Vi skal tro på, at Gud hører og derefter udleve vores bønner — Børn og unge kan komme til Jesus med deres byrder og besværligheder og vide, at han vil give agt på deres henvendelse og forsyne dem med de ting de behøver. Vær alvorlige; vær beslutsomme. Fremstil Guds løfter og tro så uden at nære nogen tvivl. Vent ikke på at erfare visse følelsesstemninger, før du mener at kunne vente bønhørelse. Udtænk ikke nogen ejendommelig måde, hvorpå Herren skal virke for dig, før du tror at du får det, du har bedt om; men stol på hans ord og overlad hele sagen i Herrens hænder med fuld tro på, at dine bønner vil blive besvarede og at svaret vil komme netop på den tid og på den måde, din himmelske Fader ser tjener dig bedst. Lev dernæst i harmoni med din bøn. Gå stedse fremad i ydmyghed. {BTU 67.1}.—(Messages to Young People, 123.)

Bed om nåde til at modstå fristelser — I hverdagslivet vil du stadig møde overraskelser, skuffelser og fristelser. hvad sier Guds ord? "Stå djævelen imod" i fast tillid til Gud, "så skal han flygte fra jer." "Hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer." De skal "søge værn hos mig, gøre fred med mig, ja, gøre fred med mig".

Se op til Jesus til enhver tid og på ethvert sted. Send en stille bøn op fra et oprigtigt hjerte, og bede Gud retlede dig i hvad som er hans vilje. Når fjenden angriber dig som en flodbølge, vil Herrens Ånd løfte op et banner foran dig. Når du er i færd med at give op og holder på at miste både tålmodigheden og selvkontrollen, når du er fristet til at optræde hårdt og anklagende og til at dømme og finde fejl hos andre, er det tid til at bede: "Hjælp mig, Gud, til at sejre over fristelserne, til at rense hjertet for alt bitterhed, vrede og ondsindet snak. Giv mig dit milde, ydmyke, tålmodige og kærlige væsen. Hjælp mig til ikke at vanære min skaber, at fejltolke ordene og motiverne til min hustru og børn eller mine brødre og søstre i Herren. Lær mig at være mild og medfølende, ømhjertet og overbærende. Hjælp mig til at være et virkelig overhoved i mit hjem, og til at genspejle Kristi karakter for andre." — (The Adventist Home, 214, 215.)

Vi erkender, at de farer og fristelser, som unge mennesker står over for i dag, er store og mange. . . . Vi lever i en tid, hvor det kræver både årvågenhed og bøn at modstå det onde. Guds dyrebare ord er det ideelle for unge mennesker, der ønsker at være trofaste over for himlens konge. De skal studere Skriften, og de bør lære den ene tekst efter den anden udenad og lære at kende det, som Herren har sagt. ... Og når de står over for prøvelser, skal unge mennesker åbne Guds ord og søge Herrens visdom i tro og ydmyghed, så de kan finde den vej, han ønsker, at de skal følge, og få styrke til at vandre på den. . . . højre

Vores unge mennesker bør erklære krig mod alle vaner, der udgør den mindste fare for sjælens trofasthed på pligtens og gudsfrygtens vej. De bør afsætte faste tidspunkter til bøn og så vidt muligt aldrig forsømme dem. Hvis de går ind i kampen, mens de stadig har de dårlige vaner fra den tid, før de erklærede sig tilhøre Kristus, vil de være et let bytte for Satans listigheder. Men udstyret med Guds ords skatkammer i deres hjerter og sind vil de komme uskadt ud af alle de angreb, som Guds og menneskets fjende retter mod dem..—(My Life Today, 315.)

Kapitel 8—Den sejrende Bøn

Giv ikke slip på Guds løfter — Enhver hellig, der kommer til Gud med et sanddru hjerte og opsender sine ærlige bønner til ham i tro, vil blive bønhørt. Din tro må ikke give slip på Guds forjættelser, selv om du ikke ser eller føler et øjeblikkeligt svar på dine bønner. Vær ikke bange for at forlade dig på Gud! Stol på hans sikre løfte: „Bed så skal I få.“ Gud er for viis til at tage fejl og for god til at holde noget godt tilbage fra sine hellige, som vandrer i oprigtighed. Mennesket er fejlende og selv om dets bønner kommer fra et redeligt hjerte, beder det ikke altid om de ting, som tjener til dets eget bedste, eller som vil herliggøre Gud. Når dette er tilfældet, hører vor vise og gode fader vore bønner og han vil svare, undertiden straks; men han giver os, de ting, som tjener til det bedste for os og til hans egen ære. Gud giver os velsignelser. Dersom vi kunne skue ind i hans plan, ville vi klart kunne se, at han ved, hvad der er bedst for os og at vore bønner besvares. Vi får intet, der ville være skadeligt; vi får den velsignelse, vi trænger til, i stedet for noget, som vi bad om og som ville være os til skade. {VM1 120.2}

Jeg så, at dersom vi ikke mærker, at vore bønner øjeblikkelig besvares, bør vi holde fast ved vor tro og ikke tillade mistillid at trænge ind, for den vil skille os fra Gud. Hvis vor tro vakler, får vi intet af ham. Vor tillid til Gud bør være stærk; da vil velsignelsen falde på os ligesom en regnbyge, når vi mest behøver den. {VM1 121.1}.—(Testimonies for the Church 1:120, 121.)

Vores bønner skal være alvorlige og vedholdende — Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig.“ Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om. Kristus sagde til Martha, da de stod ved Lazarus grav: „Hvis du tror skal du se Guds herlighed.“ {KL 137.3}

Men der er mange, som ikke har en levende tro. Det er grunden til, at de ikke ser mere af Guds kraft. Deres svaghed er et resultat af deres vantro. De har mere tro på, hvad de selv kan udrette, end på, hvad Gud kan udrette for dem. De overlader sig til deres egen varetægt. De lægger planer men beder kun lidt og har kun lidt virkelig tillid til Gud. De mener at de har tro, men det er kun en flygtig indskydelse. Idet de ikke er i stand til at forstå deres eget behov, eller hvor villig Gud er til at give, er de ikke udholdende i at frembære deres begæringer for Herren. {KL 137.4}

Vore bønner skal være lige så alvorlige og vedholden de som vennens, der bad om brødene ved midnatstide. Jo mere alvorligt og vedholdende vi beder des nærmere vil vi blive knyttet til Kristus i åndelig henseende. Vi vil modtage større velsignelser fordi vi har større tro. {KL 138.1}

Vor del er at bede og tro. Vær besindig og ædru, så du kan bede. Våg og samarbejd med den Gud, som hører bønner Husk, at vi er „Guds medarbejdere“ Tal og handl i

overensstemmelse med dine bønner Det vil betyde uendelig meget for dig, om prøvelser vil vise, at din tro er oprigtig, eller at dine bønner kun er en formssag. {KL 138.2}

Når du bliver rådvild, eller du står over for vanskeligheder skal du ikke forvente hjælp af mennesker Overlad alt til Gud. Det vil kun gøre os svage at fortælle om vore vanskeligheder til andre, og det vil ikke styrke dem. Det betyder kun, at vi bebyrder dem med vore åndelige skrøbeligheder som de ikke kan lindre. Vi søger styrke hos fejlende, dødelige mennesker når vi kunne modtage kraften fra en ufejlbarlig, evig Gud. {KL 138.3}.—(Christ's Object Lessons, 145, 146.)

Alvorlig bøn gavner meget — Den bøn, som kommer frem af et alvorligt, troende hjerte er den virkningsfulde, inderlige bøn, der nytter meget. Gud besvarer ikke altid vore bønner, sådan som vi forventer det, for vi kan ikke bede efter det som er det bedste for os; men i hans uendelige kærlighed og visdom vil han give os alle de ting, som vi behøver mest...—(Testimonies for the Church 4:531.)

Giv ikke slip på Guds arm for tidligt —Jeg spurgte engelen, hvorfor der ikke var mere tro og kraft i Israel. Han sagde: "I slipper Herrens arm for hurtigt. Træd frem for tronen med jeres begæringer og bliv ved i stærk tro. Forjættelserne er sikre. Tro, at I får de ting, I beder om, så skal I få dem." Jeg blev derpå henvist til Elias. Han var underkastet de samme vilkår som vi, og han bad alvorligt. Hans Tro udholdt prøven. Syv gange bad han til Herren, og endelig kom skyen til syne. Jeg så, at vi havde draget de sikre løfter i tvivl og såret Frelseren ved vor mangel på tro. Engelen sagde: "Ifør dig rustningen og grib frem for alt troens skjold, for det vil beskytte hjertet, selve livet, mod den ondes gloende pile." Dersom fjenden kan lede de modløse til at vende blikket bort fra Jesus og til at betragte sig selv og dvæle ved deres egen uværdighed i stedet for at dvæle ved Jesu værdighed, hans kærlighed, hans fortjeneste og hans store barmhjertighed, vil han fratage dem deres tros skjold og opnå sin hensigt; de vil blive udsat for hans heftige fristelser. De svage bør derfor se hen til Jesus og tro på ham; da øver de tro..—(Early Writings, 73.)

Fortsæt utrætteligt i bøn —Når et menneske fremsætter en inderlig og oprigtig bøn til Gud [Jesus Kristus er det eneste navn under himmelen "ved hvilket mennesket kan bli frelst"], ligger der i denne intensitet og inderlighed et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen i overordentlig høj grad, ud over menneskets fantasi. I denne intensitet og alvor ligger der et højtideligt løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen - ham, som formår over alle Ting at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstå, efter den Magt, som er virksom i os. Amen. Vi skal ikke kun bede i Jesu navn, men også med brændende inspiration og under Helligåndens salvelse. Dette er forklaringen på verset: Som der står skrevet, " Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke." Bønnerne skal fremsættes i oprigtig tro. Så vil de nå frem til nådens trone. Vedholdende i Bønnen! Beder uafladelig. Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig." Han byder os at bede. Hold

ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om.

Fortsæt utrætteligt i bøn —Når et menneske fremsætter en inderlig og oprigtig bøn til Gud [Jesus Kristus er det eneste navn under himmelen "ved hvilket mennesket kan bli frelst"], ligger der i denne intensitet og inderlighed et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen i overordentlig høj grad, ud over menneskets fantasi. I denne intensitet og alvor ligger der et højtideligt løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen - ham, som formår over alle Ting at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstå, efter den Magt, som er virksom i os. Amen. Vi skal ikke kun bede i Jesu navn, men også med brændende inspiration og under Helligåndens salvelse. Dette er forklaringen på verset: Som der står skrevet, " Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke." Bønnerne skal fremsættes i oprigtig tro. Så vil de nå frem til nådens trone. Vedholdende i Bønnen! Beder uafladelig. Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig." Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om.—(The Gospel Herald, May 28, 1902.)

Alvorlig, inderlig bøn er nødvendig, ikke svage, hjerteløse bønner — Der er brug for bøn, meget alvorlig, inderlig og pinefuld bøn, en sådan bøn som David sendte da han udbrød: »Som hjorten skriger efter rindende vand, således skriger min sjæl efter dig, o Gud.« »Altid hentæres min sjæl af længsel efter dine lovbud.« »Jeg længes efter din Frelse, herre.« »Af længsel efter Herrens forgårde vansmægtede min sjæl, nu jubler mit hjerte og kød for den levende Gud!« »Se, dine befalinger længes jeg efter, hold mig i live ved din retfærd!« Dette er bøn i brydende kamp, sådan som den kongelige salmist havde det._.

Daniel bad til Gud, ikke for at ophøje sig selv eller påberåbe sig godhed: »Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lån øre og grib uden tøven ind for din egen skyld, min Gud!« Dette er hvad Jakob kalder for virkningsfuld, inderlig bøn. Om Kristus sagde han: »Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende.« I hvilken modsætning til denne forbøn af himmelens Majestæt er de svage, hjerteløse bønner der sendes op til Gud. Mange er tilfreds med en lille tjeneste og kun få har en oprigtig, alvorlig og hengiven længsel efter Gud.—(Testimonies for the Church 4:534.)

Fremherskende bøn behøver ikke at omfatte tårer og kampe — Der er mange sjæle, der kæmper for særlige sejre og særlige velsignelser, for at de kan udrette noget stort. For at nå dette føler de hele tiden, at de må kæmpe en pinefuld kamp under bøn og tårer. Når disse mennesker gransker skifterne under bøn for at lære Guds udtrykkelige vilje at kende og derpå af hjertet gør hans vilje uden noget forbehold eller eftergivenhed overfor selvet, vil de finde hvile. Hverken pinsler eller tårer eller kampe kan bringe dem den velsignelse, de længes efter.

De må opgive selvet fuldstændigt. De må udføre det arbejde, der viser sig, idet de tilegner sig Guds rige nåde, der er lovet alle, som beder i tro.—(Testimonies for the Church 9:165.)

Glødende, konstant bøn er en nødvendighed -Han fandt trøst og glæde i samværet med sin far. Og hvis menneskenes frelser, Guds søn, følte behovet for bøn, hvor meget mere burde svage, syndige dødelige så ikke føle nødvendigheden af oprigtig, uophørlig bøn? {VTK 102.4}

Vores himmelske far venter på at kunne udøse sine velsignelser over os til fulde. Det er vores privilegium, at vi kan drikke rigeligt af hans uendelige kærligheds kilde. Hvor er det ufatteligt, at vi beder så lidt! Gud er klar og villig til at høre en oprigtig bøn fra det mest ydmyge af sine børn, og alligevel er der så alvorlig tøven fra vores side med at fortælle Gud om vores ønsker. Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem, villig til at give dem mere, end de kan bede om eller tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}

Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud har givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}.—(Steps to Christ, 93, 94.)

Ligesom Jakob, Wrestle in Prayer — Vær alvorlig, vær oprigtig! En oprigtigs bøn formår meget. Strid, som Jakob gjorde, da han bad. Kæmp i bøn! Jesus svedte store blodsdråber i haven. Du må gøre en anstrengelse. Forlad ikke dit lønkammer, førend du føler dig stærk i Gud. Derefter må du våge, og netop så længe, som du våger og beder, kan du underkue dine skødesynder, og Guds nåde kan og vil vise sig i dig. {BTU 72.3}.—(Testimonies for the Church 1:158.)

Jakob vandt sejr, fordi han var udholdende og beslutsom. Hans erfaring vidner om den magt, der ligger i udholdende bøn. Det er nu, vi skal lære denne lektie om vedholdende bøn og urokkelig tro. De største sejre for Kristi menighed eller for den enkelte kristne vindes ikke ved talent, uddannelse, rigdom eller menneskers gunst. De vindes i lønkammeret hos Gud, når alvorlig, kæmpende tro griber kraftens mægtige arm. {PP 102.4}

De, der er uvillige til at afstå fra enhver synd og alvorligt søge Guds velsignelse, vil ikke opnå den. Men alle, der vil gribe Guds løfter, som Jakob gjorde, og være alvorlige og udholdende som han, vil sejre, som han sejrede. „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast.“ Luk. 18, 7-8. {PP 102.5}.—(Patriarchs and Prophets, 203.)

Bryd i bøn, indtil sejren kommer — Gud vil være det, som vi tillader ham at være for os. Dovne, halvhjertede bønner vil ikke give nogen himmelsk belønning. Vi må være mere vedholdende i vores bønsvaner. Bed i tro, vent i tro, tag imod i tro og glæd jer i håb, for den, der søger, finder. Vær seriøs i dette. Søg Herren af hele dit hjerte. Mennesker lægger deres sjæl og alvor i alt, hvad de gør i verdslige ting, og de holder ud, indtil deres bestræbelser krones med succes. Lær at søge med stor alvor efter Guds rige velsignelser, som han har lovet, og ved udholdende målbevidste bestræbelser vil du opnå hans lys, hans sandhed og rige nåde.

Råb til Gud i oprigtighed og med hunger i sjælen. Kæmp med de himmelske budbringere, indtil du har vundet sejren. Læg hele dit liv i Herrens hånd: sjæl, ånd og legeme, og beslut dig for at være hans elskelige og hellige redskab, drevet af hans vilje, styret af hans sind og inspireret af hans ånd.

Fortæl Jesus i din sjæls oprigtighed om dine behov. Du er ikke forpligtet til at holde en lang prædiken for Gud, men med et hjerte, der sørger over synden, kan du sige: "Frels mig, Herre, jeg går til grunde." Der er håb for sådanne sjæle. De vil søge, de vil bede, de vil banke på, og de vil finde. Når Jesus har fjernet den syndsbyrde, der knuser sjælen, vil du opleve Kristi velsignede fred.".—(Our High Calling, 131.)

Bed uden ophør —Kun ved hans kraft kan de holde vagt over deres ord og handlinger. Når vi vil arbejde for at vogte vort hjerte, må vi bede indtrængende og utrætteligt bønfalde nådens trone om hjælp. De, som kalder sig kristne, burde komme til Gud for inderligt og ydmygt at trygle ham om hjælp. Frelseren har påbudt os at bede uafladeligt. En kristen kan ikke altid knæle i bøn, men hans tanker og ønsker kan altid være rettet opad. Vor selvtillid ville forsvinde, hvis vi snakkede mindre og bad mere.—(Sons and Daughters of God, 99.)

Hvert åndedrag bør være en bøn — Grunden til, at så mange overlades til sig selv under forhold, hvor de er udsatte for fristelse, er den, at de ikke altid fæster blikket på Herren. Når vi afbryder vort samkvem med Gud, så er vort værn veget fra os. Alle vore gode forsætter vil ikke sætte os i stand til at modstå det onde. Vi må være bønnens mænd og kvinder. Vore bønner må ikke være tilfældige og lunefulde, men alvorlige, standhaftige og udholdende. Det er ikke altid nødvendigt, at man bøjer sine knæ, når man beder. Væn jer til at tale med Frelseren, når I er alene, når I går, og når I har travlt med jeres daglige arbejde. Lad hjertet stadig være opløftet i stille bøn om hjælp og lys, om styrke og om kundskab. Lad ethvert åndedræt bære en bøn. {SLF 518.1}.—(The Ministry of Healing, 510, 511.)

Bed med urokkelig tro — Bed, ja, bed med urokkelig tro og tillid. Pagtens engel, endda vor Herre Jesus Kristus, er mellemmanden som sikrer antagelsen af sine troendes bønner.—(Testimonies for the Church 8:179.)

Kom frimodigt i bøn — Hvorfor ikke bede, som om du havde en samvittighed uden krænkelser og kunne komme til nådens trone i ydmyghed, men med hellig frimodighed, idet du løfter hellige hænder uden vrede og tvivl? Bøj jer ikke ned og tildæk jeres ansigter, som om der var noget, I ønskede at skjule, men løft jeres øjne op mod den himmelske helligdom, hvor Kristus, jeres mellemmand, står foran Faderen for at fremføre jeres bønner, blandet med hans egen fortjeneste og pletfri retfærdighed, som velduftende røgelse.

Du er opfordret til at komme, til at bede, til at søge, til at banke på, og du er forsikret om, at du ikke kommer forgæves. Jesus siger: "Bed, og det skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og det skal åbnes for jer; for enhver, der beder, får, og den, der søger, finder, og for den, der banker på, skal det åbnes." Matthæus 7:7, 8.—(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 241, 242.)

Glødende bøn stiger op som en velduftende indflydelse — De har villigt udholdt genvordigheder og afsavn og har våget og bedt for at værket må gå godt. Deres gaver og ofre udtrykker en inderlig taknemmelighed af deres hjerter til ham som har kaldt dem ud af mørket til hans underfulde lys. Deres bønner og deres almisser stiger op som mindesmærker for Gud. Ingen mere liflig røgelse kan stige op til himlen.—(Selected Messages 2:212.)

To yndige keruber, een på hver ende af arken, stod med vingerne udbredte over den og med vingespidserne berørende hinanden oven over Jesu hoved, da han stod foran nådestolen. Deres ansigter var vendt mod hinanden, og de så nedad mod arken, en fremstilling af, hvorledes hele engleskaren med interesse betragter Guds lov. Mellem keruberne var der et røgelsekar af guld, og når de helliges bønner, opsendt i tro, kom op til Jesus og han fremlagde dem for sin fader, opsteg der af røgelsen en vellugtende sky, der så ud som røg i de skønneste farver. Foran arken, oven over det sted, hvor Jesus stod, var der en overmådelig klar herlighed, som jeg ikke kunne se på; den så ud som Guds trone. Idet røgelsen opsteg til Faderen, kom den overvældende herlighed fra tronen hen til Jesus, og fra ham blev den udgydt over dem, hvis bønner var opsteget som liflig røgelse. Lys i rig mængde blev udgydt over Jesus og overskyggede nådestolen, og herlighedsglansen fyldte templet. Jeg kunne ikke længe beskue den overordentlige klarhed. Ord kan ikke beskrive den. Jeg blev overvældet og vendte mig bort fra det herlige, majestætiske skue.—(Early Writings, 252.)

Vi skal efterligne Kristi eksempel på vigtig bøn — Kristus fik sin kraft gennem bøn. ... Kristus trak sig tilbage til bjergenes eller skovenes ensomhed hvor han lukkede verden og alt andet ude. Han var ene med sin Fader. Han udøste sin sjæl i inderlig bøn og bestræbte sig af al magt på at få hjælp fra den Almægtige. Når der ventede ham nye og store prøvelser, plejede han at søge bort til bjergenes ensomhed og tilbringe hele natten i bøn til sin himmelske Fader.

Når Kristus er vort forbillede i alt, og hvis vi efterligner hans eksempel gennem alvorlig, indtrængende bøn til Gud om, at vi må få kraft til i hans navn, som aldrig gav efter for Satans fristelser, at modstå den listige fjendes anslag, så vil vi ikke blive besejret af ham.—(The Youth's Instructor, April 1, 1873.)

Vedholdende indsats og bøn forbereder os til daglige pligter — De, der søger Gud i løndom og taler til Herren om deres trang og beder om hjælp, beder ikke for gæves. »Din Fader, som ser i løndom, skal betale dig« åbenbart. Idet vi gør Kristus til vor daglige ledsager, vil vi føle os helt omsluttet af en usynlig verdens kræfter, og ved at se hen til Jesus indoptages vi i hans billede. Vi forvandles ved beskuelse. karakteren mildnes, renses og forædles for det himmelske rige. Den sikre følge af vor omgang og forbindelse med Herren vil blive en tiltagende gudsfrygt, renhed og inderlighed. Vore bønner vil blive mere og mere forstandige. Vi får en guddommelig opdragelse, hvilket giver sig til kende ved et liv i flid og nidkærhed.

Den sjæl, som i daglig og alvorlig bøn søger sin hjælp, sin støtte og sin kraft hos Gud, vil have ædle formål, klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en stadig hunger og tørst efter retfærdighed. Ved at holde forbindelsen med Gud ved lige vil vi i vor omgang med andre være i stand til at meddele dem den fred og den ro, som råder i vore hjerter. Den styrke, vi opnår ved bøn til Gud, forenet med ihærdig bestræbelse for at oplære sindet til tænksomhed og påpasselighed, bereder os til de daglige pligter og bevarer fred i sjælen under alle forhold.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 85.)

Intet kan aflede os fra bibelstudier og oprigtig bøn — Lad intet, uanset hvor kært, hvor elsket, optage dit sind og hengivenhed og splitte dig fra studiet af Guds ord eller fra alvorlig bøn. Våg i bøn. Lev efter din bøn. [Samarbejd med Gud ved at arbejde i harmoni med ham. Fjern alt fra sjælens tempel, som antager form af en afgud. Nu er det Guds tid og hans tid er jeres tid. Strid troens gode strid, undgå at tænke eller tale vantro. Verden skal høre det sidste advarselsbudskab. Herren kommer 9.maj].—(Testimonies for the Church 8:53.)

Fremherskende bøn inkluderer tro — Det er en sådan tro, der behøves i verden i dag en tro, som tilegner sig løfterne i Guds ord og ikke giver op, før Himmelen bønhører. En sådan tro bringer os i nær kontakt med Himmelen og giver os styrke til at kæmpe mod mørkets magter. Der står, at Guds børn ved tro „besejrede riger, øvede retfærdighed, fik forjættelser opfyldt, stoppede løvers gab, slukkede ilds magt, undflyede sværds od, fik styrke efter svaghed, blev helte i krig, slog fjendens hære på flugt". Hebr. 11,33 34. Det er også ved tro, at vi, der lever i dag, skal nå de høje mål, som Gud har sat for os. „Alt er muligt for den, der tror." Mark. 9,23. {PK 81.2}

Tro er en absolut forudsætning for effektiv bøn. „Den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham." „Når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, Hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad ham om." Hebr. 11,6; 1Joh. 5,14 15. Vi kan bede til Faderen med den samme udholdende tro som Jakob og den samme urokkelige tillid som Elias og begære alt,

hvad han har lovet. Hans trones ære er garantien for, at hans ord vil gå i opfyldelse. {PK 81.3}.—(Prophets and Kings, 157, 158.)

Bøn giver vidnesbyrd om vores tillid til Gud — Herren siger: „Kald på, mig på nødens dag.“ Han indbyder os til at bringe vore vanskeligheder og vor trang og vort behov for guddommelig hjælp til ham. Han byder os at være udholdende i bønnen. Så snart der kommer vanskeligheder bør vi opsende vore alvorlige, oprigtige bønner til ham. Med vore indtrængende bønner viser vi, at vi har stor tillid til Gud. Følelsen af vor trang leder os til at bede alvorligt, og vor himmelske Fader hører vore bønner {KL 170.4}.—(Christ’s Object Lessons, 172.)

Gud besvarer oprigtige bønner — Det er kun på betingelse af, at vi beder i oprigtig bøn, at Gud vil give os vores hjertes ønske..—(Gospel Workers, 255.)

Efter at have bedt, fortsæt med at gøre krav på løftet — Bliv ikke træt af at vente og vær ikke vaklende, om svaret ikke erfares straks, når bønnen er opsendt. Lad dig ikke rokke. Klyng dig til løftet: »Trofast er han, som kaldte eder, han vil også gøre det,« Træng på med din bøn ligesom den påtrængende kvinde og vær fast i dit forsæt. Er sagen vigtig og af stor betydning for dig? Ja, visselig! Vær derfor ikke vaklende; for din tro vil måske blive prøvet. Hvis det, du ønsker dig, er værdifuldt, er det en stærk, alvorlig bestræbelse værd. Du har løftet: Våg og bed! Vær standhaftig, så vil bønnen blive besvaret; for er det ikke Gud, som har givet løftet? Dersom det koster dig noget at opnå det, vil du værdsætte det så meget højere, når det er opnået. Det er tydeligt sagt til dig, at dersom du tvivler, behøver du ikke at mene, at du skal få noget af Herren. Her gives der en advarsel om, at man ikke skal blive træt, men stole fast på løftet. Hvis du beder, vil han give dig gerne og uden at bebrejde.—(Testimonies for the Church 2:131.)

Gud vil ikke afvise os tomme —Vi må have Guds fulde rustning på og hvert øjeblik være beredt til at optage en kamp med mørkets magter. Når fristelser og prøvelser styrter ind over os, lad os da gå til Gud og kæmpe med ham i bøn. Han vil ikke vise os tomhændet bort, men vil give os nåde og styrke til at sejre og til at bryde fjendens magt.—(Early Writings, 46.)

Bøn Uden Levende Tro nytter Intet — Tro er ikke følelse. „Troen er indholdet af det, som håbes, en fast overbevisning om det, som ikke ses.“ [Hebrews 11:1.]

Men tro er på ingen måde forbundet med tvivl. Kun den, som har den rette tro, er sikret mod at tvivle. For tvivl er Satans modstykke til tro.

Troen holder fast ved Guds løfter og bærer frugt i lydighed. Tvivlen gør også krav på løfterne, men anvender dem på samme måde som Satan gjorde: som undskyldning for overtrædelse. Troen kunne have fået vore første forældre til at stole på Guds kærlighed og at adlyde hans befalinger. Tvivlen fik dem til at overtræde hans lov, fordi de troede, at hans store kærlighed ville redde dem fra konsekvensen af deres synd. Det er ikke tro at kræve Himmelens

gust uden at rette sig efter de betingelser, hvorefter barmhjertigheden skænkes. Ægte tro bygger på Skriftens løfter og forudsætninger. {JL 80.3}

At tale tilfældigt om religion, at bede uden en hungrende sjæl og levende tro, er til ingen nytte. En nominel tro på Kristus, som blot accepterer ham som verdens Frelser, kan aldrig bringe lægedom til sjælen. Den tro, der udvirker frelse, er ikke blot en intellektuel godkendelse af sandheden. Den, som venter på fuldstændig viden, før han vil handle i tro, kan ikke få nogen velsignelse fra Gud.

Det er ikke nok at tro noget om Kristus, vi må tro på ham. Den eneste tro, som vil gavne os, er den, der tager imod ham som sin personlige Frelser, og som selv tilegner sig hans positive egenskaber. Mange anser troen for at være en anskuelse. Frelsende tro er en åndelig overenskomst, gennem hvilken de, som tager imod Kristus, forener sig i en pagt med Gud. Den ægte tro er liv. En levende tro betyder forøget styrke og fuld tillid, hvorved sjælen bliver til en sejrende kraft. {JL 246.2}.—(Gospel Workers, 260, 261.)

Bøn vil sejre over Satan — Troens bøn er den store styrke for den kristne og vil helt sikkert sejre over Satan. Det er derfor han antyder at vi ingen behov har for bøn. Jesu navn, vor forsvarer, afskyer han; og når vi i alvor kommer til ham efter hjælp, er Satans hære opskræmte. Det tjener hans hensigter vel hvis vi forsømmer at bønnens brug, for så kan hans løgnagtige underværker lettere modtages.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 1 s. 296. (1862) {Eva 609.3}.—(Testimonies for the Church 1:296.)

Bøn bringer de største sejre —De største sejre, der er vundet for Guds sag, skyldes ikke kunstige argumenter, rigelige kilder til hjælp, stor indflydelse eller rigelige midler; de er vundet i det hemmelige skab, hvor mennesker har audiens med Gud, og hvor de med oprigtig, kæmpende bøn griber fat i hans mægtige arm..—(Gospel Workers, 259.)

Kapitel 9—Bønnens Kraft

Bøn bringer øget åndelig styrke —De, der søger Gud i løndom og taler til Herren om deres trang og beder om hjælp, beder ikke for gæves. »Din Fader, som ser i løndom, skal betale dig« åbenbart. Idet vi gør Kristus til vor daglige ledsager, vil vi føle os helt omsluttet af en usynlig verdens kræfter, og ved at se hen til Jesus indoptages vi i hans billede. Vi forvandles ved beskuelse. karakteren mildnes, renses og forædles for det himmelske rige. Den sikre følge af vor omgang og forbindelse med Herren vil blive en tiltagende gudsfrygt, renhed og inderlighed. Vore bønner vil blive mere og mere forstandige. Vi får en guddommelig opdragelse, hvilket giver sig til kende ved et liv i flid og nidkærhed.

Den sjæl, som i daglig og alvorlig bøn søger sin hjælp, sin støtte og sin kraft hos Gud, vil have ædle formål, klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en stadig hunger og tørst efter retfærdighed. Ved at holde forbindelsen med Gud ved lige vil vi i vor omgang med andre være i stand til at meddele dem den fred og den ro, som råder i vore hjerter. Den styrke, vi opnår ved bøn til Gud, forenet med ihærdig bestræbelse for at oplære sindet til tænksomhed og påpasselighed, bereder os til de daglige pligter og bevarer fred i sjælen under alle forhold.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 85.)

Kraft og nåde kan opnås i bøn. Oprigtig kærlighed må være det rådnede princip i hjertet. Alene kærlighed til Gud og kærlighed til manden kan danne det rette grundlag for handling.—(The Adventist Home, 127.)

Du har haft for megen medlidenhed med dig selv. Du har tænkt på dig selv og blevet ved dine egne elendige følelser. Spis mindre. Gå i gang med fysisk arbejde og hellig dine tanker de åndelige ting. Lad ikke dine tanker dvæle ved dig selv. Opdyrk en tilfredshed og glæde. Du snakker for meget om betydningsløse ting. Ved dette vinder du ingen åndelig styrke. Hvis de kræfter der bruges på snak blev helliget bøn, ville du modtage åndelig styrke og skabe velklang i dit hjerte for Gud.—(Testimonies for the Church 2:434, 435.)

Den største velsignelse, som Gud kan give mennesket, er en ånd af oprigtig bøn. Hele himlen er åben og tilgængelig for den bedende mand. De bønner, der tilbydes i ydmyg tro, vil blive hørt. "Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke.." Kristi ambassadører vil have magt over for folket, efter at de med inderlig bøn er kommet til Gud..—(The Review and Herald, October 20, 1896.)

Vi værdsætter ikke bønnens kraft, som vi burde — Også vi må have visse tider bestemte til betragtning og bøn til modtagelse af åndelig vederkvægelse. Vi skatter ikke bønnens kraft og virkning, som vi burde. Bøn og tro vil udrette, hvad ingen magt på jorden formår. Det er sjælden, at vi to gange i enhver henseende befinder os i den samme stilling. Vi har stadig nye erfaringer og nye prøvelser at gennemgå, hvor tidligere erfaringer ikke vil være en

tilstrækkelig vejledning. Vi må stadig have det lys, som kommer fra Gud. {SLF 517.3}.—(The Ministry of Healing, 509.)

Bøn holder os i Guds kraft — Den styrke, vi opnår i bøn til Gud, vil berede os for vore daglige pligter. De fristelser, vi daglig er udsatte for, gør bøn til en nødvendighed. Om vi skal blive bevarede ved Guds kraft ved tro må der stadig i stille bøn opstige et ønske derom fra vort sind. Når vi er omgivet af indflydelser, der er egnede til at lede os bort fra Gud, må vore bønner om hjælp og styrke opsendes ustandselig. Om ikke det gøres, vil vi aldrig få held til at nedbryde stolthed og besejre fristelsen til at følge syndige tilbøjeligheder, som fjerner os fra frelseren. Sandhedens lys, der helliger vort liv, vil åbenbare for dem, som modtager lyset, hans hjertes syndige lyster, som stræber efter at tage magten, og som gør det nødvendigt for ham at spænde hver nerve og bruge alle sine kræfter for at modstå Satan og blive sejrherre ved Kristi fortjeneste. — *The Youth's Instructor*, 18. Aug. 1898. {BTU 146.4}.—(Messages to Young People, 248.)

Guddommelig kraft venter på dem, der ønsker det —Dette er din fare, hvis du ikke lever dit liv helt i tro og bøn. Du må have en dyb og stadig følelse for evige ting og elske den ydmyghed som Kristus viste i Hans liv. En tæt forbindelse med himlen vil give den rigtige harmoni til din troskab og vil være fundamentet til din succes. Din følelse af afhængighed vil få dig til at bede og en følelse af pligt vil samle dine bestræbelser. Bøn og arbejde, arbejde og bøn må være det, som fylder dit liv. Du må bede, som om al dygtighed og pris skyldtes Gud og arbejde, som om al pligt påhvilede dig. Hvis du mangler kraft, (539) så kan du få den; den venter kun på, at du benytter dig af den. Tro blot på Gud, tag ham på ordet, handl i tro, så kommer velsignelserne._.—(Testimonies for the Church 4:538, 539.)

Selv en kort bøn kan bringe åndelig kraft —Han siger selv: „Så bad jeg til Himmelens Gud." I sin korte bøn fik Nehemias kontakt med kongernes Konge og opnåede at få hjælp hos en magt, der kan lede hjerter som bække. {PK 307.4}.

Når en kristen ikke kan bede på nogen anden måde, kan han altid bede som Nehemias, da denne var i nød. Travlt optagne mennesker, som er overbebyrdede med problemer, kan bede om guddommelig hjælp. Når der opstår en eller anden stor fare enten til lands eller til vands, kan mennesker bede om Himmelens beskyttelse på denne måde.—(Prophets and Kings, 631.)

Bøn er hemmeligheden bag åndelig kraft -Bøn er sjælens åndedræt. Den er hemmeligheden ved åndelig kraft, intet andet middel kan sættes i stedet for denne nådegave, som kan bevare sjælens sundhed. Bøn bringer hjertet i øjeblikkelig kontakt med livets kildespring og styrker vort religiøse livs sener og muskler. Om du forsømmer bønnen, eller om du beder lejlighedsvis, nu og da, når det falder dig ind, vil du miste din forbindelse med Gud. De åndelige evner taber deres vitalitet, den religiøse erfaring mangler sundhed og kraft. {BTU 147.2}.—(Messages to Young People, 249, 250.)

Bøn bringer kraft fra Gud — Kraft fra Gud vil komme til mennesker som svar på troens bøn. Der findes kun lidt tro i verden.—(Testimonies for the Church 4:402.)

Bøn bringer succes i konflikt med synd — Der er mange, som kun har lidt fred eller glæde, skønt de stræber efter at adlyde Guds bud. Denne manglende erfaring skyldes, at de ikke udøver tro. De vandrer ligesom i et øde land, en udtørret ørken. De kræver kun lidt, skønt de kunne kræve meget; thi der findes ingen grænse for Guds forjættelser. Den slags mennesker er ikke den rette slags repræsentanter for den helliggørelse, der fremkommer ved at være lydig mod sandheden. Herren vil, at alle hans sønner og døtre skal være lykkelige, trygge og lydige. Ved at handle i tro kommer den troende til at eje disse velsignelser. Ved tro kan enhver ufuldkommenhed i karakteren blive afhjulpet, enhver tilsmudsning blive renset, enhver fejl rettet og enhver udmærket egenskab blive udiklet. {ME 297.2}

Bøn er det middel, Himmelen har anvist os til at vinde sejr i striden mod synd og til udvikling af en kristen personlighed. Den guddommelige påvirkning, der kommer som svar på troens bøn, vil i den bedendes sjæl opfylde alt det, han trygler om. Vi kan bede om syndernes forladelse, om et kristent sindelag, om visdom og styrke til at gøre Guds gerning og om enhver gave, han har lovet os; og hans løfte lyder: „I skal få!“ {ME 297.3}—.”(The Acts of the Apostles, 564.)

Bøn sætter greb om uendelig kraft — Sand tro og sand bøn - hvor stærke disse dog er! De er som to arme hvormed den menneskelige ansøger griber den uendelige kærligheds kraft. Tro er fortrøstning til Gud, troen at han elsker os og ved hvad der gavner os bedst. Således leder den os til at vælge hans vej i stedet for vor egen. Den tager imod hans visdom i stedet for vor vankundighed, hans styrke i stedet for vor svaghed, hans retfærdighed i stedet for vor syndfuldhed. Vort liv, vi selv, er allerede hans; troen anerkender hans ejendomsret og tager imod dens velsignelse. Sandhed, oprigtighed og renhed påpeges som hemmeligheden ved fremgang i livet. Det er troen som sætter os i besiddelse af disse ting. Hver god indskydelse eller længsel er en Guds gave; troen får af Gud det liv som alene kan frembringe sand vækst og dygtighed. — Evangeliets tjenere, 193 (1915).—(Gospel Workers, 259.)

Bøn styrker os mod Satans fristelser — Satan kommer med mange fristelser til de unge. Det er en kamp på liv og død om deres sjæle, og han lader ikke noget middel uprøvet for at forføre dem og ødelægge dem. Men Gud lader dem ikke stå uden bistand i kampen mod fristeren. De har en hjælper, som har al magt. {BTU 48.3

Langt stærkere end deres fjende er han, som i denne verden og med den menneskelige natur mødte og besejrede Satan, idet han modstod enhver fristelse, der møder de unge i dag. Han er deres ældre broder. Han nærer en dyb og varm interesse for dem. Han våger stadig over dem, og han glæder sig, når de forsøger at behage ham. Når de beder, blander han sin retfærdigheds røgelse med deres bønner, og de opstiger da for Gud som et behageligt offer. I hans styrke formår de unge at lide ondt som gode korsets stridsmænd. Styrket ved hans kraft

er de i stand til at nå op til de høje idealer der er sat for dem. Ofret på Golgata er pantet på deres sejr. {BTU 48.4}.—(Messages to Young People, 95, 96.)

Vores bønner når Guds trone — Der hviler store forpligtelser på jer, forældre ... kan I udrette en stor gerning for Gud og for det land I bor i. I kan oplære barnet. I kan hjælpe dem til at forme en karakter som ikke lader sig rokke eller påvirke af det onde, men som kan få andre til at gøre det som er rigtigt. Ved at bede i oprigtighed og tro kan I gribe fat i den arm som bevæger verden. Lad vore bønner stige op til Guds trone, som Herrens Tjenere, græde og sige: "Herre, spar dog dit Folk! Overgiv ej din Arv til Skændsel, til Hedningers Spot! Hvi skal man sige blandt Folkene: Hvor er deres Gud?"

Gud udfører mirakler og selv om han er højt over os, kan bøn nå hans trone. Han som drejer og omstøder, han som kan gør vidunderlige ting, vil betragte den angerfuldt bøn i tro fra den ydmygeste af sine børn. Kristne mødres bønner bliver ikke ignoreret af alles Fader, som sendte sin Søn til Jorden for at løskøbe sig et folk. Han vil ikke afvise dine bønner og overlade dig og dine til Satans slag i den afgørende strid på den store dag. Du skal blot arbejde enfoldigt og trofast, og Gud vil fremme dine hænders værk.—(The Review and Herald, April 23, 1889.)

Vores stemmer når Guds øre — Og ordene, der blev talt til Jesus ved Jordan: „Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!“, gælder også menneskeheden. Gud talte til vor stedfortræder, Jesus. Trods alle vore synder og svagheder bliver vi ikke kastet bort som værdiløse. Han har taget imod os gennem sin elskede Søn. Den herlighed, der hvilede over Kristus, er et pant på Guds kærlighed til os. Den fortæller os om bønnens magt, — om hvordan den menneskelige stemme kan nå op til Gud og vore bønner blive modtaget i himmelen. Ved synden blev jorden afskåret fra Himmelen og udelukket fra fællesskab med den; men Jesus har igen forbundet den med herlighedens rige. Hans kærlighed har omsluttet menneskene og nået de højeste himle. Lyset, der faldt på Frelserens hoved fra de åbne porte, vil falde på os, når vi beder om hjælp til at modstå fristelser. Den stemme, der talte til Jesus, siger til enhver troende: Dette er mit elskede barn, i hvem jeg har velbehag. {JL 70.1}.—(The Desire of Ages, 113.)

Vi er nødt til at kæmpe med Gud i bøn — Vil vi fremføre arbejdet på Herrens måde? Er vi villig til at lade os undervise af Gud? Vil vi brydes med Gud i bøn? Vil vi modtage Helligåndens dåb? Dette er hvad vi behøver og må have på dette tidspunkt. Da skal vi gå frem med et budskab fra Herren, og sandhedens lys vil skinne frem som en lampe der brænder, når ud til alle dele af verden. Hvis vi vil vandre ydmygt med Gud, Gud vil vandre med os. Lad os ydmyge vore sjæle for Ham, og vi skal se Hans frelse.—(The Review and Herald, July 1, 1909.)

De største sejre vindes gennem oprigtig bøn — Jakob vandt sejr, fordi han var udholdende og beslutsom. Hans erfaring vidner om den magt, der ligger i udholdende bøn. Det er nu, vi skal lære denne lektie om vedholdende bøn og urokkelig tro. De største sejre for

Kristi menighed eller for den enkelte kristne vindes ikke ved talent, uddannelse, rigdom eller menneskers gunst. De vindes i lønkammeret hos Gud, når alvorlig, kæmpende tro griber kraftens mægtige arm. {PP 102.4}

De, der er uvillige til at afstå fra enhver synd og alvorligt søge Guds velsignelse, vil ikke opnå den. Men alle, der vil gribe Guds løfter, som Jakob gjorde, og være alvorlige og udholdende som han, vil sejre, som han sejrede. „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast.“ Luk. 18, 7-8. {PP 102.5}.—(Patriarchs and Prophets, 203.)

Lovprisning og taksigelse bringer kraft til vores bønner — Skal alle vore religiøse handlinger bestå i at bede og modtage? Skal vi stadig tænke på vore behov og aldrig på de velsignelser, vi modtager? Skal vi være modtagere af hans miskundhed og aldrig udtrykke vor taknemmelighed til Gud, aldrig prise ham for, hvad han har gjort for os? Vi beder aldeles ikke for meget, men vi er for sparsommelige med at takke. Dersom Guds miskundhed fremkaldte mere taksigelse og pris, ville vi have langt større kraft i bønner. Vi ville blive rigere og rigere på Guds kærlighed og ville have mere at prise ham for. Gør en forandring, du, som klager over, at Gud ikke hører dine bønner og lad dine påkaldelser være blandet med pris. Når du agter på hans godhed og miskundhed, vil du finde, at han agter på din trang.

Bed, bed alvorligt og uden afladelse, men glem ikke at takke.—(Testimonies for the Church 5:317.)

Bønnens kraft bringer frugt til vores arbejde for Gud — De, der befinder sig i vildfarelsens mørke, er købt med Kristi blod. De er hans lidelses frugt, og der må virkes for dem. Lad vore kolportører forstå, at det er for Kristi riges fremme, de arbejder. Han vil undervise dem, når de går ud i den gerning, Gud har givet dem at gøre for at advare verden om en nær forestående dom. Ledsaget af overbevisningens magt, af bønnens kraft og af Guds kærligheds kraft vil og kan evangelistens gerning ikke blive uden frugt. Tænk på den interesse, Faderen og Sønnen har i denne gerning. Ligesom Faderen elsker Sønnen, således elsker Sønnen dem, der er hans, dem, der arbejder, som han arbejdede for at frelse fortabte sjæle. Ingen behøver at føle, at de er magtesløse, for Kristus erklærer: „Mig er givet al magt i himmelen og på jorden.“ Han har lovet, at han vil skænke denne magt til sine arbejdere. Hans magt vil blive deres magt.—(Colporteur Ministry, 108.)

Satan kan ikke overvinde en, der beder — Fjenden kan ikke overvinde den ydmyge Kristi discipel, den der vandrer i bøn foran Herren. Kristus stiller sig selv til rådighed som et skjul, et tilflugtssted mod den ondes overfald.

Satan ved, at han ikke kan overvinde Guds ydmyge troende folk, Kristi tilhænger. Vi er kun trygge, når vi i ydmyghed vandrer med Gud, i stadige bøn med vores Fader. Træder Kristus imellem, som et skjul, et tilflugtssted mod den ondes overfald [bliver rustet mod

fjendens angreb]. - Gud griber ind som... som et skjul, et tilflugtssted mod den ondes overfald [bliver rustet mod fjendens angreb] Gud griber ind ved Harmageddon.

Dette løfte gives: "Thi han [fjenden] kommer som en indestængt Flom, der drives af Herrens Ånde." Der findes ingen magt i hele Satans hær, som kan afvæbne den sjæl, der i enfoldig tillid stoler på den visdom, der kommer fra Gud.—(My Life Today, 316.)

Bøn bringer kraft til at modstå fristelser — Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}.—(Steps to Christ, 95.)

Forsømmelse af bøn og bibelstudie gør os sårbare over for fristelser — Fristelser synes ofte uimodståelige, fordi den som fristes, har forsømt at bede og læse i Bibelen og derfor ikke kan huske Guds løfter og er i stand til at møde Satan med Skriftens våben. Men englene er hos dem, der er villige til at lade sig belære, og i nødens stund vil de sørge for, at mennesket husker netop den sandhed, det har brug for. „Når fjenden kommer som en rivende flod, skal Herren løfte et banner imod ham."9 {MBF 484.3}.—(The Great Controversy, 600.)

Satan frygter at lade os bede— Mægtig kraft i Bøn.-- Der er en mægtig kraft i bøn. Vor store fjende søger hele tiden at holde den betrængte sjæl væk fra Gud. En appel til himlen fra den ydmygeste hellige er mere skrækindgydende for Satan end kamrenes dekreter eller kongernes mandater.—(In Heavenly Places, 82.)

Kilden til magt i reformationen var bøn — Fra bønnens lønkammer kom den kraft, som rystede verden ved den store reformation. Guds tjenere satte med hellig tillid deres fødder på hans forjættelses klippe. Under striden i Augsburg lod Luther „ikke én dag gå hen, hvor han ikke i det mindste brugte tre timer til bøn. Og det var den tid, som var bedst egnet til at studere i." Man hørte ham udøse sin sjæl for Gud i ord fulde af tilbedelse, frygt og håb, som når man taler med en ven: „Jeg ved, at du er vor Fader og vor Gud, og at du vil adsprede dem, der forfølger dine børn — for du kommer selv i fare sammen med os. Hele denne sag er din egen, og det er kun på dit bud, at vi har rakt hånd til den. Så forsvar os da, o Fader!" — (The Great Controversy, 210.)

Kapitel 10—Grunde til at Bede

Oplyser sindet om, hvad der er sandhed - Hvorfor modtager vi ikke mere fra ham, som er kilden til lys og kraft? Vi forventer for lidt. Har Gud mistet sin kærlighed til mennesket? Strømmer denne kærlighed ikke stadig mod Jorden? Har han mistet sit ønske om at vise sig stærk på sit folks vegne? Kristus vil give os sejr i konflikten. Hvem kan tvivle på dette faktum, når vi ved, at han lagde sin kongelige kappe og kongekrone fra sig og kom til denne verden i menneskenes klæder, for at han kunne stå som menneskets stedfortræder og gå i borgen for os?

Vi skatter ikke bønnens kraft og virkning, som vi burde. Bøn og tro vil udrette, hvad ingen magt på jorden formår. Det er sjælden, at vi to gange i enhver henseende befinder os i den samme stilling. Vi har stadig nye erfaringer og nye prøvelser at gennemgå, hvor tidligere erfaringer ikke vil være en tilstrækkelig vejledning. Vi må stadig have det lys, som kommer fra Gud. {SLF 517.3}. "Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke."

Vi tænker ikke, som vi burde, på den kraft og effektivitet, der ligger i bønnen. "Desuden kommer Helligånden os til hjælp i vores magtesløshed, for vi ved ikke, hvordan vi bedst kan bede til Gud. Men så træder Ånden til og beder med dybe suk, som ikke kan udtrykkes i ord." Romerbrevet 8,26. Gud ønsker, at vi skal komme til ham i bøn, så han kan oplyse vores sind. Han alene kan give os en klar forståelse af sandheden. Han alene kan blødgøre og opbløde hjertet. Han kan vække forståelsen og skelne mellem sandhed og vildfarelse. Han kan gøre det vaklende sind fast og give det en viden og en tro, der kan holde til prøven. Bed derfor, bed uden ophør. Herren, som hørte Daniels bøn, vil også høre din bøn, hvis du kommer til ham som Daniel.—(The Review and Herald, March 24, 1904.)

Også vi må have visse tider bestemte til betragtning og bøn til modtagelse af åndelig vederkvægelse. Vi skatter ikke bønnens kraft og virkning, som vi burde. Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke.

Bøn og tro vil udrette, hvad ingen magt på jorden formår. Det er sjælden, at vi to gange i enhver henseende befinder os i den samme stilling. Vi har stadig nye erfaringer og nye prøvelser at gennemgå, hvor tidligere erfaringer ikke vil være en tilstrækkelig vejledning. Vi må stadig have det lys, som kommer fra Gud. {SLF 517.3}

Gør os bekendt med Faderen — Åh, kender vi Gud, som vi burde? Hvilken trøst, hvilken glæde vi burde have, hvis vi dagligt lærte de lektioner, som han ønsker, at vi skal lære! Vi må kende ham ved en eksperimentel viden. Det vil være gavnligt for os at bruge mere tid på hemmelig bøn, på at blive personligt bekendt med vor himmelske Fader..—(Medical Ministry, 102.)

Forener os med hinanden og med Gud —„Lad os bede.“ Gud vil give jer begge en rig velsignelse. Bøn forener os med hinanden og med Gud. Bøn bringer Jesus til vor side og giver den trætte, tvivlrådige broder ny styrke til at overvinde verden, kødet og Djævelen. Bøn afvender Satans angreb.—(Christ’s Object Lessons, 250.)

Gør os i stand til at modstå fristelser — Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}.—(Steps to Christ, 94, 95.)

Kristus er hvort eneste håb. Kom til Gud, i hans navn som gav sit liv for verden. Tro på hans offer. Vis at hans kærlighed og glæde fylder dit hjerte. Tal ikke længere vantro. I Gud er din styrke. Bed meget. Bønnen er sjælens liv. Troens bøn er et effektivt våben når fjenden angriber os.—(Selected Messages 1:88.)

Forbereder os til medlemskab i kirken ovenfor — For den ydmyge, troende sjæl er Guds hus på jorden himmelens port. Lovsangen, bønnen og de ord, Kristi repræsentanter taler, er de af Gud forordnede midler til at berede folket til menigheden hisset, til den højere gudstjeneste, hvortil intet urent vil få adgang.—(Testimonies for the Church 5:491.)

Styrker vores overbevisning — Vor overbevisning behøver daglig at blive forstærket af ydmyg og oprigtig bøn og læsning af ordet. Medens vi hver har en individualitet, mens vi hver især bør stå fast ved vor overbevisning, må vi stå ved vor overbevisning som Guds sandhed og i den styrke som Gud giver. Hvis vi ikke gør det, vil de vristes ud af vort greb.—(Testimonies for the Church 6:401.)

Forsyner midlertidige fornødenheder — Hvert løfte i Guds ord giver os noget at bede om, og det fremstiller Herrens ord som pant til vor forvisning. Hvilken åndelig velsignelse vi end måtte behøve, har vi ret til at gøre krav på den gennem Jesus. Med barnets enfoldighed kan vi fortælle Herren, netop hvad vi behøver. Vi kan tale med ham om vore timelige forhold og bede ham om brød og klæder såvel som om livets brød og Kristi retfærdigheds kappe. Din himmelske Fader ved, at du behøver alle disse ting, og du opfordres til at bede ham derom. Det er formedelst Jesu navn, vi modtager enhver gave. Gud vil godkende dette navn og af sin godheds rigdom skaffe dig de ting, du behøver..—(Thoughts from the Mount of Blessing, 133.)

Every soul has the privilege of stating to the Lord his own special necessities and to offer his individual thanksgiving for the blessings that he daily receives.—(Testimonies for the Church 9:278, 279.)

Giver ikke ny information til Gud — Men vi forstår ikke at bede som vi burde, vore bønner skal ikke bestå i at underrette Gud om noget, han ikke ved om. Herren kender enhver

sjæls hemmeligheder. Vi behøver ikke bede længe og højt, Gud læser de skjulte tanker. Vi kan bede i løndom, og han, som ser i løndom, vil høre og svare. {BTU 146.1}.—(Messages to Young People, 247.)

Daglige forsyninger af nåde givet — De, som ved pinsefesten blev iført kraften fra det høje, blev ikke derved fritaget for senere fristelser og prøvelser. Når de vidnede om sandheden og retfærdigheden, blev de gentagne gange angrebet af sandhedens fjende, der søgte at frarøve dem deres erfaringer som kristne. De blev tvunget til med al deres gudgivne kraft at stræbe efter at nå målet for mænds og kvinders vækst i Kristus Jesus. Hver dag bad de om stadig at modtage en ny nåde, så at de stadig kunne nå højere og højere opad mod fuldkommenheden. Ved Helligåndens medvirken lærte selv de svageste, ved at opøve sig i troen på Gud, at udnytte deres betroede evner og at blive herliggjorte, lutrede og forædlede. Når de i ydmyghed underkastede sig Helligåndens omskabende indflydelse, modtog de en fylde af guddomskraft og blev omdannede i lighed med det guddommelige. {ME 31.3}.—(The Acts of the Apostles, 49, 50.)

Visdom leveret —Vi må søge Guds visdom, "for at I må kunne stå imod på den onde Dag, og bestå efter at have fuldbyrdet alt imod vildfarelsens mørke og Satans bedrag." .—(Early Writings, 87, 88.)

Bed aller alvorligst for en forståelse for de tider vi lever i, for en mere hel opfattelse af hans hensigt og for mere virkekraft i sjælevinding.—(Selected Messages 2:399.)

Helligåndens dåb givet — Guds trofaste budbringere skal søge at frembære Herrens arbejde på hans bestemte vej. De skal sætte dem selv i tæt forbindelse med den store Lærer, så de dagligt kan blive belært af Gud. De skal brydes med i alvorlig bøn for Helligåndens dåb så da kan imødekomme en verdens behov der fortaber sig i synd. Al magt er lovet dem som går frem i tro for at forkynde det evige evangelium. Ligesom Guds tjenere frembærer verden et levende budskab frisk fra herlighedens trone, vil sandhedens lys skinne frem som en lampe der brænder og når ud i alle dele af verden. Således vil vildfarelsens og utoens mørke være fordrevet fra tankerne i mest ærlige (460) af hjertet i alle lande, som nu søger efter Gud, »om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham.«—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 459, 460.)

Dagens behov tilgodeset — Guds sandhed, modtaget i hjertet, formår at gøre dig viis til salighed. Ved at tro og lyde den vil du få nåde, som er tilstrækkelig til pligterne og prøvelserne i dag. Nåde til morgendagen behøver du ikke. Du bør føle, at du kun har med dagen i dag at gøre. Overvind det onde i dag; fornægt dig selv i dag; våg og bed i dag; vind sejre i Gud i dag.—(Testimonies for the Church 3:333.)

Behovene for Guds arbejde varetaget —Sagens forskellige interesser, giver os føde til genspejlning og inspiration til vore bønner. Samfund med Gud er yderst nødvendig for åndelig

helse og kan her kun opnås, da visdom og rigtig dømmekraft er så nødvendig for at udføre alle pligter.—(Testimonies for the Church 4:459.)

Besvarede bønner er grund til lovprisning og taksigelse — I det andet kapitel i 1. Samuelsbog er en from kvindes bøn skrevet, én, der tjente og lovpriste Gud. Hun bad: "Mit hjerte jubler over Herren, mit horn er løftet ved min Gud, min mund vidt opladt mod mine fjender, jeg glæder mig over din frelse. Der er ingen hellig som Herren, nej, der er ingen uden dig, der er ingen klippe som vor Gud." Hannas taksigelse for svaret på hendes bøn er en lektie for alle, der i dag får svar på deres bønner. Glemmer vi ikke at give pris og taksigelse til Gud for hans miskundhed?

David erklærer, "Jeg elsker Herren, thi han hører min røst, min tryglende bøn, **2** ja, han bøjed sit Øre til mig, jeg påkaldte HERRENs Navn." Har vi ikke grund til at tale om Guds godhed og fortælle om hans magt? Når vore venner er venlige mod os, betragter vi det som et privilegium at takke dem for deres venlighed. Hvor meget mere skal vi så ikke regne det for en glæde at takke den Ven, som har givet os enhver god og fuldkommen gave! Lad os da nære pris og taksigelse til Gud. Lad os træne vore læber til at prise Gud. Lad os lære vore børn at lovprise og give taksigelse til Gud. Vore gaver og ofre burde vise vor taknemmelighed for den gunst, vi dagligt modtager.

Har vi ikke grund til at tale om Guds godhed og fortælle om hans magt? Når vore venner er venlige mod os, betragter vi det som et privilegium at takke dem for deres venlighed. Hvor meget mere skal vi så ikke regne det for en glæde at takke den Ven, som har givet os enhver god og fuldkommen gave! ... Taksigelse for svaret på bøn er en lektie for alle, der i dag får svar på deres bønner. Glemmer vi ikke at give pris og taksigelse til Gud for hans miskundhed? Lad os da i hver menighed nære pris og taksigelse til Gud.—(The Review and Herald, May 7, 1908.)

Vores karakterer kan blive forvandlet — Mange har et stærkt ønske om at finde noget uoriginalt som kan vække verden og løfte menneskene op i en åndelig ekstase og på den måden give dem en helt ny erfaring. Der er sikkert nok behov for en ny erfaring, for betydningen af sandheden for vor tid, bliver ikke forstået som den skulle. Men den forandring vi behøver, er at få vort hjerte fornyet og det kan vi kun opnå ved, at den enkelte af os søger Gud om den velsignelse og kraft han kan give og ved at bede inderligt om, at hans nåde må blive ny over os og vi må blive nye mennesker. Dette er den forandring vi behøver for i dag og vi må bede inderligt og udholdende om, at vi må få del i den. Vi må vide med sikkerhed, hvilke skridt vi vil tage på vejen mod himmelen.—(Selected Messages 1:187.)

Vores forståelse af Guds ord blev udvidet — Intet menneske kan nogen sinde føle sig tryg uden at bede. Vi bør især bede Gud om visdom til at forstå hans ord. I Bibelen afsløres fristerens ænker og midlet at modstå ham med held. Satan er en mester i at citere Bibelen og give den sin egen fortolkning, som han håber skal få os til at falde. Vi må læse Bibelen med et ydmygt hjerte og aldrig glemme vor afhængighed af Gud. Vi må konstant vogte os for

Satans fælder og blive ved med i tro at bede: „Led os ikke ind i fristelse!“ {MBF 426.4} (The Great Controversy, 530.)

Bibelen burde aldrig studeres uden bøn. Kun Helligånden kan få os til at føle den store betydning af de sandheder, der er lette at forstå, og forhindre os i at forvanske dem, der er svære at fatte. Himmelske engle har til opgave at klargøre vort sind til at opfatte Guds ord på en sådan måde, at vi bliver betaget af dets skønhed, tager imod dets advarsler og bliver opildnet og styrket af dets løfter. Vi må gøre salmistens bøn til vor: „Luk mine øjne op, så jeg kan iagttage underne i din lov.“8Fristelser synes ofte uimodståelige, fordi den som fristes, har forsømt at bede og læse i Bibelen og derfor ikke kan huske Guds løfter og er i stand til at møde Satan med Skriftens våben. Men englene er hos dem, der er villige til at lade sig belære, og i nødens stund vil de sørge for, at mennesket husker netop den sandhed, det har brug for. „Når fjenden kommer som en rivende flod, skal Herren løfte et banner imod ham.“9 —(The Great Controversy, 599, 600.)

Kapitel 11—Besvarede Bøn

Gud vil svare, hvis vi spørger — Verdslig visdom siger, at bøn ikke er så vigtig. Videnskabsmænd påstår, at der ikke findes noget virkeligt svar på bøn, at det ville være et mirakel, som strider imod naturlovene, og at mirakler ikke finder sted. De hævder, at universet styres af uforanderlige love, og at selv Gud ikke gør noget, som strider mod disse love. På denne måde fremstiller de Gud, som om han var bundet af sine egne love — som kunne guddommelige love udelukke guddommelig frihed. En sådan lære strider mod Bibelens vidnesbyrd. Gjorde Kristus og hans apostle ikke mirakler? Den samme medfølende frelser lever i dag, og han er lige så villig til at lytte til troens bøn, som han var, da han gik på jorden. Det naturlige samarbejder med det overnaturlige. Det er en del af Guds plan som svar på troens bøn at give os det, han ikke havde givet os, hvis vi ikke havde bedt om det i tro. {MBF 422.5}.—(The Great Controversy, 525.)

Når du har det privilegium at mødes med dine brødre og søstre i kirken, så fortæl dem om nødvendigheden af at holde kommunikationskanalen mellem Gud og sjælen åben.

Hvor vigtigt er det ikke at hente hjælp ved stadig bøn om hjælp, den hjælp, der kun kan komme fra Herren. Hvis du finder tid og stemme til at bede, vil Herren finde tid og stemme til at svare dig. Sig til dem, at de ikke må forsømme deres religiøse pligter. Forman brødrene til at bede. Den som beder, skal få; den som leder, skal finde, og den som banker på, for ham skal der lukkes op.—(The Signs of the Times, February 10, 1890.)

Jesus kalder os ikke til at følge ham, og derefter svigte os. Hvis vi overgiver vore liv til Hans tjeneste, kan vi aldrig komme derhen, hvor Gud ikke har sørget for os. Uanset hvilken situation vi kommer i, har vi en Vejleder der viser vor vej; uanset hvilke forviklinger vi har, så har vi en visselig Rådgiver; uanset vor sorg, smertelige tab, eller ensomhed, så har vi en medfølende Ven. I vor uvidenhed kan vi gøre fejltrin, men Kristus forlader os ikke. . . . Han redder den fattige, der råber om hjælp, og den nødstedte, som ingen hjælper. Sal.72,13...

"Og alt, hvad I begære i Bønnen troende, det skulle I få." [Matthæus 21:22.]—(Gospel Workers, 263.)

Guds velsignelser vil komme som et resultat af ydmyg tro —En tæt forbindelse med himlen vil give den rigtige harmoni til din troskab og vil være fundamentet til din succes. Din følelse af afhængighed vil få dig til at bede og en følelse af pligt vil samle dine bestræbelser. Bøn og arbejde, arbejde og bøn må være det, som fylder dit liv. Du må bede, som om al dygtighed og pris skyldtes Gud og arbejde, som om al pligt påhvilede dig. Hvis du mangler kraft, (539) så kan du få den; den venter kun på, at du benytter dig af den. Tro blot på Gud, tag ham på ordet, handl i tro, så kommer velsignelserne._.

I disse ting vil genialitet, logik og veltalenhed ikke hjælpe. Gud vil tage imod dem som har et ydmygt, tillidsfuldt, angrende hjerte og høre deres bøn; og når Gud hjælper, vil alle

hindringer være overvundet. Hvor mange mænd med store naturlige evner og høje uddannelser har ikke svigtet når de blev placeret i ansvarsfulde stillinger, medens dem med mindre intelligens, i mindre gunstig omgivelser, har været meget succesfulde. Hemmeligheden var: De første stolede på sig selv, medens de sidste forenede sig med Ham som er en enestående rådgiver og gør store ting for at opnå det Han vil..—(Testimonies for the Church 4:538, 539.)

De enkle bønner Helligånden forfatter, vil stige op gennem porte, som står på klem, den åbne dør som Kristus har fortalt om: Jeg har åbnet den og intet menneske kan lukke den. Disse bønner, blandet med røgelsen af Kristi fuldkommenhed, vil stige op som vellugt for faderen og svarerne vil komme.—(Testimonies for the Church 6:467.)

Bønner om børnelignende enkelhed og tro vil blive besvaret — »Hvis nogen tørster, han komme til mig og drikke!« »Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kilde spring til evigt liv.« Joh. 7,37; 4,14

Hvis vi med disse løfter foran os vælger at forblive indtørrede og visne af mangel på livets vand, er det vor egen skyld. Hvis vi ville komme til Kristus med den samme enfoldighed, som et barn kommer til sine jordiske forældre og bede om de ting, som han har lovet og tror på, at vi vil modtage dem, så vil vi få dem.—(Testimonies for the Church 9:179.)

Bed og tro — Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig.“ Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om. Kristus sagde til Martha, da de stod ved Lazarus grav: „Hvis du tror skal du se Guds herlighed.“ {KL 137.3}

Men der er mange, som ikke har en levende tro. Det er grunden til, at de ikke ser mere af Guds kraft. Deres svaghed er et resultat af deres vantro. De har mere tro på, hvad de selv kan udrette, end på, hvad Gud kan udrette for dem. De overlader sig til deres egen varetægt. De lægger planer men beder kun lidt og har kun lidt virkelig tillid til Gud. De mener at de har tro, men det er kun en flygtig indskydelse. Idet de ikke er i stand til at forstå deres eget behov, eller hvor villig Gud er til at give, er de ikke udholdende i at frembære deres begæringer for Herren. {KL 137.4}

Vore bønner skal være lige så alvorlige og vedholden de som vennens, der bad om brødene ved midnatstide. Jo mere alvorligt og vedholdende vi beder des nærmere vil vi blive knyttet til Kristus i åndelig henseende. Vi vil modtage større velsignelser fordi vi har større tro. {KL 138.1}

Vor del er at bede og tro. Vær besindig og ædru, så du kan bede. Våg og samarbejd med den Gud, som hører bønner Husk, at vi er „Guds medarbejdere“ Tal og handl i overensstemmelse med dine bønner Det vil betyde uendelig meget for dig, om prøvelser vil vise, at din tro er oprigtig, eller at dine bønner kun er en formssag. {KL 138.2}

Når du bliver rådvild, eller du står over for vanskeligheder skal du ikke forvente hjælp af mennesker Overlad alt til Gud. Det vil kun gøre os svage at fortælle om vore vanskeligheder til andre, og det vil ikke styrke dem. Det betyder kun, at vi bebyrder dem med vore åndelige skrøbeligheder som de ikke kan lindre. Vi søger styrke hos fejlende, dødelige mennesker når vi kunne modtage kraften fra en ufejlbarlig, evig Gud. {KL 138.3}.—(Christ's Object Lessons, 145, 146.)

Bed i tro og svar vil komme — Hvis I gør en fejl så vend nederlaget til sejr. Hvis de lektier, Gud sender, bliver lært godt, vil de altid bringe hjælp i rette tid. Sæt jeres lid til Gud. Bed meget og tro. Idet I viser tillid, håber, tror og holder fast ved den Almægtiges hånd, vil I mere end sejre.

Sande arbejdere vandrer og arbejder i tro. Til tider bliver de trætte af at betragte værkets langsomme fremgang, når slaget mellem de gode og de onde magter bølger frem og tilbage. Men hvis de nægter at svigte eller blive mismodige, vil de se skyerne blive spredt og løftet om befrielse blive opfyldt. Gennem den tåge Satan har omgivet dem med, vil de se de klare strålers glans fra Retfærdighedens Sol..

Arbejd i tro og overlad resultatet til Gud. Bed i tro og hans gådefulde forsyn vil bringe sit svar. Til tider kan det se ud, som om I ikke kan få fremgang. Arbejd da tillidsfuldt idet I lægger tro, håb og mod ind i jeres anstrengelser. Når I har gjort det I kan, vent da på Herren medens I forkynder hans trofasthed, så vil han gøre sit ord til virkelighed. Vent ikke i pinefuld ængstelse, men i sikker tro og urokket tillid. *Vejl f menigh* bd. 3 side 170.—(Testimonies for the Church 7:245.)

Der kan vindes styrke af Gud. Han kan hjælpe. Han kan give nåde og himmelsk visdom. Hvis du beder i tro, vil du få; men du må våge i bøn. Våg, bed, arbejd bør være dit motto..—(Testimonies for the Church 2:427.)

Gud har sendt os til at virke i hans vingård. Os påhviler det at udrette alt, hvad vi kan. »Så din sæd ved gry og lad hånden ej hvile ved kvæld; thi du ved ej, om dette eller hint vil lykkes, eller begge dele er lige gode.« Vi har for lidt tro. Vi begrænser Israels hellige. Vi burde være taknemmelige for, at Gud nedlader sig til at bruge nogen af os som sine redskaber. Enhver oprigtig bøn, der bedes i tro, vil blive hørt. Måske ikke svaret vil komme på netop som vi havde ventet; men det vil komme måske ikke på den tid, vi havde tænkt, men netop når vi mest behøver det. Men oh, hvor syndig er ikke vor vantro! »Hvis I bliver i mig og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil og I skal få det.« Joh. 15,7—(The Review and Herald, March 23, 1897.)

Hvis vi finder tid til at bede, vil Gud finde tid til at svare —Every earnest petition for grace and strength will be answered.... Ask God to do for you those things that you cannot do for yourselves. Tell Jesus everything. Lay open before Him the secrets of your heart; for His eye searches the inmost recesses of the soul, and He reads your thoughts as an open book.

When you have asked for the things that are necessary for your soul's good, believe that you receive them, and you shall have them. Accept His gifts with your whole heart; for Jesus has died that you might have the precious things of heaven as your own, and at last find a home with the heavenly angels in the kingdom of God.

If you will find voice and time to pray, God will find time and voice to answer.—(My Life Today, 16.)

Glæd dig over, at Gud har besvaret dine bønner — Bed i tro. Og forvis om at livet bringes i harmoni med jeres bønner, så I kan få velsignelser for det I beder om. Lad ikke jeres tro svække, for de velsignelser I får er i forhold til den tro I udøver. »Det skal ske jer, som I tror!« »Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« Matt.9,29; 21,22. Bed, tro, glæd jer. Syng lovsange til Gud, fordi han har besvaret jeres bønner. Tag ham på hans ord. »Thi trofast er han, som gav forjættelsen.« Hebr.10,23. Ikke en oprigtig bøn er gået tabt. Kanalen er åben, strømmen flyder. Den fører helbredende egenskaber med sig, udgyder en genskabende strøm af liv, sundhed og frelse.—(Testimonies for the Church 7:274.)

Selve intensiteten af vores bønner er et løfte, som Gud vil besvare —Når et menneske fremsætter en inderlig og oprigtig bøn til Gud [Jesus Kristus er det eneste navn under himmelen "ved hvilket mennesket kan bli frelst"], ligger der i denne intensitet og inderlighed et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen i overordentlig høj grad, ud over menneskets fantasi. I denne intensitet og alvor ligger der et højtideligt løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen - ham, som formår over alle Ting at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstå, efter den Magt, som er virksom i os. Amen. Vi skal ikke kun bede i Jesu navn, men også med brændende inspiration og under Helligåndens salvelse. Dette er forklaringen på verset: Som der står skrevet, " Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke." Bønnerne skal fremsættes i oprigtig tro. Så vil de nå frem til nådens trone. Vedholdende i Bønnen! Beder uafladelig. Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig." Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om.—(The Gospel Herald, May 28, 1902.)

Betingelser for besvaret bøn — Der er visse betingelser forbundet med, om vi kan forvente, at Gud hører og svarer på vores bønner eller ej. En af de første af disse er, at vi mærker vores behov for hans hjælp. Han har lovet: „Jeg udgyder vand over den tørstige jord, strømme af vand over det tørre land" (Es 44,3). De, som sulter og tørster efter retfærdighed, som længes efter Gud, kan være sikre på, at de vil blive fyldt op. Hjertet må være åbent over for Åndens indflydelse, ellers kan Guds velsignelse ikke blive modtaget. {VTK 104.2}

Vores store behov er i sig selv et argument og bønfalder yderst fremragende på vores vegne. Men Herren skal opsøges for at gøre disse ting for os. Han siger: „Bed, så skal der gives

jer.“ Og „han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?“ (Matt 7,7; Rom 8,32). {VTK 105.1}

Hvis vi gemmer overtrædelser i hjertet, hvis vi holder fast ved nogen kendt synd, vil Herren ikke høre os; men den angrende nedbrudtes bøn bliver der altid taget imod. Når alle kendte fejl er blevet rettet, kan vi tro, at Gud vil svare på vores bønner. Vores egne anstrengelser vil aldrig appellere til at opnå Guds velvilje; det er Jesu værdighed, som frelser os, hans blod, som renser os; alligevel har vi også en opgave i at være i overensstemmelse med betingelserne for at blive modtaget. {VTK 105.2}

Et andet element i vedholdende bøn er tro. „For den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham“ (Hebr 11,6). Jesus sagde til sine disciple: „Alt, hvad I beder og bønfalder om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det“ (Mark 11,24). Tager vi Gud på ordet? {VTK 105.3}

Forsikringen er omfangsrig og ubegrænset, og han, som har givet den, er trofast. Når vi ikke modtager netop de ting, som vi har bedt om, på det tidspunkt, hvor vi har bedt om det, bør vi stadig tro, at Herren hører, og at han vil svare på vores bønner. Vi er så fejlende og snæversynede, at vi somme tider beder om ting, som ikke ville være til velsignelse for os, og vores himmelske far besvarer i kærlighed vores bønner ved at give os det, som vil være til vores bedste — det, som vi selv ville ønske os, hvis vi oplyst med guddommeligt klarsyn var i stand til at se alle ting, som de virkelig er. Når vores bønner synes ubesvarede, bør vi klynge os til løftet; for svarets time skal nok komme, og vi modtager den velsignelse, som vi allermest har brug for. Men at påstå, at bøn altid bliver besvaret på nøjagtig den måde og om nøjagtig den ting, som vi ønsker, er en forkert antagelse. Gud er for vís til at fejle og for god til at tilbageholde noget som helst godt for dem, som vandrer retskaffent. Vær ikke bange for at stole på ham, selvom du ikke ser noget øjeblikkeligt svar på dine bønner. Sæt din lid til hans sikre løfte. „Bed, så skal der gives jer.“

Hvis vi spørger vores tvivl og frygt til råds eller forsøger at løse alt, som vi ikke kan gennemskue, før vi har tro, vil bekymringerne kun tage til i omfang og blive dybere. Men hvis vi kommer til Gud og føler os hjælpeløse og afhængige, hvilket vi virkelig er, og i ydmyg, tillidsfuld tro gør vores behov klart for ham, hvis visdom er uendelig, som ser alt i det skabte og som regerer over alt ved sin vilje og ord, kan og vil han tage sig af vores råb og lade lys skinne ind i vores hjerter. Gennem oprigtig bøn bliver vi bragt i forbindelse med Den Eviges sind. Måske har vi ikke på det tidspunkt noget overvældende bevis for, at frelserens ansigt er bøjet over os i medfølelse og kærlighed, men det er faktisk tilfældet. Vi mærker måske ikke hans synlige berøring, men hans hånd er på os i kærlighed og medfølende ømhed. {VTK 106.1}

Når vi kommer for at bede om nåde og velsignelse fra Gud, bør der være en ånd af kærlighed og tilgivelse i vores hjerter. Hvordan kan vi bede: „forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere,“ og alligevel besidde en utilgivende ånd? (Matt 6,12). Hvis vi

forventer, at vores egne bønner bliver hørt, må vi tilgive andre på samme måde og i samme udstrækning, som vi håber selv at blive tilgivet. {VTK 107.1}

Udholdenhed i bøn er betingelsen for at modtage. Vi bør altid bede, hvis vi ønsker at vokse i tro og erfaring. Vi bør være „vedholdende i bønnen". „Vær udholdende i bøn, våg med bøn og tak" (Rom 12,12; Kol 4.2). {VTK 107.2}

Peter formaner de troende til at være „besindige og årvågne, så I kan bede" (1 Pet 4,7). Paulus formaner os: „Bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak" (fil 4,6). „Men I, mine kære, skal… bede i Helligånden. Bevar jer selv i Guds kærlighed" (Jud 20,21). {VTK 108.1}.—(Steps to Christ, 95-97.)

Men det er kun, når vi lever i lydighed mod hans ord, at vi kan forvente opfyldelsen af hans forjættelser. „Hvis jeg havde set uret i mit hjerte, da ville Herren ikke have hørt mig." (Sl. 66,18) Hvis vi kun viser en delvis og halvhjertet lydighed, så vil hans løfter ikke blive opfyldte på os. {SLF 231.1}.—(The Ministry of Healing, 227.)

Vi skal leve vores bønner, hvis de skal besvares — Nøjsomhed må præge vor daglige færd, og vi må våge og bede så ikke nogen skal skræmme vort liv. Vore medmennesker må kunne se, at den som venter at få sine bønner besvaret, må leve efter de principper han hævder.—(Selected Messages 1:116, 117.)

Bøn nytter ikke, hvis livet ikke matcher bønnen —„Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det." Fremhold dette løfte, når I beder. Det er vor forret at komme til ham med hellig frimodighed. Når vi oprigtigt beder ham om at lade sit lys skinne på os, vil han høre os og besvare vor bøn. Men vi må leve i overensstemmelse med vore bønner. De er til ingen nytte, hvis vi handler stik imod dem. Jeg har set en fader, som næsten straks efter at have læst et stykke i skriften og holdt bøn begyndte at skælde sine børn ud. Hvordan skulle Gud kunne besvare den bøn, han havde opsendt? Og hvis faderen beder efter at have skældt børnene ud, vil denne bøn da gavne børnene? Nej; ikke uden det er en bøn til Gud om tilgivelse.16 {BIH 481.1}.—(Child Guidance, 499.)

Lovprisning skal inkluderes, hvis vores bønner skal besvares — Skal alle vore religiøse handlinger bestå i at bede og modtage? Skal vi stadig tænke på vore behov og aldrig på de velsignelser, vi modtager? Skal vi være modtagere af hans miskundhed og aldrig udtrykke vor taknemmelighed til Gud, aldrig prise ham for, hvad han har gjort for os? Vi beder aldeles ikke for meget, men vi er for sparsommelige med at takke. Dersom Guds miskundhed fremkaldte mere taksigelse og pris, ville vi have langt større kraft i bønner. Vi ville blive rigere og rigere på Guds kærlighed og ville have mere at prise ham for. Gør en forandring, du, som klager over, at Gud ikke hører dine bønner og lad dine påkaldelser være blandet med pris. Når du agter på hans godhed og miskundhed, vil du finde, at han agter på din trang.

Bed, bed alvorligt og uden afladelse, men glem ikke at takke.—(Testimonies for the Church 5:317.)

Utroskab i forvaltningen kan være en årsag til ubesvarede bønner — Som den, der giver os alle velsignelser kræver Gud en vis del af alt, hvad vi ejer. Således har han sørget for at der kan være midler til evangeliets forkyndelse, og ved at give denne del tilbage til Gud viser vi vor påskønnelse af alle hans gaver til os. Men hvorledes kan vi begære at få hans velsignelse, hvis vi holder det tilbage, som tilhører ham? Hvis vi er utro husholdere over jordisk gods, hvorledes kan vi da forvente, at han vil betro os det, der hører Himmelen til? Det kan være, at grunden til vore ubesvarede bønner findes her. {KL 136.2}.—(Christ's Object Lessons, 144.)

Vi fornærmer Gud ved at gøre krav på løftet uden at opfylde betingelserne — Der er visse betingelser for at Guds løfter kan opfyldes, og bøn kan aldrig træde i stedet for pligt „Hvis I elsker mig " siger Kristus „så hold mine befalinger" „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." De, der fremkommer med deres begæringer for Gud, idet de henviser til hans løfter men ikke retter sig efter betingelserne, forhåner Herren. De benytter Kristi navn som en garanti for opfyldelsen af løftet, men de gør ikke det, som viser at de tror på Kristus og elsker ham.—(Christ's Object Lessons, 143.)

Hvis betingelserne er opfyldt, er løftet om besvaret bøn utvetydigt — Tro og bøn er tæt forbundet og de bør betragtes samtidig. I troens bøn findes der en guddommelig visdom. Dette er en visdom, som enhver, der gerne vil se sin livsgerning lykkes, må lære at forstå. Kristus siger:„Alt, hvad I beder og bønfalder om tro, at I har fået det, så skal I få det." Mark. 11,24. Han siger tydeligt, at vor bøn må være i overensstemmelse med Guds vilje. Vi skal bede om de ting som han har lovet os, og hvad vi end tager imod, må det bruges til at gøre hans vilje. Når betingelserne opfyldes, er løftet utvetydigt. {UD 260.2}

Vi har lov til at bede om syndernes forladelse, om Helligånden om et sind, der ligner Kristi sind, om visdom og kraft til at gøre hans gerning og om enhver gave, som han har lovet os. Så skal vi tro på, at vi får det, og takke Gud for, at vi har modtaget det. {UD 260.3}

Vi behøver ikke at se os om efter ydre beviser for velsignelsen. Gaven er indbefattet i løftet, og vi kan passe vor gerning i forvisning om, at Gud er mægtig til at udrette det, som han har lovet, og at gaven, som vi allerede er i besiddelse af, vil blive virkeliggjort, når vi mest trænger til den. {UD 260.4}.—(Education, 257, 258.)

Vores bønner er ikke befalinger til Gud — Vor tro kan være lige så fast og mere tilforladelig, når vi overlader ønsket til den alvise Gud og uden urolig ængstelse forlader os på ham i fuldkommen tillid. Vi har forjættelsen. Vi ved, at han hører os, hvis vi beder overensstemmende med hans vilje. Vore påkaldelser må ikke antage form af en befaling, men af en bøn om, at han vil gøre det, som vi ønsker af ham.—(Testimonies for the Church 2:149.)

Bønner besvares ikke altid med det samme — Gud har en Himmel, der er rig på velsignelser til dem, der vil samarbejde med ham. Alle, som adlyder ham, kan tillidsfuldt bede og forvente, at han vil opfylde sine løfter. {KL 137.1}

Men vi må vise en fast, uafviselig tillid til Gud. Han tøver ofte med at svare os for at prøve vor tro eller oprigtigheden af vor begæring. Når vi har bedt i overensstemmelse med hans ord, bør vi tro på hans løfte og fremkomme med vore begæringer med en beslutsomhed, som ikke vil lade sig afvise. {KL 137.2}.—(Christ's Object Lessons, 145.)

Når de der kender sandheden, praktiserer den selvfornægtelse, som Guds ord omtaler, da vil budskabet gå med magt. Herren vil høre vore bønner om sjæles omnvendelse. Guds folk vil lade lyset skinne, og vantro, som ser deres gode gerninger, vil ære vor himmelske Fader. — *Review and Herald*, 1 Dec. 1910. {BTU 189.1}.—(Messages to Young People, 315.)

Kristi to dages tøven, efter at han havde hørt, at Lazarus var syg, var ingen forsømmelse eller benægtelse fra hans side. ... Dette burde være os en opmuntring. ... Vi skal hvile i Herren og tålmodigt vente på ham. Svaret på vore bønner kommer måske ikke så hurtigt, som vi ønsker, og det er måske ikke netop ,det, Vi havde bedt om; men han, som ved, hvad der tjener hans børn allerbedst, vil skænke dem et langt større gode, end .de har bedt ham om, hvis de ikke mister troen eller modet

Dette burde være os en opmuntring. Vi fristes ind bland til at tro at løftet "Bed så skal I få, søg så skal I finde, bank på så skal der lukkes op for jer", ikke er opfyldt om ikke svaret kommer umiddelbart hvor vi har bedt. Det er vort fortrin at bede om særlige velsignelser, og at tro at de vil blive givet til os. Men om den velsignelse som vi bad om ikke umiddelbart bliver opfyldt skal vi ikke tro at vore bønner ikke bliver hørt. Vi skal få, selv om svaret tøver en tid. Medens han udvirker frelsesplanen ser Kristus meget hos menneskene som kunne gøre ham mismodig.

Men han taber ikke modet. I nåde og kærlig fortsætter han med at til-byde os muligheder og goder. Vi skal hvile i Herren og tålmodigt vente på ham. Svaret på vore bønner kommer måske ikke så hurtigt, som vi ønsker, og det er måske ikke netop det, vi havde bedt om; men han, som ved, hvad der tjener hans børn allerbedst, vil skænke dem et langt større gode, end de har bedt ham om, hvis de ikke mister troen eller modet.—(The Youth's Instructor, April 6, 1899.)

Vi ønsker alle at få øjeblikkelige og direkte svar på vore bønner og fristes til at blive mismodige, når bønhørelsen forhales eller kommer i en uforudset skikkelse. Men Gud er alt for vis og for god til altid at besvare vore bønner netop på den tid og netop på den måde, som vi ønsker. Han vil gøre mere og bedre for os end blot at imødekomme alle vore ønsker. Og da vi kan forlade os på hans visdom og kærlighed, så bør vi ikke bede ham om at føje sig efter vor vilje, men søge at sætte os ind i og fuldbyrde hans hensigt. Vore ønsker og interesser bør fortabe sig i hans vilje. Disse erfaringer, der prøver troen, er til vort gavn; ved dem bliver det

åbenbaret, hvorvidt vor tro er sand og oprigtig og hviler på Guds ord alene, eller den er afhængig af omstændigheder og derfor er uvis og foranderlig. Troen styrkes ved opøvelse. Vi må lade tålmodigheden øve sit fuldkomne værk og huske på, at der er dyrebare forjættelser i den hellige skrift for dem, som bier på Herren. {SLF 234.3}.—(The Ministry of Healing, 230, 231.)

Jeg så, at Guds børn og menigheden har for let ved at blive modløse. Når de bad deres fader i himmelen om ting, som de mente, at de behøvede og disse ikke kom øjeblikkelig, vaklede troen, deres mod forsvandt og en tilbøjelighed til at knurre greb dem. Jeg så, at dette mishagede Gud.

Enhver hellig, der kommer til Gud med et sanddru hjerte og opsender sine ærlige bønner til ham i tro, vil blive bønhørt. Din tro må ikke give slip på Guds forjættelser, selv om du ikke ser eller føler et øjeblikkeligt svar på dine bønner. Vær ikke bange for at forlade dig på Gud! Stol på hans sikre løfte: »Bed så skal I få.« Gud er for viis til at tage fejl og for god til at holde noget godt tilbage fra sine hellige, som vandrer i oprigtighed. Mennesket er fejlende og selv om dets bønner kommer fra et redeligt hjerte, beder det ikke altid om de ting, som tjener til dets eget bedste, eller som vil herliggøre Gud. Når dette er tilfældet, hører vor vise og gode fader (121) vore bønner og han vil svare, undertiden straks; men han giver os, de ting, som tjener til det bedste for os og til hans egen ære. Gud giver os velsignelser. Dersom vi kunne skue ind i hans plan, ville vi klart kunne se, at han ved, hvad der er bedst for os og at vore bønner besvares. Vi får intet, der ville være skadeligt; vi får den velsignelse, vi trænger til, i stedet for noget, som vi bad om og som ville være os til skade. ret

Jeg så, at dersom vi ikke mærker, at vore bønner øjeblikkelig besvares, bør vi holde fast ved vor tro og ikke tillade mistillid at trænge ind, for den vil skille os fra Gud. Hvis vor tro vakler, får vi intet af ham. Vor tillid til Gud bør være stærk; da vil velsignelsen falde på os ligesom en regnbyge, når vi mest behøver den.

Når Guds tjenere beder om hans ånd og velsignelse, kommer den undertiden øjeblikkelig; men den meddeles ikke altid på denne måde. Bliv ikke forsagt i sådanne stunder. Lad din tro holde fast ved løftet om, at den vil komme. Sæt din fortrøstning helt til Gud og ofte vil velsignelsen komme, når du mest trænger til den og du vil uventet få hjælp fra Gud, medens du fremholder sandheden for vantro mennesker og blive i stand til at tale ordet tydeligt og med styrke.

Det blev fremstillet for mig, som når børn beder deres kærlige jordiske forældre om en velsignelse. De beder om noget, som forældrene ved vil være dem til skade og forældrene giver dem noget, som vil være godt og sundt for dem, i stedet for at give dem, hvad de ønskede. Jeg så, at Gud vil høre og besvare enhver bøn, som et ærligt hjerte opsender i tro og den, der opsendte bønnen, vil få velsignelsen, når han har den mest behov og tit vil den overstige hans forventninger. Ikke en eneste bøn fra et sandt Guds barn går til spilde, når den opsendes i tro fra et ærligt hjerte. Vejl f menigh bd 1 side 19-20].—(Spiritual Gifts 4b, 7-9.)

Bliv ikke træt af at vente og vær ikke vaklende, om svaret ikke erfares straks, når bønnen er opsendt. Lad dig ikke rokke. Klyng dig til løftet: »Trofast er han, som kaldte eder, han vil også gøre det,« Træng på med din bøn ligesom den påtrængende kvinde og vær fast i dit forsæt. Er sagen vigtig og af stor betydning for dig? Ja, visselig! Vær derfor ikke vaklende; for din tro vil måske blive prøvet. Hvis det, du ønsker dig, er værdifuldt, er det en stærk, alvorlig bestræbelse værd. Du har løftet: Våg og bed! Vær standhaftig, så vil bønnen blive besvaret; for er det ikke Gud, som har givet løftet? Dersom det koster dig noget at opnå det, vil du værdsætte det så meget højere, når det er opnået. Det er tydeligt sagt til dig, at dersom du tvivler, behøver du ikke at mene, at du skal få noget af Herren. Her gives der en advarsel om, at man ikke skal blive træt, men stole fast på løftet. Hvis du beder, vil han give dig gerne og uden at bebrejde.—(Testimonies for the Church 2:131.)

„Bed, så skal der gives jer." Forsikringen er omfangsrig og ubegrænset, og han, som har givet den, er trofast. Når vi ikke modtager netop de ting, som vi har bedt om, på det tidspunkt, hvor vi har bedt om det, bør vi stadig tro, at Herren hører, og at han vil svare på vores bønner. Vi er så fejlende og snæversynede, at vi somme tider beder om ting, som ikke ville være til velsignelse for os, og vores himmelske far besvarer i kærlighed vores bønner ved at give os det, som vil være til vores bedste — det, som vi selv ville ønske os, hvis vi oplyst med guddommeligt klarsyn var i stand til at se alle ting, som de virkelig er. Når vores bønner synes ubesvarede, bør vi klynge os til løftet; for svarets time skal nok komme, og vi modtager den velsignelse, som vi allermest har brug for.—(The Signs of the Times, August 21, 1884.)

Gud svarer ikke altid, som vi forventer, men altid til vores bedste—Bed derfor! Bed, og i skal få. Bed om ydmyghed, visdom, mod, forøgelse af tro. Der vil blive givet svar på enhver alvorlig bøn. Svaret kommer måske ikke netop, som du ønsker, eller på den tid, du venter; men det vil komme på den måde og på den tid, som bedst svarer til din trang. De bønner, du opsender i ensomhed, når du er træt og prøvet, vil Gud besvare, ikke altid som du havde ventet; men altid til dit gode. — *Gospel Workers*, side 254 — 258. {BTU 148.1}.—(Messages to Young People, 250.)

Da du bad i dine pinsler for fred i Kristus, synes en mørk sky at sværte dit sind til. Hvilen og freden kom ikke som du forventede det. Til tider synes din tro at blive prøvet til det yderste. I det du så tilbage på dit tidligere liv, så du sorg og skuffelse; når du så på din fremtid, var alt usikkert. Den guddommelige Hånd ledte dig vidunderligt til at bringe dig til korset og lære dig at Gud i virkeligheden belønnede dem som ihærdigt søgte ham. Dem som beder om ret vil få det. Han som søger skal finde. Erfaringen som man fik i prøvelsernes og pinslernes ildovn er mere værd end alt hvad den besværlige og smertelige erfaring koster.

De bønner du sendte op i din ensomhed, i din nedtrykthed og prøvelser, besvarede Gud, ikke altid efter dine forventninger, men for dit gode. Du har ikke et klart og korrekt syn på dine brødre, du ser heller ikke dig selv i et rigtigt lys. Men, i Guds forsyn, har han (416) arbejdet på at svare de bønner du har sendt op i din nød, på en måde så du frelses og hans eget

navn forherliges. I din uvidenhed om dig selv bad du om ting som ikke var bedst for dig. Gud hørte dine oprigtige bønner, men den tilståede velsignelse var meget forskellig fra dine forventninger. Gud planlagde, i sit forsyn, at sætte dig mere direkte i forbindelse med hans menighed, så din tillid kunne være mindre til dig selv og mere til andre som han leder for hans værks fremme.

Gud hører enhver oprigtig bøn.—(Testimonies for the Church 3:415, 416.)

Gud besvarer bøn på sit eget fastsatte tidspunkt —Throughout his married life, Zacharias had prayed for a son. He and his wife were now old, and as yet their prayer had remained unanswered; but he murmured not. God had not forgotten. He had His appointed time for answering this prayer, and when the case seemed hopeless, Zacharias received his answer.—(SDA Bible Commentary, vol. 5, 1114.)

Hvorfor svar på bøn kan blive forsinket — Vi har en Gud, hvis øre ikke er tillukket for vore bønner, og hvis vi holder os til hans ord, vil han belønne vor tro. Han vil, at alle vore interesser skal være et led i hans interesser, og så kan han trygt velsigne os, for så tager vi ikke selv æren, når vi får velsignelsen, men priser kun Gud for den. Gud besvarer ikke altid vore bønner første gang, vi kalder på ham; for hvis han gjorde det, ville vi måske tage det som en selvfølge, at vi havde ret: til alle de velsignelser og goder, som han skænker os.—(The Review and Herald, June 9, 1891.)

Vi ønsker alle at få øjeblikkelige og direkte svar på vore bønner og fristes til at blive mismodige, når bønhørelsen forhales eller kommer i en uforudset skikkelse.

Han opfyldte for os de dyrebare og store løfter i skrifterne; især får de, der bier på Herren.

Min erfaring har lært mig, at dette er en stor fejl. Forsinkelsen er til vores særlige fordel. Vi har en mulighed for at se, om vores tro er sand og oprigtig eller om den er rystelig (foranderlig) ligesom havets bølger. Vi må binde os selv på alteret med troens og kærlighedens stærke snore og lade tålmodigheden gøre sit fuldkomne arbejde. Troen styrkes gennem vedvarende øvelse. Denne ventetid betyder ikke, at fordi vi beder Herren om at helbrede, er der intet for os at gøre. Tværtimod skal vi gøre den allerbedste brug af de midler, som Herren i sin godhed har stillet til rådighed for os i vores nød.—(Counsels on Health, 380, 381.)

Der er dyrebare forjættelser i den hellige skrift for dem, som bier på Herren. Vi ønsker alle at få øjeblikkelige og direkte svar på vore bønner og fristes til at blive mismodige, når bønhørelsen forhales eller kommer i en uforudset skikkelse.

Men Gud er alt for vis og for god til altid at besvare vore bønner netop på den tid og netop på den måde, som vi ønsker. Han vil gøre mere og bedre for os end blot at imødekomme alle vore ønsker. Og da vi kan forlade os på hans visdom og kærlighed, så bør vi ikke bede ham om at føje sig efter vor vilje, men søge at sætte os ind i og fuldbyrde hans hensigt. Vore ønsker

og interesser bør fortabe sig i hans vilje. Disse erfaringer, der prøver troen, er til vort gavn; ved dem bliver det åbenbaret, hvorvidt vor tro er sand og oprigtig og hviler på Guds ord alene, eller den er afhængig af omstændigheder og derfor er uvis og foranderlig. Troen styrkes ved opøvelse. Vi må lade tålmodigheden øve sit fuldkomne værk. {SLF 234.3}

Bliv ved med at spørge, selvom svaret ikke kommer —Nogle gange kommer svarene på vores bønner med det samme; nogle gange må vi vente tålmodigt og fortsætte med at bede inderligt om de ting, vi har brug for. Derfor lignes vores bønner ved en situation den utrættelige bønners, den indtrængende bøn om brød. Og Jezus sagde til dem: "Om nogen af eder har en Ven og går til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! lån mig tre Brød, 6 efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham ... Og jeg siger eder: Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder. Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op...Lukas 11:9, 10.

Vi har brug for nåde, vi har brug for guddommelig oplysning, så vi gennem Ånden kan vide, hvordan vi skal bede om det, vi har brug for. Hvis vores bønner er inspireret af Herren, vil de blive besvaret..—(Counsels on Health, 380.)

Forsinkede svar for at afsløre vores egoisme — Han, som velsignede embedsmanden i Kapernaum, ønsker lige så stærkt at velsigne os. Men lige som den hårdt ramte far lader vi os ofte forføre til at søge Jesus på grund af ønsket om et eller andet jordisk gode, og vor tillid til hans kærlighed er afhængig af, om vi får vor bøn opfyldt. Frelseren længes efter at give os en større velsignelse end den, vi beder om, og han tøver med at besvare vor bøn for at kunne vise os, hvor onde vore hjerter er, og i hvor høj grad vi trænger til hans nåde. Han vil, at vi skal give afkald på den egoisme, der får os til at søge ham. Idet vi bekender vor hjælpeløshed og vor bitre nød, skal vi helt overgive os til hans kærlighed. {JL 133.4}

Embedsmanden ville helst se opfyldelsen af sin bøn, før han kunne tro, men han blev nødt til at tage imod Jesu ord for, at hans bøn blev hørt og velsignelsen skænket ham. Det er vi også nødt til at lære. Vi skal ikke tro, fordi vi ser eller føler, at Gud hører os. Vi skal stole på hans løfter. Når vi kommer til ham i tro, trænger enhver bøn ind til Guds hjerte. Når vi har bedt om hans velsignelse, skal vi tro på, at vi får den og takke ham for, at vi har modtaget den. Derefter skal vi passe vore pligter i forvisning om, at velsignelsen vil blive virkeliggjort, n:h vi mest tra:nger til den. N:h vi har la:rt at gø redette, vil vi vide, at vore bønner er besvaret. Gud vil „i sin herligheds rigdom“2„gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forst:ir“3 {JL 133.5}.—(The Desire of Ages, 200.)

Tilsyneladende ubesvarede bønner kan være blandt vores største velsignelser — Han, som forstår os bedre, end vi forstår os selv, vil i sin kærlige omsorg og i sin interesse for os ofte nægte os tilladelse til egenkærligt at tilfredsstille vor egen ærgerrighed. Han tillader ikke, at vi forbigår de simple, men hellige pligter, som ligger os nærmest. Udførelsen af disse pligter

giver os ofte netop den undervisning, som er en nødvendig forberedelse til et højere værk. Vore planer mislykkes ofte, for at Guds plan med os kan blive gennemført. {SLF 481.3}

Vi bliver aldrig opfordrede til at gøre nogen virkelig opofrelse for Gud. Der er mange ting, som han byder os at opgive for hans skyld; men når vi gør dette, så giver vi kun afkald på det, som hindrer os på vejen til himlen. Om vi end kaldtes til at give slip på det, som i og for sig er godt, så kan vi være overbeviste om, at Gud på denne måde vil skaffe os et eller andet endnu højere gode. {SLF 481.4}

I det tilkommende liv vil de gåder, som her har besværet og skuffet os blive, opklarede. Vi vil se, at vore tilsyneladende ubesvarede bønner og vore fejlslagne forhåbninger hører med til vore første velsignelser. Enhver pligt, hvor simpel den end er, må betragtes som hellig, fordi den udgør en del af Guds tjeneste. Vor daglige bøn bør være: „Herre, hjælp mig at gøre mit bedste. Lær mig at udføre bedre arbejde. Giv mig energi og frimodighed. Hjælp mig at bringe frelsens kærlige tjenstvillighed ind i mit arbejde!“ {SLF 482.1}.— (The Ministry of Healing, 473, 474.)

Nogle gange giver Gud os ikke det, vi beder om, fordi han har noget bedre til os — Når vi kommer til ham, bør vi bede om, at vi må kunne indtræde i og fuldføre hans forsæt og at vore ønsker og interesser må gå op i hans, Vi bør erkende vor antagelse af hans vilje og ikke bede ham om at føje sig efter vor. Det er bedre for os, at Gud ikke altid besvarer vore bønner netop på den tid og på den måde, vi ønsker. Han vil gøre noget mere og bedre for os end at opfylde alle vore ønsker; for vor visdom er dårskab.—(Testimonies for the Church 2:148.)

Den bøn, som kommer frem af et alvorligt, troende hjerte er den virkningsfulde, inderlige bøn, der nytter meget. Gud besvarer ikke altid vore bønner, sådan som vi forventer det, for vi kan ikke bede efter det som er det bedste for os; men i hans uendelige kærlighed og visdom vil han give os alle de ting, som vi behøver mest...(Testimonies for the Church 4:531.)

Vi skal samarbejde med Gud om at besvare vores bønner — I Guds fremvises der to stridende partier der påvirker og kontrollerer menneskeagenter i vor verden. Disse partier arbejder hele tide med menneskeväesener. Dem som er under Guds kontrol er påvirket af himmelske engle, vil være i stand til at kunne se mørkets magters kraftfulde gerninger. Dem som ønsker at være i harmoni med himmelske agenter bør være meget alvorlige for at gøre Guds vilje. De må ikke nogen plads, hverken til Satan eller hans engle..

Hvis vi ikke hele tiden er på vagt, vil vi blive overvundet af fjenden. Selvom en højtidelig åbenbaring af Guds vilje vedrørende os er blevet åbenbaret for alle, vil en kundskab til Hans vilje ikke kunne tilsidesætte nødvendigheden af at sende alvorlige bøn-anmodninger til Ham for hjælp, og ihærdigt søge at samarbejde med Ham for at besvare de bedte bønner. Han udretter Sine hensigter gennem menneskelige instrumenter. (MS 95, 1903).—(SDA Bible Commentary 6:1119.)

Halvhjertede bønner giver ikke svar — Gud vil være det, som vi tillader ham at være for os. Dovne, halvhjertede bønner vil ikke give nogen himmelsk belønning. Vi må være mere vedholdende i vores bønsvaner. Bed i tro, vent i tro, tag imod i tro og glæd jer i håb, for den, der søger, finder. Vær seriøs i dette. Søg Herren af hele dit hjerte. Mennesker lægger deres sjæl og alvor i alt, hvad de gør i verdslige ting, og de holder ud, indtil deres bestræbelser krones med succes. Lær at søge med stor alvor efter Guds rige velsignelser, som han har lovet, og ved udholdende målbevidste bestræbelser vil du opnå hans lys, hans sandhed og rige nåde.

Råb til Gud i oprigtighed og med hunger i sjælen. Kæmp med de himmelske budbringere, indtil du har vundet sejren. Læg hele dit liv i Herrens hånd: sjæl, ånd og legeme, og beslut dig for at være hans elskelige og hellige redskab, drevet af hans vilje, styret af hans sind og inspireret af hans ånd.

Fortæl Jesus i din sjæls oprigtighed om dine behov. Du er ikke forpligtet til at holde en lang prædiken for Gud, men med et hjerte, der sørger over synden, kan du sige: "Frels mig, Herre, jeg går til grunde." Der er håb for sådanne sjæle. De vil søge, de vil bede, de vil banke på, og de vil finde. Når Jesus har fjernet den syndsbyrde, der knuser sjælen, vil du opleve Kristi velsignede fred.".—(Our High Calling, 131.)

Bønnen om tilgivelse besvares altid med det samme - I nogle tilfælde af helbredelse, gav han ikke straks den velsignelse, der blev søgt. Men når det gjaldt spedalskhed, blev bønnen opfyldt, så snart den blev fremført. Når vi beder om jordiske goder, venter svaret på vor bøn måske med at komme, eller Gud giver os måske noget andet end det, vi beder om, men det sker ikke, når vi beder om at blive frigjort fra synd. Det er hans vilje at rense os fra synd, at gøre os til sine børn og gøre det muligt for os at leve et helligt liv. „For at rive os ud af den nuværende onde verden“ gav Jesus Kristus om gav sig selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders Villie (Galaterne 1:4) Og dette er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, hører han os. 15 Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedt ham. 1 Johannes 5:14, 15. Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og retfærdig, så at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed. 1 Johannes 1:9..—(The Desire of Ages, 266.)

Kristus fremlægger vore bønner for Faderen som sin egen anmodning—Lige så snart Guds barn nærmer sig nådestolen, påtager den store Talsmand sig at føre hans sag. Ved det første udtryk for anger og bøn om tilgivelse overtager Kristus vedkommendes sag og gør den til sin. Han kommer frem for Faderen med denne bøn, som om det var hans egen bøn.—(Testimonies for the Church 6:364.)

Bed om at takke og prise Gud for besvarede bønner —I det andet kapitel i 1. Samuelsbog er en from kvindes bøn skrevet, én, der tjente og lovpriste Gud. Hun bad: “Mit hjerte jubler over Herren, mit horn er løftet ved min Gud, min mund vidt opladt mod mine fjender, jeg glæder mig over din frelse. Der er ingen hellig som Herren, nej, der er ingen uden

dig, der er ingen klippe som vor Gud." Hannas taksigelse for svaret på hendes bøn er en lektie for alle, der i dag får svar på deres bønner. Glemmer vi ikke at give pris og taksigelse til Gud for hans miskundhed?

David erklærer, "Jeg elsker Herren, thi han hører min røst, min tryglende bøn, **2** ja, han bøjed sit Øre til mig, jeg påkaldte HERRENs Navn." Har vi ikke grund til at tale om Guds godhed og fortælle om hans magt? Når vore venner er venlige mod os, betragter vi det som et privilegium at takke dem for deres venlighed. Hvor meget mere skal vi så ikke regne det for en glæde at takke den Ven, som har givet os enhver god og fuldkommen gave! Lad os da nære pris og taksigelse til Gud. Lad os træne vore læber til at prise Gud. Lad os lære vore børn at lovprise og give taksigelse til Gud. Vore gaver og ofre burde vise vor taknemmelighed for den gunst, vi dagligt modtager.

Har vi ikke grund til at tale om Guds godhed og fortælle om hans magt? Når vore venner er venlige mod os, betragter vi det som et privilegium at takke dem for deres venlighed. Hvor meget mere skal vi så ikke regne det for en glæde at takke den Ven, som har givet os enhver god og fuldkommen gave! ... Taksigelse for svaret på bøn er en lektie for alle, der i dag får svar på deres bønner. Glemmer vi ikke at give pris og taksigelse til Gud for hans miskundhed? Lad os da i hver menighed nære pris og taksigelse til Gud.—(The Review and Herald, May 7, 1908.)

Kapitel 12—Bøn og Vækkelse

Vækkelse vil kun komme som svar på bøn — En genoplivelse af sand gudsfrygt er det største og mest påtrængende af alle vore behov. At søge dette burde være vor første opgave. Der må udfoldes alvorlige anstrengelser for at få Herrens velsignelse — ikke fordi Gud ikke er villig til at velsigne os, men fordi vi ikke er forberedt til at tage imod hans velsignelse. Vor himmelske Fader er mere villig til at give sin Helligånd til dem, der beder om den, end jordiske forældre er til at give deres børn gode gaver. Men det er vor opgave ved bekendelse, ydmygelse, omvendelse og alvorlig bøn at opfylde de betingelser, som Gud stiller for at give os sine velsignelser. Vækkelse kan kun ventes som svar på bøn. — 1SM 121 (1887). {DSSIDSD 188.1}.—(Selected Messages 1:121.)

Gud må tilbedes i ånd og i sandhed. ingen anden tilbedelse vil han acceptere. I dag er der brug for vækkelse i den sande hjertereligion, som det gamle Israel erfarede. Ligesom dem behøver vi at frembringe frugterne til anger, - bortlægge vore synder, rense hjertets smudsige tempel så Jesus kan regere inden i. Der er behov for bøn, inderlig, vedholdende bøn. Vor Frelser har givet dyrebare løfter til den, der virkelig angerfuldt beder. En sådan skal ikke søge ham forgæves. Gennem sit eksempel har han også lært os bønnens nødvendighed. Himlens Majestæt tilbragte ofte hele natten alene i samvær med Gud. Hvis verdens Frelser ikke var for ren, for vis eller for hellig til at søge hjælp hos Gud, så har svage, fejlende og dødelige mennesker helt sikkert ethvert behov for den guddommelige hjælp. Enhver sand kristen vil med anger og tro ofte søge "nådens trone for at få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid.— (The Signs of the Times, January 26, 1882.

Bøn bringer os i forbindelse med Gud — Men hvis vi kommer til Gud og føler os hjælpeløse og afhængige, hvilket vi virkelig er, og i ydmyg, tillidsfuld tro gør vores behov klart for ham, hvis visdom er uendelig, som ser alt i det skabte og som regerer over alt ved sin vilje og ord, kan og vil han tage sig af vores råb og lade lys skinne ind i vores hjerter. Gennem oprigtig bøn bliver vi bragt i forbindelse med Den Eviges sind. Måske har vi ikke på det tidspunkt noget overvældende bevis for, at frelserens ansigt er bøjet over os i medfølelse og kærlighed, men det er faktisk tilfældet. Vi mærker måske ikke hans synlige berøring, men hans hånd er på os i kærlighed og medfølende ømhed. {VTK 106.1}.—(Steps to Christ, 97.)

Vores bønner stiger op til himlen fugtige af Kristi rensende blod — Gudstjenesten, bønnerne, lovsangen og den angerfyldte syndsbekendelse stiger op fra de sande troende ligesom røgelse til den himmelske helligdom; men ledet igennem menneskehedens fordærvende kanaler, er de så besmittede at, medmindre de renses med blod, kan de aldrig have nogen værdi for Gud. De opstiger ikke i pletfri renhed, og medmindre Mellemmanden, som er ved Guds højre hånd, præsenterer og renser alle med sin retfærdighed, er de ikke antagelige for Gud. Al røgelse fra jordiske tabernakler må vædes med Kristi rensende blod. Han bærer røgelseskaret med hans egne fortjenester helt uden plet eller jordisk fordærv, frem for Faderen. I sit røgelseskar samler han sit folks bønner, lovsang og bekendelser og han

tillægger (dem) sin egne pletfri retfærdighed. Sammen med vellugten af Kristi forsoning, stiger røgelsen op og antages helt og fuldt af Gud. Derefter gengældes de med nådefulde bønnesvar—(Selected Messages 1:344.)

I bøn fornemmer vi Jesu nærvær –Hvis vi stadig har Herren for øje og opløfter vort hjerte i taksigelse og lovprisning til ham, vil vort åndelige liv altid være levende og virksomt. Vore bønner vil forme sig som en samtale med Gud, ligesom vi ville tale med en ven. Han vil åbenbare sine hemmeligheder for os personligt, og vi vil ofte have en herlig og glad fornemmelse af Jesu nærhed. Vore hjerter vil ofte brænde i os, når han drager nær for at samtale med os.—(Christ's Object Lessons, 129.)

Helligånden kom i pinsen som svar på bøn — Ånden kom over de ventende, bedende disciple med en fylde, som nåede ind til hvert eneste hjerte. Den evige Gud åbenbarede sig i sin vælde for sin menighed. Det var ligesom om denne kraft gennem tiderne var holdt i tømme, og nu frydedes Himmelen ved at være i stand til at udøse nådens Ånds rigdomme over menigheden. Og under indflydelse af Åndens kraft blandedes omvendelsens og bekendelsens ord med lovsange for syndernes forladelse. Hele Himmelen bøjede sig ned for at se og tilbede den uendelige, ufattelige kærligheds visdom. Ude af sig selv af undren udbrød apostlene: „Dette er kærligheden." De tilegnede sig gaven! Og hvad skete der så? Åndens sværd, der netop var slebet ved kraften og badet i Himmelens lyn, huggede sig vej frem gennem vantroen. På en eneste dag blev tusinder omvendt. {ME 25.5}.—(The Acts of the Apostles, 38.)

Vi bør bede for Helligånden, ligesom disciplene gjorde i pinsen — Hjertet må tømmes for enhver besmittelse og renses så Ånden kan bo der. Det var ved syndens bekendelse og forladelse, ved alvorlig bøn og indvielse af dem selv til Gud, at de første disciple beredte sig for Helligåndens udgydelse på Pinsefestens dag. Det samme arbejde, bare i større grad, må ske nu.....

Det var Gud der begyndte værket, og han vil afslutte hans værk, og gøre mennesket fuldendt i Jesus Kristus. Men der må ikke være nogen ligegyldighed med nåden fra tidligregnen. Kun dem som lever op til det lys de har vil modtage større lys. Med mindre vi daglig går frem i de aktive kristne dyder, kan vi ikke erkende Helligåndens tilkendegivelser i sildigregnen. Den kan falde på hjerterne omkring os, men vi vil ikke kunne se den eller få den....

Guddommelig nåde behøves ved begyndelsen, guddommelig nåde til ethvert skridt fremad, og guddommelig nåde alene kan fuldende værket. Der er ingen tid for os at hvile i en ligegyldig holdning. Vi må aldrig glemme Kristi advarsler, »så I kan bede [altid].« »våg og bed til enhver tid,« En forbindelse med den guddommelige virksomhed på ethvert øjeblik er afgørende for vor fremgang. Vi kan have haft et mål af Guds Ånd, men ved bøn og tro skal vi hele tiden søge mere af Ånden. Den vil aldrig stoppe vor bestræbelser. Hvis vi ikke går fremad, hvis vi ikke sætter os selv i en stilling så vi modtager både tidlig og sildig regnen, vil vi miste

vore sjæle, og ansvaret vil ligge ved vor egen dør.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 507, 508.)

We should pray as earnestly for the descent of the Holy Spirit as the disciples prayed on the day of Pentecost. If they needed it at that time, we need it more today.

Without the Spirit and power of God, it will be in vain that we labor to present the truth.—(Australasian) Union Conference Record, April 1, 1898.)

Gør krav på Åndens løfte ved tro —Ånden er kun til dem, der i ydmyghed venter på Gud og søger hans vejledning og nåde. De skal bede og være modtagelige. Hvis man i tro beder om den lovede velsignelse, får man alt, hvad man er i stand til at modtage. {JL 490.1}.—(The Desire of Ages, 672.)

Bed for den sidste regn — Derfor bør vi ikke være efterladne i bøn. Vi skal ikke stole på den almindelige forudseenheds gerning. Vi må bede om Gud vil tage seglet af kildespringet for livets vand. Og vi må selv tage imod livets vand. Lad os, med sønderknust hjerte, bede, i sildigregnens tid, at nådens regn kan falde over os. Ved ethvert møde vi følger burde vore bønner stige op, om Gud i netop denne tid vil tildele varme og fugt til vore sjæle. Som vi søger Gud for Helligånden, vil den virke i os i sindets sagtmodighed, og ydmyghed, en bevidst afhængighed af Gud for den fuldbyrdende sildigregn. Hvis vi beder efter velsignelsen i tro, skal vi modtage den som Gud har lovet.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 508.)

Vær brændende i bøn og i Helligåndens kraft —Hvad vi behøver er Guds Helligånds fremskyndende påvirkning. »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.« Bed uden ophør, og våg ved arbejde i overensstemmelse med jeres bønner. Idet I beder, tro og stol på Gud. Det er sildigregnens tid, hvor Herren i stor udstrækning vil give hans af hans Ånd. Vær brændende i bøn og våg i Ånden. Til videre studium: Det er et godt land, Norsk, Side 20-22, 203-206.—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 512.)

Satan frygter Guds folk, der beder om Helligånden — Der er intet, Satan frygter så meget for, som at Guds folk skal berede sig, ved at bortfjerne enhver hindring, så at Herren kan udgyde sin Ånd over en vansmægtende menighed, og en ubodfærdig forsamling. Hvis Satan fik sin vilje, skulle der aldrig ske nogen vækkelse, stor eller lille, så længe tiden varer. Men vi er ikke uvidende om hans planer. Det er muligt at stå imod hans magt. Når vejen er beredt for Guds Ånd, vil velsignelsen komme. Satan kan ikke hindre velsignelsens strømme fra at nedflyde over Guds folk, mere end han kan lukke himlens vinduer, så at regn ikke falder på jorden. Onde mennesker og djævle kan ikke hindre Guds værk eller udelukke hans nærværelse fra hans folks forsamlinger, hvis de med ydmyge, bodfærdige hjerter bekender og afstår fra deres synder og i tro påberåber sig hans løfter. — *Review and Herald*, 22. Marts 1887. {BTU 73.2}.—(Selected Messages 1:124.)

Ånden ledsager enhver oprigtig bøn — Religion kan ikke indskrænkes til ydre former og ceremonier. Den religion, der kommer fra Gud, er den eneste religion, der kan føre til Gud. For at kunne tjene ham på rette måde må vi fødes af Guds Ånd. Det vil rense hjertet, forny sindet og give os fornyet evne til at kende og elske Gud. Det vil få os til villigt at adlyde alle hans krav. Sådan er sand gudsdyrkelse. Frugten af Helligåndens virke i os. Ved Helligånden bliver enhver oprigtig bøn til, og en sådan bøn har Guds velbehag. Hvor som helst et menneske rækker hånden ud efter Gud, åbenbarer Åndens gerning sig, og Gud vil åbenbare sig for mennesket. Det er sådanne tilbedere, han søger. Han venter på at tage imod dem og gøre dem til sine sønner og døtre. {JL 124.5}.—(The Desire of Ages, 189.)

Bøn uden alvorlig aktivitet for andre fører til formalisme — Gud forventer ikke, at nogen af os skal være eneboere eller munke eller trække os tilbage fra verden for at vie os selv til andagt og bøn. Livet må være som Kristi liv — mellem bjerget og folkemængden. Den, som ikke gør andet end at bede, vil hurtigt holde op med at bede, eller hans bønner vil blive til en højtidelig rutine. Når mennesker adskiller sig fra det sociale liv, fra området med kristen pligt og det at skulle bære et kors; når de holder op med at arbejde oprigtigt for mesteren, som arbejdede oprigtigt for dem, mister de bønnens indhold og har ikke noget formål med andagten. Deres bønner bliver personlige og selviske. De kan ikke bede på menneskehedens vegne eller for fremgangen i Kristi rige og om styrke til at arbejde med. {VTK 112.1}.—(Steps to Christ, 101.)

Åndelige fremskridt afhænger af bøn — Vi må være meget i bøn, hvis vi skal vokse i guddommeligt liv. Hvor meget bad vi ikke første gang vi forkyndte sandhedsbudskabet. Hvor ofte blev forbøns-røsten (162) ikke hørt i kammeret, i laden, i plantagen eller i lunden. Ofte brugte vi timer på alvorlig bøn, to eller tre sammen gjorde krav på løftet; ofte kunne der høres gråd og så taknemmelighed og takkesang. Nu er Guds dag nærmere end da vi var nye i troen og vi burde være alvorligere, mere nidkære og inderligere end i de første dage. Nu er vore farer større end den gang. Sjæle forhærdes mere. Nu må vi besjæles af Kristi ånd og vi må ikke hvile før vi får den.—(Testimonies for the Church 5:161, 162.)

Kapitel 13—Bønnens Mænd og kvinder

Enok

Bøn var hans sjæls åndedræt — Idet Enok således samtalede med Gud, genspejlede han mere og mere Guds billede. Hans ansigt skinnede af et helligt lys, det lys, der stråler fra Jesu ansigt. Efter disse samvær med Gud betragtede selv de ugudelige med ærefrygt det himmelske præg på hans ansigt. {PP 44.8}.

Som århundrede efter århundrede gik, blev hans tro stærkere og hans kærlighed mere brændende. Bønnen var hans sjæls åndedræt. Han levede i himlens atmosfære.—(Gospel Workers, 52.)

Enok var bedrøvet over de ugudeliges tiltagende ondskab og frygtede, at deres vantro ville formndske hans ærbødighed over for Gud. Derfor undgik han at have forbindelse med dem til stadighed og tilbragte megen tid i ensomhed i bøn og eftertanke. På denne måde ventede han på Herren og søgte klarere forståelse af hans vilje, så han kunne udføre den. For ham var bøn sjælens åndedræt. Han levede i selve Himmelens atmosfære. {PP 44.2}.—(Patriarchs and Prophets, 85.)

Enok vandrede med Gud gennem bøn — Jeg ønsker at jeg kunne indprente enhver arbejdsmand i Guds sag, om det store stadige behov for alvorlig bøn. De kan ikke hele tiden være på deres knæ, men de kan opløfte deres hjerter til Gud. Det er den måde som Enok vandrede med Gud på.—*The Review and Herald*, 10. november, 1885. {Eva 681.1}.—(The Review and Herald, November 10, 1885.)

Medens vi er beskæftiget med vort daglige arbejde, bør vi opløfte sjælen til himmelen i bøn. Disse tavse sukke stiger som røgelse op for nådens trone, og fjenden bliver slået af marken. Den kristne, hvis hjerte på denne måde er vendt mod Gud, kan ikke besejres. Ingen onde kunstgreb kan ødelægge hans fred. Alle løfter i Guds ord, hele den guddommelige nådes magt, alle Jehovas hjælpekilder står til hans rådighed for at sikre ham befrielse. Det var på den måde, at Enok vandrede med Gud. Og Gud var med ham, en stadig hjælp i enhver nødens tid. ... {BTU 147.1}.—(Messages to Young People, 249.)

Enkeltpersoner opsøgte Enok til bøn — Enok blev en retfærdighedens forkynder, som fortalte menneskene, hvad Gud havde åbenbaret for ham. De, der frygtede Herren, opsøgte denne hellige mand for at få del i hans undervisning og hans bønner. Han arbejdede også offentligt og bragte Guds budskab til alle, der ville lytte til advarslen. Hans anstrengelser begrænsedes ikke til Sets børn{.—(Patriarchs and Prophets, 86.)

Jo større Enoks arbejde, jo mere alvorligt hans bønner — Under sin flittige gerning bevarede Enok støt sin forbindelse med Gud. Jo større og mere presserende hans arbejde var, des mere udholdende og alvorlige blev hans bønner. Til visse tider afsondrede han sig helt fra mennesker. Når han havde været blandt folket i nogen tid, travlt optaget af arbejde for at

gavne dem med sin undervisning og ved sit eksempel, trak han sig tilbage for at tilbringe en tid i ensomhed, hungrende og tørstende efter den guddommelige kundskab, som Gud alene kan give. Idet Enok således samtalede med Gud, genspejlede han mere og mere Guds billede. Hans ansigt skinnede af et helligt lys, det lys, der stråler fra Jesu ansigt. Efter disse samvær med Gud betragtede selv de ugudelige med ærefrygt det himmelske præg på hans ansigt. {PP 44.8}.—(Patriarchs and Prophets, 86, 87.)

Abraham

Daglig bøn om at stige op til Gud som sød røgelse — Abraham, Guds ven, levede et liv i bøn. Hvor som helst han opslog sit telt, blev der bygget et alter i nærheden. Her ofrede han morgen- og aftenofferet. Når teltet blev flyttet, blev alteret stående og de omstrejfende kanaanæere, som kom til et sådant sted, vidste, hvem der havde været der. Når de havde opslået deres telt, satte de alteret i stand og tilbad den levende Gud.

På denne måde burde de kristne hjem være lys i verden. Morgen og aften bør der fra disse hjem opsendes bøn til Gud som en vellugtende røgelse. Da vil hans nåde og velsignelse komme ned over de bedende som morgenens dug.

Fædre og mødre, hver morgen og aften bør I samle børnene omkring jer og opløfte jeres hjerte til Gud i ydmyg bøn om hjælp. Jeres kære er udsat for fristelse. Unge og gamle møder daglig besværligheder på deres sti. De mennesker, som ønsker at leve et tålmodigt, kærligt og tilfreds liv, må bede. Kun når vi stadig får hjælp fra Gud, kan vi vinde sejr over selvet.

Hver morgen må I hellige jer selv og jeres børn til Gud for dagen. Lad være med at lægge planer flere måneder og år ind i fremtiden. Fremtiden tilhører ikke jer. Der er skænket jer en kort dag. Arbejd for Mesteren gennem dagens timer, som om det var jeres sidste dag på Jorden. Læg alle jeres planer frem for Gud, således at I kan gennemføre dem eller forkaste dem, alt efter hvad han i sit forsyn viser jer. Følg hans planer i stedet for jeres egne, selv om det skulle kræve, at I må opgive jeres yndlingsplaner. På denne måde vil livet mere og mere komme til at forme sig efter Guds vilje og »Guds fred, som overgår al forstand, skal bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus«. Fil 4,7..—(Testimonies for the Church 7:44.)

Abraham bad i tro på trods af vanskelige omstændigheder — Abraham kunne ikke forklare Himmelens ledelse. Han havde ikke fået sine forventninger opfyldt; men han holdt fast ved løftet: „Jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse!“ Under alvorlig bøn overvejede han, hvordan han skulle redde sine folks og sit kvægs liv; men han ville ikke tillade omstændighederne at rokke sin tro på Guds ord. For at undgå hungersnød rejste han til Ægypten. Han opgav ikke Kanaan og vendte heller ikke i denne vanskelige situation tilbage til Kaldæa, hvorfra han var kommet, og hvor der var rigelig føde. Han søgte et midlertidigt tilflugtsted så nær det forjættede land som muligt for snarest at vende tilbage til det sted, hvor Gud havde ført ham hen. {PP 64.3}.—(Conflict and Courage, 45.)

Abraham bad til Gud med tillid til et barn, der bønfaldt sin far — To af de himmelske sendebud rejste videre og lod Abraham være alene med ham, som han nu vidste var Guds Søn. Og nu bad troens mand for indbyggerne i Sodoma. Han havde en gang frelst dem med sit sværd, og nu forsøgte han at frelse dem ved sin bøn. Lot og hans familie boede stadig i Sodoma, og den uegennyttige kærlighed, der fik Abraham til at frelse dem fra elamitterne, søgte nu at frelse dem fra Guds dom, hvis det var Guds vilje.

Med dyb ærbødighed og ydmyghed fremførte Abraham sin bøn: „Jeg har dristet mig til at tale til min Herre, skønt jeg kun er støv og aske!“ Der var ingen selvsikkerhed, intet praleri af hans egen retfærdighed. Han bad ikke om en gunst på grund af sin egen lydighed eller de ofre, han havde bragt for at gøre Guds vilje. Han var selv en synder og bad for andre syndere. En sådan ånd bør alle, der kommer frem for Gud, have. Men samtidig viste Abraham en tillid som et barn, når det beder en kærlig fader om noget. Han gik tæt hen til den himmelske udsending og fremførte sin brændende bøn....

Det var kærlighed til fortabte sjæle, der inspirerede Abrahams bøn. Selv om han afskyede den fordærvede bys synder, ønskede han, at synderne skulle frelses. Hans dybe interesse for Sodoma viser den bekymring, vi burde nære for de ubodfærdige. Vi bør nære had til synden, men medlidenhed og kærlighed til synderen. {PP 70.3}.—(Patriarchs and Prophets, 139, 140.)

Jacob

Jakobs erfaring lærer vigtigheden af at sejre bøn — Jakob vandt sejr, fordi han var udholdende og beslutsom. Hans erfaring vidner om den magt, der ligger i udholdende bøn. Det er nu, vi skal lære denne lektie om vedholdende bøn og urokkelig tro. De største sejre for Kristi menighed eller for den enkelte kristne vindes ikke ved talent, uddannelse, rigdom eller menneskers gunst. De vindes i lønkammeret hos Gud, når alvorlig, kæmpende tro griber kraftens mægtige arm. {PP 102.4}

De, der er uvillige til at afstå fra enhver synd og alvorligt søge Guds velsignelse, vil ikke opnå den. Men alle, der vil gribe Guds løfter, som Jakob gjorde, og være alvorlige og udholdende som han, vil sejre, som han sejrede. „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast.“ Luk. 18, 7-8. {PP 102.5}.—(Patriarchs and Prophets, 203.)

Moses

Følg Moses' eksempel i bøn —Tal mindre; megen kostbar tid er mistet i tale der ikke bringer lys. Lad brødrene forene sig i faste og bøn efter den visdom som Gud har lovet skal gives gavmildt. Bede alvorligt efter visdom som han alene kan tildele. Gør forenet jeres trængsler kendt for Gud. Gå til Gud og sig som Moses gjorde, Jeg kan ikke lede dette folk med mindre din nærværelse er med mig. Og spørg endnu igen; bed med Moses, »Lad mig dog

skue din herlighed!« [Mosebog 33:15, 18]. Hvad er denne herlighed? - Guds karakter..—(Gospel Workers, 417.)

Moses gik i forbøn for Israel — Guds pagt med sit folk var blevet tilbagekaldt, og han erklærede over for Moses: „Lad mig nu råde, at min vrede kan blusse op imod dem, så vil jeg tilintetgøre dem; men dig vil jeg gøre til et stort folk!“ Israels folk, og især den sammenløbne hob, ville stadig være tilbøjelige til at gøre oprør mod Gud. De ville også knurre imod deres leder og bedrøve ham med deres vantro og stædighed, og det ville blive en møjsommelig og prøvende opgave at lede dem frem til det forjættede land. De havde allerede ved deres synder forspildt Guds gunst, og retfærdigheden krævede, at de blev tilintetgjort. Derfor foreslog Herren at tilintetgøre dem og gøre Moses til et stort folk. {PP 159.7}

Lad mig nu råde, så vil jeg tilintetgøre dem, sagde Gud. Hvis Gud havde besluttet at udrydde Israel, hvem kunne så gå i forbøn for dem? Hvor var der få, som ikke ville have overladt disse syndere til deres skæbne! Hvor var der få, der ikke med glæde ville have byttet et liv i slid, vanskeligheder og opofrelse uden at få andet end utaknemmelighed og knurren til gengæld, for en behagelig og ærefuld stilling når det var Gud selv, der tilbød den. {PP 160.1}

Men Moses øjnede håb, hvor der kun syntes at være håbløshed og straf. Han ville gå i forbøn for folket og bede Gud frelse Israel. Moses bønfaldt Herren sin Gud og sagde: „Hvorfor Herre, skal din vrede blusse op mod dit folk, som du førte ud af Ægypten med vældig kraft og stærk hånd?“ {PP 160.2}

Da Moses gik i forbøn for Israel, besejredes hans frygtsomhed af hans dybe interesse for og kærlighed til dem, han havde været Guds redskab til at gøre så meget for. Herren lyttede til hans uegennyttige bøn og opfyldte den. Gud havde sat sin tjener på prøve. Han havde prøvet hans troskab og hans kærlighed til dette fejlende, utaknemmelige folk, og Moses havde bestået prøven med ære. Hans interesse for Israel skyldtes ikke egenkærlige motiver. Guds udvalgte folks vel betød mere for ham end personlig ære, ja, mere end at blive stamfader til et stort folk. Gud fandt behag i hans trofasthed, hans gode hjertelag og hans troskab, og fordi han var en tro hyrde, betroede Gud ham den store opgave at lede Israel til det forjættede land. {PP 160.5}.—(Patriarchs and Prophets, 318, 319.)

Moses fortsatte med at fremsætte sine bønner til Gud — Moses var godt kendt med det folk, som var betroet til hans omsorg. Han vidste, at de var forstokkede og forblindede, og kendte de vanskeligheder, han ville komme til at kæmpe med. Han havde lært, at han måtte have hjælp fra Gud for at gøre sig gældende over for folket. Han bad om en tydeligere åbenbarelse af Guds vilje og en forsikring om hans nærværelse: „Se, du siger til mig: Før dette folk frem! Men du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig; og dog har du sagt: Jeg kender dig ved navn, og du har fundet nåde for mine øjne! Hvis jeg nu virkelig har fundet nåde for dine øjne, så lær mig dine veje at kende, at jeg kan kende dig og finde nåde for dine øjne; tænk dog på, at dette folk er dit folk!“ {PP 163.5}

Svaret var: „Skal mit åsyn da vandre med, og skal jeg således føre dig til målet?“ Moses var endnu ikke tilfreds. Det pinte hans sjæl at tænke på de frygtelige følger, hvis Gud overlod Israel til deres hårdhed og ubodfærdighed. Han kunne ikke holde ud, at hans og hans brødres veje skulle skilles, og han bad om, at Guds folk igen måtte finde nåde hos Gud, og at tegnet på Guds nærværelse fortsat måtte lede dem på deres rejser: „Hvis dit åsyn ikke vandrer med, så lad os ikke drage herfra! Hvorpå skal det dog kendes, at jeg har fundet nåde for dine øjne, jeg og dit folk? Mon ikke på, at du vandrer med os, og der således vises os, mig og dit folk, en udmærkelse fremfor alle andre folkeslag på jorden?“ {PP 163.6}

Herren svarede: „Også hvad du der siger, vil jeg gøre, thi du har fundet nåde for mine øjne, og jeg kender dig ved navn.“ Men profeten holdt endnu ikke op med at bede. Alle hans bønner var blevet besvaret, men han tørstede efter endnu større beviser på Guds gunst. Han bad nu om noget, som intet menneskeligt væsen nogensinde før havde bedt om: „Lad mig dog skue din herlighed!“ {PP 164.1}

Gud irettesatte ham ikke for denne bøn, men udtalte de nådige ord: „Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig.“ Intet menneske kan i sin jordiske tilstand se Guds utilslørede herlighed og leve; men Moses fik forsikring om, at han ville få så meget af Guds herlighed at se, som han kunne tåle. Atter blev han kaldt op på bjergets top. Derefter tog den hånd, der havde skabt verden, den hånd, der flytter bjerge så let som intet (Job. 9, 5), denne støvets skabning, denne mægtige troens mand, og lod ham stå i en kløft i bjerget, mens Guds herlighed og al hans godhed drog forbi ham. {PP 164.2}

Denne erfaring og fremfor alt løftet om, at Gud selv ville være med ham, var for Moses en forsikring om, at det arbejde, der lå foran ham, ville lykkes, og han regnede det for uendelig meget mere værd end al Ægyptens lærdom og alt, hvad han havde opnået som statsmand og militær leder. Jordisk magt, lærdom eller evner kan ikke erstatte Guds stadige nærværelse. {PP 164.3}.—(Patriarchs and Prophets, 327, 328.)

Under stress var Moses' bøn næsten en klage — Nu mistede Moses modet. Han havde bedt om, at Israel ikke måtte blive tilintetgjort, selv om hans egne efterkommere derved kunne være blevet til et stort folk. I sin kærlighed til dem havde han bedt om, at hans navn måtte blive slettet af livets bog, fremfor at folket skulle omkomme. Han havde vovet alt for deres skyld, og dette var den tak, han fik for det. De gav ham skylden for alle deres vanskeligheder — også deres indbildte lidelser — og deres skændige knurren gjorde omsorgens og ansvarets byrde, som han var ved at segne under, dobbelt så tung. I sin nød fristedes han til at nære mistillid til Gud. Hans bøn havde næsten karakter af en anklage. „Hvorfor har du handlet så ilde med din tjener, og hvorfor har jeg ikke fundet nåde for dine øjne, siden du har lagt hele dette folk som en byrde på mig? Hvor skal jeg gå hen og skaffe hele dette folk kød? Thi de græder rundt om mig og siger: Skaf os kød at spise. Jeg kan ikke ene bære hele dette folk, det er mig for tungt.“ {PP 191.2}

Herren hørte hans bøn og bød ham sammenkalde Israels halvfjerds ældste. Det var mænd, der ikke blot var oppe i årene, men som besad værdighed, sund dømmekraft og erfaring. „Før dem hen til åbenbaringsteltet," sagde han, „og lad dem stille sig op hos dig der. Så vil jeg stige ned og tale med dig der, og jeg vil tage noget af den ånd, der er over dig, og lade den komme over dem, for at de kan hjælpe dig med at bære folkets byrde, så, du ikke ene skal bære den." {PP 191.3}— (Patriarchs and Prophets, 379, 380.)

Moses bad om barmhjertighed for Israel — Nu stod Moses op og gik ind i tabernaklet. Herren sagde til ham: „Jeg vil slå det med pest og udrydde det, men dig vil jeg gøre til et folk, større og stærkere end det!" Men Moses bad endnu en gang for sit folk. Han kunne ikke gå med til, at de blev udryddet, og at han selv blev til et stort folk. Han appellerede til Guds barmhjertighed og sagde: „Derfor, Herre, lad din vælde nu vise sig i sin storhed, således som du forjættede, da du sagde: Herren er langmodig og rig på miskundhed. Så tilgiv nu dette folk dets misgerning efter din store miskundhed, således som du har tilgivet dette folk hele vejen fra Ægypten og hertil"! {PP 197.3}

Herren lovede at skåne Israel for øjeblikkelig tilintetgørelse, men på grund af deres vantro og fejhed kunne han ikke åbenbare sin magt og nedkæmpe deres fjender. Derfor bød han dem i sin nåde vende tilbage til Det røde Hav. Det var den bedste udvej. {PP 197.4}.—(Patriarchs and Prophets, 390, 391.)

Moses' bønner skånede israelitterne fra Guds domme — Idet folket betragtede den gamle mand, som snart skulle tages fra dem, mindedes de med en ny og dybere erkendelse hans faderlige ømhed, hans vise råd og hans utrættelige arbejde. Hvor ofte havde Moses' bønner ikke bevæget Gud til at skåne dem, når de havde nedkaldt hans retfærdige domme over sig på grund af deres synder! Deres sorg kulminerede i dyb anger. De tænkte med smerte på, at det var deres ondskab, der havde fået Moses til at begå den synd, som nu kostede ham livet. {PP 240.4}.—(Patriarchs and Prophets, 470.)

Moses' sidste bøn opfyldt på Forklarelsens Bjerg — Den retfærdighed og kærlighed, som Gud lagde for dagen i sin handlemåde med Moses, blev først overgået, da Gud ofrede sin Søn. Gud nægtede Moses adgang til Kanaans land for at lære menneskene en lektie, som aldrig skulle glemmes. Han ville dermed vise, at han forlanger fuldkommen lydighed, og at menneskene skal vogte sig for at tage den ære, som tilkommer deres skaber. Han kunne ikke opfylde Moses' bøn om at få del i Israels arv, men han glemte eller svigtede ikke sin tjener. Himmelens Gud forstod de lidelser, som Moses havde gennemgået. Han havde lagt mærke til hver eneste trofast handling i de lange, prøvende år. På Pisgas tinde skænkede Gud Moses en arv, som var langt herligere end det jordiske Kanaan. {PP 244.5}.

På forklarelsens bjerg var Moses til stede sammen med Elias, der var blevet optaget til Himmelen. Faderen sendte disse to mænd ned til sin Søn med lys og herlighed. På denne måde blev den bøn, som Moses havde bedt så mange århundreder før, endelig opfyldt. Han fik lov at stå på det „herlige bjerg" i det land, som hans folk havde fået i arv, og vidne om ham, som

er midtpunktet for alle løfterne til Israel. Dette er sidste gang, dødelige mennesker hører om den mand, som Himmelen ærede så højt. {PP 244.6}.—(Patriarchs and Prophets, 479.)

Hannah

Hannahs eksempel en opmuntring til enhver mor — Hanna rejste lige så stille hjem til Rama igen og lod barnet Samuel blive i Silo, hvor han skulle oplæres til at gøre tjeneste i Guds hus under ypperstepræstens opsyn. Lige fra det øjeblik, Samuel kunne begynde at fatte, havde hun lært ham at elske og ære Gud og at betragte sig selv som Herrens ejendom. Hun havde forsøgt at henlede hans opmærksomhed på Skaberen ved at benytte alle de ting, han var fortrolig med i sine omgivelser, som anskuelsesmateriale. Den trofaste moders omsorg ophørte ikke, da hun havde skilt sig af med sit barn. Hun bad for ham hver eneste dag, og hvert år lavede hun med sine egne hænder en kappe til ham. Den skænkede hun barnet som tegn på sin kærlighed, når hun drog med sin mand til Silo for at tilbede. Hun havde vævet hver eneste tråd i den lille kappe med en bøn om, at barnet måtte blive rent, ædelt og retskaffent. Hun bad ikke om, at hendes søn måtte opnå verdslig storhed, men tryglede Gud om, at drengen måtte komme i besiddelse af den storhed, som Himmelen værdsætter, så at han kunne ære Gud og blive til velsignelse for sine medmennesker. {PP 295.8}

Hvor blev Hanna rigt belønnet! Hendes trofasthed er et værdigt eksempel til efterfølgelse. Hver eneste moder får betroet uvurderlige anledninger og værdier, som ikke kan måles. Kvinderne burde betragte det beskedne arbejde, som de ofte er lede og kede af, som en stor og ædel opgave. Moderen kan være til velsignelse for verden ved sin indflydelse, og samtidig vil hendes eget hjerte blive fyldt med glæde. I solskin og regn kan hun lede sine børns fødder på vejen til det herlige rige oventil. Men hun kan kun gøre sig håb om at forme børnenes karakter efter det guddommelige forbillede, hvis hun selv bestræber sig på at følge Kristi undervisning. Verden er fuld af ondskab. Skik og brug øver en vældig indflydelse over de unge. Hvis moderen forsømmer sin pligt og undlader at undervise, vejlede og lægge bånd på sine børn, vil de af sig selv vælge det onde og forkaste det gode. Hver eneste moder bør ofte bede denne bøn til Frelseren: „Lær os, hvorledes vi skal forholde os og bære os ad med drengen.“ Hvis hun retter sig efter den undervisning, som Gud har nedfældet i sit ord, vil hun få visdom i forhold til sit behov. {PP 296.1}.—(Patriarchs and Prophets, 572, 573.)

Hannah var en bønnens kvinde — Hanna pådrog ingen skam imod sin mand for hans ukloge ægteskab. Hun gik til Gud med den sorg, som hun ikke kunne dele med nogen jordisk ven, og søgte trøst kun hos ham, der havde sagt: “Kald på mig på nødens dag; jeg vil udfri dig.” Der er en mægtig kraft i bøn. Vor store fjende søger konstant at holde den bekymrede sjæl væk fra Gud. Satan frygter en appel til himmelen fra den mest ydmyge hellige mere end dekreterne fra kabinetter eller kongers mandater.

Hannas bøn kunne ikke høres af menneskers øre, men blev hørt af hærskarernes Herres øre. Hun bad inderligt om, at Gud måtte fjerne hendes skam og give hende den velsignelse, som blev højst værdsat af kvinder på den tid: moderskabets velsignelse. Idet hun kæmpede i bøn,

udtalte hendes stemme ingen lyd, men hendes læber bevægede sig, og hendes ansigt gav udtryk for stor følelse. Og nu ventede der en anden prøvelse på den ydmyge ansøger. Idet ypperstepræsten Elis øjne faldt på hende, kom han hurtigt til det resultat, at hun var beruset. Drikkegilder havde i høj grad erstattet sand gudsfrygt blandt Israels folk. Tilfælde af umådeholdenhed var hyppige, selv blandt kvinder, og nu besluttede Eli sig til at give det, som han anså for at være en fortjent irettesættelse. “Hvor længe vil du gå og være drukken? Se at komme af med din rus!”

Hanna havde været i samtale med Gud. Hun troede på, at hendes bøn var blevet hørt, og Kristi fred fyldte hendes hjerte. Hun havde en mild og følsom nature, alligevel hengav hun sig hverken til sorg eller vrede for den uretfærdige anklage om drukkenskab i Guds hus. Med passende ærbødighed for Herrens salvede, tilbageviste hun stille anklagen og fortalte sagen fra hendes synspunkt. »Nej, herre! Jeg er en hårdt prøvet kvinde; vin og stærk drik har jeg ikke drukket; jeg udøste kun min sjæl for Herrens åsyn. Regn ikke din trælkvinde for en dårlig kvinde! Nej, hele tiden har jeg talt ud af min dybe kummer og kvide!« Overbevist om at hans irettesættelse var uretfærdig, svarede Eli: »Gå bort i fred! Israels Gud vil give dig, hvad du har bedt ham om!«

I sin bøn havde Hanna aflagt det løfte, at hun ville skænke Gud sit barn, hvis hendes bøn blev opfyldt. Hun fortalte sin mand om dette løfte, og han bekræftede det med en højtidelig tilbedelseshandling, før de forlod Silo. .

Hun fik den gave, som hun havde bedt så inderligt om. Da hun betragtede pantet på den guddommelige gunst, gav hun barnet navnet Samuel, bedt om hos Gud.—(The Signs of the Times, October 27, 1881.)

Elias

Elias bad om Israels omvendelse — På Akabs tid boede der en troens og bønnens mand imellem Gileads bjerge øst for Jordanfloden. Han skulle komme til at øve en uforfærdet profetgerning for at standse det frafald, der var i rivende udvikling i Israel. Tisjbitten Elias boede langt ude på landet. Han beklædte ikke nogen høj stilling, men han begyndte sin gerning i tillid til, at Gud ville berede vejen for ham og give ham rige resultater. Der lå tro og kraft bag hans ord, og hele hans liv var viet reformarbejdet. Han var en røst af en, der råber i ørkenen for at revse synd og tvinge ondskabens flodbølge tilbage. Men samtidig med at han revsede folkets synd, tilbød han at skænke Gileads balsam til alle de sjæle, som ønskede at blive helbredt for syndens sygdom. {PK 63.1}

Det pinte Elias sjæl og vakte hans harme at se Israel synke dybere og dybere ned i afgudsdyrkelse. Gud havde gjort store ting for sit folk. Han havde udfriet dem af trældommen og givet dem „folkenes lande“ for at de skulle „holde hans bud og efterkomme hans love“. Sl. 105,44 45. Men nu havde Israel næsten glemt Guds velgerninger. Vantroen drev det udvalgte folk længere og længere bort fra ham, som var kilden til deres styrke. Elias holdt øje med

dette frafald fra sit tilbagetrukne hjem i bjergene og blev overvældet af sorg. Dybt bedrøvet bad han Gud bremse det folk, som en gang nød hans gunst, i dets ondskab og om nødvendigt straffe dem for at få dem til at se den synd, som de havde begået over for Himmelen, i dens rette lys. Han håbede, at de ville angre, før de gik så vidt i deres ondskab, at Herren måtte tilintetgøre dem fuldstændig. {PK 63.2}

Elias bøn blev hørt. Til trods for gentagne appeller, formaninger og advarsler angrede Israel ikke. Nu var det nået dertil, at Gud var nødt til at tale til dem ved hjælp af straffedomme. Baalsdyrkerne påstod, at himmelens velsignelser duggen og regnen ikke kom fra Herren, men skyldtes naturkræfterne, og at det var solens skabende energi, som berigede jorden og fik den til at frembringe sine afgrøder. På grund af denne påstand skulle Guds forbandelse hvile tungt over det besmittede land. Israels frafaldne stammer skulle komme til at indse, hvor tåbeligt det var at tro, at deres timelige velsignelser skyldtes Baals kraft. Nu skulle der hverken falde dug eller regn i landet, før folket angrende søgte Gud og anerkendte, at han var kilden til alle velsignelser. {PK 63.3}

Elias fik betroet at overbringe Akab Himmelens domsbudskab. Han bad ikke selv om at blive Herrens sendebud; Herrens ord kom til ham. Men Elias var fyldt af nidkærhed for Guds ære og tøvede ikke med at efterkomme Guds befaling, skønt der var fare for, at den onde konge øjeblikkelig ville dræbe ham, hvis han adlød Gud. Profeten drog straks af sted og rejste både dag og nat, indtil han nåede Samaria. Da han kom til slottet, bad han ikke om tilladelse til at komme ind; han ventede heller ikke på, at man skulle give kongen meddelelse om, at han var kommet. Iført de grove klæder, som profeterne sædvanligvis bar på den tid, gik han forbi vagterne. Det ser ud, som om de ikke engang lagde mærke til ham. Han blev stående et øjeblik foran den overraskede konge. {PK 64.1}.—(Prophets and Kings, 119, 120.)

Gudsfrygt blev der dagligt mindre af i Israel. De blasfemiske tegn på deres blinde afgudsdyrkelse skulle ses iblandt Guds Israel. Der var ingen som turde udstille deres liv, ved at åbenlys stå frem som modstand mod den fremherskende afgudsdyrkelse. Baals altre, og Baals præster som ofrede til solen, månen og stjernerne var iøjnefaldende over alt. De havde helligede templer og trælunde, hvori der var sat værker gjort af menneskehænder, til tilbedelse. De gaver som Gud gav til dette folk fremkaldte ingen taknemmelighed til Giveren. For al himlens gavmildhed, de rislende bække, og strømme af levende vand, den nænsomme dug, og regndråberne der fornyer jorden, og får deres marker til at give i stor mængde; dette blev tilskrevet deres guder.

Elias trofaste sjæl var bedrøvet. Hans harme blev vækket, og han var nidkær for Guds herlighed. Han så at Israel dumpede ned i et forfærdeligt frafald. Han blev overvældet af forbavselse og sorg over folkets frafald, da han fik de store ting i tanke, som Gud havde udført for dem. Men alt dette glemte det meste af folket. Han gik frem for Gud, og med sin sjæl, presset i pinslen, bad om at han måtte frelse sit folk hvis det kunne ske ved domme. Han bad Gud indtrængende om at tilbageholde dug og regn fra hans utaknemmelige folk, himlens

rigdomme, så det frafaldne Israel kunne se forgæves til deres afguder af guld, træ og sten, solen, månen og stjernerne, og se deres Gud, der vander jorden og beriger den, og får den til at frembringe rigeligt. Gud fortalte Elias at han havde hørt hans bøn. Han ville tilbageholde dug og regn fra sit folk, indtil de vendte angerfulde tilbage til ham.—(The Review and Herald, September 16, 1873.)

I tørkens og hungersnødens lange år bad Elias alvorligt om, at israelitterne måtte opgive afgudsdyrkelsen og begynde at tjene Gud. Profeten ventede tålmodigt, mens Herrens hånd hvilede tungt over det hjemsøgte land. Da han så, at lidelserne og nøden tog til overalt, krympede hans hjerte sig af sorg, og han ønskede, at han havde magt til at fremkalde en forandring straks. Men Gud var ved at gennemføre sin egen plan, og alt, hvad hans tjener kunne gøre, var at bede videre i tro og afvente handlingens time. {PK 70.1}.—(Prophets and Kings, 133.)

Elias et eksempel på en, der sejrede gennem oprigtig bøn — Vi bør bede meget i lønkammeret. Kristus er vintræet, vi er grenene. Ønsker vi at vokse og blomstre, må vi stadig drage saft og næring fra det levende vintræ; for adskilt fra vintræet har vi ingen kraft.

Jeg spurgte engelen, hvorfor der ikke var mere tro og kraft i Israel. Han sagde: "I slipper Herrens arm for hurtigt. Træd frem for tronen med jeres begæringer og bliv ved i stærk tro. Forjættelserne er sikre. Tro, at I får de ting, I beder om, så skal I få dem." Jeg blev derpå henvist til Elias. Han var underkastet de samme vilkår som vi, og han bad alvorligt. Hans Tro udholdt prøven. Syv gange bad han til Herren, og endelig kom skyen til syne. Jeg så, at vi havde draget de sikre løfter i tvivl og såret Frelseren ved vor mangel på tro. Engelen sagde: "Ifør dig rustningen og grib frem for alt troens skjold, for det vil beskytte hjertet, selve livet, mod den ondes gloende pile." Dersom fjenden kan lede de modløse til at vende blikket bort fra Jesus og til at betragte sig selv og dvæle ved deres egen uværdighed i stedet for at dvæle ved Jesu værdighed, hans kærlighed, hans fortjeneste og hans store barmhjertighed, vil han fratage dem deres tros skjold og opnå sin hensigt; de vil blive udsat for hans heftige fristelser. De svage bør derfor se hen til Jesus og tro på ham; da øver de tro.—(Early Writings, 73.)

Guds budbringere må bo længe hos ham, hvis de vil lykkes i deres arbejde. Der fortælles om en gammel kvinde i Lancashire, som lyttede til naboernes begrundelser for deres prædikants succes. De talte om hans evner, om hans måde at prædike på og om hans opførsel. "Nej," sagde den gamle kvinde, "jeg skal fortælle dig, hvad det er. Din mand er fuldstændig fuld af den Almægtige."

Når der opstår mænd, der er lige så hengivne til Gud som Elias var, og som besidder den tro, han havde, vil Gud åbenbare sig selv, som han gjorde dengang. Når der opstår mænd, der holder fast ved Herren i bøn, som Jakob gjorde, vil de konsekvenser, som vi dengang var vidne til, vise sig igen. Der vil være kraft fra Gud som svar på troens bøn..—(Gospel Workers, 255.)

Elias' bøn på Karmelbjerget blev dramatisk besvaret — Elias minder nu folket om det langvarige frafald, som har vakt Herrens vrede, og opfordrer dem til at ydmyge deres hjerte og komme tilbage til deres fædres Gud, så forbandelsen kan blive fjernet fra Israels land. Derpå bøjer han sig ærbødigt for den usete Gud, løfter hænderne mod himmelen og beder en ganske enkel bøn. Baals profeter skreg og rasede og sprang omkring fra tidligt om morgenen til sent på efter middagen, men der genlyder ingen meningsløse skrig på Karmels top under Elias bøn. Han beder, som om han ved, at Gud er til stede, ser, hvad der foregår, og lytter til hans bøn. Baals profeter har opsendt vilde, usammenhængende bønner. Elias bøn er enkel og inderlig. Han beder Gud vise, at han er større end Baal, for at Israel kan blive ført tilbage til Herren. {PK 78.5}

„Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud!“ siger profeten. „Lad det kendes i dag, at du er Gud i Israel og jeg din tjener, og at jeg har gjort alt dette på dit ord! Hør mig, Herre, hør mig, for at dette folk må kende, at du, Herre, er Gud, og at du atter drager deres hjerte til dig!“ {PK 78.6}

Der hviler en højtidelig, men dyster alvor over alle. Baals præster skælver af rædsel. De er sig deres skyld bevidst og venter, at gengældelsen vil komme hurtigt. {PK 78.7}

Elias har næppe bedt sin bøn til ende, før der slår flammer som skinnende lyn ned på det nyopførte alter. De fortærer både offeret, vandet i renden og alterets sten. Det klare ildskær oplyser hele bjerget og blænder folkemængden. Ilden ses tydeligt i dalene neden for bjerget, hvor mange spændt afventer udfaldet af det, som foregår på bjerget, og alle bliver grebet af dette syn. Det minder om ildstøtten, som skilte Israels børn fra ægypterhæren ved Det røde Hav. {PK 78.8}.—(Prophets and Kings, 152, 153.)

Elijah’s Prayers Reached Out in Faith to Claim God’s Promises— Da Baals profeter var blevet dræbt, var der skabt forudsætning for at gennemføre en stor åndelig reform blandt nordrigets ti stammer. Elias havde foreholdt folket deres frafald og opfordret dem til at ydmyge deres hjerte og vende om til Herren. Himmelens straffedomme var faldet, og folket havde bekendt deres synder og indrømmet, at deres fædres Gud var den levende Gud. Nu skulle Himmelens forbandelse tilbagekaldes og livets timelige velsignelser atter tilflyde dem. Landet skulle vederkvæges af regn. „Gå op og spis og drik,“ sagde Elias til Akab, „thi der høres susen af regn.“ Derpå gik profeten op på bjergets top for at bede. {PK 80.1}

Da Elias tillidsfuldt bød Akab forberede sig på regnens komme, var der ingen synlige tegn til regn. Profeten så ingen skyer på himmelen og hørte ingen torden. Han sagde ganske enkelt, hvad Herrens Ånd tilsyndede ham til at sige som svar på hans egen stærke tro. Dagen igennem havde han uforfærdet gjort Guds vilje og vist, at han nærede ubetinget tillid til Guds ords profetier. Nu, da han havde gjort alt, hvad der stod i hans magt, vidste han, at Himmelen ville udøse de velsignelser, som var lovet. Gud havde sendt tørken, men han havde lovet at belønne folket med strømme af regn, hvis de ville gøre det rette. Nu ventede Elias på løftets opfyldelse.

„Med ansigtet mellem knæene“ som tegn på ydmyghed bad han til Gud for det angrende Israel. {PK 80.2}

Elias sendte flere gange sin tjener op på en bjergtop, hvorfra der var udsigt over Middelhavet, for at han skulle se, om der var noget synligt tegn på, at Gud havde hørt profetens bøn. Hver gang kom tjeneren tilbage med disse ord: „Der er intet!“ Profeten blev ikke utålmodig. Han mistede heller ikke troen, men fortsatte med at bede. Tjeneren kom tilbage seks gange og fortalte, at der ikke var tegn til regn. Himmelen var stadig som kobber. Elias sendte uforfærdet tjeneren af sted endnu en gang, og da denne kom tilbage, sagde han: „Nu stiger der en lille sky op af havet, så stor som en mands hånd!“ {PK 80.3}

Det var tilstrækkeligt. Elias ventede ikke, til himmelen var sort af skyer. For ham gav den lille sky løfte om strømme af regn. Han handlede i overensstemmelse med sin tro og sendte skyndsomt sin tjener hen til Akab for at sige: „Spænd for og kør hjem, at du ikke skal blive opholdt af regn!“ {PK 80.4}

Han handlede i overensstemmelse med sin tro og sendte skyndsomt sin tjener hen til Akab for at sige: „Spaend for og kør hjem, at du ikke skal blive opholdt af regnen!“ Gud kunne bruge Elias i denne alvorlige krisetime i Israels historie, fordi han havde en stærk tro. Mens han bad, tilegnede han sig i tro Himmelens løfter, og han blev ved med at bede, til hans bønner var blevet besvaret. Han ventede ikke, til han havde fået et fuldstændigt bevis på, at Gud havde hørt ham, men var villig til at vove alt, så snart han øjnede det mindste tegn på bønhørelse. Alle andre kan på deres respektive plads i Gudstjeneste gøre det samme, som Gud satte Elias i stand til. Der står nemlig om profeten fra Gileads bjerge: „Elias var et menneske under samme kår som vi, og han bad en bøn om, at det ikke måtte regne; og det regnede ikke over landet i tre år og seks måneder.“ Jak. 5,17. {PK 81.1}

Det er en sådan tro, der behøves i verden i dag en tro, som tilegner sig løfterne i Guds ord og ikke giver op, før Himmelen bønhører. En sådan tro bringer os i nær kontakt med Himmelen og giver os styrke til at kæmpe mod mørkets magter. Der står, at Guds børn ved tro „besejrede riger, øvede retfærdighed, fik forjættelser opfyldt, stoppede løvers gab, slukkede ilds magt, undflyede sværds od, fik styrke efter svaghed, blev helte i krig, slog fjendens hære på flugt“. Hebr. 11,33 34. Det er også ved tro, at vi, der lever i dag, skal nå de høje mål, som Gud har sat for os. „Alt er muligt for den, der tror.“ Mark. 9,23. {PK 81.2}

Tro er en absolut forudsætning for effektiv bøn. „Den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.“ „Når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, Hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad ham om.“ Hebr. 11,6; 1Joh. 5,14 15. Vi kan bede til Faderen med den samme udholdende tro som Jakob og den samme urokkelige tillid som Elias og begære alt, hvad han har lovet. Hans trones ære er garantien for, at hans ord vil gå i opfyldelse. {PK 81.3}.—(Prophets and Kings, 155-158.)

Elias holdt ud i bøn, indtil svaret kom — Elias' erfaring fremholdes vigtige lærdomme fos os. Da han på Karmels bjerg opsendte bønner om regn, blev hans tro prøvet; men han holdt ud og vedblev at fremføre sin' bøn for Gud. Seks gange bad han alvorligt, og dog var der intet i tegn på, at hans begæring var hørt; men med stærk tro vedblev han at opsende sin bøn til nådens trone. Hvis han mismodigt havde givet op efter den sjette i gang, ville hans bøn ikke være blevet besvaret; men han holdt ud, indtil svaret kom. Vi har en Gud, hvis øre ikke er lukket for vore begæringer; og hvis vi prøver hans ord, vil han ære vor tro. Han ønsker, at vi skal lade alle vore interesser være gennemsyret af hans interesser; så kan han sende os sin velsignelse; for da vil vi ikke tage æren selv, men vil give Gud æren. Gud besvarer ikke altid vore bønner, første gang vi påkalder ham; for hvis han gjorde det, kunne vi tænke, at vi havde ret til alle de velsignelser og gaver, han gav os. I stedet for at ransage vore hjerter for at se, om vi nærer noget ondt, eller giver efter for nogen synd, ville vi blive ligegyldige og ikke indse vor afhængighed af ham og vor trang til hans hjælp.

Elias ydmygede sig selv indtil han var i en tilstand hvor han ikke kunne tage æren selv. Dette er den tilstand hvor Herren hører bøn, for så skal vi give ham prisen. Skikken at rose mennesker, er noget der fører til meget ondt. Den ene priser den anden, og derved ledes mennesker til at føle at æren tilkommer ham. Al pris tilkommer Gud. Når store mænd kaldes til at tale, er det for ofte sådan at deres ord ikke har den store overbevisning med sig; for meget af deres tale gives for at vinde folkets bifald. De giver ros til mennesker, og indser ikke at al kraft og duelighed er fra Gud, hvem al ære tilkommer. Når du ophøjer mennesker, lægger du en snare for hans sjæl, og gør præcis sådan som Satan vil have at du skal gøre. Du bør pris Gud af hele dit hjerte, sjæl, magt, sind og styrke; for Gud alene er værdig at blive forherliget.—(SDA Bible Commentary 2:1034, 1035.)

Tjeneren vågede medens Elias bad. Seks gange vendte han tilbage fra vagten og sagde: Der er intet, ingen sky, intet tegn på regn. Men Profeten opgav ikke i modløshed. Han vedholdt at se tilbage på hans liv, og se om han ikke havde fået æret Gud, om han havde bekendt sine syner, og der fortsatte med at hjemsøge sin sjæl for Gud, medens han holdt øje efter tegn på at hans bøn var blevet besvaret. Da han ransagede sit hjerte, syntes han at blive mindre og mindre, både i sine egne øjne og i Guds. Det forekom dem, at han var intet og at Gud var alt; og da han nåede til at give afkald på sit eget jeg, mens han klyngede sig til Frelseren som sin eneste styrke og retfærdighed, så kom svaret. Tjeneren kom frem og sagde: ”Se, der rejser sig en lille sky ude fra havet, ligesom et menneskes hånd. "

Tjeneren så til, mens Elias bad. ..... Da han ransagede sit hjerte, syntes han at blive mindre og mindre, både i sine egne øjne og i Guds. Det forekom dem, at han var intet og at Gud var alt; og da han nåede til at give afkald på sit eget jeg, mens han klyngede sig til Frelseren som sin eneste styrke og retfærdighed, så kom svaret.—(The Review and Herald, May 26, 1891.)

David

Davids fald en advarsel om ikke at forsømme bøn — Gud havde til hensigt at lade Davids fald tjene som en advarsel til menneskene. Han vil derigennem vise, at selv de mennesker, som han har velsignet og begunstiget mest, ikke kan føle sig sikre og undlade at våge og bede. Og denne beretning har virkelig været til værn for dem, som i ydmyghed har søgt at tilegne sig den lektie, som Gud havde til hensigt at lære dem. Tusinder er herigennem kommet til at indse, at de selv stod i fare for at blive overvundet af fristeren. Når de har set, at en mand, som var så højt æret af Herren som David, kunne falde, har de fået mistillid til sig selv, og er blevet klar over, at Gud alene har magt til at bevare dem gennem tro. I bevidstheden om, at deres styrke og sikkerhed fandtes i ham, er de veget tilbage fra at tage det første skridt på Satans vej. {PP 378.1}.—(Patriarchs and Prophets, 724.)

Gud reagerede på Davids bøn om tilgivelse — En af de mest alvorlige bønner der står nedskrevet i Guds ord er fra David, da han bad: ”Skab et rent hjerte i mig, O Gud.” Guds svar på disse bønner er: Et nyt hjerte vil jeg give dig. Dette er ikke et arbejde som begrænsede mennesker kan gøre. Mænd og kvinder skal begynde ved begyndelse, søge Gud mest alvorligt efter en sand kristen erfaring. De skal mærke Helligåndens skabende kraft. De skal tage imod det nye hjerte, som holdes blødt og ømt af himlens nåde. Den selviske ånd skal renses fra sjælen. De skal arbejde alvorligt og med hjertets ydmyghed, enhver skal se på Jesus efter vejledning og opmuntring. Så vil bygningen, der passer pænt sammen, vokse i et helligt tempel i Herren (Brev 224, 1907)._.—(SDA Bible Commentary 4: 1165.)

Solomon

Vi er nødt til at lære lektien i Salomons ydmyge bøn—I begyndelsen af sin regering bad Salomon: "Oh Herre min Gud. Du har gjort din tjener til konge i stedet for min fader David. Og jeg er kun et lille barn; jeg ved ikke, hvordan jeg skal gå ud eller komme ind." 1Kong. 3,7

Salomon havde efterfulgt sin fader David på Israels trone. Gud viste ham stor ære og han blev, som vi ved, senere den største rigeste og viseste konge, som nogensinde har siddet på en jordisk trone. Tidligt i sin regeringstid fik han gennem Helligånden et dybt indtryk af, hvor stort hans ansvar var og skønt han havde rige evner, forstod han, at uden guddommelig hjælp, var han lige så hjælpeløs som et lille barn og kunne ikke leve op til sit ansvar. Salomon var aldrig større eller klogere, eller rigere, end da han bekendte over for Herren: »Jeg er kun et lille barn.«_...

Det vakte Herrens velbehag, at Salomon bad derom og Gud sagde til ham: »Fordi du bad om dette og ikke om et langt liv ej heller om rigdom eller om (282) dine fjenders liv, men om forstand til at skønne, hvad ret er, se, derfor vil jeg gøre, som du beder: Se, jeg giver dig et viist og forstandigt hjerte, så at din lige aldrig før har været, ejheller siden skal fremstå, men jeg giver dig også hvad du ikke bad om, både rigdom og ære, så at du ikke skal have din lige blandt konger så længe du lever.« Derefter følger betingelserne: »Og hvis du vandrer på mine

veje, så du holder mine anordninger og bud, således som din fader David gjorde, vil jeg give dig et langt liv.«_....

Alle, som indtager ansvarlige stillinger, trænger til at lære den lektie, som findes i Salomos ydmyge bøn. De skulle altid huske, at position aldrig forandrer karakteren eller gør en mand ufejlbarlig. Jo højere stilling en mand indtager, desto større ansvar han har at bære, desto større bliver den indflydelse, han udøver og desto større er hans behov for at føle sin afhængighed af Gud for visdom og styrke og til at udvikle den bedste og helligste karakter.—(Testimonies for the Church 9:281, 282).

Salomons eksempel en lektion at holde øje med bøn — Men Salomons sag er foran os som en advarselsfyr. Når du, aldrene pilgrim som har kæmpet livets kampe, tænker du at du står og passer på at du ikke falder. Hvor svag og vaklende var ikke karakteren i Salomons tilfælde, af natur kæk, fast og beslutsom, rystet som et rør i vinden, under fristerens magt! Hvordan blev den gamle knudrede ceder i Libanon, (1032) en robust eg fra Bashan, bøjet for fristelsens vindstød! Hvilken lektie er det ikke for alle som ønsker at redde deres sjæle, og våge hele tiden i bøn! Hvilken advarsel er det ikke at altid holde Kristi nåde i deres hjerte, og kæmpe mod indre fordærv og ydre fristelser! (Brev 51, 1886)..—(Manuscript Releases 21:383.)

Ezekias

Ezekias bad for resterne af Israel — Man sendte nu et bud til Esajas for at gøre ham bekendt med mødets udfald. Kongen lod sige: „En nødens, tugtelsens og forsmædelsens dag er denne dag ..... Dog vil Herren din Gud måske høre alt, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af sin Herre, assyrerkongen, for at håne den levede Gud, og måske vil han straffe ham for de ord, som Herren din Gud har hørt gå derfor i forbøn for den rest, der endnu er tilbage!“ 2Kong. 19,3 4. {PK 172.6}

„Derfor bad kong Ezekias og profeten Esajas, Amoz søn, og råbte til Himmelen.“ 2Krøn. 32,20. {PK 172.7}

Gud besvarede sine tjeneres bønner. Esajas modtog følgende budskab, som han skulle overbringe Ezekias: „Så siger Herren: Frygt ikke for de ord, du har hørt, som assyrerkongens trælle har hånet mig med!, Se, jeg vil indgive ham en ånd, og han skal få en tidende at høre, så han vender tilbage til sit land, og i hans eget land vil jeg fælde ham med sværdet!“ 2Kong. 19,6 7. {PK 172.8}.—(Prophets and Kings, 354.)

Ezekias' bøn var i harmoni med Guds sind — Da Judas konge modtog dette hånlige brev, gik han ind i templet med det og „bredte det ud for Herrens åsyn“. Her bad han med stærk tro om hjælp fra Himmelen, for at nationerne kunne blive klar over, at hebræernes Gud stadig var i live og endnu havde magten. Det gjaldt Herrens ære. Han alene kunne bringe redning. {PK 173.2}

Ezekias bad således: „Herre, Israels Gud, du, som troner over keruberne, du alene er Gud over alle jordens riger; du har gjort himmelen og jorden! Bøj nu dit øre, Herre, og lyt, åbn dine øjne, Herre, og se! Læg mærke til de ord, Sankerib har sendt hid for at spotte den levende Gud! Det er sandt, Herre, at assyrerkongerne har tilintetgjort de folk og deres lande og kastet deres guder i ilden; men de er ikke guder, kun menneskehænders værk af træ eller sten, derfor kunne de ødelægge dem. Men frels os nu, Herre vor Gud, af hans hånd, så alle jordens riger kan kende, at du, Herre, alene er Gud!“ 2Kong. 19,15-19. {PK 173.3}

Ezekias bøn om, at den Almægtige ville hjælpe Juda og ære sit navn, var i overensstemmelse med Guds vilje. Da Salomo lyste velsignelsen ved templets indvielse, bad han Herren om at skaffe „sit folk Israel ret efter hver dags behov, for at alle jordens folk må kende, at Herren og ingen anden er Gud“. 1Kong. 8,59 60. Han bad også specielt om, at Herren ville være folket nådig, når Israel blev angrebet eller tvunget til at flygte for en hær og folkets ledende mænd gik ind i helligdommen for at bede om befrielse. 1Kong. 8,33 34. {PK 173.5}

Ezekias håb blev belønnet. Esajas sendte bud til ham og lod sige: „Så siger Herren, Israels Gud: Din bøn angående assyrerkongen Sankerib har jeg hørt!“ Således lyder det ord, Herren talte imod ham: {PK 174.1}.—(Prophets and Kings, 355, 356, 359.)

Ezekias helbredt som svar på bøn — Siden Davids tid havde der ikke regeret en konge, som havde gjort så meget for at fremme Guds riges interesser under frafald og modgang som Ezekias. Den døende konge havde tjent sin Gud trofast og havde styrket folkets tillid til Herren som deres øverste hersker. Han kunne derfor bede som David: {PK 166.3} „Lad min bøn komme frem for dit åsyn, til mit klageråb låne du øre! Thi min sjæl er mæt af lidelser, mit liv er dødsriget nær.“ Sl. 88,3 4. {PK 166.4} „Du er mit håb, o Herre! Fra min ungdom var Herren min tillid; fra moders skød har jeg støttet mig til dig.“ „Forkast mig ikke i alderdommens tid.“ „Gud hold dig ikke borte fra mig, il mig til hjælp, min Gud.“ „Indtil alderdommens tid og de grånende hår svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise din arm for alle kommende slægter.“ Sl. 71,5-6.9.12.18. {PK 166.5}

Han, hvis miskundhed ikke er til ende, hørte sin tjeners bøn. Klages. 3,22. „Men Esajas var endnu ikke ude af den mellemste forgård, før Herrens ord kom til ham således: ‘Vend tilbage og sig til Ezekias, mit folks fyrste: Så siger Herren, din fader Davids Gud: Jeg har hørt din bøn, jeg har set dine tårer! Se, jeg vil helbrede dig; i overmorgen kan du gå op i Herrens hus; jeg vil lægge femten år til dit liv og udfri dig og denne by af assyrerkongens hånd og værne om denne by for min og min tjener Davids skyld!’“ 2Kong. 20,4 6. {PK 166.6}.—(The Review and Herald, May 6, 1915.)

Daniel

Daniels bøn virkningsfuld og inderlig — Daniel bad til Gud, ikke for at ophøje sig selv eller påberåbe sig godhed: »Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lån øre og grib uden tøven ind

for din egen skyld, min Gud!« Dette er hvad Jakob kalder for virkningsfuld, inderlig bøn. Om Kristus sagde han: »Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende.« I hvilken modsætning til denne forbøn af himmelens Majestæt er de svage, hjerteløse bønner der sendes op til Gud. Mange er tilfreds med en lille tjeneste og kun få har en oprigtig, alvorlig og hengiven længsel efter Gud...—(Testimonies for the Church 4:534.)

Daniel forblev trofast i bøn på trods af forfølgelse — Holdt Daniel op med at bede, fordi dette dekret trådte i kraft? Nej, nu var det virkelig på tide at bede. Det var det, han havde brug for. "Så snart Daniel fik at vide, at brevet var afsendt, gik han ind i sit hus, hvor han havde vinduer i sit øvre værelse, der stod åbne mod Jerusalem. Der faldt han på knæ tre gange om dagen og bad og takkede sin Gud, som han tidligere havde gjort." Dan 6,10. Daniel forsøgte ikke at holde sit trofaste forhold til Gud hemmeligt. Han bad ikke i sit hjerte, men han bad højt med vinduet åbent mod Jerusalem. Han sendte sin bøn til himlen..

[Derfor lod kong Darius en Skrivelse udgå med dette Forbud. Men så snart Daniel fik at vide, at Skrivelsen var udgået, gik han ind i sit Hus; i dets Stue på Taget havde han åbne Vinduer i Retning mod Jerusalem, og han faldt på Knæ tre Gange om Dagen og bad og priste sin Gud, ganske som han tilforn havde gjort].

Herrens Engel slår Lejr om dem, der frygter ham, og frier dem ; i dette tilfælde, Daniel. Ved Daggry, da det lysnede, Kongen stod han op og skyndte sig hen til Løvekulen ... tog til Orde og sagde til Daniel: "Daniel, du den levende Guds Tjener! Mon din Gud, som du vedblivende dyrker, kunde redde dig fra Løverne?" Da svarede Daniel Kongen: "Kongen leve evindelig! Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes Gab, så de ikke har gjort mig nogen Men, fordi jeg er fundet skyldfri for hans Åsyn og heller ikke har forbrudt mig imod dig, o Konge!" Da bøjede Kongen sig og tilbad HERREN. —(The Review and Herald, May 3, 1892.)

Alvorlighed og inderlighed prægede Daniels bønner —Da slutningen af de halvfjerds års fangeskab nærmede sig, blev Daniel meget bekymret angående Jeremias' profetier. Han indså, at den tid var forhånden, da Gud atter ville prøve sit udvalgte folk, og med faste ydmygelse og bøn anråbte han himlens Gud på Israels vegne i følgende ord: "Ak Herre, du store og forfærdelige Gud, som bevarer pagt og miskundhed imod dem, som elsker dig, og imod dem, som holder dine bud! Vi har syndet og gjort ilde og har handlet ugudeligt og været genstridige, og vi er vegne fra dine bud og fra dine love. Og vi hørte ikke på disse tjenere, profterne, som talede i dit navn til vore konger, vore fyrster og vore fædre og til alt folket i landet."

Daniel omtaler ikke sin egen troskab for Herren. I stedet for at gøre fordring på at være ren og hellig regner denne ærede profet sig beskedent med Israels folk, som i virkeligheden var skyldige ligeoverfor Gud. Den visdom, som Gud hade overdraget ham, stod så langt over dem i visdom, som verdens store mænd besat, som middagssolens stråler overgår den svageste stjerne. Men læg mærke til den bøn, som denne mand, hvem himlen har agtet så højt, opsender.

Med dyb ydmyghed, med tårer og et sønderknust hjerte bed han til Gud for sig selv og for sit folk. Han åbenbarer sin sjæl for Gud; han bekender sin egen uværdighed dog anerkender Herrens storhed og majestæt. Hvilket inderligt alvor besjæler hans bønner! I tro rækker han sine hænder og griber fat i den Højestes urokkelige løfter. Han kæmper i sjæleangst; men han får også det vidnesbyrd, at herren har hørt hans bøn; han ved, at sejren hører ham til.

Dersom vi som et folk ville bede, således som Daniel bad, og stride, således som han stred , på samme tid som vi ydmyger vore sjæle, skulde vi få ligeså tydelige svar på bøn, som Daniel. Fik. Læg mærke til, hvorledes Daniel trænger sin sag ind for den højeste ret: "Bøj dit øre, min Gud, og hør, oplad dine øjne og se ødelæggelserne, som er komne over os og staden, over hvilken dit navn kaldes; thi vi nedlægger vore ydmyge begæringer for dit ansigt, ikke for vore retfærdige gerningers skyld, men for din store barmhjertigheds skyld. Herre hør! Herre forlad! Herre, giv agt og gør det! Tø ikke for din skyld, min Gud! Thi dit navn kaldes over din stad og over dit folk. Og da jeg endnu talede og bad og bekendte min synd og mit folk Israels synd, . . . da kom den mand Gabriel, hvilken jeg havde set tilforn i et syn, der jeg var aldeles afmægtig, hen til mig ved aftens madoffers tid."

Idet Daniels bøn stiger op, kommer englen Gabriel farende ned fra de himmelske sale for at meddele ham, at Herren har hørt og bønhørt ham. Herren udsendte denne mægtige engel for at give ham indsigt og forstand - for at åbenbare for ham fremtidens hemmeligheder. Medens altså Daniel alvorlig søger at kende og forstå sandheden, kommer han i forening med en af himlens udsendte budbærere.

Denne Guds mand bad om, at Gud ville velsigne sit folk, og tillige om at få en klarere kendskab til hans guddommelige vilje. Der lå en tung byrde på hans hjerte for Israel, som i ordets strengeste betydning ikke holdt Guds lov. Han anerkender, at alle deres ulykker er komne over dem på grund af, at de har overtrådt hin hellige lov. Han siger: "Vi har syndet og gjort ilde; . . . thi for synders skyld og for vore fædres misgerningers skyld er Jerusalem og dit folk bleven til forhånelse for alle dem, som er trindt omkring os."

Jøderne havde mistet sine særegne, hellige træk, der tilkendegav, at de var Guds udvalgte folk. "Og nu, vor Gud, hør din tjeners bøn og hans ydmyge begæring, og lad dit ansigt lyse over din helligdom, som er ødelagt for Herrens skyld." Daniel vender sit hjerte med en inderlig længsel til Guds helligdom, som lå øde. Han vidste, at herren ikke ville genoprette dens herlighed, førend Israel angrede sine overtrædelser af Guds lov og blev ydmyge, tro og lydige.

Som svar på sin bøn fik Daniel ikke alene oplysning om den sandhed, som han og hans folk stod mest i behov af, men også et indblik i fremtidens store begivenheder, ja helt ned til verdens forløsers genkomst. De, som gør fordring på at være helliggjorte, men som dog ingen lyst har til at ransage skriften eller til at kæmpe med Gud i bøn om at få et klart indblik i bibelens sandheder, kender ikke til, hvad ægte helliggørelse er..—(The Sanctified Life, 46-49.)

Nehemias

Nehemias bøn er et eksempel for Guds folk i dag — Deres hjerter som taler for denne sag må blive fyldt med Jesu ånd. Den Store Læge kan alene påføre Gileads balsam. Lad disse mennesker læse Nehemias bog med ydmygt hjertet der er berørt af Helligånden, og deres falske ideer vil blive omdannet, og rigtige principper vil kunne ses, og de nuværende tings orden vil blive forvandlet. Nehemias bad til Gud for hjælp, og Gud hørte hans bøn. Gud bevægede de hedenske konger for at komme til hans hjælp. Når hans fjender arbejdede ivrigt mod ham, arbejdede Herren gennem konger for at bringe hans hensigt ud, og for at besvare de mange bønner som var blevet sendt til ham for den hjælp de behøvede så stærkt.—(The Review and Herald, March 23, 1911.)

Bøn gjorde Nehemias' tro og mod stærkere — Denne hebraiske patriot talte med nogle mænd, som netop var kommet fra Judæa, og disse fortalte ham, at den udvalgte by, Jerusalem, var ude i en krise. De mennesker, der var vendt tilbage fra fangenskabet, levede i stor nød og forsmædelse. Templet og en del af byen var blevet genopbygget, men der blev lagt hindringer i vejen for arbejdets fortsættelse. Tempeltjenesten fik ikke lov at foregå uhindret, og folket blev til stadighed forulempet, fordi byens mure lå i ruiner. {PK 306.2}

Nehemias blev overvældet af sorg og kunne hverken spise eller drikke. Han „fastede“ og „græd og sørgede i flere dage“. I sin store sorg bad han til sin guddommelige Hjælper. Han bad om, at Gud ville varetage Israels interesser, give folket nyt mod og ny styrke og hjælpe dem at genopbygge det, der var ødelagt i Juda. {PK 306.3}

Nehemias’ tro og mod voksede, efterhånden som han bad. Han fremførte en hel række hellige argumenter. Han henviste til, at Gud ville blive vanæret, hvis hans folk vedblev at være svagt og undertrykt, efter at de havde omvendt sig til ham. Han bad også indtrængende Herren om at opfylde dette løfte: „Hvis I omvender eder til mig og holder mine bud og handler efter dem, så vil jeg, om eders fordrevne end er ved himmelens ende, dog samle dem derfra og bringe dem til det sted, jeg udvalgte til bolig for mit navn.“ (Se 5Mos. 4,29 31.) Dette løfte fik Israel ved Moses, før de drog ind i Kana’ans land, og det var ikke blevet rokket i de følgende århundreder. Nu havde Guds folk omvendt sig i anger og tro, og hans løfter kunne ikke slå fejl. {PK 306.4}

Nehemias havde ofte udøst sin sjæl på sit folks vegne, men da han bad ved denne lejlighed, traf han en hellig beslutning. Han ville selv påtage sig at genopbygge Jerusalems mure og give Israel dets nationale storhed tilbage, hvis han kunne opnå kongens samtykke og sikre sig de nødvendige hjælpemidler. Han bad derfor Herren om at måtte finde nåde for kongens øjne, så hans plan kunne lykkes. „Lad det i dag lykkes for din tjener“ bad han, „og lad ham finde nåde for denne mands åsyn.“ {PK 306.5}

Nehemias ventede i fire måneder på en gunstig anledning til at fremsætte sin anmodning for kongen. Skønt han var dybt bedrøvet hele tiden, forsøgte han at se glad ud, når han var i kongens nærværelse. Alle havde pligt til at se ubesvarede og lykkelige ud i disse luksuriøse og prægtige sale; ingen af kongens tjenere måtte se bedrøvet ud. Men når Nehemias havde sine stille stunder, hvor ingen mennesker så ham, var Gud og englene vidne til, at han bad, græd og bekendte sine og folkets synder. {PK 307.1}

Til sidst kunne den fædrelandskærlige israelit ikke længer skjule sin sorg. Han kunne ikke sove om natten, og om dagen tyngede sorgen ham. De søvnløse nætter og problemfyldte dage prægede hans ansigt. Kongen, der altid tænkte på sin sikkerhed, var menneskekender. Han kunne se, om folks optræden var ægte eller påtaget, og han lagde mærke til, at der var noget, der pinte hans mundskænk. „Hvorfor ser du så modfalden ud?“ spurgte han. „Du er jo ikke syg; det kan ikke være andet, end at du har en hjertesorg!“ {PK 307.2}.—(Prophets and Kings, 628-630.)

Nehemias erkendte sin personlige synd i sine bønner — Nehemias sagde ikke kun at Israel har syndet. "Såre ilde har vi handlet imod dig," siger han, sætter sig selv iblandt dem som har vanæret gud, ved at ikke stå standhaftig for sandheden. . . . [Neh. 1,7-11 citeret.]

Nehemias ydmygede sig selv for Gud, gav Ham den ære der tilkom Hans navn. Sådan gjorde også Daniel i Babylon. Lad os studere disse mænds bønner. De lærte os at vi skal ydmyge os selv, men at vi aldrig skal udviske skillelinjen mellem Guds lovlydige folk og dem som ikke har respekt for Hans lov..—(SDA Bible Commentary 3:1136.)

Nehemias bad, sikker på, at Gud ville opfylde sine løfter — I tro griber vi fast det guddommelige løfte, Nehemias lagde sin bøn ned ved den himmelske nådes fodstol, om Gud ville fastholde Sit angrende folks sag, genoprette deres styrke, og opbygge deres ødelagte steder. Gud har være trofast mod Sine trusler, da Hans folk skilte sig ud fra Ham; han fik spredt dem ud iblandt folkene, efter Hans Ord. Og i denne handling fandt Nehemias en forvisning om at Han ville være lige så trofast med at opfylde Sine løfter (SW 1. marts, 1904).—(SDA Bible Commentary 3:1136.)

Nehemias formede sine bønner efter øjeblikkets behov — Da kongen hørte, hvorledes forholdene var i Jerusalem, vaktes hans medfølelse. Han var ganske fordomsfri, og Nehemias fik nu en anledning, som han havde ventet på længe. Kongen spurgte nemlig: „Hvad er det, du ønsker?“ Guds tjener vovede ikke at svare, før han havde søgt vejledning hos en Herre, som stod over Artaxexes, Der påhvilede ham et helligt ansvar, og han behøvede kongens hjælp for at kunne røgte det; men han var klar over, at meget afhang af, at han fremstillede sagen på en sådan måde, at han vandt kongens bifald og sikrede sig hans hjælp. Han siger selv: „Så bad jeg til Himmelens Gud.“ I sin korte bøn fik Nehemias kontakt med kongernes Konge og opnåede at få hjælp hos en magt, der kan lede hjerter som bække. {PK 307.4}.—(Prophets and Kings, 631.)

Nehemias bønner blev styrket med et bestemt formål — Der er et behov for mænd som Nehemias i menigheden i dag — ikke mænd, der blot kan bede og prædike, men sådanne, hvis bønner og prædikener bliver understøttet af en beslutsom og oprigtig målsætning.—(The Signs of the Times, December 6, 1883.)

Ligesom Nehemias kan vi bede når som helst og når som helst — Når en kristen ikke kan bede på nogen anden måde, kan han altid bede som Nehemias, da denne var i nød. Travlt optagne mennesker, som er overbebyrdede med problemer, kan bede om guddommelig hjælp. Når der opstår en eller anden stor fare enten til lands eller til vands, kan mennesker bede om Himmelens beskyttelse på denne måde. Når der pludselig opstår en vanskelighed eller fare, kan hjertet opsende sit nødråb til ham, som har lovet at hjælpe sine trofaste, troende børn, når som helst de henvender sig til ham. Under alle forhold kan den sjæl, som er nedbøjet af sorg og bekymringer eller udsat for hårde fristelser, hente styrke, støtte og hjælp i Guds usvigelige kærlighed og styrke. Gud vil aldrig bryde sin pagt. .

I de få sekunder, Nehemias bad til kongernes Konge, lykkedes det ham at tage så meget mod til sig, at han vovede at fortælle Artaxerxes, at han gerne ville fritages for sine pligter ved hoffet i nogen tid. Han bad kongen bemyndige ham til at genopbygge de dele af Jerusalem, som var ødelagt, og befæste byen. Det jødiske folks fremtid afhang for en stor del af kongens svar. Nehemias siger selv: „Det gav kongen mig, eftersom min Guds gode hånd var over mig.“ {PK 308.1}.”—(Prophets and Kings, 631-633.)

I sin forudseenhed lader Gud os ikke kende enden fra begyndelsen; men Han giver os Sit Ords lys til at vejlede os på vor vej, og påbyder os at holde vore tanker forankret på Jesus. Uanset hvor vi er, hvad vi beskæftiger, skal vore hjerter være opløftet til Gud i bøn. Det er at være udholdende i bøn. Vi skal ikke vente før vi kan bøje vore knæ, før vi beder. En gang hvor Nehemias stod frem for kongen, spurgte kongen hvorfor han så, så bedrøvet ud, og hvad han var kommet for at spørge om. Men Nehemias turde ikke svare med det samme. Vigtige interesser står på spil. Folkets skæbne afhang af det indtryk som han kunne give monarkens sind; og Nehemias sendte en bøn til himlens Gud, før han turde svare kongen. Resultatet var at han fik alt det han bad som eller endog ønskede (HS 144).—(The Signs of the Times, October 20, 1887.)

Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen.

Selvom der måske er en uren, korrupt atmosfære omkring os, behøver vi ikke at indånde dens forpestede luft, men kan leve i himlens friske luft. Vi kan lukke døren til enhver uren

fantasi og uhellige tanker ved at løfte sjælen ind i Guds nærvær gennem oprigtig bøn. De, hvis hjerter er åbne for at modtage støtte og velsignelse fra Gud, vil vandre i en helligere atmosfære end den, der er på jorden og vil have stadigt fællesskab med himlen. {VTK 110.1}.—(Steps to Christ, 99).

Nehemias bad inderligt hele natten — Nehemias fuldførte sit hemmelige ridt rundt om murene i tavshed, Han siger: „Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gået hen, eller hvad jeg foretog mig; og hverken jøderne, præsterne, stormændene, forstanderne eller de andre, der skulle have med arbejdet at gøre, havde jeg endnu sagt noget.“ Han tilbragte resten af natten i bøn, for han var klar over, at det ville blive vanskeligt at sikre sig sine modløse og splittede landsmænds samarbejde næste dag. {PK 310.1}.—(Christian Service, 174.)

Nehemias succes viser bønnens kraft — Ezra og Nehemias ydmygede sig over for Gud under udøvelsen af deres gerning. De bekendte deres egne og folkets synder og bønfaldt Gud om nåde lige så indtrængende, som om det var dem selv, der havde overtrådt hans pagt. De arbejdede, bad og led tålmodigt. Det, der vanskeliggjorde deres opgave, var ikke hedningernes fjendtlige indstilling, men den hemmelige modstand, som de mødte hos folk, der foregav at være deres venner. Disse mennesker gjorde Guds tjeneres problemer ti gange vanskeligere, fordi de øvede en indflydelse, som fremmede synden. Disse forrædere skaffede Herrens fjender våben i hænde til krigen imod hans folk. Deres onde tilbøjeligheder og oprørske viljer gik altid på tværs af Guds krav. {PK 328.1}

De store resultater, som Nehemias opnåede, viser, hvad der kan udrettes ved bøn, tro og en klog, energisk indsats. Nehemias var ikke præst. Han var heller ikke profet. Han gav sig ikke ud for at være noget stort. Han var en reformator, der fremstod i en betydningsfuld tid. Det var hans mål at få sit folk til at slutte fred med Gud. Han havde sat sig et stort mål og satte al sin kraft ind på at nå det. Hele hans færden var præget af ærlighed og retlinethed. Når han kom i forbindelse med mennesker, som jorde det onde og satte sig op imod det, der er ret, optrådte han så bestemt, at folket blev revet med og arbejdede med frisk mod. De kunne ikke benægte, at han var ærlig og elskede sit land og sin Gud, og da de så dette, fulgte de ham villigt. {PK 328.2}.—(Prophets and Kings, 675, 676.)

Johannes Døberen

John brugte tid i meditation og bøn for at kende Guds vilje med sit liv — Gud havde til hensigt at lade Davids fald tjene som en advarsel til menneskene. Han vil derigennem vise, at selv de mennesker, som han har velsignet og begunstiget mest, ikke kan føle sig sikre og undlade at våge og bede. Og denne beretning har virkelig været til værn for dem, som i ydmyghed har søgt at tilegne sig den lektie, som Gud havde til hensigt at lære dem. Tusinder er herigennem kommet til at indse, at de selv stod i fare for at blive overvundet af fristeren. Når de har set, at en mand, som var så højt æret af Herren som David, kunne falde, har de fået mistillid til sig selv, og er blevet klar over, at Gud alene har magt til at bevare dem gennem

tro. I bevidstheden om, at deres styrke og sikkerhed fandtes i ham, er de veget tilbage fra at tage det første skridt på Satans vej. {PP 378.1}.—(The Desire of Ages, 102.)

Bøn gav John magt til at møde jordens konger — [Johannes Døber blev i sit liv i ørkenen oplært af Gud. Han studerede Guds åbenbarelse i naturen. Under Guds vejledning studerede han profeternes skrifter. Dag og nat var Kristus genstand for hans granskning og betragtning, indtil hele hans sind, hjerte og sjæl blev fyldt med herlige syner.

Han betragtede Kongen i hans skønhed og tabte helt sig selv af syne. Han så Herlighedens Majestæt og vidste, at han selv var uduelig og uværdig. Det var Guds budskab, han skulle forkynde. Det var i Guds kraft og hans retfærdighed, han skulle stå fast. Han var beredt til at gå ud som himmelens budbærer uden frygt for mennesker, fordi han havde beskuet den guddommelige. Han kunne fremstå uden frygt for jordiske monarker, fordi han med bæven havde bøjet sig for Kongernes Konge..—(Testimonies for the Church 8:331, 332.)

Peter

Gud besvarede Peters bøn om at vække Dorcas til live — Apostlens hjerte blev dybt bevæget af medlidenhed, da han så deres sorg. Så bød han, at de grædende venner skulle forlade stuen, knælede ned og bad inderligt til Gud om at give Tabita livet og sundheden tilbage. „Så vendte han sig til det døde legeme og sagde: 'Tabita, stå op!' Og hun slog øjnene op, og da hun så Peter, satte hun sig op.“ Tabita havde været en stor hjælp for menigheden, og Gud fandt det rigtigt at hente hende hjem fra fjendens land, for at hendes flid og dygtighed stadig kunne være til velsignelse for andre, og også for at han ved denne åbenbaring af sin magt kunne styrke Kristi sag. {ME 74.4}.—(The Acts of the Apostles, 132.)

Kapitel 14—Daglig Bøn

Lige så essentiel som vores daglige mad — Dersom vi ønsker at udvikle en karakter, som Gud kan antage må vi danne korrekte vaner i vort religiøse liv. Daglig bøn er lige så nødvendig, for at vi kan vokse i nåden og holde det åndelige liv oppe, som timelig føde er nødvendig for vort fysiske velfærd. Vi burde vænne os til at vende vor tanke ofte op til Gud i bøn. Når sindet farer frem på vilde veje, må vi bringe det tilbage; ved udholdende bestræbelser vil vi kunne gøre det til en vane at styre tankerne. Vi kan ikke et øjeblik fjerne os fra Kristus og være sikre. Han må ledsage os ved hvert et skridt, men det gør han kun, når vi opfylder de betingelser, han selv har opstillet. {BTU 61.2}.—(Messages to Young People, 114, 115.)

Vores behov for daglig bøn — Kristus var grundvolden for hele den jordiske husholdning. Gennem tjenesten i det jødiske præsteskab har vi en stadig påmindelse om Kristi offer og forbøn. Alle, som kommer til Kristus i vor tid, må huske at hans fortjeneste er den røgelse som blandes med bønnerne fra dem, der angrer deres synder og får tilgivelse, barmhjertighed og nåde. Vi har konstant brug for Kristi forbøn. Dag for dag, morgen og aften har det ydmyge hjerte brug for at opsende bøn, som vil blive besvaret med nåde, fred og glæde. "Lad os ved ham, altid bringe Gud lovprisningsoffer, det er: frugt af læber, som bekender hans navn. Og glem ikke at gøre vel og dele med andre, thi i sådanne ofre har Gud velbehag." — (MS 14, 1901) — (SDA Bible Commentary 6:1078.)

Begynd din dag med bøn — Vi har ret til at åbne vore hjerter, og lade solskinnet fra Kristi nærværelse komme derind. Min broder og søster, lad lyset skinne på jer. Få virkelig, personlig kontakt med Kristus, så I kan udøve en indflydelse, der er højnende og genoplivende. Lad jeres tro være stærk og ren og standhaftig. Lad taknemmelighed mod Gud fylde jeres hjerter. Når I står op om morgenen, så knæl ved jeres seng og bed Gud give jer kraft til at udføre dagens pligter og til at møde dens fristelser. Bed ham om hjælp til at få Kristi skønne egenskaber ind i dit arbejde. Bed ham hjælpe dig til at sige de ord, der kan indgyde dine omgivelser håb og mod og drage dig selv nærmere til Frelseren.—(Sons and Daughters of God, 199.)

Tag hver morgen tid til at begynde arbejdet med bøn. Tro ikke at dette vil være spildt tid; det er tid der vil leve gennem tidsaldrene. Dette vil betyde succes og åndelig sejr vil komme. Maskineriet vil svare på berøringen fra Mesterens hånd. Guds velsignelse er med sikkerhed værd at bede om og arbejdet kan ikke gøres rigtigt, hvis begyndelsen ikke er god. Enhver medarbejders hænder må styrkes, hans hjerte må renses, før Herren kan bruge ham effektivt.—(Testimonies for the Church 7:194.)

Vogt sindet Mine brødre og søstre, gamle og unge, når I har en ledig stund, luk så bibelen op og fyld sindet med dens dyrebare sandheder! Vogt sindet, når I er optaget af arbejde, lad det dvæle ved Gud; tal mindre og tænk mere. Husk: »Menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, som de taler.« Overvej nøje dine ord; dette vil lukke en

dør for sjælens modstander. Begynd dagen med bøn; arbejd som for Guds åsyn. Hans engle er altid ved din side og fører regnskab over dine ord, din opførsel og den måde, hvorpå dit arbejde bliver udført. Vender du dig bort fra gode råd og vælger at omgås sådanne, som du har grund til at mistænke for ikke at være religiøst sindede, selv om de bekender sig til at være kristne, vil du snart komme til at ligne dem. Du stiller dig på fristelsens vej, på Satans slagmark og vil blive besejret af hans anslag, medmindre du stadig er på vagt..—(Testimonies for the Church 4:588, 589.)

Uanset hvor du sendes hen, så gem Guds frygt og kærlighed i jeres hjerter. Gå dagligt til Herren for at blive instrueret og vejlede; sæt lid til Gud for lys og kundskab. Bed for denne instruks og dette lys, indtil du får det. Det vil ikke nytte noget at du beder, og så glemme de ting du har bedt for. Hold dine tanker hen over din bøn. Dette kan du gøre når du arbejder med dine hænder. Du kan sige: Herre, jeg tror; jeg tror af hele mit hjerte. Lad Helligåndens kraft komme over mig.—(Fundamentals of Christian Education, 531.)

Ved at følge Kristus, se på ham, som er jeres tros Ophav og fuldender, vil I føle at I arbejder under hans øjne, at I er påvirket af hans nærhed og at han kender jeres motiver. For hvert skridt vil I ydmygt spørge: Vil dette behage Jesus? Vil dette ære Gud? Morgen (616) og aften bør der sendes alvorlige bønner op til Gud for hans velsignelse og vejledning. Sand bøn tager fat i den Almægtige og giver os sejr. På hans knæ får den kristne styrke til at modstå fristelser.—(Testimonies for the Church 4:615.)

Brug noget tid hver dag til bøn —Dem, som vil tage hele Guds rustning på og hellige nogen tid hver dag til meditation og bøn og studere skrifterne, vil knyttes til himmelen og vil få en frelsende, forvandlende indflydelse på dem omkring sig. Store tanker, en ædel higen, en klar forståelse om sandheden og pligtfølelse over for Gud, vil blive deres. De vil længes inderligt efter renhed, efter lys, efter kærlighed, efter alle himmelskfødte nådegaver. Deres inderlige bønner vil komme ind bag sløret. Denne klasse vil have en helliget frimodighed til at komme ind i nærheden af den Uendelige. De vil mærke himlens lys og herlighed for sig og vil blive renset, ophøjet og forædlet ved dette indgående kendskab med Gud. Dette er den sande kristnes privilegium.

Abstrakt meditation er ikke nok; travlt arbejde er ikke nok; begge er nødvendige for at danne en kristen karakter. Den alvorlige og stille bøns styrke, bereder os til at modstå samfundets forlokkelser. Og alligevel skal vi ikke lukke os selv ude fra verden, for vor kristne erfaring skal være lys for verden. Selskab med ikke-troende vil ikke skade os, hvis vi blander os med dem for at knytte dem til Gud og er åndeligt stærke nok til at modstå deres indflydelse.—(Testimonies for the Church 5:112, 113.)

Resultaterne af daglig bøn —Den sjæl, som i daglig og alvorlig bøn søger sin hjælp, sin støtte og sin kraft hos Gud, vil have ædle formål, klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en stadig hunger og tørst efter retfærdighed. Ved at holde forbindelsen med Gud ved lige vil vi i vor omgang med andre være i stand til at meddele dem

den fred og den ro, som råder i vore hjerter. Den styrke, vi opnår ved bøn til Gud, forenet med ihærdig bestræbelse for at oplære sindet til tænksomhed og påpasselighed, bereder os til de daglige pligter og bevarer fred i sjælen under alle forhold.

Hvis vi holder os nær til Gud, vil han lægge os et ord i munden, som vi kan tale for ham til hans navns pris. Han vil lære os en strofe af englenes sang, taksigelse til vor himmelske Fader. I enhver livets handling vil en iboende frelsers lys og kærlighed åbenbares. Ydre forstyrrelser kan ikke påvirke det liv, der leves i tro på Guds søn.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 85.)

Bøn nødvendig dagligt for at modstå Satan — Helliggørelsen er ikke et værk, som sker på et øjeblik, en time eller en dag. Den er en uophørlig vækst i nåden. Vi ved ikke den ene dag, hvor svær vor kamp vil blive den næste dag. Satan lever og er virksom og hver dag behøver vi at råbe alvorligt til Gud om hjælp og styrke til at stå ham imod. Så længe Satan hersker, har vi selvet at underkue og skødesynder at besejre og der er intet hvilested, intet punkt vi kan nå frem til, hvor vi kan sige, at vi har opnået alt. {VM1 340.1}.—(Testimonies for the Church 1:340.)

Daglig bøn for at inkludere både fysiske og åndelige behov — Bønnen om dagligt brød gælder ikke blot føde til legemets ophold, men også hint åndelige brød, som vil give sjælen næring til evigt liv. Jesus siger til os: »Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til et evigt liv.« »Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid.« (Joh. 6,27. og 51.). Vor Frelser er livets brød, og det er ved at beskue hans kærlighed og ved at modtage den i sjælen, at vi ernærer os af det brød, som kom ned fra himmelen.

Vi modtager Kristus gennem hans ord, og Helligånden gives for at oplade Guds ord for vor forstand og bringe ordets sandheder ind i vore hjerter. Idet vi læser Guds ord, må vi dag efter dag bede om, at han vil sende sin ånd for at vise os sandheden, der vil styrke vore sjæle i forhold til dagens krav.

Når Guds ord lærer os, at vi hver dag skal bede om, hvad vi trænger til både timelige og åndelige velsignelser har han en hensigt at fuldføre til gavn for os. Han ønsker, at vi skal indse vor afhængighed af hans stadige omsorg, for han søger at lede os ind i samfundet med ham t dette samfund med Kristus ved bøn og granskning af de store og dyrebare sandheder i hans ord vil vi som hungrige sjæle blive mættet, og som dem, der tørster, vil vi blive vedkvæget ved livets kilde.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 112, 113.)

Ligesom de tidlige kristne er vi nødt til at bede dagligt for Helligånden — De, som ved pinsefesten blev iført kraften fra det høje, blev ikke derved fritaget for senere fristelser og prøvelser. Når de vidnede om sandheden og retfærdigheden, blev de gentagne gange angrebet af sandhedens fjende, der søgte at frarøve dem deres erfaringer som kristne. De blev tvunget til med al deres gudgivne kraft at stræbe efter at nå målet for mænds og kvinders vækst i

Kristus Jesus. Hver dag bad de om stadig at modtage en ny nåde, så at de stadig kunne nå højere og højere opad mod fuldkommenheden. Ved Helligåndens medvirken lærte selv de svageste, ved at opøve sig i troen på Gud, at udnytte deres betroede evner og at blive herliggjorte, lutrede og forædlede. Når de i ydmyghed underkastede sig Helligåndens omskabende indflydelse, modtog de en fylde af guddomskraft og blev omdannede i lighed med det guddommelige. {ME 31.3}.

Den lange tid, der er forløbet, har ikke bragt nogen forandring i Kristi afskedsløfte om at sende Helligånden til sine efterfølgere. Det skyldes ikke nogen begrænsning fra Guds side, at hans nådes rigdomme ikke strømmer til mennesker på jorden. Hvis opfyldelsen af hans løfte ikke er så synligt, som det burde være, så er det, fordi løftet ikke værdsættes, som det skulle. Hvis alle var villige til det, ville alle fyldes med Ånden. Hvor som helst trangen til Helligånden er en sag, man kun tænker lidt på, møder man åndelig tørke, åndeligt mørke, åndeligt forfald og død. Hvor sindet er optaget af småting, savnes den guddomskraft, som er nødvendig for menighedens vækst og velfærd, og som ville have alle andre velsignelser med i sit følge, skønt de dog står til rådighed i en uendelig mangfoldighed! {ME 31.4}

Da nu dette er det middel, vi har til at modtage kraften, hvorfor hungrer og tørster vi så ikke efter Åndens gave? Hvorfor taler vi ikke om den, beder om den og prædiker om den? Herren er mere villig til at give Helligånden til dem, der tjener ham, end forældre er til at give deres børn gode gaver. Enhver arbejder burde dagligt trygle Gud om Åndens dåb. Kristi arbejdere burde samles for at bede om særlig hjælp, om himmelsk visdom, for at de kan få at vide, hvordan de skal tænke og handle klogt. Ganske særligt burde de bede om, at Gud ville døbe sine udvalgte vidner på missionsmarken med et rigt mål af sin Ånd. Åndens nærværelse hos Guds arbejdere ville give sandhedens forkyndelse en kraft, som ikke alverdens ære og hæder kunne give. {ME 31.5}.—(The Acts of the Apostles, 49-51.)

Bed om nåde for hver dags behov — Guds sandhed, modtaget i hjertet, formår at gøre dig viis til salighed. Ved at tro og lyde den vil du få nåde, som er tilstrækkelig til pligterne og prøvelserne i dag. Nåde til morgendagen behøver du ikke. Du bør føle, at du kun har med dagen i dag at gøre. Overvind det onde i dag; fornægt dig selv i dag; våg og bed i dag; vind sejre i Gud i dag. Vore forhold og omgivelser, de forandringer, der daglig sker omkring os og Guds skrevne ord, som prøver og bedømmer alle ting - disse er nok til at lære, os vor pligt og vise os, netop hvad vi bør gøre dag for dag. I stedet for at tillade dit sind at bevæge sig i tankebaner, hvor du ingen gavn vil kunne opnå, bør du daglig ransage skriften og udføre de pligter i dagliglivet, som måske forekommer dig trættende, men som nogen må gøre.—(Testimonies for the Church 3:333.)

Bed dagligt for forståelse af Bibelen — Men dem som bekender at tro på Jesus, bør altid presse sig hen mod lyset. Dagligt bør de bede for at Helligåndens lys må skinne på den hellige bogs blade, så de må kunne fatte tingene i Guds Ånd. Vi må have ubetinget tillid til Guds ord, ellers er vi fortabte. Mennesker ord, uanset hvor store de måtte være, er ikke i stand til at gøre

os fuldkomne, og fuldstændigt give alle gode gerninger. "Fordi Gud fra begyndelsen udvalgte jer til frelse ved Åndens helligelse og tro på sandheden." I denne tekst åbenbares de to agenter i menneskers frelse, - den guddommelige indflydelse, den stærke og levende tro på dem som følger Kristus. Det er gennem helligelse af ånden og sandhedstroen.—(Fundamentals of Christian Education, 188, 189.)

Bed dagligt for den velsignelse, sabbatten bringer –Alle de mennesker, som betragter sabbatten som et tegn mellem dem og Gud, som viser, at han er den Gud, som helliger dem, er repræsentanter for hans regerings principper. De vil i deres daglige liv holde hans riges love. De vil daglig bede om, at sabbattens helligelse må hvile over dem. De vil have (354) Kristus med sig hver dag og de vil være eksempler på hans fuldkomne karakter. Deres lys vil daglig skinne for andre, i form af gode gerninger.—(Testimonies for the Church 6:353.)

En forældres daglige bøn — Gør jer arbejdet behageligt med lovsange. Hvis I vil have et rent blad i Himmelens bøger, så bliv aldrig irriteret og skæld aldrig ud. Lad jeres daglige bøn være: „Herre, lær mig at gøre mit bedste. Lær mig, hvordan jeg kan gøre arbejdet bedre. Giv mig kraft og frimodighed." ... Tag Kristus med i alt, hvad I gør. Da vil jeres tilværelse blive fyldt med glæde og taknemmelighed . . . Lad os gøre vort bedste, idet vi frimodigt går fremad i Herrens gerning med hjertet fyldt med hans glæde. {BIH 144.1}.—(Child Guidance, 148.)

Unge beder dagligt for visdom og nåde —De prøvelser og savn, som mange unge beklager sig over, udholdt Kristus uden klage, og det er netop den slags prøvende erfaringer, ungdommen behøver, idet de vil give dem en karakterens fasthed og gøre dem lig Kristus, så stærke, at de kan modstå fristelser. Dersom de fjerner sig fra sådanne menneskers indflydelse, der vil lede dem på afveje og ødelægge deres moral vil de ikke blive overvundet af Satans anslag. Ved daglig bøn til Gud vil de få visdom og nåde fra ham til at tåle livets kampe og genvordigheder og til sidst blive sejrvindere. Et trofast og ædelt sind kan kun vedligeholdes ved vågen og bøn. Kristi liv var et eksempel på udholdende energi, som ikke lod sig svække af forsmædelse, spot, savn eller vanskeligheder. {BTU 39.2}

Således skulle det være med ungdommen. Dersom vanskeligheder ophober sig på deres vej, bør de vide, at Gud prøver deres troskab og i samme grad som de vedligeholder deres karakters renhed til trods for vanskeligheder, vil deres styrke, fasthed og udholdenhed forøges og de vil blive stærke i ånden. — *The Youth's Instructor*, Marts 1872. {BTU 39.3}.—(Messages to Young People, 80.)

Lærerens behov for daglig bøn —Enhver lærer bør dagligt modtage undervisning fra Kristus og bør konstant arbejde under hans vejledning. Det er umuligt for ham at forstå eller udføre sit arbejde rigtigt, hvis han ikke ofte er sammen med Gud i bøn. Kun ved guddommelig hjælp, kombineret med en oprigtig, selvopofrende indsats, kan han håbe på at udføre sit arbejde med visdom og effektivitet.

Med mindre læreren ved udmærket behovet for bøn og ydmyger sit hjerte foran Gud, vil han miste selve essensen af uddannelse. Han bør vide, hvordan han skal bede, og hvilket sprog han skal bruge i bønnen. Sagde Jesus, "Jeg er Vintræet, I ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet gøre." Johannes 15:5. Læreren bør lade troens frugt komme til udtryk i sine bønner. Han bør lære at komme til Herren og bønfalde ham, indtil han får vished om, at hans bønner bliver hørt.—(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 231.)

I Det Gamle Testamentes Tid bad israelitterne dagligt — Når præsterne om morgenen og aftenen gik ind i det hellige på røgelsesofferets tid, var det daglige offer rede til at blive ofret på alteret i forgården. Det var et tidspunkt af største betydning for de tilbedende, der var samlet ved tabernaklet. Før de gennem præstens tjeneste trådte frem for Gud, skulle de alvorligt ransage deres hjerte og bekende deres synd. De forenedes i stille bøn med ansigtet vendt mod det hellige, og deres bønner opsteg med røgelsesskyen, mens de i tro tog imod den lovede frelsers fortjenester, som sonofferet var et forbillede på. De timer, der var afsat til morgen- og aftenofferet, betragtedes som hellige og blev benyttet som fast bedetid af hele det jødiske folk. Da jøderne senere blev spredt som fanger i fjerne lande, vendte de stadig på den fastsatte tid ansigtet mod Jerusalem og opsendte deres bønner til Israels Gud. I denne skik har de kristne et eksempel på morgen- og aftenbøn. Selvom Gud fordømmer en række ceremonier, som er blottet for tilbedelsens ånd, ser han med velbehag på dem, der elsker ham og morgen og aften bøjer sig for ham for at bede om tilgivelse for begåede synder og opsende deres bønner om sådanne velsignelser, som de trænger til. {PP 176.3}.—(Patriarchs and Prophets, 353, 354.)

Daglig bøn nærer vores religiøse oplevelse—Religion må begynde med at tømme og rense hjertet og må have næring ved daglig bøn.—(Testimonies for the Church 4:535.)

Et dagligt bønsliv kræver en alvorlig indsats — Et liv i daglig bøn og lovprisning, et liv, der vil kaste lys på andres sti, kan ikke holdes ved lige uden alvorlig bestræbelse. Men en sådan bestræbelse vil bære dyrebar frugt, idet den bringer velsignelse ikke alene til modtageren, men til giveren. Uegennyttens ånd i arbejde for andre giver karakteren dybde, fasthed og kristelig ynde og bringer den, som er i besiddelse deraf, fred og lykke. Han sigter efter højere mål. Der bliver ingen plads til dovenskab eller selviskhed. De, der øver de kristelige dyder, vil vokse. De vil eje åndelig kraft og styrke og blive stærke til at arbejde for Gud. De vil få en klar åndelig opfattelse, en fast, voksende tro og en virksom kraft i bøn. De, der våger over sjæle og mest udelt hengiver sig til at frelse de vildfarende, arbejder visselig på deres egen saliggørelse.—(Testimonies for the Church 5:607.)

Engle markerer morgenbønnen — Føler du din hjælpeløshed, når du står op om morgenen, din trang til styrke fra Gud? Og fremlægger i ydmygt og af hjertet din trang for din himmelske Fader? I så fald lægger engle mærke til dine bønner og dersom disse bønner ikke er udgået fra falske læber, vil din beskyttende engel være ved din side, når du ubevidst

står i fare for at handle urigtigt og øve en indflydelse, der vil lede andre til at gøre uret og tilskynde dig til at følge en bedre vej, vælge dine ord for dig og påvirke dine handlinger. {BTU 46.1}

Hvis du ikke forstår, at du er i fare og ikke opsender nogen bøn om hjælp og styrke til at modstå fristelser, kan du være sikker på, at du vil fare vild; dine forsømmelser af pligter vil blive nedtegnet i Guds bog i Himmelen, og du vil blive fundet afveje; jeres pligtforsømmelse vil blive nedtegnet i Guds bog i himmelen og I vil blive fundet for let på prøvens dag. — *Testimonies for the Church*, 3 bind side 363. 364.

Praksisen med daglig bøn skal ikke følges tilfældigt — Familiean-dagten bør ikke styres af omstændighederne. I skal ikke bede lejlighedsvis og så forsømme det, når I en dag har meget at bestille. Ved at handle således får I jeres børn til at anse bøn for at være uden særlig betydning. Bøn betyder overordentlig meget for Guds børn, og der bør bringes Gud takofre morgen og aften. Salmisten siger: „Kom, lad os juble for Herren, råbe af fryd for vor frelses klippe, møde med tak for hans åsyn, juble i sang til hans pris! {BIH 500.1}

Fædre og mødre! Undlad ikke at samle jeres familie omkring Guds alter, hvor travlt I end måtte have. Bed om de hellige engles beskyttelse i jeres hjem. Tænk på, at jeres børn er udsat for fristelser.12 {BIH 500.2}

I vore bestræbelser for at gøre det hyggeligt og lykkeligt for vore gæster bør vi ikke glemme vore forpligtelser over for Gud. Bedestunden bør ikke forsømmes for andre betragtninger. Man skal ikke tale og more sig så længe, at alle bliver for trætte til at nyde andagtsstunden. Gør man det, fremstiller man et dårligt offer for Gud. Vi bør fremkomme med vore bønner og opløfte vore stemmer i lykkelig, taknemmelig pris så tidligt på aftenen, at vi kan bede med eftertanke og uden at have hastværk. {BIH 500.3}.

Lad enhver, som besøger et kristent hjem, forstå, at andagtsstunden er den dyrebareste, den helligste og den lykkeligste stund på dagen. Disse andagtsstunder øver en forædlende, opløftende indflydelse over alle dem, som tager del deri. De bringer ånden en følelse af fred og behagelig hvile.13 {BIH 500.4}.—(Child Guidance, 520, 521.)

Daglig bøn om at stige op til Gud som sød røgelse — Abraham, Guds ven, levede et liv i bøn. Hvor som helst han opslog sit telt, blev der bygget et alter i nærheden. Her ofrede han morgen- og aftenofferet. Når teltet blev flyttet, blev alteret stående og de omstrejfende kanaanæere, som kom til et sådant sted, vidste, hvem der havde været der. Når de havde opslået deres telt, satte de alteret i stand og tilbad den levende Gud. ret

På denne måde burde de kristne hjem være lys i verden. Morgen og aften bør der fra disse hjem opsendes bøn til Gud som en vellugtende røgelse. Da vil hans nåde og velsignelse komme ned over de bedende som morgenens dug.

Fædre og mødre, hver morgen og aften bør I samle børnene omkring jer og opløfte jeres hjerte til Gud i ydmyg bøn om hjælp. Jeres kære er udsat for fristelse. Unge og gamle møder daglig besværligheder på deres sti. De mennesker, som ønsker at leve et tålmodigt, kærligt og tilfreds liv, må bede. Kun når vi stadig får hjælp fra Gud, kan vi vinde sejr over selvet.

Hver morgen må I hellige jer selv og jeres børn til Gud for dagen. Lad være med at lægge planer flere måneder og år ind i fremtiden. Fremtiden tilhører ikke jer. Der er skænket jer en kort dag. Arbejd for Mesteren gennem dagens timer, som om det var jeres sidste dag på Jorden. Læg alle jeres planer frem for Gud, således at I kan gennemføre dem eller forkaste dem, alt efter hvad han i sit forsyn viser jer. Følg hans planer i stedet for jeres egne, selv om det skulle kræve, at I må opgive jeres yndlingsplaner. På denne måde vil livet mere og mere komme til at forme sig efter Guds vilje og »Guds fred, som overgår al forstand, skal bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus«. Fil 4,7.—(Testimonies for the Church 7:44.)

Hvad skal man bede om dagligt —.I det tilkommende liv vil de gåder, som her har besværet og skuffet os blive, opklarede. Vi vil se, at vore tilsyneladende ubesvarede bønner og vore fejlslagne forhåbninger hører med til vore første velsignelser. Enhver pligt, hvor simpel den end er, må betragtes som hellig, fordi den udgør en del af Guds tjeneste. Vor daglige bøn bør være: „Herre, hjælp mig at gøre mit bedste. Lær mig at udføre bedre arbejde. Giv mig energi og frimodighed. Hjælp mig at bringe frelsens kærlige tjenstvillighed ind i mit arbejde!“ {SLF 482.1}—The Ministry of Healing, 474.)

Overgiv dig til Gud om morgenen; gør dette til din fornemmeste opgave. Lad dette være din bøn: „Tag mig, Gud, som din. Jeg lægger alle mine planer ved dine fødder. Brug mig i dag i din tjeneste. Bliv i mig, og lad alt mit arbejde udspringe fra dig.“ Dette er et dagligt anliggende. Overgiv dig hver morgen til Gud for den dag. Overgiv alle dine planer til ham, så de kan blive udført eller forhindret i overensstemmelse med hans forsyn. Således vil du dag for dag lægge dit liv i Guds hænder, og således vil dit liv blive formet mere og mere efter Kristi liv. {VTK 77.1}.—(Steps to Christ, 70.)

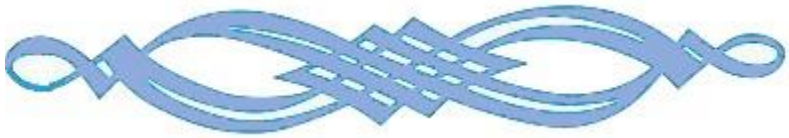

Kapitel 15—Jesus' Eksempel i Bøn

Følg Jesu eksempel ved at starte dagen med bøn — Det var i timer med ensom bøn, at Jesus under sit jordeliv fik visdom og kraft. Lad de unge følge hans eksempel ved i morgengryet og i aftenskumringen at finde en stille tid til samfund med deres himmelske Fader. Og dagen igennem bør de hæve deres sjæl op til Gud. Ved hvert skridt på vor vej siger han:„Jeg, som er Herren din Gud, jeg griber din hånd. ..... Frygt kun ikke, jeg er din hjælper." Es. 41,13. Hvis vore børn kunne lære dette i deres livs morgen, hvilken friskhed og kraft, hvilken glæde og skønhed ville der så ikke komme ind i deres tilværelse! {UD 260.7}—(Education, 259.)

Jesu oprigtige bønner står i kontrast til vores svage bønner — Om Kristus sagde han: »Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende.« I hvilken modsætning til denne forbøn af himmelens Majestæt er de svage, hjerteløse bønner der sendes op til Gud. Mange er tilfreds med en lille tjeneste og kun få har en oprigtig, alvorlig og hengiven længsel efter Gud.—(Testimonies for the Church 4:534.)

Hvis Jesus havde brug for at bede, mens han var på jorden, hvor meget mere skulle vi så — Da Jesus var på jorden, lærte han sine disciple, hvordan de skulle bede. Han vejledte dem til at præsentere deres daglige behov for Gud og kaste alle deres bekymringer på ham. Og den forsikring, han gav dem om, at deres bønner ville blive hørt, er også en forsikring for os. {VTK 102.3}

Jesus selv befandt sig ofte i bøn, da han var blandt os mennesker. Vores frelser identificerede sig med vores behov og svagheder, idet han blev en forsørger, en mægler, som søgte friske forsyninger af styrke fra sin far, således at han kunne stå frem rustet til pligt og prøvelser. Han er vores eksempel i alle ting. Han er en bror i vores trængsel, „på alle måder fristet som vi"; men som syndfri vendte hans natur sig bort fra det onde; Han udholdt tortur og sjælekamp i en verden af synd. Hans menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed og et privilegium. Han fandt trøst og glæde i samværet med sin far. Og hvis menneskenes frelser, Guds søn, følte behovet for bøn, hvor meget mere burde svage, syndige dødelige så ikke føle nødvendigheden af oprigtig, uophørlig bøn? {VTK 102.4}

Vores himmelske far venter på at kunne udøse sine velsignelser over os til fulde. Det er vores privilegium, at vi kan drikke rigeligt af hans uendelige kærligheds kilde. Hvor er det ufatteligt, at vi beder så lidt! Gud er klar og villig til at høre en oprigtig bøn fra det mest ydmyge af sine børn, og alligevel er der så alvorlig tøven fra vores side med at fortælle Gud om vores ønsker. Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem, villig til at give dem mere, end de kan bede om eller tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den

hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}.—(Steps to Christ, 93, 94.)

Kristus kæmpede i alvorlig bøn og opsendte bønner med høje råb og tårer for dem, for hvis frelse han kom til jorden. Derfor hvor ærligt og inderligt skulle vi ikke bede utrætteligt. Hvor vigtigt er det ikke at hente hjælp ved stadig bøn om hjælp, den hjælp, der kun kan komme fra Herren. Hvis du finder tid og stemme til at bede, vil Herren finde tid og stemme til at svare dig!—(The Review and Herald, April 1, 1890.)

Jesus bad om styrke til at udholde prøvelser —Kun få mennesker vil følge vor Frelsers eksempel og bede alvorligt og ofte til Gud om styrke til at udholde prøvelser og udføre de daglige pligter i dette liv. Kristus er vor frelses kaptajn, og ved sine egne lidelser og ofre har han givet alle sine efterfølgere et eksempel på, at vagtsom årvågenhed, bøn og udholdende anstrengelser var nødvendige, hvis de ville repræsentere den kærlighed, som boede i hans skød for den faldne Menneskeslægt.—(The Review and Herald, February 23, 1886.)

Jesu styrke kom fra bøn — Kristus fik sin kraft gennem bøn. ... Kristus trak sig tilbage til bjergenes eller skovenes ensomhed hvor han lukkede verden og alt andet ude. Han var ene med sin Fader. Han udøste sin sjæl i inderlig bøn og bestræbte sig af al magt på at få hjælp fra den Almægtige. Når der ventede ham nye og store prøvelser, plejede han at søge bort til bjergenes ensomhed og tilbringe hele natten i bøn til sin himmelske Fader.

Når Kristus er vort forbillede i alt, og hvis vi efterligner hans eksempel gennem alvorlig, indtrængende bøn til Gud om, at vi må få kraft til i hans navn, som aldrig gav efter for Satans fristelser, at modstå den listige fjendes anslag, så vil vi ikke blive besejret af ham.—(The Youth's Instructor, April 1, 1873.)

I en tilværelse, der helt var viet til gavn for andre, var det nødvendigt for Frelseren at trække sig tilbage fra trafikken af rejsende og fra de skarer, der fulgte ham dag efter dag. Han måtte vende sig bort fra et liv med uophørlig aktivitet og kontakt med menneskelige behov, for at søge ensomhed og uforstyrret samvær med sin Fader. Som ét med os, havde han også vore fornødenheder og svagheder, og var helt afhængig af Gud. Derfor søgte han guddommelig kraft i bøn på afsides steder, så han kunne gå styrket ud til pligter og prøvelser. I en verden af synd måtte Jesus udholde kampe og sjælekval. I samværet med Gud kunne han lægge de sorger fra sig, som var ved at knuse ham. Her fandt han trøst og glæde. {JL 259.2}

Ved Kristus nåede menneskehedens råb Faderen med den uendelige medfølelse. Som menneske lå han i ydmyg bøn for Guds trone, indtil den menneskelige side af hans væsen blev fyldt med en himmelsk kraft, som skulle forene menneskeligheden med guddommeligheden. Ved kontinuerlig kontakt modtog han liv fra Gud for at kunne tilføre verden liv. Hans erfaring skal være vor. {JL 259.3} „Kom med ud til et øde sted," siger han til os. Hvis vi ville gøre, som han siger, ville vi blive stærkere og mere nyttige. Disciplene søgte til Jesus og fortalte ham alt, og han opmuntrede og vejledte dem. Hvis vi i dag ville tage

os tid til at fortælle Jesus, hvad vi trænger til, ville vi ikke blive skuffede; han ville være hos os for at hjælpe os. Vi trænger til mere enkelhed, mere tro og tillid til vor Frelser. Han skal kaldes „Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste“ han, om hvem der står skrevet, at „herredømmet skal ligge på hans skuldre,“ 5 er den Underfulde Rådgiver. Vi opfordres til at bede ham om visdom. Han „giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser.“ 6 {JL 259.4}.—(The Desire of Ages, 362, 363.)

Han går lidt væk fra dem og tynget af sorg og overvældet af gråd, bønfalder han ydmygt Gud. Han beder om styrke til at udholde prøven for menneskenes skyld. Han må selv forny sit tag i kraften fra Den Almægtige, for kun således kan han overskue, hvad der ligger foran ham. Og han udøser sin største bekymring vedrørende sine disciple — at deres tro ikke må svigte i timen for mørkets magt. Duggen falder tæt på hans bøjede skikkelse, men han ænser det ikke. Nattens skygger samler sig om ham, men han lægger ikke mærke til, hvor mørkt det er. På denne måde glider timerne langsomt hen...—(The Desire of Ages, 419, 420.)

Da Jesus gik ud i ørkenen, var han indhyllet i Faderens herlighed. Helt fordybet i fællesskabet med Gud var han hævet over menneskelig svaghed. Men herligheden veg bort, og han måtte alene kæmpe mod fristelsen. Den trængte sig ind på ham hvert eneste øjeblik. Hans menneskelige natur veg tilbage for den strid, som ventede ham. I fyrretyve dage fastede og bad han. Han var svag og udmattet af sult, træt og udtæret af sjælelig smerte. „Så umenneskeligt ussel så han ud.“ 3 Nu havde Satan sin chance! Nu mente han, at han kunne overvinde Kristus. {JL 74.1}

For den, som er indviet til at tjene, er det en vidunderlig trøst at vide, at selv Kristus dagligt søgte til sin Fader for at få forøget nåde; og fra dette samfund med Gud gik han ud for at styrke og velsigne andre. Se Guds Søn bøje sig i bøn til sin Fader! Skønt han er Guds Søn, styrker han sin tro ved bøn, og ved samfund med Himmelen samler han kraft til at modstå det onde og hjælpe mennesker i deres nød. Som vor slægts ældre broder kender han deres behov, som midt i en verden fuld af skrøbelighed og fristelser dog ønsker at tjene ham. Han ved, at de sendebud, som han er i stand til at udsende, er svage, fejlende mennesker; men til alle, som helt vil give sig til hans jeneste, lover han guddommelig hjælp. Hans eget eksempel forvisser os om, at inderlig, vedholdende bøn til Gud i tro en tro, som fører til fuldkommen afhængighed af Gud og uforbeholden overgivelse til hans gerning vil kunne formå at bringe mennesker Helligåndens hjælp i kampen mod synden. {ME 34.3}

Enhver arbejder, som følger Kristi eksempel, vil være beredt til at modtage og udnytte den kraft, som Gud har lovet sin menighed til modning af jordens høst. Når evangeliets forkyndere morgen efter morgen knæler for Herren og fornyer deres løfter om at give sig hen til ham, så vil han skænke dem sin Ånds nærværelse med al dens livgivende, helliggørende kraft. Når de går ud, til dagens pligter, har de forvisningen om, at Helligåndens usynlige hjælp gør det muligt for dem, at være „Guds medarbejdere“. {ME 34.4}.]—(Gospel Workers, 510, 511.)

Bøn styrkede Jesus til prøvelser — Kristus vor frelser blev fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. Han påtog sig den menneskelige natur og fandtes i sin fremtræden som et menneske, hvor hans fornødenheder var et menneskes fornødenheder. Han havde fysiske behov, der skulle tilfredsstilles, og legemlig træthed, der skulle afhjælpes. Det var gennem bøn til sin himmelske Fader, at han blev styrket til pligten og prøverne. Dag for dag gjorde han sin pligt og søgte at frelse sjæle. ... Og han tilbragte hele nætter i bøn for de fristede. ...

De bønnestunder, Frelseren havde om natten oppe i bjergene eller ude i ørkenen, var nødvendige for at forberede ham på de prøver, han skulle igennem de følgende dage. Han følte behovet for at få sjæl og legeme forfrisket og styrket, så han kunne stå Satans fristelser imod; og de, der stræber efter at leve som han, vil føle det samme behov...—(Maranatha, 85.)

I søvn, mens Jerusalem blev tavs og stille, og disciplene var vendt hjem for at få søvn og forfriskning, sov Jesus ikke. Hans guddommelige bønner steg op til Faderen for hans disciple, for at de måtte blive beskyttet mod de onde påvirkninger, som de dagligt ville møde i verden, og for at hans egen sjæl måtte blive styrket og rustet til den kommende dags pligter og prøvelser.—(The Review and Herald, August 17, 1886.)

Bøn foryngede Jesus — Dagene benyttede han til at hjælpe de skarer, der flokkedes omkring ham, og til at blotte rabbineres bestikkende lære. Ved dette uophørlige arbejde blev han ofte så fuldstændig udmattet, at hans moder og hans brødre, ja endog hans disciple havde frygtet for, at det kunne koste ham livet. Men når han vendte tilbage efter de bedetimer, der afsluttede den slidsomme dag, lagde de mærke til det fredfulde udtryk i hans ansigt og til den følelse af friskhed, der syntes at gennemtrænge hans væsen. Det var efter disse timer, som han tilbragte sammen med Gud, at han morgen efter morgen trådte frem for at bringe menneskene himmelens lys. Disciplene var begyndt at sætte hans bedetimer i forbindelse med den kraft, som fulgte hans ord og hans gerninger. Når de nu lyttede til hans påkaldelse, fyldtes de med ærefrygt og følte sig ydmygede. Efter at han var færdig med sin bøn, var det med en følelse af deres egen dybe trang, at de udbrød: »Herre! lær os at bede.« (Luk. 11,1)—(Thoughts from the Mount of Blessing, 102.)

Bøn opretholdt Jesu åndelige liv — Det var ikke alene på korset, at Kristus hengav sig selv for menneskene. Mens han drog omkring og gjorde vel (Apg. 10,38), var hver eneste dags oplevelser en hengivelse af hans liv. Kun på en eneste måde kunne et sådant liv opretholdes. Jesus levede i afhængighed af Gud og i samfund med ham. Nu og da vender mennesker tilbage til den Højestes skjul og til den Almægtiges skygge; de bliver der en tid, og resultatet viser sig gennem ædle handlinger. Så svigter deres tro, forbindelsen afbrydes, og livsgerningen lider skade. Men Jesu liv var et liv i bestandig tillid og blev opretholdt gennem stadigt samfund med Gud, og hans tjeneste for Himmelen og jorden var uden svigten eller vaklen. {UD 80.3}.

Som et menneske bønfaldt han for Guds trone, indtil hans menneskeskikkelse fyldtes af en himmelsk kraft, som forenede det menneskelige med det guddommelige. Han modtog livet fra Gud og gav det videre til menneskene. {UD 81.1}.—(Education, 80, 81.)

Jesu bønliv afslører hemmeligheden bag åndelig kraft — Frelserens liv på jorden var et liv i samfund med naturen og med Gud. I dette samfund åbenbarede han for os hemmeligheden ved et liv ledsaget af kraft. {SLF 53.1}.—(Counsels on Health, 162.)

Jesus bad som forberedelse til særlige opgaver — Når Jesus forberedte sig til en eller anden stor prøvelse eller et vigtigt arbejde, trak han sig tilbage til de ensomme stæder i bjergene og tilbragte natten i bøn til sin Fader. En nat i bøn gik forud for apostlenes kaldelse, bjergprædikenen, forklarelsen på bjerget, domssalens og korsets kvaler med den påfølgende herlige opstandelse. {SLF 517.2}.

Også vi må have visse tider bestemte til betragtning og bøn til modtagelse af åndelig vederkvægelse. Vi skatter ikke bønnens kraft og virkning, som vi burde. Bøn og tro vil udrette, hvad ingen magt på jorden formår. Det er sjælden, at vi to gange i enhver henseende befinder os i den samme stilling. Vi har stadig nye erfaringer og nye prøvelser at gennemgå, hvor tidligere erfaringer ikke vil være en tilstrækkelig vejledning. Vi må stadig have det lys, som kommer fra Gud. {SLF 517.3}.—(The Ministry of Healing, 509.)

Jesu menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed — Fordi det menneskelige var i ham, følte han trang til at få styrke fra sin fader. Han havde udvalgte steder, hvor han bad. Han holdt af at pleje samfund med sin fader i bjergenes ensomhed. Ved denne religiøse øvelse blev hans hellige, menneskelige sjæl styrket til dagens prøvelser og pligter. Vor frelser tog selv del i vor trang og vore skrøbeligheder, idet han blev en bedende, hvis påkaldelser lød om nætterne, når han søgte sin fader om nye forråd af kraft, for at han måtte kunne træde frem styrket, (202) vederkvæget og udrustet til pligter og prøvelser. Han er en broder i vore skrøbeligheder, men ikke i besiddelse af de samme lidenskaber. Som den syndfri veg hans natur tilbage fra det onde. Han udholdt kampe og sjælekval i en syndig verden. Hans menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed og en forret. Han behøvede al den stærke, guddommelige støtte og trøst, som hans fader var beredt til at meddele ham - han, som til menneskenes bedste havde forladt himmelens glæder og valgt sit hjem i en kold og utaknemmelig verden. Kristus fandt trøst og glæde i samfundet med sin fader. Her kunne han aflaste sit hjerte for de sorger, der knugede ham. Han var en smertens mand og kendt med sorg. .

Dagen igennem udførte han et alvorligt arbejde med at gøre godt mod andre og frelse mennesker fra ødelæggelse. Han helbredte de syge, trøstede de sørgende og bragte de fortvivlede frimodighed og håb. Han oprejste de døde til livet. Og når hans dagværk var endt, gik han aften efter aften bort fra byens forvirring og i en eller andet afsides beliggende lund lå han bøjet i bøn til sin fader. Undertiden skinnede månens klare stråler på hans bøjede skikkelse; til andre tider udelukkede skyerne og mørket alt lys. Duggen og nattens rimfrost

hvilede på hans hoved og skæg, medens han lå i bedende stilling. Ofte fortsatte han sine påkaldelser hele natten. Han er vort eksempel. Kunne vi erindre dette og efterligne ham, ville vi være meget stærkere i Gud.

Dersom menneskenes frelser, der besad guddommelig styrke, følte trang til bøn, hvor meget mere bør ikke svage, syndige mennesker erkende nødvendigheden af bøn! Når Kristus blev hårdest anfægtet af fristelse, spiste han intet. Han overgav sig til Gud og i alvorlig bøn og fuldkommen underkastelse under faderens vilje vandt han sejr. De, som bekender sig til sandheden for disse sidste dage, (203) bør frem for alle andre, der bekender sig til at være kristne, efterligne det store guddommelige mønster i bøn.

»Disciplen må være tilfreds, når det går ham som hans mester og tjeneren, når det går ham som hans herre.« Vi dækker vore borde med overdådige retter, som hverken er sunde eller nødvendige fordi vi synes bedre om disse ting end om selvfornægtelse om frihed for sygdom og om et sundt sind. Jesus bad alvorlig til sin fader om styrke. Guds søn, som var guddommelig, anså dette, endog for sit eget vedkommende, for at være af større betydning end at sidde ved det mest overdådige bord. Han har givet os et synligt bevis for, at bøn er nødvendig, om vi skal få styrke til at kæmpe med mørkets magter og til at udføre den gerning, der er bestemt for os. Vor egen styrke er svaghed, men den kraft, Gud skænker, er mægtig og vil give enhver, som opnår den, mere end sejr.—(Testimonies for the Church 2:201-203.)

Jesus tog sig tid til bøn, uanset hvor travlt eller træt han var — Kristus var aldrig kneben i sin virksomhed. Han målte ikke sit arbejde med så og så mange timer. Hans tid, hans hjerte, hans sjæl og styrke var viet til arbejdet for at gavne menneskeheden. I løbet af dagen udførte han sin anstrengende virksomhed, og lange nætter igennem lå han bøjet i bøn til Gud om nåde og udholdenhed, for at han kunne udfolde en større virksomhed. Med stærke råb og tårer opsendte han sine bønner til himlen om, at hans menneskelige natur måtte blive styrket, at han måtte blive sat i stand til at møde alle den listige fjendes forførelser og fuldbyrde sin mission men at højne menneskeheden. Til disse arbejdere siger han: „Jeg har givet jer et eksempel, at ligesom jeg gjorde, skal også I gøre.“ (Joh 13,15) {SLF 508.4}.—(Ministry of Healing, 500.)

Jesus bad tidligt om morgenen —Tidligt om morgenen opholdt han sig ofte på et stille sted, hvor han mediterede og læste i Skriften eller holdt bøn. Han hilste daggryet med sang. Han skabte hverdagen om til fest ved at synge takkesange og gjorde forslidte og modløse mennesker delagtige i Himlens glæder.—*I den store Læges fodspor* s. 52. (vtbl 43) (1905) {Eva 498.3}.—(Counsels on Health, 162.)

Jesus havde specifikke steder til bøn — »Men når du beder, så gå ind i dit kammer.« Hav et sted, hvor du holder bøn i enrum. Jesus havde udvalgte steder, hvor han plejede samfund med Gud, og det bør også vi have. Vi behøver at trække os tilbage til et eller andet sted, ligegyldigt hvor uanseligt det er, hvor vi kan være alene med Gud.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 84.)

Jesus bad for vores skyld —Jesus ofte var træt på grund af uafbrudt arbejde, selvfornægtelse og selvopofrelse for at kunne velsigne de lidende og trængende. . . . Det var for vor skyld, at han med høje råb og tårer opsendte sine bønner til sin Fader. Det var for at frelse os fra netop den stolthed og lyst til forfængelighed og fornøjelser, vi nu hengiver os til, og som fortrænger Jesu kærlighed, at disse tårer blev udgydt, og at vor frel-sers ansigt blev mere skæmmet af sorg og kval end nogen andres.17 {BIH 405.7}.—(Testimonies for the Church 3:379.)

Jesu disciple var imponeret over hans bønevaner —"Kristus modtog stadig undervisning fra sin Fader for at han kunne meddele den til os. „Det ord, I hører" sagde han, „er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig." „Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene." Han levede, tænkte og bad ikke for sig selv, men for andre. Efter at have tilbragt flere timer sammen med Gud kom han morgen efter morgen for at bringe lyset fra Himmelen til menneskene. Han modtog daglig på ny Helligåndens dåb. I de tidlige morgentimer vækkede Gud ham af hans søvn, og hans sind og læber blev salvet med nåde, som han kunne tildele andre. De ord, som han talte, blev hver dag givet ham fra Himmelen, så han havde et ord i rette tid for det trætte og nedbøjede. „Den Herre Herren gav mig lærlinges tunge," sagde han, „at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord; han vækker hver morgen mit øre, han vækker det til at høre, som lærlinge hører" {KL 129.1}

Kristi disciple var meget betaget af hans bønner og hans sædvane ,at samtale med Gud. En dag, da de havde været fraværende fra deres Herren kort tid, fandt de ham optaget af at bøde. Idet han ikke syntes at have lagt mærke til dem, vedblev han at bede højt. De blev dybt bevæget. Da han ophørte med at bede udbrød de: „Herre! Lær os at bede." {KL 129.2} —(The Review and Herald, August 11, 1910.)

Fadervor udviser skønhed i enkelhed —Jesus lærte sine disciple, at kun den bøn, der kommer fra ærlige læber og er motiveret af sjælens virkelige behov, er ægte og vil bringe himlens velsignelse til den, der beder. Han gav sine disciple en kort, omfattende bøn. Denne bøn er i sin smukke enkelhed uden sidestykke. Den er en perfekt bøn for det offentlige og private liv; den er værdig og ophøjet, men alligevel så enkel, at barnet ved sin mors knæ kan forstå den. Guds børn har gentaget denne bøn i århundreder, og alligevel er dens glans ikke blevet svagere..

Som en ædelsten af værdi bliver den fortsat elsket og værdsat. Denne bøn er en vidunderlig produktion. Ingen vil bede forgæves, hvis de principper, der er indeholdt i den, indarbejdes i deres bønner. Vores bønner i offentligheden bør være korte og kun udtrykke sjælens virkelige behov, idet vi i enkelhed og simpel, tillidsfuld tro beder om netop de ting, vi har brug for. Bøn fra det ydmyge, sønderknuste hjerte er det vitale åndedræt for den sjæl, der hungrer efter retfærdighed..—(The Signs of the Times, December 3, 1896.)

Jesus knælede, da han bad — Både i offentlig og privat andagt er det vort privilegium at bøje vore knæ for Herren, når vi opsender vore begæringer til ham. Jesus, vort eksempel.

„Faldt på knæ og bad“. Paulus erklærer: „For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for faderen.“ Da Esra bekendte Israels synder for Gud, knælede han. Daniel „faldt på knæ tre gange om dagen og bad og priste sin Gud.“ {BTU 148.2}—(Messages to Young People, 251.)

Overvej nøje Jesu lektioner om bøn — Vi burde nøje overveje den undervisning, Kristus gav med hensyn til bøn. Der findes en guddommelig videnskab i bøn, og hans lignelse fremkommer med principper som alle behøver at forstå. Han viser hvad det rette motiv er for bøn, han viser nødvendigheden af at være udholdende, når vi fremholder vore ønsker for Gud, og forvisser os om hans villighed til at høre og besvare vore bønner {KL 133.2} Christ’s Object Lessons, 142.)

Kapitel 16—Privat og Personlig bøn

Privat bøn er afgørende — Det er umuligt for sjælen at trives når bøn ikke er en særlig sindsudfoldelse. Familie og offentlig bøn er ikke nok i sig selv. Bøn i det skjulte er ret betydningsfuld; i ensomhed er sjælen blottet for Guds undersøgende øje og ethvert motiv undersøges nøje. Bøn i det skjulte! Hvor dyrebart! Sjælen kommunikerer med Gud. Skjult bøn høres kun af den bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre skal have (190) byrden for sådanne anmodninger. Ved skjult bøn er sjælen fri for de omgivne påvirkninger, fri for uro. I stilhed, dog brændende, vil den række ud efter Gud. Bøn i det skjulte forvrænges ofte og ved højrøstet bøn kommer dens liflige hensigter ikke frem. I stedet for en stille og rolig tillid til Gud, drages sjælen ud i simple, tarvelige toner, stemmen hæves til et højt stemmeleje og skjult bøn mister sin blødgørende, hellige indvirkning. Der vil være en storm af følelser, en storm af ord, der gør det umuligt at opfatte den lave vedvarende stemme som taler til sjælen under en skjult, sand hjerteført helligelse. Skjult bøn, der føres rigtigt, forårsager meget godt. Men bøn der bedes åbent til hele familien og nabolaget er ikke stille bøn, selvom det er sådan tiltænkt og guddommelig styrke fås ikke derfra. Lifligt og til stadighed, vil påvirkningen strømme fra ham som ser på i det skjulte, som er lydhør for at svare bønnen der kommer af hjertet. Ved en stille enkel tro rådfører sjælen sig med Gud og samler sig guddommelige lysstråler til dens styrke og støtte og til at udholde Satans kamp. Gud er vor faste borg.—(Testimonies for the Church 2:189, 190.)

Personlig bøn, familiebøn, bøn ved offentlige gudsdyrkende forsamlinger er absolut nødvendige. Og vi skal efterleve vore bønner. Vi skal samarbejde med Kristus i hans arbejde.—(Testimonies for the Church 7:239.)

Alle har brug for at våge og bede konstant — Selve begyndelsen til ondet var forsømmelse af årvågenhed og bøn, derefter kom forsømmelse af andre religiøse pligter og således forberedtes vejen for alle de synder, som fulgte efter. Enhver kristen vil blive bestormet af verdens tillokkelser, af den kødelige naturs krav og af Satans umiddelbare fristelser. Ingen er tryg. Uanset hvilken erfaring vi har haft, uanset hvor høj vor stilling måtte være, behøver vi at våge og bede uden afbrydelse. Vi må daglig beherskes af Guds ånd, ellers beherskes vi af Satan.—(Testimonies for the Church 5:102.)

Bed til alle tider — Vore bønner må ikke være tilfældige og lunefulde, men alvorlige, standhaftige og udholdende. Det er ikke altid nødvendigt, at man bøjer sine knæ, når man beder. Væn jer til at tale med Frelseren, når I er alene, når I går, og når I har travlt med jeres daglige arbejde. Lad hjertet stadig være opløftet i stille bøn om hjælp og lys, om styrke og om kundskab. Lad ethvert åndedræt bære en bøn. {SLF 518.1}.—(Temperance, 135.)

Vejen til Guds trone er altid åben. Du kan ikke altid være på knæ i bøn, men dine stille suk om styrke og vejledning kan stadig stige op til Gud. Når du bliver fristet, som du vil blive det,

kan du søge tilflugt i den Højestes ly. Hans evige arme vil være under dig..—(Counsels on Health, 362.)

Hemmelig bøn er passende hvor som helst, når som helst — Bed i et aflukket rum, og lad dit hjerte hæve sig mod Gud, når du foretager dine daglige gøremål. {VTK 109.1}

Det var sådan, Enok vandrede med Gud. Disse stille bønner stiger som værdifuld røgelse op for nådens trone. Satan kan ikke overvinde den, hvis hjerte er sådan fæstet på Gud. {VTK 109.2}

Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen. {VTK 109.3}.—(Steps to Christ, 98, 99).

Bøn bringer os ind i Guds nærvær — Uanset om bønnen fremføres fra talerstolen, i familiekredsen, i privaten, eller afsides, når nogen beder, han kommer i direkte kontakt med Gud end ved nogen anden handling ... Ved stadig bøn, de unge kan have så faste principper, at Satans stærkeste fristelser ikke vil lede dem bort fra deres troskab mod Gud.—(My Life Today, 18.)

Bøn holder os forbundet med Kristus —Vi bør bede meget i lønkammeret. Kristus er vintræet, vi er grenene. Ønsker vi at vokse og blomstre, må vi stadig drage saft og næring fra det levende vintræ; for adskilt fra vintræet har vi ingen kraft.

Jeg spurgte engelen, hvorfor der ikke var mere tro og kraft i Israel. Han sagde: "I slipper Herrens arm for hurtigt. Træd frem for tronen med jeres begæringer og bliv ved i stærk tro. Forjættelserne er sikre. Tro, at I får de ting, I beder om, så skal I få dem."(Early Writings, 73.) /

Privat bøn opretholder sjælen —At leve således af Guds ord betyder fuld overgivelse til ham af hele vort liv. Der vil komme en bestandig følelse af trang og afhængighed, en hjertets higen efter Gud. Bøn er en nødvendighed, thi den er sjælens liv. Fælles bøn i familien og i menigheden hører med, men det er det lønlige samfund med Gud, som holder sjælen i live. {UD 260.5}.—(Education, 258.)

Privat bøn er nødvendig for at blive personligt bekendt med Gud — Åh, kender vi Gud, som vi burde? Hvilken trøst, hvilken glæde vi burde have, hvis vi dagligt lærte de lektioner, som han ønsker, at vi skal lære! Vi må kende ham ved en eksperimentel viden. Det vil være gavnligt for os at bruge mere tid på hemmelig bøn, på at blive personligt bekendt med vor himmelske Fader.—(Medical Ministry, 102.)

Guds folk forsømmer hemmelig bøn — Jeg har ofte set, at Herrens børn i alt for stor udstrækning forsømmer bøn, navnlig bøn i lønkammeret, og at mange ikke øver den tro, som det er deres rettighed og pligt at øve, idet de ofte venter på den følelse, som troen alene kan bringe. Følelse er ikke tro; de to er forskellige. Det er vor sag at øve tro, men glade følelser og velsignelser er noget, som Gud giver. Levende tro er det middel, gennem hvilket Guds nåde kommer til sjælen, og det står i vor magt at øve denne tro.—(Early Writings, 72.)

Vor Skaber kræver vor største hengivenhed og vor bedste troskab. Alt, hvad der er tilbøjeligt til at forringe vor kærlighed til Gud eller til at hindre den tjeneste, vi skylder ham, bliver derved til en afgud. For nogle er deres jord, deres hjem eller deres forretning blevet afguder. Forretningsanliggender passes med iver og energi, medens tjenesten for Gud kommer i anden række. Familieandagterne forsømmes, lønkammerbønnen bliver glemt.—(SDA Bible Commentary 2:1011, 1012.)

Forsømmelse af bøn er progressiv — Vogt dig for at forsømme bønnen i lønkammeret og studiet af Guds ord. De er dine våben mod ham, som arbejder for at hindre dig i at gøre fremskridt på himmelvejen. Den første forsømmelse af bønnen og bibelstudiet gør den anden lettere. Første gang du modstår Åndens kaldende stemme, bereder du vejen for næste gang, du modstår Guds Ånd. Således forhærdes hjertet og samvittigheden sløves. {BTU 49.2}.—(Messages to Young People, 96.)

Sporadisk bøn vil få dig til at miste dit greb om Gud — Bøn er sjælens åndedræt. Den er hemmeligheden ved åndelig kraft, intet andet middel kan sættes i stedet for denne nådegave, som kan bevare sjælens sundhed. Bøn bringer hjertet i øjeblikkelig kontakt med livets kildespring og styrker vort religiøse livs sener og muskler. Om du forsømmer bønnen, eller om du beder lejlighedsvis, nu og da, når det falder dig ind, vil du miste din forbindelse med Gud. De åndelige evner taber deres vitalitet, den religiøse erfaring mangler sundhed og kraft. {BTU 147.2}.—(Messages to Young People, 249, 250.)

Privat bøn skal være privat — Alle bør føle det som en pligt at fatte sig kort i bøn. Fortæl Herren, netop hvad du ønsker, uden at fare hele verden rundt. I privat bøn har alle den forret at kunne bede, så længe de ønsker og at udtale sig så tydeligt, som de måtte finde for godt. De kan bede for alle deres slægtninge og venner. Lønkammeret er det sted, hvor de kan tale om alle deres private vanskeligheder, prøvelser og fristelser. Et fælles møde til gudstjeneste bør ikke være stedet, hvor man åbenbarer hjertets private anliggender.—(Testimonies for the Church 2:578.)

Under andagtsstunden i lønkammeret skal vore bønner ikke komme nogen anden for øre end vor bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre skal høre, hvad der kommer til udtryk i sådanne bønner. »Men når du beder, så gå ind i dit kammer.« Hav et sted, hvor du holder bøn i enrum. Jesus havde udvalgte steder, hvor han plejede samfund med Gud, og det bør også vi have. Vi behøver at trække os tilbage til et eller andet sted, ligegyldigt hvor uanseligt det er, hvor vi kan være alene med Gud.

»Bed til din Fader, som er i det skjulte.« I Jesu navn kan vi komme frem for Gud med barnets tillidsfuldhed. Intet menneske behøver at optræde som mellemmand. Gennem Jesus kan vi åbne vore hjerter for Gud som for en, der kender os og elsker os.

I bønnens lønkammer, hvor Gud alene ser, og hvor han alene hører, kan vi udøse vore lønligste ønsker og længsler for Faderen, hvis medlidenhed er ubegrænset. I sjælens stilhed og ro vil den stemme, der aldrig undlader at besvare råbet om menneskelig trang, tale til vore hjerter.

»Thi Herren er nåderig og barmhjertig.« I utrættelig kærlighed venter han på at høre de genstridiges bekendelse og godkende deres bodfærdighed. Han spejder efter et eller andet udslag af taknemmelighed hos os, ligesom moderen spejder efter det anerkendende smil hos sit elskede ham. Han ønsker, at vi skal forstå, hvilken inderlighed og ømhed han nærer for os i sit hjerte. Han indbyder os til at fremlægge vore prøvelser for hans medlidenhed, vore sorger for hans kærlighed, vore sår for hans lægedom. vor svaghed for hans styrke, vor tomhed for hans fylde. Aldrig er nogen, der kom til ham, blevet skuffet. »Se hen til ham og stråI af glæde, jeres åsyn skal ikke beskæmmes.« (Jak. 5,11; Sl. 34,6).

De, der søger Gud i løndom og taler til Herren om deres trang og beder om hjælp, beder ikke for gæves. »Din Fader, som ser i løndom, skal betale dig« åbenbart. Idet vi gør Kristus til vor daglige ledsager, vil vi føle os helt omsluttet af en usynlig verdens kræfter, og ved at se hen til Jesus indoptages vi i hans billede. Vi forvandles ved beskuelse. karakteren mildnes, renses og forædles for det himmelske rige. Den sikre følge af vor omgang og forbindelse med Herren vil blive en tiltagende gudsfrygt, renhed og inderlighed. Vore bønner vil blive mere og mere forstandige. Vi får en guddommelig opdragelse, hvilket giver sig til kende ved et liv i flid og nidkærhed.

Den sjæl, som i daglig og alvorlig bøn søger sin hjælp, sin støtte og sin kraft hos Gud, vil have ædle formål, klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en stadig hunger og tørst efter retfærdighed. Ved at holde forbindelsen med Gud ved lige vil vi i vor omgang med andre være i stand til at meddele dem den fred og den ro, som råder i vore hjerter. Den styrke, vi opnår ved bøn til Gud, forenet med ihærdig bestræbelse for at oplære sindet til tænksomhed og påpasselighed, bereder os til de daglige pligter og bevarer fred i sjælen under alle forhold..—(Thoughts from the Mount of Blessing, 84, 85.)

Jeg frygter for, at der er nogle, som ikke fremlægger deres vanskeligheder for Gud i bøn i enrum, men gemmer dem til bedemødet, hvor de besørger deres bønner for flere dage. Disse mennesker kunne man kalde forsamlings og bedemødedræbere. De udsender intet lys og de opbygger ingen. Deres kolde, isnende bønner og lange, gudsforladte vidnesbyrd kaster en skygge omkring sig. Alle glæder sig, når de er færdige og det er næsten umuligt at befri sig for den kulde og det mørke, som deres bønner og formaninger (579) indfører i mødet. Efter det lys, jeg har fået, bør vore møder være åndelige til fælles opbyggelse og de må ikke være for lange. Tilbageholdenhed, stolthed, forfængelighed og menneskefrygt bør man efterlade

hjemme. Små uoverensstemmelser og fordomme bør vi ikke medbringe til disse møder. Som i en enig familie bør enfoldighed, sagtmodighed, tillid og kærlighed råde i hjerterne hos brødre og søstre, der samles for at vederkvæges og styrkes ved at føre deres lys sammen.—(Testimonies for the Church 2:578, 579.)

Hemmelig bøn giver et klart billede af dig selv — Intet vil give så klart et syn på selvet som bøn i det skjulte. Han som ser i det skjulte og ved alt, vil oplyse din forstand og besvare dine bønner. Klare, enkle pligter som ikke må forsømmes vil åbne sig for dig. Gør en pagt med Gud om at overgive dig selv og alle dine kræfter til hans tjeneste. Tag ikke det ugjorte arbejde med dig til lejrmødet. Hvis det ikke gøres der hjemme, vil din egen sjæl lide og andre vil skadet stærkt af din kulde, din sløvhed, din åndelige døsighed....—(Testimonies for the Church 5:163.)

Privat bøn dyrker en ædel karakter — Midt i disse sidste dages farer vil de unge finde deres eneste sikkerhed i en stedse forøget årvågenhed og i stadig bøn. Den unge, der finder sin glæde i læsning af Guds ord og i bedestunden vil altid blive vederkvæget ved de strømme, der kommer fra livets kildevæld. Han vil opnå en højde af moralsk ypperlighed og en tankekraft, som andre ikke kan opnå. Samfund med Gud opmuntrer til gode tanker, ædle hensigter, en klar forståelse af sandheden og en ophøjet fremgangsmåde. De, som således forbinder sig med Gud, anerkender han som sine sønner og døtre. De vil hele tiden nå højere og højere op og erhverver sig et klarere syn, på Gud og evigheden, indtil Herren gør dem til redskaber, igennem hvem lys og visdom meddeles verden. {BTU 145.1}.

Men vi forstår ikke at bede som vi burde, vore bønner skal ikke bestå i at underrette Gud om noget, han ikke ved om. Herren kender enhver sjæls hemmeligheder. Vi behøver ikke bede længe og højt, Gud læser de skjulte tanker. Vi kan bede i løndom, og han, som ser i løndom, vil høre og svare. {BTU 146.1}

De bønner, vi opsender til Gud, og hvor vi fortæller ham om, hvilke elendige stakler vi er, uden at vi dog virkelig føler, at vi er så dårlige, er hykleriets bønner. Det er lige den modsatte slags bønner, Herren agter på. „For så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er hellig; i højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede, for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.“ {BTU 146.2} — (The Youth’s Instructor, August 18, 1898.)

Åndelig styrke kommer gennem privat bøn — Dem, som vil tage hele Guds rustning på og hellige nogen tid hver dag til meditation og bøn og studere skrifterne, vil knyttes til himmelen og vil få en frelsende, forvandlende indflydelse på dem omkring sig. Store tanker, en ædel higen, en klar forståelse om sandheden og pligtfølelse over for Gud, vil blive deres. De vil længes inderligt efter renhed, efter lys, efter kærlighed, efter alle himmelskfødte nådegaver. Deres inderlige bønner vil komme ind bag sløret. Denne klasse vil have en helliget frimodighed til at komme ind i nærheden af den Uendelige. De vil mærke himlens lys og herlighed for sig og vil blive renset, ophøjet og forædlet ved dette indgående kendskab med Gud. Dette er den sande kristnes privilegium.

Abstrakt meditation er ikke nok; travlt arbejde er ikke nok; begge er nødvendige for at danne en kristen karakter. Den alvorlige og stille bøns styrke, bereder os til at modstå samfundets forlokkelser. Og alligevel skal vi ikke lukke os selv ude fra verden, for vor kristne erfaring skal være lys for verden. Selskab med ikke-troende vil ikke skade os, hvis vi blander os med dem for at knytte dem til Gud og er åndeligt stærke nok til at modstå deres indflydelse.—(Testimonies for the Church 5:112, 113.)

Gud accepterer stille bøn — For Herren vil også acceptere den tavse bøn fra et bebyrdet hjerte. (YI 17. Nov., 1898).—(The SDA Bible Commentary 2:1014.)

Bøn skal gå forud for vidnesbyrd —Personligt arbejde for andre burde først udføres, efter at man har tilbragt megen tid med bøn i lønkammeret, for der kræves megen visdom til at forstå, hvorledes man skal frelse mennesker Tal først med Kristus, før du taler med mennesker Forbered dig for din gerning for mennesker ved nådens trone. {KL 142.1}.—(Christ's Object Lessons, 149.)

Mange kommer til lejrmøderne med knurrende og beklagende hjerter. Ved Helligåndens virke må disse ledes til at se, at deres knurren er en forhånelse mod Gud. De må ledes til at føle selvbebrejdelse fordi de har ladet fjenden styre deres sind og dømmekraft. Beklagelser må vendes til anger, usikkerhed og fortvivlelse til det alvorlige spørgsmål: "Hvordan kan jeg få en oprigtig tro?".—(Testimonies for the Church 6:52.)

Arbejde og bøn skal kombineres — Vi må leve et alsidigt liv et tankens og handlingens liv, et liv i stille bøn og alvorligt arbejde. Alle, der har modtaget sandhedens lys, bør føle det som deres pligt at sprede lysstråler ... Den sjæl, som ved daglig, alvorlig bøn vender sig til Gud for der at hente sin styrke, sin støtte, sin kraft, vil hige efter ædle mål og have klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en uafbrudt hunger og tørst efter retfærdighed... Vejl f menigh bd. 2 side 312].—(Testimonies for the Church 4:459, 460.)

Hvis arbejdets travlhed og pres får lov til at drive os væk fra vores mål om at søge Herren dagligt, vil vi begå de største fejltagelser; vi vil lide tab, for Herren er ikke med os. Vi har lukket døren, så han ikke kan få adgang til vores sjæl. Men hvis vi beder, selv når vores hænder er beskæftiget, er Frelserens øre åbent for at høre vores bønner.... Gud tager sig af dig på det sted, hvor det er din pligt at være. Men sørg for så ofte som muligt at gå derhen, hvor man plejer at bede..—(Medical Ministry, 216.)

Brug simpelt sprog i bøn — Et mærkværdigt sprog er upassende i bøn, uanset om bønnen fremføres fra talerstolen, i familiekredsen eller afsides. Specielt ved offentlig bøn bør man anvende et enkelt sprog, så at andre kan forstå hvad man siger og forene sig i ens bøn. Gud hører de bønner som frembæres i familiekredsen, om de kommer fra hengivne hjerter.

Oprigtige, hjertelige og troens bøn vil blive hørt i himmelen og besvaret på jorden.—(Gospel Workers, 177.)

Det er vores privilegium at knæle, når vi beder — Både når vi holder andagt alene og sammen med andre, er det vor forret at bøje vore knæ for Gud, mens vi opsender vor bøn til ham. Jesus, vort eksempel, „faldt på knæ“ når han bad. Luk. 22,41. Der står også, at hans disciple „faldt på knæ og bad“. Apg. 9,40. Paulus sagde: „For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen.“ Ef. 3,14. Ezra knælede også, da han bekendte Israels synder over for Gud. Se Ezra 9,5. Daniel „faldt på bæ tre gange om dagen og bad og priste sin Gud“. Dan. 6,10. {PK 27.2}.—(Prophets and Kings, 48.)

Deltag i ingen forlystelser, der diskvalificerer dig til privat bøn — Enhver fornøjelse, i hvilken vi kan tage del samtidig med, at vi beder Gud om hans velsignelse, vil ikke være farlig. Men enhver fornøjelse, som gør dig uskikket til bøn i lønkammeret, og som giver dig ulyst til at dvæle ved bønnens alter, eller tage del i bønnemøder, er ikke af det gode, men farlig. — *Counsels to teachers, parents and students*, side 337. {BTU 234.1}.—(Messages to Young People, 386.)

Gud ser os i vores hemmelige bønsted — Som Nathanael må vi selv studere Guds ord og bede om Helligåndens vejledning. Han, som så Nathanael under figentræet, vil også se os, når vi beder i det skjulte. Engle fra lysets verden er dem nær, som i ydmyghed søger guddommelig hjælp. {JL 90.5}.—(The Desire of Ages, 141.)

Vores bønner kan ikke gå tabt — Det er vidunderligt, at vi kan få lov til at bede og blive bønhørte — at uværdige, vildfarne dødelige besidder den magt, at de kan træde frem for Gud med deres begæringer. Hvilken større magt kan et menneske ønske sig, end at komme i berøring med den evige Gud? Et svagt, syndigt menneske kan tale med sin Skaber! Vi kan udtale ord, som når op til universets Monark på sin trone. Vi kan tale med Jesus, som vi drager frem ad vejen, og han siger: „Jeg er ved din højre hånd.“ {BTU 147.3}.

Vi kan have forbindelse med Gud i vore hjerter; vi kan vandre i fællesskab med Kristus. Medens vi er beskæftiget med vort daglige arbejde, kan vort hjertes ønsker opstige med sukke, dog kan intet menneskeligt øre høre det, men alligevel uden at kunne dø bort i tavsheden; de kan ikke gå tabt. Intet kan drukne sjælens ønske. Det hæver sig op over gadens larm og maskiners støj. Det er Gud, vi taler til, og vor bøn bliver hørt. {BTU 147.4}

Bed derfor! Bed, og i skal få. Bed om ydmyghed, visdom, mod, forøgelse af tro. Der vil blive givet svar på enhver alvorlig bøn. Svaret kommer måske ikke netop, som du ønsker, eller på den tid, du venter; men det vil komme på den måde og på den tid, som bedst svarer til din trang. De bønner, du opsender i ensomhed, når du er træt og prøvet, vil Gud besvare, ikke altid som du havde ventet; men altid til dit gode. — *Gospel Workers*, side 254 — 258. {BTU 148.1}.—(Gospel Workers, 258.)

Alle, der er besværede eller bliver uretfærdigt behandlet, bør råbe til Gud. Vend jer bort fra dem, hvis hjerter er hårde som stål, og lad jeres begæringer komme frem for jeres skaber Der er aldrig nogen, som kommer til ham med et sønderknust hjerte, der vil blive afvist. Ikke

én alvorlig bøn vil være forgæves. Under det himmelske kors lovsange hører Gud det svageste menneskes råb. Vi fortæller ham om vort hjertes dybeste længsler i lønkammeret, vi sender en stille bøn op til ham, når vi går på vejen, og vore bønner når op til universets Herres trone. De høres måske ikke af noget menneskes øre, men de går ikke tabt, og de dør ikke hen på grund af det travle liv, der rører sig om os. Intet kan tilintetgøre hjertets længsel. Den hæver sig over gadens larm, over det travle menneskemylder og når op til de himmelske sale. Det er Gud, vi taler til, og vore bønner bliver hørt. {KL 172.2}.—(Christ's Object Lessons, 174.)

Kapitel 17—Bøn i Hjemmekredsen

Familier bør bede sammen hver morgen og aften — Familiean-dagten bør ikke styres af omstændighederne. I skal ikke bede lejlighedsvis og så forsømme det, når I en dag har meget at bestille. Ved at handle således får I jeres børn til at anse bøn for at være uden særlig betydning. Bøn betyder overordentlig meget for Guds børn, og der bør bringes Gud takofre morgen og aften. Salmisten siger: „Kom, lad os juble for Herren, råbe af fryd for vor frelses klippe, møde med tak for hans åsyn, juble i sang til hans pris!11 {BIH 500.1}

Fædre og mødre! Undlad ikke at samle jeres familie omkring Guds alter, hvor travlt I end måtte have. Bed om de hellige engles beskyttelse i jeres hjem. Tænk på, at jeres børn er udsat for fristelser.12 {BIH 500.2}

I vore bestræbelser for at gøre det hyggeligt og lykkeligt for vore gæster bør vi ikke glemme vore forpligtelser over for Gud. Bedestunden bør ikke forsømmes for andre betragtninger. Man skal ikke tale og more sig så længe, at alle bliver for trætte til at nyde andagtsstunden. Gør man det, fremstiller man et dårligt offer for Gud. Vi bør fremkomme med vore bønner og opløfte vore stemmer i lykkelig, taknemmelig pris så tidligt på aftenen, at vi kan bede med eftertanke og uden at have hastværk. {BIH 500.3}.

Lad enhver, som besøger et kristent hjem, forstå, at andagtsstunden er den dyrebareste, den helligste og den lykkeligste stund på dagen. Disse andagtsstunder øver en forædlende, opløftende indflydelse over alle dem, som tager del deri. De bringer ånden en følelse af fred og behagelig hvile.13 {BIH 500.4}.—(Child Guidance, 520, 521.)

Herren er særlig interesseret i de familier, hans børn tilhører hernede. Engle frembærer røgen af den vellugtende røgelse for de bedende hellige. Derfor bør der fra alle familier både om morgenen og i den kølige aftentime opstige bønner til Himmelen, der fremholder Frelserens fortjenester for vor skyld for Gud. Morgen og aften lægger den himmelske verden mærke til hver eneste bedende familie.7 {BIH 499.1}.—(My Life Today, 29.)

Morgen og aften ser det himmelske univers hver eneste husstand, der beder, og englen med røgelsen, der repræsenterer forsoningsblodet, finder adgang til Gud.—(SDA Bible Commentary, vol. 7, 971.)

Bøn sætter et hegn omkring børnene.— En kristens første tanker om morgenen bør dreje sig om Gud. Timeligt arbejde og egne interesser må komme i anden række. Børnene bør oplæres til at respektere og højagte bedestunden. . . . Det påhviler kristne forældre som en pligt, at de morgen og aften ved alvorlig bøn og ihærdig tro sætter et hegn omkring deres børn. De bør tålmodigt undervise dem — venligt og utrætteligt lære dem, hvorle-des de skal leve for at kunne behage Gud.9 {BIH 499.3}.—(Child Guidance, 519.)

I menigheden derhjemme skal børn lære at bede og stole på Gud. Lær dem at fremsige Guds lov. Israelitterne fik denne befaling angående budene: „Du skal indprente dine børn dem

og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op.“ [5 Mosebog 6:7]. Kom i ydmyghed, med et hjerte fuld af ømhed, og med en fornemmelse for de fristelser og farer der ligger foran dig og foran dine børn; og binde dem i tro til alteret, bede indstændigt for Herrens omsorg for dem. Oplær børnene til at give deres enkle ord i bøn. Fortæl dem at Gud glæder sig over at de beder til ham. —(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 110.)

Engle vil vogte de børn, der helliges til Gud.— Inden man forlader huset for at gå til sit arbejde, bør hele fami-lien samles, og faderen, eller i hans fraværelse moderen, bør bede Gud inderligt om at bevare dem gennem dagen. Kom i ydmyghed og med et hjerte, som er fuldt af ømhed, og med forståelse af de fristelser og farer, som ligger foran jer og jeres børn; bind i tro børnene til alteret og bed om, at Herren må have omsorg for dem. Tjenende engle vil vogte de børn, der således helliges til Gud.8 {BIH 499.2}.—(Child Guidance, 519.)

Familier bør have faste tidspunkter for morgen- og aftenbøn — I enhver familie bør der være en bestemt tid til morgenog aftenandagt. Foræl-drene bør samle deres børn omkring sig før morgenmåltidet for at takke deres himmelske Fader for hans varetægt gennem natten og for at bede ham om hjælp og vejledning og beskyttelse gennem dagen. Når aftenen kommer, bør forældrene endnu en gang samle børnene for Guds ansigt og takke ham for de velsignelser, som de har modtaget gennem den svundne dag... {BIH 499.4}!—(Child Guidance, 520.)

Familiebøn er afgørende — Personlig bøn, familiebøn, bøn ved offentlige gudsdyrkende forsamlinger er absolut nødvendige. Og vi skal efterleve vore bønner. Vi skal samarbejde med Kristus i hans arbejde.—(Testimonies for the Church 7:239.)

Intet så trist som et hjem uden bøn — Intet volder mig så stor sorg som et hjem uden bøn. Jeg føler mig ikke tryg i et sådant hus blot en enkelt nat, og var det ikke på grund af håbet om at hjælpe forældrene til at indse deres behov og deres bedrøvelige forsømmelighed, ville jeg ikke blive der. Børnene viser resultatet af denne forsømmelighed, for de har ikke gudsfrygt for øje.4 {BIH 498.2}.—(Child Guidance, 518.)

Hvert hjem skal være et bedehus — Hvis der nogen sinde har været en tid, hvor hvert hus burde være et bedehus, så er det nu.—(Testimonies for the Church 7:42.)

Familiebøn placerer os i Guds direkte nærvær — Uanset om bønnen fremføres fra talerstolen, i familiekredsen, i privaten, eller afsides, når nogen beder, han kommer i direkte kontakt med Gud end ved nogen anden handling ... Ved stadig bøn, de unge kan have så faste principper, at Satans stærkeste fristelser ikke vil lede dem bort fra deres troskab mod Gud.—(My Life Today, 18.)

Familiebøn giver styrke og velsignelser — Vi bør bede meget mere til Gud, end vi gør. Der er megen styrke og velsignelse at hente ved at holde bøn sammen i familien, både med og for børnene. Når mine børn har gjort noget forkert og jeg har talt venligt med dem og derpå bedt med dem, har jeg aldrig bagefter fundet det nødvendigt at straffe dem. Deres hjerter

smeltede i kærlighed i Helligåndens nærværelse, som kom som svar på bøn.21 {BIH 504.1}.—(Child Guidance, 525.)

Simpelt sprog er det mest passende til bøn — Et mærkværdigt sprog er upassende i bøn, uanset om bønnen fremføres fra talerstolen, i familiekredsen eller afsides. Specielt ved offentlig bøn bør man anvende et enkelt sprog, så at andre kan forstå hvad man siger og forene sig i ens bøn. Gud hører de bønner som frembæres i familiekredsen, om de kommer fra hengivne hjerter.

Oprigtige, hjertelige og troens bøn vil blive hørt i himmelen og besvaret på jorden.—(Gospel Workers, 177.)

Lær dine børn at respektere tiden til bøn—Hvilket eksempel giver I jeres børn? Hvad slags orden har I i jeres hjem? Jeres børn skulle oplæres til at være venlige over for andre, milde, lette at tale til rette og fremfor alt have mere agtelse for det religiøse og indse betydningen af Guds krav.14 {BIH 480.5}.—(Child Guidance, 521.)

Bønner for vores familie bedes bedst hjemme — Vi skulle ikke komme til Guds hus for at bede for vore familier, medmindre vi ledes af dybe følelser, medens Guds ånd overbeviser dem. Det rette sted for forbøn for vore familier er i almindelighed ved familiealteret. Når de, hvem vore forbønner gælder, befinder sig længere borte, er lønkammeret det rigtige sted, hvor vi kan kæmpe med Gud for dem. Når vi er i Guds hus, bør vi bede om en velsignelse for anledningen og vi bør forvente, at Gud hører og besvarer vore bønner. I sådanne møder vil der være liv og interesse. {VM1 145.3}.—(Testimonies for the Church 1:145, 146.)

Herren accepterer ikke familietilbedelse, der er blevet en ren form — I mange tilfælde er mor-gen- og aftenandagten ikke stort andet end en formssag, en kedsommelig, monoton gentagelse af forslidte vendinger, der hverken giver udtryk for et taknemmeligt sind eller en fornemmelse af et behov. Herren godtager ikke en sådan tjeneste. Men et ydmygt hjertes og en sønderknust ånds begæringer agter han ikke ringe. At åbne vore hjerter for vor himmelske Fader, at anerkende vor fuldkomne afhængighed, at give udtryk for vore behov og for en taknemmelig kærligheds hyldest — det er sand bøn.5 {BIH 498.3}.—(Child Guidance, 518.)

Forældre skal bede om visdom for at oplære deres børn klogt — Enhver familie bør rejse bønnens alter i erkendelse af, at Herrens frygt er visdoms begyndelse. Hvis der findes nogle mennesker i verden, som har brug for den styrke og opmuntring, gudsfrygten giver, er det de personer, der har ansvar for børns opdragelse og uddannelse. De kan ikke udføre deres arbejde, så Gud kan godkende det, så længe deres daglige eksempel viser dem, de vejleder, at de kan leve uden Gud. Hvis de opdrager deres børn til kun at leve for dette liv, vil de ikke forberede sig på evigheden. De vil dø, som de har levet — uden Gud, og forældrene vil komme til at stå til regnskab for sjælene, der gik fortabt. Fædre og mødre, det er nødvendigt for jer at søge Gud morgen og aften ved familiealteret, for at I kan lære, hvordan I skal undervise jeres børn med forstand, ømhed og kærlighed.1 {BIH 497.1}.—(Child Guidance, 517.)

[I har sat børn i verden, som ikke har været medbestemmende vedrørende deres eksistens. I har i høj grad gjort jer ansvarlige for deres fremtidige lykke (398) og evige vel. Hvad enten I føler det eller ej, påhviler det jer det ansvar at opdrage disse børn for Gud - med nidkær omsorg holde øje med, når den listige fjende første gang nærmer sig og være beredt på at rejse banner imod ham. Byg en mur af bøn og tro om jeres børn og vær årvågne dertil med flid. i kan ikke et øjeblik vide jer sikre mod Satans angreb. I har ikke tid til at hvile fra agtpågivende, flittigt arbejde. I bør ikke et øjeblik sove på jeres post. Dette er en overordentlig vigtig krig. Den har evighedsbetydning. Det gælder liv eller død for jer og jeres familie.] Jeres eneste sikkerhed er at sønderbryde jeres hjerter for Gud og opsøge himlens rige som små børn. I kan ikke blive sejrherrer i denne krig hvis I fortsætter med den linje som I har. I er ikke særlig meget nær himlens rige. [*Barnet i Hjemmet* side 179-180].—(Testimonies for the Church 2:397, 398.)

Forældrene bør bede Gud om at lede dem i dette arbejde. Når de bøjer knæ for ham, vil de få en sand forståelse af hvilke store forpligtelser som hviler på dem, og de kan overlade barnet til ham som aldrig tager fejl, og som altid giver de bedste råd.—(The Adventist Home, 321.)

Ved oprigtig, alvorlig bøn kan forældre bygge et (43) værn omkring deres børn. De kan bede i fuld forvisning om, at Gud vil være hos dem og at hellige engle vil beskytte dem og deres børn mod Satans grusomme magt.—(Testimonies for the Church 7:42, 43.)

Som tålmodige, kærlige og trofaste forvaltere over Kristi nådes rigdomme skal forældrene udføre det arbejdet som er pålagt dem. Gud forventer at de skal vise trofasthed. De må gøre alt i tro, og stadig bede Gud om at gribe ind i børns liv med sin nåde og kraft. De må aldrig gå trætte eller blive utålmodige og irritable i arbejdet, men holde sig nær til Gud og til sine børn. Når forældrene i tålmodighed og kærlighed anstrenger sig for at hjælpe sine børn til at udvikle rene og hellige karaktertræk, vil det lykkes for dem.—(The Adventist Home, 208.)

Samspil mellem Guddommelig magt og Menneskelig flid. Uden menneskelig medvirkning er Guds anstrengelser forgæves. Gud vil styrke alle som sætter sin lid til ham, og som indser sit hellige ansvar: at lære barnet at leve ret. Han vil samarbejde med de forældre som i oprigtighed og i bøn til sin skaber søger at lære barnet frelsens vej. Han vil hjælpe dem til at ville og at gøre hans vilje. Menneskelige anstrengelser alene kan ikke hjælpe dine børn til at forme en karakter som passer ind i Guds rige. Men med Guds hjælp kan en stor og hellig gerning blive udført.—(The Adventist Home, 206, 207.)

Forældre, gør I alt, hvad I mulig kan gøre, for eders børns vel? Himmelens gud lægger mærke til eders omhu for dem, eders nidkærhed i det vanskelige arbejde, eders idelige årvågenhed. Han hører eders bønner. Må i med tålmodighed og ømhed opdrage eders børn for herren. Alle himmelens beboere ser med interesse på eders arbejde. Lysets engle vil stå eder bi med at lede eders børn til himmelen. Gud vil være eders hjælper, og han vil krone eders bestræbelser med held. Det er Kristi lyst og glæde at ære en kristelig familie; thi en

sådan familie er et billede på himmelens store familie.—(The Review and Herald, January 29, 1901.)

Den store betydning af en mors bønner — De som holder Guds lov, vil se på sine børn med en uforklarlig følelse af håb og frygt. De undrer sig på hvilken side de vil stille sig i kampen mellem godt og ondt. Mange oprigtige og ængstelige mødre stiller sig selv spørgsmålet: "Hvilket standpunkt vil de tage? Hvordan kan jeg forberede dem til at gøre det som er ret og til at tage del i kampen på rigtig side, sådan at de kan få del i Guds herlighed når Jesus kommer?" Der hviler store forpligtelser på jer, mødre. Selv om I ikke har plads i en nationalforsamling. . . kan I udrette en stor gerning for Gud og for det land I bor i. I kan oplære barnet. I kan hjælpe dem til at forme en karakter som ikke lader sig rokke eller påvirke af det onde, men som kan få andre til at gøre det som er rigtigt. Ved at bede i oprigtighed og tro kan I gribe fat i den arm som bevæger verden.—(The Adventist Home, 264.)

En bedende og gudfrygtig moders indflydelse vil holde ud i evigheden. Hun kan dø, men hendes arbejde vil vare ved…—(Testimonies for the Church 4:500.)

Dersom mødrene kunne indse hvor vigtig den gerning er som de er optaget med, ville de bruge mere tid til stille bøn. De ville bringe barnet frem for Jesus, bede om hans hjælp og støtte og trygle Gud om visdom til at udføre sin hellige pligt på den rette måden. Moderen bør udnytte alle muligheder til at forme og danne børns holdninger og vaner. Hun bør omhyggelig følge med i deres karakterudvikling, forsøge at undertrykke alle dårlige træk og fremelske de karaktertræk som ikke er til stede i ønskelig grad. Hendes eget liv bør være et rent og ædelt eksempel for dem som Gud har betroet til hendes omsorg.

Moderen bør tage fat på arbejdet med mod og styrke, i tillid til at Gud vil hjælpe hende i hendes anstrengelser. Hun bør aldrig slappe af i ligegyldig tilfredshed, og ikke give sig før hun ser at børns karakter gradvis bliver højnet, og at de får højere mål i livet end at tilfredsstille sig selv.

Vi er ikke klar over hvor stor magt det ligger i en bedende mors indflydelse. Hun tager Gud med i alt hun gør. Hun fører barnet frem for nådens trone, overlader dem til Jesus og bønfalder ham om hjælp og støtte. Den indflydelse sådanne bønner har på barnet, er som et livets kildespring. Når moderen beder i tro, vil hun få styrke fra Gud. At forsømme pligten til at bede sammen med barnet, er ensbetydende med at miste noget af det mest værdifulde som står til vor rådighed, en af de største hjælpekilder midt i alle vanskeligheder og byrder som er knyttet til vor livsgerning. ret

Den magt som ligger i en mors bønner, kan ikke blive værdsat højt nok. Den moder som knæler ned sammen med sine sønner og døtre under alle omskiftende forhold i løbet af barndommen og gennem de farefulde ungdomsår, vil først i dommen vide hvilken indflydelse dette har haft på børns senere liv. Dersom moderen i tro har overgivet sit liv til Guds Søn, kan hun med sin ømme hånd holde sønnen tilbage fra fristelsens magt, og hindre sin datter i at

give efter for synd. Når lidenskaberne kæmper for at få herredømmet, kan kærlighedens magt og moderens faste og dæmpende indflydelse styrke sindet til at holde fast ved det som er ret..—(The Adventist Home, 265, 266.)

Kristne mødres bønner bliver ikke ignoreret af alles Fader, som sendte sin Søn til Jorden for at løskøbe sig et folk. Han vil ikke afvise dine bønner og overlade dig og dine til Satans slag i den afgørende strid på den store dag. Du skal blot arbejde enfoldigt og trofast, og Gud vil fremme dine hænders værk. {BIH 505.1}.—(Child Guidance, 526.)

Familiebøn er vigtig, men andre former for bøn er også nødvendige -Det er umuligt for sjælen at trives når bøn ikke er en særlig sindsudfoldelse. Familie og offentlig bøn er ikke nok i sig selv. Bøn i det skjulte er ret betydningsfuld; i ensomhed er sjælen blottet for Guds undersøgende øje og ethvert motiv undersøges nøje. Bøn i det skjulte! Hvor dyrebart! Sjælen kommunikerer med Gud. Skjult bøn høres kun af den bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre skal have (190) byrden for sådanne anmodninger. Ved skjult bøn er sjælen fri for de omgivne påvirkninger, fri for uro. I stilhed, dog brændende, vil den række ud efter Gud...—(Testimonies for the Church 2:189, 190.)

Kapitel 18—Bøn og Tilbedelse

Bøn og tilbedelse er afgørende for åndelig vækst -Det er nødvendigt med udholdenhed i bøn; lad intet forhindre dig. Gør dig al mulig anstrengelse for at holde kommunikationen åben mellem Jesus og din sjæl. Brug hver lejlighed til at gå steder hen, hvor man plejer at holde bøn. De, som virkelig ønsker fællesskab med Gud, vil være at finde til bønnemøder, trofaste mod deres pligt og oprigtige og ivrige efter at høste alle de fordele, de kan opnå. De vil sørge for at benytte sig af enhver lejlighed til at placere sig, hvor de kan modtage lysstrålerne fra himlen. {VTK 108.3}.—(Steps to Christ, 98.)

Personlig bøn, familiebøn, bøn ved offentlige gudsdyrkende forsamlinger er absolut nødvendige. Og vi skal efterleve vore bønner. Vi skal samarbejde med Kristus i hans arbejde.—(Testimonies for the Church 7:239.)

I vores andagtsmøder bør vores stemmer ved bøn og lovsang give udtryk for vores tilbedelse af den himmelske Fader, så alle kan vide, at vi tilbeder Gud i enkelhed og sandhed og i hellighedens skønhed. Giv Herren hans Navns Ære, bring Gaver og kom for hans Åsyn, tilbed Herren i helligt Skrud.—(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 245.)

Lad små grupper samle sig om aftenen, ved middagstid eller tidligt om morgnen for at studere bibelen. Lad dem få en bønnestund, så de kan styrkes, oplyses og helliges af Helligånden. Dette arbejde ønsker Kristus skal gøres i enhver arbejders hjerte. Hvis du selv vil åbne døren og tage imod den, vil en stor velsignelse komme til jer. Guds engle vil være hos jer. Du vil spise af bladene på livets træ. Hvilke vidnesbyrd vil det ikke være at vise den kærlige kendskab i får til jeres kollegaer ved disse dyrebare stunder hvor I søger Guds velsignelse. Lad enhver fortælle om sin erfaring i enkle ord. Dette vil bringe sjælen mere glæde og trøst end alle de behagelige musikinstrumenter som kunne komme ind i kirkerne. Kristus vil komme ind i jeres hjerter. Det er kun derved I kan fastholde jeres renhed.—(Testimonies for the Church 7:195.)

Bered dig for evigheden med en sådan nidkærhed, som du endnu ikke har lagt for dagen. Oplær dit sind til at elske bibelen, til at elske bedemødet, til at elske timen for betragtning og frem for alt den time, da sjælen samtaler med Gud. Bliv himmelsindet, dersom du ønsker at slutte dig til det himmelske kor i de hinsidige boliger.—(Testimonies for the Church 2:267.)

For at arbejdet må lykkes, må hver afdeling i kontorerne have himmelske engles nærhed. Når Guds Ånd skal arbejde på hjertet, rense sjælstemplet for dets verdslige snavs og fornøjelsestrang, vil alt ses til bedemødet, de vil være pligtopfyldende, alvorlige og nidkære for at høste al det udbytte de kan få. Den trofaste medarbejder for Mesteren vil udnytte enhver chance for at sætte sig selv direkte under lysstrålerne fra Guds trone og dette lys vil genspejles på andre..—(Testimonies for the Church 4:461.)

Guds nærvær gør tider med bøn og offentlig tilbedelse hellige — Der indgydes sand ærefrygt for Gud ved en følelse af hans uendelige storhed og bevidstheden om hans nærværelse. Denne fornemmelse af den usynlige burde gøre et dybt indtryk på hver eneste barnesjæl. Barnet bør lære at betragte tiden og stedet for bøn og den offentlige gudstjeneste som hellige, fordi Gud er til stede der. Og idet ærefrygten giver sig udtryk i holdning og optræden, vil den følelse, der er årsag hertil, blive dybere. {UD 244.3}.—(Education, 242, 243.)

Offentlig bøn bringer os ind i Guds nærvær — Med bøn, uanset om bønnen fremføres fra talerstolen, i familiekredsen eller afsides, den bedendes sjæl kom han i direkte kontakt med Gud. Under stadig bøn, De ungdom beskyttes omhyggeligt. De er omgærdede med faste principper; Hvis de er fattige på dyd og renhed i tanke og handling, kan de få hjælp fra de hjælpeløses ven. Jesus kender alle svaghederne i den menneskelige natur, og hvis man bønfalder ham, vil han give styrke til at overvinde selv de stærkeste fristelser.—(My Life Today, 18.)

Offentlige bønner bør ikke være lange og tørre —Som børn af den himmelske konge, når du afgiver dit vidneudsagn, skal du give hvert ord en klar og fuldstændig udtale, og gøre hver sætning klar og tydelig til det sidste ord. Ord, der overhovedet er værd at sige, fortjener at blive sagt med en klar og tydelig stemme, med vægt og understregning. På bønnemødet bør der bedes, så alle kan blive opbygget, og de, der beder, bør følge det eksempel, som i Herrens smukke bøn for verden "Fadervor". Jesu bøn er enkel, klar og omfattende, men alligevel ikke lang og åndeløs som de tørre bønner, der ofte bliver fremsat i offentligheden. Det er bedst, at disse sløve bønner ikke bliver fremsat, for de kan hverken velsigne eller opbygge. Disse bønner er en ren form uden vital kraft.—(Christian Education, 129.)

Bønner som holdes i en offentlig forsamling, bør være korte og saglige. Gud ønsker ikke at vi skal gøre andagtstunden trættende ved langtrukne bønner. .... Nogle få minutter er lange nok til enhver almindelig offentlig bøn.—*Evangeliets tjenere* s. 175 (n 127). (1915) {Eva 146.2}.—(Evangelism, 146.)

Vore bede- og vidnesbyrdsmøder burde være til speciel hjælp og opmuntring. enhver bør bidrage sit til at gøre disse sammenkomster så interessante og nyttige som muligt. Dette gør man bedst ved at have en ny erfaring med Gud hver dag, og ved ikke at være tilbageholdende med at tale om hans kærlighed, hvor Guds folk er forsamlet. Hvis I ikke tillader mørke og vantro at få indgang i hjertet, vil det heller ikke være at finde ved møderne. {IMT 252.4}

Vore mødre bør gøres meget interessante. De bør være gennemtrængte af selve Himmelens atmosfære. Lad der ikke blive holdt lange, tørre taler og formelle bønner blot for at lægge beslag på tiden. Alle bør være rede til at udføre deres del med punktlighed, og når deres pligt er fuldført, bør mødet afsluttes. Således vil interessen blive holdt ved lige til det sidste. Dette er at vise Gud en vel behagelig tilbedelse. Hans tjeneste bør være interessant og tiltalende og bør ikke tillades at udarte til en tør form.—(Christian Service, 211.)

Lad børnene tage del i familieandagten. Alle bør tage deres bibel frem og læse et vers eller to. Syng en eller anden kendt sang og hold bøn bagefter. Kristus har vist os, hvorledes vi bør bede. Det er ikke meningen, at Herrens bøn kun skal gentages som en formssag, men den er et eksempel på, hvordan vore bønner bør være — enkle, alvorlige og omfattende. I en enkel bøn kan I fortælle Herren om jeres trang og give udtryk for jeres taknemmelighed for hans nåde. På denne måde indbyder I Jesus som en velkommen gæst i jeres hjem og hjerte. I familien er det ikke på sin plads at bede lange bønner om fjerntliggende emner. Så bliver bønnestunden trættende. Den bør betragtes som en forret og en velsignelse. Gør den til en interessant og glad stund. {BIH 503.4} —(Child Guidance, 524.)

Lange og kedelige taler og bønner hører ikke til nogen steder, og især ved sammenkomstmødet. De trætter englene såvel som folk der lytter til dem. Vore bønner bør være korte, og direkte til punktet. Lad Guds Ånd præge de tilbedendes hjerte, og det vil feje al formalitet og sløvhed bort.—(The Review and Herald, October 10, 1882.)

Eet eller to minutter er længe nok til enhver almindelig bøn.—(Testimonies for the Church 2:581.)

Lange bønner gør tilbedelse trættende — **Bestemte tider til andagt. —** I enhver familie bør der være en bestemt tid til morgen- og aftenandagt. Forældrene bør samle deres børn omkring sig før morgenmåltidet for at takke deres himmelske Fader for hans varetægt gennem natten og for at bede ham om hjælp, vejledning og beskyttelse gennem dagen. Når aftenen kommer, bør forældrene endnu engang samle børnene for Guds ansigt og takke ham for de velsignelser, som de har modtaget gennem den svundne dag.

Faderen bør lede andagten. Hvis han ikke er hjemme, bør moderen gøre det. De bør vælge et stykke fra Skriften, som er interessant og letfatteligt. Andagten bør være kort. Hvis man læser et langt kapitel og holder en lang bøn, bliver andagten trættende og man føler det som en lettelse, når den endelig er forbi. Gud bliver vanæret, når man gør andagten tør og kedelig og når den er så lang og uinteressant, at børnene keder sig.

Fædre og mødre, gør andagten interessant! Der er ingen grund til at denne stund ikke skulle være den gladeste og hyggeligste på dagen. Hvis I ville bruge lidt tid til at forberede den, ville I kunne gøre den interessant og positiv. Skab afveksling i andagten fra tid til anden. Man kan stille spørgsmål angående den del af Skriften, som er blevet læst og man kan fremkomme med nogle få alvorlige, passende bemærkninger. Man kan synge en lovsang. Bønnen bør være kort og lige til sagen. Den, som holder bøn, bør takke Gud med enkle, alvorlige ord for hans godhed og bede ham om hjælp. Når forholdene tillader det, bør børnene også være med til at læse og til at bede.

Først i evigheden vil det blive åbenbaret, hvor meget godt der er kommet ud af sådanne andagtsstunder.—(Testimonies for the Church 7:43, 44.)

Vore offentlige bønner burde være korte og kun udtrykke sjælens virkelige ønsker, idet vi beder i enfoldighed og enkel tillidsfuldhed om netop de ting, vi behøver. Bøn fra det ydmyge, sønderknuste hjerte er sjælens livsnødvendige ånde, som hungrer efter retfærdighed.—(The Signs of the Times, December 3, 1896.)

På grundlag af det lys, jeg har fået angående sagen, er jeg kommet til den slutning, at Gud ikke Kræver af os, at vi, når vi kommer sammen for at tilbede ham, skal gøre disse stunder kedelige og trættende ved at forblive bøjede en længere tid ad gangen og lytte til flere lange bønner. De, der er svage af helbred, kan ikke tåle denne anstrengelse uden den største træthed og udmattelse. Legemet trættes ved at ligge i bøjet stilling så længe og hvad der er endnu værre: sindet bliver så træt af vedvarende bøn, at man ikke opnår nogen åndelig vederkvægelse og mødet bliver værre end spildt for deres vedkommende. De er blevet åndeligt og legemligt trætte og har ikke opnået nogen åndelig styrke.

Bede og vidnesbyrdmøder bør ikke gøres kedelige. Hvis det er muligt, bør alle komme præcis til fastsat tid og er der efternølere, der kommer en halv time, eller endog blot femten minutter efter tiden, bør der ikke ske nogen udsættelse. Selv om der kun er to til stede, kan de tilegne sig løftet. Mødet bør om muligt begynde til fastsat klokkeslæt, enten der er få eller mange til stede. Formvæsen og kold stivhed bør lægges til side og alle bør nøjagtigt gøre deres pligt. Ved sædvanlige anledninger bør bedestundens varighed ikke overstige ti minutter. Efter at man har forandret stilling og ensformigheden er blevet brudt ved sang eller kort tale, kan der gives dem, der måtte føle sig tilskyndet til bøn, anledning til at bede.

Alle bør føle det som en kristen pligt at fatte sig kort i bøn. Fortæl Herren, netop hvad du ønsker, uden at fare hele verden rundt. I privat bøn har alle den forret at kunne bede, så længe de ønsker og at udtale sig så tydeligt, som de måtte finde for godt. De kan bede for alle deres slægtninge og venner. Lønkammeret er det sted, hvor de kan tale om alle deres private vanskeligheder, prøvelser og fristelser. Et fælles møde til gudstjeneste bør ikke være stedet, hvor man åbenbarer hjertets private anliggender.

Hvad er hensigten med at komme sammen? Er det for at oplyse Gud, at belære ham derved, at vi i bønnen fortæller ham alt, hvad vi ved? Vi kommer sammen for at opbygge hverandre ved at udveksle tanker og følelser, for at samle styrke og lys og frimodighed ved at lære hinandens forhåbninger og mål at kende; og ved vore alvorlige, hjertelige bønner, som opsendes i tro, modtager vi vederkvægelse og kraft fra ham, som er kilden til vor styrke. Disse møder bør være overmåde dyrebare stunder og de bør gøres interessante for alle, der har nogen smag for religiøse anliggender.

Jeg frygter for, at der er nogle, som ikke fremlægger deres vanskeligheder for Gud i bøn i enrum, men gemmer dem til bedemødet, hvor de besørger deres bønner for flere dage. Disse mennesker kunne man kalde forsamlings og bedemødedræbere. De udsender intet lys og de opbygger ingen. Deres kolde, isnende bønner og lange, gudsforladte vidnesbyrd kaster en skygge omkring sig. Alle glæder sig, når de er færdige og det er næsten umuligt at befri sig

for den kulde og det mørke, som deres bønner og formaninger indfører i mødet. Efter det lys, jeg har fået, bør vore møder være åndelige til fælles opbyggelse og de må ikke være for lange. Tilbageholdenhed, stolthed, forfængelighed og menneskefrygt bør man efterlade hjemme. Små uoverensstemmelser og fordomme bør vi ikke medbringe til disse møder. Som i en enig familie bør enfoldighed, sagtmodighed, tillid og kærlighed råde i hjerterne hos brødre og søstre, der samles for at vederkvæges og styrkes ved at føre deres lys sammen. »I er verdens lys,« siger den himmelske Lærer..—(Testimonies for the Church 2:577-579.)

Offentlige bønner bør tales tydeligt og tydeligt — Lad dem som beder og dem som taler, udtale ordene rigtigt, med en klar, tydelig og jævn stemme. Bøn er en kraft til det gode når den fremsiges som den bør. Den er et af de midler som Herren benytter til at meddele folket sandhedens dyrebare skatte. Men bønnen er ikke hvad den burde være, på grund af de bedendes mangelfulde stemme. Satan fryder sig, når de bønner som opsendes til Gud, er næsten uhørlige. Lad Guds folk lære at tale og bede på en måde som vil være en rigtig fremstilling af de store sandheder som de besidder. Lad de vidnesbyrd som aflægges og de bønner som opsendes, være klare og tydelige. Derved vil Gud blive æret.—(Testimonies for the Church 6:382.)

Brug simpelt sprog, når du beder offentligt — Et mærkværdigt sprog er upassende i bøn, uanset om bønnen fremføres fra talerstolen, i familiekredsen eller afsides. Specielt ved offentlig bøn bør man anvende et enkelt sprog, så at andre kan forstå hvad man siger og forene sig i ens bøn. Gud hører de bønner som frembæres i familiekredsen, om de kommer fra hengivne hjerter.

Oprigtige, hjertelige og troens bøn vil blive hørt i himmelen og besvaret på jorden.—(Gospel Workers, 177.)

Vores bønner skal være ordentlige — Vi skulle ikke komme til Guds hus for at bede for vore familier, medmindre vi ledes af dybe følelser, medens Guds ånd overbeviser dem. Det rette sted for forbøn for vore familier er i almindelighed ved familiealteret. Når de, hvem vore forbønner gælder, befinder sig længere borte, er lønkammeret det rigtige sted, hvor vi kan kæmpe med Gud for dem. Når vi er i Guds hus, bør vi bede om en velsignelse for anledningen og vi bør forvente, at Gud hører og besvarer vore bønner. I sådanne møder vil der være liv og interesse. {VM1 145.3}.—(Testimonies for the Church 1:145, 146.)

Gud bør nærmes med ærbødighed i bøn — Jeg så at Gud's hellige navn bør bruges med ærbødighed og æresfrygt. Nogle mener at det er et tegn på ydmyghed, at bede til Gud på en tarvelig måde. . . . De vanhelliger Hans navn ved at blande deres bønner unødigt og uærbødigt med ordene, "Gud den almægtige" - ærbødige og hellige ord, som aldrig går over læberne i dæmpede toneleje og med en følelse af ærefrygt.—(Gospel Workers, 176.)

Det er vores privilegium at knæle, når vi beder offentligt — Både ved offentlig og privat tilbedelse, er det vor pligt at bøje os ned på vore knæ for Gud når vi sender vore bønner til Ham. Denne handling vier vor afhængig mod Gud.—(Selected Messages 2:312.)

Efter det lys som er blevet givet mig, ville det være Guds-velbehageligt at prædikanter bøjede sig ned lige så snart de går op bag talerstolen og alvorligt beder om hjælp fra Gud. Hvilket indtryk ville dette ikke gøre? Der ville komme en højtidelig ånd og ærefrygt over folk. Deres prædikant er i fortrolig samtale med Gud; han overgiver sig selv til Gud før han vover at stå frem for folk. Højtidelighed hviler over folk og Guds engle er bragt meget nær. Prædikanter bør som det første se på Gud når de kommer op til talerstolen og kan så sige til alle: Gud er min styrkes kilde.—(Testimonies for the Church 2:612.)

Når prædikanten træder frem, bør dette ske med ærbødighed og højtidelig alvor. Så snart han betræder talerstolen, bør han bøje knæ i stille bøn og alvorligt bede Gud om hjælp. Hvilket indtryk gør ikke dette! Højtidelighed og ærefrygt vil gribe folket. Deres prædikant har en samtale med Gud; han overgiver sig til Gud, før han tør stå frem for folket. Højtidelighed hviler over alle og engle fra Gud kommer meget nær. I forsamlingen bør enhver, som frygter Gud, med bøjet hoved forene sig med ham i stille bøn om, at Gud må velsigne mødet med sin nærværelse og meddele kraft til den sandhed, der lyder fra menneskelige læber. Når mødet åbnes med bøn, bør hvert knæ bøje sig for den Helliges åsyn og hvert hjerte opløfte sig til Gud i stille andægtighed. De trofaste tilbederes bønner vil blive hørt og ordets forkyndelse vil vise sig at have virkning. De tilbedendes slappe holdning i Guds hus er én stor årsag til, at ordets forkyndelse ikke udretter mere godt. Sangens toner, der med klar og tydelig udtale lyder fra mange hjerter, er ét af Guds virkemidler i arbejdet for sjæles frelse. Hele gudstjenesten bør foregå med alvor og ærbødighed, som om forsamlingernes Mester var synlig til stede.—(Testimonies for the Church 5:492, 493.)

Både når vi holder andagt alene og sammen med andre, er det vor forret at bøje vore knæ for Gud, mens vi opsender vor bøn til ham. Jesus, vort eksempel, „faldt på knæ“ når han bad. Luk. 22,41. Der står også, at hans disciple „faldt på knæ og bad“. Apg. 9,40. Paulus sagde: „For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen.“ Ef. 3,14. Ezra knælede også, da han bekendte Israels synder over for Gud. Se Ezra 9,5. Daniel „faldt på bæ tre gange om dagen og bad og priste sin Gud“. Dan. 6,10. {PK 27.2}.—(Prophets and Kings, 48.)

Offentlig bøn er vigtig, men ikke tilstrækkelig i sig selv — Det er umuligt for sjælen at trives når bøn ikke er en særlig sindsudfoldelse. Familie og offentlig bøn er ikke nok i sig selv. Bøn i det skjulte er ret betydningsfuld; i ensomhed er sjælen blottet for Guds undersøgende øje og ethvert motiv undersøges nøje. Bøn i det skjulte! Hvor dyrebart! Sjælen kommunikerer med Gud. Skjult bøn høres kun af den bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre skal have (190) byrden for sådanne anmodninger. Ved skjult bøn er sjælen fri for de omgivne påvirkninger, fri for uro. I stilhed, dog brændende, vil den række ud efter Gud...—(Testimonies for the Church 2:189, 190).

Kapitel 19—Attituder i Bønnen

Korrekte holdninger til offentlig bøn — Jeg har modtaget breve som spørger mig om den rette opførsel en person skal undvige når han sender bøn til universets regent. Hvor har vore brødre fået den ide at de skal stå på deres fødder, når de beder til Gud?

En af dem, der havde modtaget omkring fem års undervisning i Battle Creek, blev bedt om at lede bønnen, før jeg skulle tale til menigheden. Da jeg så ham stå lige på benene, da han skulle til at åbne munden i bøn til Gud, blev min sjæl rørt i mig til at give ham en åbenlys irettesættelse. Da hans navn blev nævnt, sagde jeg: "Bøj dine knæ." Det er altid den rigtige stilling.

Den rette stilling at indtage under bøn til Gud er at bøje sig ned. Denne handling som et tegn på tilbedelse blev krævet af de tre hebraiske fanger i Babylon. ... Men en sådan handling var en hyldest, som kun var Gud, verdens og universets hersker, værdig. De tre hebræere nægtede at give en sådan ære til et hvilket som helst idol, selv om det var lavet af ægte guld. Ved at tilbede på denne måde var hele formålet og meningen at vise, at de bøjede sig for Babylons konge. Da de nægtede at gøre, hvad kongen havde befalet, måtte de tage straffen, og de blev kastet i den glohede ildovn. Men Jesus kom personligt og gik med dem gennem ilden, og de blev ikke skadet på nogen måde.

Det både i offentlig og privat tilbedelse, er vort privilegium at bøje vore knæ for Herren, når vi sender vore anmodninger til Ham. Både i offentlig og privat tilbedelse er det vor pligt at bøje os ned på vore knæ for Gud, når vi sender vore bønner til Ham. Denne handling viser vor afhængighed af Gud." Det er også et tegn på ærbødighed: "Der bør være en forstandsmæssig kundskab til hvordan vi kommer til Gud i ærbødighed og guddommelig frygt med en opbyggelig kærlighed. Der er en voksende mangel på ærbødighed for vor skaber, en voksende ligegyldighed over Hans storhed og hans majestæt."

Jeg nævner disse eksempler fra Bibelen og spørger: "Hvor har broder H. fået sin uddannelse?" I Battle Creek. Er det muligt, i betragtning af alt det lys, Gud har givet sit folk om spørgsmålet om ærbødighed, at vore prædikanter, inspektører og lærere i vore skoler ved forskrifter og eksempler lærer de unge at stå oprejst i tilbedelse, som farisæerne gjorde? Skal vi betragte dette som et tegn på deres selvtilfredshed og selvhævdelse? Bør sådanne træk gøres så iøjnefaldende?

Vi håber, at vores brødre ikke vil vise mindre ærbødighed og ærefrygt over for den eneste sande og levende Gud, end hedningerne gør over for deres afguder. Ellers vil disse mennesker blive vores dommere på den store dag, hvor regnskabet skal gøres op. Jeg vil sige til alle, der er lærere i vores skoler: Gør Gud til skamme ved at mangle ærbødighed og seriøsitet. Stå ikke oprejst i jeres farisæisme og fremstil ikke jeres bønner til Gud. Stol ikke på jeres egen styrke. Sæt ikke din tillid til den, men bøj ofte dine knæ foran Gud og tilbyd ham.Med bøjede knæ. Når I samles for at tilbede Gud, så undlad ikke at bøje knæene...

Når I samles for at tilbede Gud, må I ikke undlade at bøje knæ for ham. Lad denne handling vise, at hele sjælen, kroppen og ånden er underlagt sandhedens ånd. Hvem har undersøgt ordet omhyggeligt for at finde eksempler og vejledning om dette spørgsmål? Hvem kan vi stole på som lærere i vores skoler i Amerika og andre lande? Efter flere års studier vender eleverne tilbage til deres egne lande med forvrængede idéer om den respekt, ære og ærbødighed, der skal vises Gud. De bør heller ikke føle nogen forpligtelse til at ære de mænd, som nu er ældre, som har erfaring, Guds udvalgte tjenere, som har været forbundet med Guds arbejde næsten hele deres liv? Jeg råder alle, der går på skoler i Amerika eller andre steder, til ikke at blive smittet af respektløshedens ånd. Vær sikker på, at I selv ved, hvilken slags uddannelse I har brug for, så I kan hjælpe andre med at erhverve en egnethed af karakter, der vil bestå den prøve, som snart vil komme for alle, der lever på jorden. Søg selskab med de bedste kristne, med dem, der viser den dybeste fromhed, og som har en sund forståelse af, hvad der tilhører Gud.

Vi lever i en farlig tid. Syvende-dags adventister bekender sig til at være det folk, der holder Guds bud, men de er ved at miste deres gudfrygtige holdning. Denne ånd af ærbødighed lærer menneskene, hvordan de skal nærme sig deres Skaber med hellighed og ærbødighed ved at tro, ikke på sig selv, men på vores formidler. På denne måde vil et menneske stå fast, uanset de omstændigheder, som han lever under. Mennesket skal komme med bøjede knæ, som en, der har modtaget nåde, med ydmyge bønner foran nådens trone. Den, der dagligt modtager nådegaver fra Gud, vil altid være taknemmelig og vil også give udtryk for denne ufortjente nåde. Engle har bevogtet hans skridt hele hans liv, og han har ikke set mange af de snarer, som han er blevet reddet fra. For denne vejledning og beskyttelse fra øjne, der aldrig slumrer eller sover, bør han i hver bøn anerkende Guds handlemåde over for ham.—(Selected Messages 2:311-315.)

At knæle i bøn lærer ærbødighed og ærefrygt for Gud — Må Gud lære os at bede. Hvis vi giver sig ind under den store lærers styrelse og daglig får lærdom i Kristi skole; hjælpen er lagt på den almægtige; og vi kan gribe fat i Hans mægtige styrke. Vi skal ikke alene bede i Jesu navn, men også inspireret af Helligånden. Dette forklarer hvad det betyder når der står at „Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke“.“ Den slags bønner glæder det Gud at besvare. Når vi med alvor og iver hvisker en bøn i Jesu navn, ligger der i selve alvoren og iveren et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare vore bønner „langt ud over det, som vi beder om eller forstår“. Gud vil „i sin herligheds rigdom ... gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forst." Ordet vil blive forkyndt med kraft.

Både i offentlig og privat andagt er det vort privilegium at bøje vore knæ for Herren, når vi opsender vore begæringer til ham. Jesus, vort eksempel. „Faldt på knæ og bad“. Paulus erklærer: „For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for faderen.“ Da Esra bekendte Israels synder for Gud, knælede han. Daniel „faldt på knæ tre gange om dagen og bad og priste sin Gud.“ {BTU 148.2}

Sand ærbødighed for Gud er inspireret af en følelse af hans uendelige storhed og en erkendelse af hans nærværelse. Denne følelse af den usynlige nærværelse burde gøre et dybt indtryk på ethvert hjerte. Bedestunden og bedestedet er hellige, fordi Gud er der; og når vi viser ærbødighed, ved den stilling vi indtager, og hele vor opførsel, vil den følelse, som leder vor optræden, blive uddybet. „Stor og højlovet er Herren," erklærer salmisten. Når englene udtaler hans navn, tilslører de deres ansigter. Med hvilken ærbødighed burde da ikke vi, som er faldne og syndige, lade Guds navn komme over vore læber! {BTU 148.3}

Det ville være godt både for gamle og unge at overveje de skriftens ord, som viser os, hvorledes det sted, der udmærkes ved Guds særskilte nærværelse, bør agtes. „Drag dine sko af dine fødder," befalede han Moses ved den brændende tornebusk, „for det sted, du står på, er hellig jord!" Da Jakob havde set synet af englene, udbrød han: „Sandelig, Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke!" — *Gospel Workers* side 178. 179. {BTU 148.4}."(Gospel Workers, 178, 179.)

Salomons ydmyghed ved begyndelsen af sin kongegerning, da han erkendte over for Gud: „Jeg er ganske ung" (1Kong. 3,7), hans udprægede kærlighed til Gud, hans dybe ærbødighed for det hellige, hans mistillid til sine egne evner og hans ophøjelse af den almægtige Skaber alle disse forbilledlige karaktertræk kom til syne under templets indvielse, da han viste sin ydmyghed ved at bede i knælende stilling. Kristi efterfølgere i dag bør være på vagt over for tendensen til at miste ærbødigheden og gudfrygtigheden. Skriften lærer menneskene, hvorledes de bør træde frem for deres skaber. De bør komme ydmygt og ærbødigt i troen på deres guddommelige talsmand. Salmisten har sagt: {PK 26.6}

„Herren er en vældig Gud,
en konge stor over alle guder . . .
Kom, lad os bøje os, kaste os ned,
knæle for Herren, vor skaber!"

Sl. 95,3. og 6..—(Prophets and Kings, 47, 48.)

Midt i templets forgård var der blevet opstillet en „talerstol af kobber". Den var „fem alen lang, fem alen bred og tre alen høj". Her stod Salomo med opløftede hænder og velsignede hele Israels forsamling, der imens stod op. 2Krøn. 6,13. og 3. {PK 24.3}

„Lovet være Herren, Israels Gud," udbrød Salomo, „hvis hånd har fuldført, hvad hans mund talte til min fader David, dengang han sagde: ..... Jerusalem udvalgte jeg til bolig for mit navn." 4. og 6. vers. {PK 24.4}

Derpå knælede Salomo på talerstolen og bad invielsesbønnen i hele folkets påhør. Med hænderne løftet imod himmelen bad kongen denne bøn, mens forsamlingen lå bøjet med ansigtet mod jorden: „Herre, Israels Gud, der er ingen Gud som du i Himmelen og på jorden, du, som holder fast ved din pagt og din miskundhed mod dine tjenere, når de af hele deres hjerte vandrer for dit åsyn." {PK 24.5}—(Prophets and Kings, 39, 40.)

King Solomon stood upon a brazen scaffold before the altar and blessed the people. He then knelt down and, with his hands raised upward, poured forth earnest and solemn prayer to God while the congregation were bowed with their faces to the ground. After Solomon had ended his prayer, a miraculous fire came from heaven and consumed the sacrifice.—(The Story of Redemption, 194.)

Du har fået din tankevirksomhed for at du kan forstå at arbejde. Du har fået dine øjne for at være skarpsynet til at finde dine gudsgivne anledninger. Dine ører skal lytte til Guds befalinger. Dine knæ skal bøjes tre gange om dagen i hjertelig bøn. Dine fødder skal gå på Guds buds vej. Tanker, bestræbelser, talenter bør bruges, før at du må kunne få adgang til skolen deroppe og høre ordene fra hans læber, som har overvundet alle fristelser for vor skyld: »Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.«.(Testimonies for the Church 6:297.)

Præster til at bøje sig i bøn før prædiken — Efter det lys som er blevet givet mig, ville det være Guds-velbehageligt at prædikanter bøjede sig ned lige så snart de går op bag talerstolen og alvorligt beder om hjælp fra Gud. Hvilket indtryk ville dette ikke gøre? Der ville komme en højtidelig ånd og ærefrygt over folk. Deres prædikant er i fortrolig samtale med Gud; han overgiver sig selv til Gud før han vover at stå frem for folk. Højtidelighed hviler over folk og Guds engle er bragt meget nær. Prædikanter bør som det første se på Gud når de kommer op til talerstolen og kan så sige til alle: Gud er min styrkes kilde.—(Testimonies for the Church 2:612.)

Når prædikanten træder frem, bør dette ske med ærbødighed og højtidelig alvor. Så snart han betræder talerstolen, bør han bøje knæ i stille bøn og alvorligt bede Gud om hjælp. Hvilket indtryk gør ikke dette! Højtidelighed og ærefrygt vil gribe folket. Deres prædikant har en samtale med Gud; han overgiver sig til Gud, før han tør stå frem for folket. Højtidelighed hviler over alle og engle (493) fra Gud kommer meget nær. I forsamlingen bør enhver, som frygter Gud, med bøjet hoved forene sig med ham i stille bøn om, at Gud må velsigne mødet med sin nærværelse og meddele kraft til den sandhed, der lyder fra menneskelige læber. Når mødet åbnes med bøn, bør hvert knæ bøje sig for den Helliges åsyn og hvert hjerte opløfte sig til Gud i stille andægtighed. De trofaste tilbederes bønner vil blive hørt og ordets forkyndelse vil vise sig at have virkning. De tilbedendes slappe holdning i Guds hus er én stor årsag til, at ordets forkyndelse ikke udretter mere godt. Sangens toner, der med klar og tydelig udtale lyder fra mange hjerter, er ét af Guds virkemidler i arbejdet for sjæles frelse. Hele gudstjenesten bør foregå med alvor og ærbødighed, som om forsamlingernes Mester var synlig til stede.—(Testimonies for the Church 5:492, 493.)

Det er ikke altid nødvendigt at knæle, mens man beder — Vi kan ikke altid være på knæ i bøn, men vejen til nådestolen er altid åben. Mens vi er i gang med aktivt arbejde, kan vi bede om hjælp, og vi får løfte fra den, som ikke vil bedrage os:, “Men I skulle få Kraft.” Den kristne kan og vil finde tid til at bede. Daniel var statsmand; tunge ansvarsområder

hvilede på ham; alligevel søgte han Gud tre gange om dagen, og Herren gav ham Helligånden. Så i dag kan mennesker søge hen til den Højestes hellige pavillon og føle forvisningen om hans løfte:, "Retfærds Frugt bliver Fred og Rettens Vinding Tryghed for evigt. Da bor mit Folk i Fredens Hjem, i trygge Boliger, sorgfri Pauluner." Esajas 32:18. Alle, der virkelig ønsker det, kan finde et sted for fællesskab med Gud, hvor intet andet øre kan høre end det, der er åbent for de hjælpeløse, nødlidende og trængende menneskers skrig - Og ikke een Spurv af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie. Han siger: "Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange Spurve.." Matthæus 10:31. Og ikke een af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie.—(Counsels on Health, 423, 424)

Grunden til, at så mange overlades til sig selv under forhold, hvor de er udsatte for fristelse, er den, at de ikke altid fæster blikket på Herren. Når vi afbryder vort samkvem med Gud, så er vort værn veget fra os. Alle vore gode forsætter vil ikke sætte os i stand til at modstå det onde. Vi må være bønnens mænd og kvinder. Vore bønner må ikke være tilfældige og lunefulde, men alvorlige, standhaftige og udholdende. Det er ikke altid nødvendigt, at man bøjer sine knæ, når man beder. Væn jer til at tale med Frelseren, når I er alene, når I går, og når I har travlt med jeres daglige arbejde. Lad hjertet stadig være opløftet i stille bøn om hjælp og lys, om styrke og om kundskab. Lad ethvert åndedræt bære en bøn. {SLF 518.1}.—(The Ministry of Healing, 510, 511.)

Kun ved hans kraft kan de holde vagt over deres ord og handlinger. Når vi vil arbejde for at vogte vort hjerte, må vi bede indtrængende og utrætteligt bønfalde nådens trone om hjælp. De, som kalder sig kristne, burde komme til Gud for inderligt og ydmygt at trygle ham om hjælp. Frelseren har påbudt os at bede uafladeligt. En kristen kan ikke altid knæle i bøn, men hans tanker og ønsker kan altid være rettet opad. Vor selvtillid ville forsvinde, hvis vi snakkede mindre og bad mere.—(Sons and Daughters of God, 99.)

Vejen til Guds trone er altid åben. Du kan ikke altid være på knæ i bøn, men dine stille suk om styrke og vejledning kan stadig stige op til Gud. Når du bliver fristet, som du vil blive det, kan du søge tilflugt i den Højestes ly. Hans evige arme vil være under dig. Må disse ord være en opmuntring: "Dog har du i Sardes nogle få Personer, som ikke have besmittet deres Blæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi de ere værdige dertil." Aabenbaringen 3:4.—(Counsels on Health, 362.)

Hvis alle vores arbejdere var i stand til at afsætte et par timer hver dag til udendørs arbejde og følte sig fri til det, ville det være en velsignelse for dem; de ville være bedre i stand til at udføre deres erhvervsmæssige opgaver. Hvis de ikke har tid til fuldstændig afslapning, kunne de lave planer og bede, mens de arbejder med deres hænder, og derefter kunne de vende tilbage til deres arbejde, udhvilede i krop og ånd.—(Gospel Workers, 240.)

Ægte bøn afhænger ikke af tid eller sted eller omstændigheder — Bed i et aflukket rum, og lad dit hjerte hæve sig mod Gud, når du foretager dine daglige gøremål. {VTK 109.1}

Det var sådan, Enok vandrede med Gud. Disse stille bønner stiger som værdifuld røgelse op for nådens trone. Satan kan ikke overvinde den, hvis hjerte er sådan fæstet på Gud. {VTK 109.2}

Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen. {VTK 109.3}.—(Steps to Christ, 98, 99).

I sin forudseenhed lader Gud os ikke kende enden fra begyndelsen; men Han giver os Sit Ords lys til at vejlede os på vor vej, og påbyder os at holde vore tanker forankret på Jesus. Uanset hvor vi er, hvad vi beskæftiger, skal vore hjerter være opløftet til Gud i bøn. Det er at være udholdende i bøn. Vi skal ikke vente før vi kan bøje vore knæ, før vi beder. En gang hvor Nehemias stod frem for kongen, spurgte kongen hvorfor han så, så bedrøvet ud, og hvad han var kommet for at spørge om. Men Nehemias turde ikke svare med det samme. Vigtige interesser står på spil. Folkets skæbne afhang af det indtryk som han kunne give monarkens sind; og Nehemias sendte en bøn til himlens Gud, før han turde svare kongen. Resultatet var at han fik alt det han bad som eller endog ønskede (HS 144)..—(The Signs of the Times, October 20, 1887.)

Alle jeres gode hensigter og gode intentioner vil ikke skikke jer til at bestå fristelsens prøve. I må være bønnens mænd. Jeres bønner må ikke være kraftesløse, tilfældige og ustadige, men alvorlige, udholdende og vedvarende. Det er ikke nødvendig at være alene, eller bøje knæ, for at bede; men midt (543) i jeres arbejde, kan jeres sjæle ofte opløftes til Gud, gribe fat i hans styrke; da vil I være mænd med høje og hellige mål, af ædel renhed, som ikke under nogen omstændigheder kan svejes fra sandhed, ret og retfærdighed.—(Testimonies for the Church 4:542, 543.)

Vi må bede hele tiden, med et ydmygt sind og i en ydmyg og sagtmodig ånd. Vi behøver ikke at vente på en anledning til at knæle for Gud. Vi kan bede og tale med Herren, uanset hvor vi er.—(Selected Messages 3:266.)

Bønner i offentligheden skal være korte og kendetegnet ved en naturlig tone — De lange bønner nogle prædikanter beder er en stor fejltagelse. At bede så længe som nogen gør hører slet ikke hjemme. De skader struben og stemmeorganerne og derefter taler de om at de bryder ned på grund af deres hårde arbejde. De skader sig selv, selvom det de gør, ikke er påkrævet. Mange føler at bøn skader deres stemmeorganer mere end tale. Det er en følgevirkning af legemets unaturlige position og den måde hovet holdes på. De kan stå og tale og ikke føle sig skadet. Bedestillingen bør være helt naturlig. Lange bønner belaster og det er ikke i overensstemmelse med Kristi evangelium. En halv time eller bare et kvarter er alt for

lang tid. Nogle få minutters tid er længe nok til at bringe din sag for Gud og fortælle ham hvad du mangler; og du kan sørge for at folk ikke bliver trætte og ikke mindske deres interesse for helligelse og bøn. De kan fornyes og styrkes, i stedet for at afkræftes.

Mange har gjort fejl religiøse andagtsøvelser med lange bønner og lange prædikener, på et højt toneleje, med en anstrengt stemme og med en unaturlig stemme og i et unaturligt leje.—(Testimonies for the Church 2:617.)

Bed klart og tydeligt. — Lær ved jeres eget eksempel børnene at bede med klar og tydelig stemme. Lær dem at løfte hovedet op fra stolen og at de aldrig må dække ansigtet med hænderne. Således kan de opsende deres enkle bønner og fremsige „Fadervor“ i kor.17 {BIH 502.1}.—(Child Guidance, 522, 523.)

Disciplinere sindet til at være opmærksom under bøn — Daglig bøn er lige så nødvendig, for at vi kan vokse i nåden og holde det åndelige liv oppe, som timelig føde er nødvendig for vort fysiske velfærd. Vi burde vænne os til at vende vor tanke ofte op til Gud i bøn. Når sindet farer frem på vilde veje, må vi bringe det tilbage; ved udholdende bestræbelser vil vi kunne gøre det til en vane at styre tankerne. Vi kan ikke et øjeblik fjerne os fra Kristus og være sikre. Han må ledsage os ved hvert et skridt, men det gør han kun, når vi opfylder de betingelser, han selv har opstillet. {BTU 61.2}.—(The Sanctified Life, 93.)

Bøn behøver ikke være lang eller høj — Men vi forstår ikke at bede som vi burde, vore bønner skal ikke bestå i at underrette Gud om noget, han ikke ved om. Herren kender enhver sjæls hemmeligheder. Vi behøver ikke bede længe og højt, Gud læser de skjulte tanker. Vi kan bede i løndom, og han, som ser i løndom, vil høre og svare. {BTU 146.1}.—(Messages to Young People, 247.)

Vi skal ikke prøve at befale Gud i bøn — Vi har forjættelsen. Vi ved, at han hører os, hvis vi beder overensstemmende med hans vilje. Vore påkaldelser må ikke antage form af en befaling, men af en bøn om, at han vil gøre det, som vi ønsker af ham.—(Counsels on Health, 379.)

Bed i tro — Bed i tro. Og forvis om at livet bringes i harmoni med jeres bønner, så I kan få velsignelser for det I beder om. Lad ikke jeres tro svække, for de velsignelser I får er i forhold til den tro I udøver. »Det skal ske jer, som I tror!« »Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« Matt.9,29; 21,22. Bed, tro, glæd jer. Syng lovsange til Gud, fordi han har besvaret jeres bønner. Tag ham på hans ord. »Thi trofast er han, som gav forjættelsen.« Hebr.10,23. Ikke en oprigtig bøn er gået tabt. Kanalen er åben, strømmen flyder. Den fører helbredende egenskaber med sig, udgyder en genskabende strøm af liv, sundhed og frelse.—(Testimonies for the Church 7:274.)

Lad oprigtighed og tro kendetegne jeres bønner. Herren er villig at gøre det for os, »at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår.« Ef.3,20. Tal om det, bed for det. Tal ikke

vantro. Vi kan ikke tillade at Satan ser en magt til at formørke vore ansigter og bedrøve os.—(Testimonies for the Church 7:273.)

Kapitel 20—Bøn i Jesu Navn

Jesu navn er det forbindende led i bøn mellem menneskeheden og Gud —I Kristi navn stiger vore bønner op til Faderen. Han går i forbøn for vort bedste og faderen åbner alle sin nådes rigdomme som bevilges os, for at vi skal nyde dem og dele dem med andre. "Bed i mit navn," siger Kristus. "Jeg siger ikke at jeg vil bede faderen for jer; for faderen selv elsker dig. Gør brug af mit navn. Det vil give jeres bønner virkekraft og Faderen vil give jer sin nådes gaver. Bed derfor og I skal få, så jeres glæde skal være fuldkommen."

Kristus danner bindeledet mellem Gud og mennesker. Han har lovet, at han personligt vil gå i forbøn. Han stiller hele sin retfærdigheds fortjeneste til rådighed for den bedende. Han beder for mennesket og mennesket, som trænger til guddommelig hjælp, beder selv for Guds åsyn. Det gør brug af hans indflydelse, som gav sit liv for verdens liv. Når vi giver til kende over for Gud, at vi sætter pris på Kristi fortjenester, føjes der vellugt til vore bønner. Når vi nærmer os Gud i kraft af Genløserens fortjeneste, stiller Kristus os tæt ved sin side og omslutter os med sin menneskelige arm, mens han med sin guddommelige arm griber fat i den Eviges trone. I røgelseskarret, i vore hænder lægger han sin fortjeneste som en vellugtende røgelse, for at opmuntre os til at bede. Han lover at høre og besvare vore bønner. *Vejl f menigh* bd. 3f side 81]_.

Ja, Kristus er blevet bønnens udtryksmiddel mellem menneske og Gud. Han er også blevet til velsignelse mellem Gud og menneske. Han har forenet guddommelighed med menneskelighed. Mennesker skal samarbejde med ham for deres egne sjæles frelse og gør så alvorlige, udholdende anstrengelser for at frelse dem, som er ved at dø.—(Testimonies for the Church 8:178.)

Indtil da var disciplene uden kendskab til Frelserens ubegrænsede hjælpemidler og magt. Han sagde til dem: „Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn.“ 2 Han forklarede dem, at hemmeligheden ved at få deres gerning til at lykkes bestod i at bede om styrke og nåde i hans navn. Han ville være til stede og gå i forbøn for dem hos Faderen. Den ydmygt bedendes bøn fremlægger han over for Faderen som sit eget ønske til den pågældendes bedste. Enhver oprigtig bøn bliver hørt i Himmelen. Måske bliver den ikke fremført flydende, men hvis hjertet er med, vil den stige op til helligdommen, hvor Jesus gør tjeneste, og han vil forelægge den for Faderen uden et eneste ubehjælpsomt, stammende ord. {JL 485.6}.—(The Desire of Ages, 667.)

Disciplene skulle udføre deres hverv i Kristi navn. Hvert af deres ord og hver af deres handlinger skulle henlede opmærksomheden til hans navn som det, der ejede den livskraft, hvorved syndere kunne frelses. Deres tro skulle have sit midtpunkt i ham, som er nådens og kraftens kilde. I hans navn skulle de frembære deres bønner til Faderen, og de skulle få svar. De skulle døbe i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Kristi navn skulle være deres løsen, deres hæderstegn, deres enhedsmærke, den øverste myndighed for deres handlemåde og

kilden til deres lykke. Intet kunne anerkendes i hans rige, som ikke bar hans navn og påskrift. {ME 20.4}.—(The Acts of the Apostles, 28.)

I det allerhelligste så jeg en ark. Dens låg og sider var af det reneste guld. Ved hver ende af arken var der en yndig kerub, som spredte sine vinger over den. De vendte ansigtet mod hinanden og så nedad. (2Mose 25,18. og 22) Imellem englene var der et røgelseskar af guld. Over arken, hvor englene stod, var der en overmåde klar glans af herlighed, der så ud som en trone, hvor Gud var. (2Mose 25,20. og 22) Jesus stod ved arken, og idet de helliges bønner kom op til ham, opsteg der røg fra røgelsen i røgelseskarret, og han opsendte deres bønner med røgen af røgelsen til sin Fader. (Åb 8,3-4).—(Early Writings, 32.)

Hvad det vil sige at bede i Jesu navn — Men det betyder meget at bede i Jesu navn. Det betyder, at vi skal tage imod hans karakter, åbenbare hans ånd og gøre hans gerninger. Frelserens løfte er givet os på betingelser. Han siger: „Elsker I mig, så hold mine bud.“ Han frelser mennesker, ikke i synd men fra synd; og de, som elsker ham, vil vise deres kærlighed ved lydighed. {JL 486.4}.—(The Desire of Ages, 668.)

Jesus sagde: „Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer.“ „… så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn“ (Joh 16,26-27; 15,16). Men det at bede i Jesu navn er mere end bare det at nævne navnet ved begyndelsen og slutningen af bønnen. Det er at bede med Jesu sind og ånd, mens vi tror på hans løfter, sætter vores lid til hans nåde og gør hans gerninger. {VTK 111.2}.—(Steps to Christ, 100, 101.)

Gud inviterer os til at komme til ham i Jesu navn – Du er inviteret til at komme, til at bede, til at søge, til at banke på, og du er forsikret om, at du ikke kommer forgæves.

Jesus siger “ Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder. Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.” Matthæus 7:7, 8.

Kristus illustrerer Guds villighed til at velsigne ved hjælp af eksemplet med en faders villighed til at imødekomme sit barns ønske.

Jesus siger, “Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en Sten, når han beder om Brød, eller når han beder om en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give ham en Slange? Eller når han beder om et Æg, mon han da vil give ham en Skorpion? Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give den Helligånd til dem, som bede ham!" - Lukas 11:11-13.

Ved en særlig invitation nærmer vi os Gud i Jesu navn, og han byder os velkommen i sit audiensrum. Han giver den ydmyge, angerfulde sjæl den tro på Kristus, ved hvilken han bliver retfærdiggjort. Jesus udvisker hans synder som en tyk sky, og det trøstede hjerte udbryder:

"På hin Dag skal du sige: Jeg takker dig, Herre, thi du vrededes på mig; men din Vrede svandt, og du trøstede mig." Esajas 12:1—(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 242.)

Bed både i Jesu navn og ved Helligåndens inspiration —Når et menneske fremsætter en inderlig og oprigtig bøn til Gud [Jesus Kristus er det eneste navn under himmelen "ved hvilket mennesket kan bli frelst"], ligger der i denne intensitet og inderlighed et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen i overordentlig høj grad, ud over menneskets fantasi. I denne intensitet og alvor ligger der et højtideligt løfte fra Gud om, at han er ved at besvare bønnen - ham, som formår over alle Ting at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstå, efter den Magt, som er virksom i os. Amen. Vi skal ikke kun bede i Jesu navn, men også med brændende inspiration og under Helligåndens salvelse. Dette er forklaringen på verset: Som der står skrevet, " Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukke." Bønnerne skal fremsættes i oprigtig tro. Så vil de nå frem til nådens trone. Vedholdende i Bønnen! Beder uafladelig. Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig." Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om.—(The Gospel Herald, May 28, 1902.)

Vi kan nærme os Gud i tillid gennem Jesu navn -Alle, der træder frem for Guds åsyn, bør færdes ydmygt og ærbødigt. I Jesu navn kan vi tillidsfuldt komme frem for Gud, men vi må ikke nærme os ham med formastelig dristighed, som om han var vor ligemand. Der er nogle, der taler til den store, almægtige, hellige Gud, der bor i et utilgængeligt lys, som om de talte til en jævnbyrdig eller underordnet. Der er mennesker, der opfører sig dårligere i Guds hus, end de ville vove at gøre i en jordisk konges audienssal. De bør huske, at de står over for ham, som serafer tilbeder, og som engle skjuler deres ansigt for. Vi bør vise Gud megen ærbødighed. Alle, der virkelig fatter hans nærværelse, vil bøje sig i ydmyghed for ham og udbryde med Jakob, da han så Gud i et syn: „Hvor forfærdeligt er dog dette sted! Visselig, her er Guds hus, her er Himmelens port!" {PP 126.4}.—(Patriarchs and Prophets, 252.)

»Bed til din Fader, som er i det skjulte.« I Jesu navn kan vi komme frem for Gud med barnets tillidsfuldhed. Intet menneske behøver at optræde som mellemmand. Gennem Jesus kan vi åbne vore hjerter for Gud som for en, der kender os og elsker os.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 84.)

Gud vil ære Jesu navn i vores bønner — Hvert løfte i Guds ord giver os noget at bede om, og det fremstiller Herrens ord som pant til vor forvisning. Hvilken åndelig velsignelse vi end måtte behøve, har vi ret til at gøre krav på den gennem Jesus. Med barnets enfoldighed kan vi fortælle Herren, netop hvad vi behøver. Vi kan tale med ham om vore timelige forhold og bede ham om brød og klæder såvel som om livets brød og Kristi retfærdigheds kappe. Din himmelske Fader ved, at du behøver alle disse ting, og du opfordres til at bede ham derom. Det er formedelst Jesu navn, vi modtager enhver gave. Gud vil godkende dette navn og af sin

godheds rigdom skaffe dig de ting, du behøver..—(Thoughts from the Mount of Blessing, 133.)

Vi skal ikke alene bede i Jesu navn, men også inspireret af Helligånden. Dette forklarer hvad det betyder når der står at „Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke“.“ Den slags bønner glæder det Gud at besvare. Når vi med alvor og iver hvisker en bøn i Jesu navn, ligger der i selve alvoren og iveren et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare vore bønner „langt ud over det, som vi beder om eller forstår“. {KL 140.1}

Kristus har sagt: „Alt, hvad I beder og bønfalder om tro, at I har fået det, så skal I få det.“ „Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen.“ Og den elskede Johannes, der var inspireret af Helligånden, taler meget tydeligt og sikkert og siger: „Når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad ham om.“ Kom derfor frem for Faderen med dine begæringer idet du beder i Jesu navn. Gud vil ære det navn. {KL 140.2}.—(Christ’s Object Lessons, 147, 148.)

Kapitel 21—Guddommelig Vejledning Gennem Bøn

Vi kan lære Guds vilje med os gennem bøn — Herren arbejder ikke planløst. Find Ham i bøn i dyb alvor. Han vil præge tanken og vil lægge dig ord i munden. Det er nødvendigt at Guds folk vil drage lære ikke at stole på menneskelige opfindelser og usikre prøver som et middel for at vide Guds vilje for dem. Satan og sin virksomhed er altid parate at træde ind i enhver åbning de kan finde, der kan føre sjæle væk fra de rene principper af Guds Ord. Folk der er ledt og undervist af Gud vil ikke give anledning til brug af hjælpemidler der ikke har et "Sådan siger Herren" (SpT, Ser. B, Nr. 17, s. 28) — (Selected Messages 2:326.)

Bed om Guds vejledning — I skal lære lige så vel at se med forstanden som med øjnene. I skal opøve jeres dømmekraft, så den ikke bliver svag og uduelig. I skal bede om vejledning og overlade alt til Herren. I skal lukke jeres sind for al dårskab og synd, og lukke det op for enhver himmelsk påvirkning. I skal få det mest mulige ud af jeres tid og muligheder for at kunne udvikle harmoniske egenskaber.—(Fundamentals of Christian Education, 302.)

Bestemte tider til andagt. — I enhver familie bør der være en bestemt tid til morgenog aftenandagt. Foræl-drene bør samle deres børn omkring sig før morgenmåltidet for at takke deres himmelske Fader for hans varetægt gennem natten og for at bede ham om hjælp og vejledning og beskyttelse gennem dagen. Når aftenen kommer, bør forældrene endnu en gang samle børnene for Guds ansigt og takke ham for de velsignelser, som de har modtaget gennem den svundne dag! {BIH 499.4}—(Testimonies for the Church 7:43.)

Overgiv dig til Gud om morgenen; gør dette til din fornemmeste opgave. Lad dette være din bøn: „Tag mig, Gud, som din. Jeg lægger alle mine planer ved dine fødder. Brug mig i dag i din tjeneste. Bliv i mig, og lad alt mit arbejde udspringe fra dig." Dette er et dagligt anliggende. Overgiv dig hver morgen til Gud for den dag. Overgiv alle dine planer til ham, så de kan blive udført eller forhindret i overensstemmelse med hans forsyn. Således vil du dag for dag lægge dit liv i Guds hænder, og således vil dit liv blive formet mere og mere efter Kristi liv. {VTK 77.1}.—(Steps to Christ, 70).

I skal lære lige så vel at se med forstanden som med øjnene. I skal opøve jeres dømmekraft, så den ikke bliver svag og uduelig. I skal bede om vejledning og overlade alt til Herren. I skal lukke jeres sind for al dårskab og synd, og lukke det op for enhver himmelsk påvirkning. I skal få det mest mulige ud af jeres tid og muligheder for at kunne udvikle harmoniske egenskaber.—(Sons and Daughters of God, 283.)

Bøn om Guds vejledning kan tilbydes når som helst og hvor som helst — Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og

lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen. {VTK 109.3}.—(Steps to Christ, 99.)

Når en kristen ikke kan bede på nogen anden måde, kan han altid bede som Nehemias, da denne var i nød. Travlt optagne mennesker, som er overbebyrdede med problemer, kan bede om guddommelig hjælp. Når der opstår en eller anden stor fare enten til lands eller til vands, kan mennesker bede om Himmelens beskyttelse på denne måde. Når der pludselig opstår en vanskelighed eller fare, kan hjertet opsende sit nødråb til ham, som har lovet at hjælpe sine trofaste, troende børn, når som helst de henvender sig til ham. Under alle forhold kan den sjæl, som er nedbøjet af sorg og bekymringer eller udsat for hårde fristelser, hente styrke, støtte og hjælp i Guds usvigelige kærlighed og styrke. Gud vil aldrig bryde sin pagt. .—(Prophets and Kings, 631, 632.)

Engle er tæt på at hjælpe, når vi beder om Guds vejledning — Som Nathanael må vi selv studere Guds ord og bede om Helligåndens vejledning. Han, som så Nathanael under figentræet, vil også se os, når vi beder i det skjulte. Engle fra lysets verden er dem nær, som i ydmyghed søger guddommelig hjælp. {JL 90.5}.—(The Desire of Ages, 141.)

Der er nøje forbindelse mellem den synlige og den usynlige verden. Kunne sløret fjernes, ville vi se onde engle trænge sig omkring os med deres mørke og med al deres magt arbejde for at bedrage og ødelægge. Onde mennesker omgives, påvirkes og hjælpes af onde ånder. Troens og bønnens mand har overgivet sin sjæl til guddommelig ledelse og engle fra Gud bringer ham lys og styrke fra himmelen.—(Testimonies for the Church 5:199.)

Kundskaben om sandheden afhænger ikke så meget af gode forstandsevner som af ærlige hensigter og en enfoldig, oprigtig tro. Guds engle drager nær til dem, der af et ydmygt hjerte søger guddommelig vejledning. Helligånden bliver givet dem, for at den kan åbenbare sandhedens rige skatte for dem. {KL 46.3}.—(Christ's Object Lessons, 59.)

Uanset hvad vi har brug for, kan vi kræve i bøn — Hvert løfte i Guds ord giver os noget at bede om, og det fremstiller Herrens ord som pant til vor forvisning. Hvilken åndelig velsignelse vi end måtte behøve, har vi ret til at gøre krav på den gennem Jesus. Med barnets enfoldighed kan vi fortælle Herren, netop hvad vi behøver. Vi kan tale med ham om vore timelige forhold og bede ham om brød og klæder såvel som om livets brød og Kristi retfærdigheds kappe. Din himmelske Fader ved, at du behøver alle disse ting, og du opfordres til at bede ham derom. Det er formedelst Jesu navn, vi modtager enhver gave. Gud vil godkende dette navn og af sin godheds rigdom skaffe dig de ting, du behøver.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 133.)

Forældre til at bede om Guds vejledning —Parents, humble your hearts before God. Begin a thorough work with your children. Plead with the Lord to forgive your disregard of His Word in neglecting to train your children in the way they should go. Ask for light and guidance, for a tender conscience, and for clear discernment that you may see your mistakes

and failures. God will hear such prayers from a humble and contrite heart.—(Child Guidance, 557.)

De, der er villige til at blive vejledt, kan kende Guds vilje — Jeg bønfalder dig, om du må blive kendt med Gud. »Af Herren stadfæstes mandens skridt, når han har behag i hans vej.« Tjenende engle lægger mærke til ethvert skridt i vor gang. Men din vilje er ikke omgivet af Gud; dine tanker er ikke hellige ... Herren åbenbarer sin vilje for dem som er alvorlige og ivrige efter at blive vejledt. Årsagen til din uduelighed er at du har opgivet at kende og gøre Guds vilje, derfor ved du ikke noget direkte...—(Testimonies for the Church 3:466.)

Søg i skrifterne med bøn for guddommelig vejledning — De, der ikke er villige til at tage imod Bibelens klare, tydelige sandheder, søger ustandselig efter tiltalende fabler for at berolige deres samvittighed. Jo mindre åndeligt, selvfornægtende og ydmygende de præsenterede læresætninger er, desto større er den velvilje, de bliver modtaget med. Disse mennesker nedværdiger deres intelligens for at følge deres kødelige lyster. De betragter sig selv som værende for kloge til at ransage Bibelen med anger og oprigtig bøn om guddommelig vejledning, og derfor har de intet værn mod vildfarelser. Satan er parat til at opfylde deres ønsker og fylde dem med løgn og bedrag i sandhedens sted.—(The Great Controversy, 523.)

Stol på Gud, og han vil lede din vej —Der er mange, som ikke kan lægge bestemte planer for fremtiden. De har intet bestemt for i livet. De kan ikke se udfaldet af deres foretagender, og dette fylder dem ofte med ængstelse og uro. Lad os huske på, at Guds børns liv i denne verden er et pilgrimsliv. Vi har ikke den nødvendige visdom til at lægge planer for vort eget liv. Det er ikke vor opgave at bestemme vor fremtid. „Ved tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgå til det sted, som han skulle tage til arv; og han gik ud, dog vidste han ikke, hvor han kom.“ (Heb 11,8) {SLF 487.1}.

Kristus lagde ingen planer for sit eget vedkommende, da han levede på jorden. Han antog de planer, som Gud lagde for ham, og dag efter dag udfoldede Faderen sine planer. Således bør også vi forlade os på Gud, for at vort liv blot må være virkeliggørelsen af hans viljes råd. Når vi overlader vore veje til ham, så vil han lede vore skridt. {SLF 487.2}

Alt for mange, som lægger planer for en glimrende fremtid, lider fuldstændigt nederlag. Lad Gud lægge planerne for dig. Stol som et lille barn på hans ledelse, som vil „bevare sine frommes fødder“ (1Sam 2,9) Gud leder aldrig sine børn på anden måde end den, de selv ville vælge, hvis de kunne se enden fra begyndelsen og forstod det herlige forsæt, de som hans medarbejdere fuldbyrder. {SLF 487.3}.—(The Ministry of Healing 478, 479).

Har du overgivet dig til Gud for at gøre hans gerning, behøver du ikke at bekymre dig for morgen dagen. Han, hvis tjener du er, kender enden fra begyndelsen. Morgendagens hændelser, som er skjult for dit syn, ligger åbne for ham, som er almægtig. Når vi tager ledelsen af de ting, vi har med at gøre, i vor hånd og stoler på, at vor egen visdom skal skaffe os fremgang, påtager vi os en byrde, som Gud ikke har lagt på os, og søger at bære den uden

hans hjælp. Vi påtager os det ansvar, som tilhører Gud, og stiller os i virkeligheden i hans sted; vi har god grund til at nære bekymring og til at forvente fare og modgang, for den vil visselig ramme øs. Men når vi virkelig tror, at Gud elsker os og vil gøre os godt, vil vor bekymring for fremtiden ophøre. Vi vil stole på Gud, ligesom et barn stoler på en kærlig far eller mor. Da vil vore besværligheder og plager forsvinde, fordi vor vilje opsluges af Guds vilje.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 100, 101.)

Eliezer bad om – og modtog – Guds vejledning — Han mindedes Abrahams ord om, at Gud ville sende sin engel med ham, og bad alvorligt om Guds vejledning. I sin herres hjem var han vant til, at man altid udviste venlighed og gæstfrihed, og han bad nu om, at den pige, som Gud havde valgt, måtte blive udpeget ved en høflighedshandling. {PP 85.5}

Knapt var bønnen udtalt, før den blev besvaret. Blandt de kvinder, der var samlet om brønden, var der især en, hvis høflige opførsel tiltrak sig hans opmærksomhed. Da hun kom fra brønden, gik den fremmede hende i møde og bad om lidt vand af den krukke, hun bar på skulderen. Hans anmodning blev straks opfyldt og hun tilbød også at øse vand til hans kameler, en tjeneste, som det var almindeligt, at selv fyrstedøtre udførte for deres faders hjorde. Således fik han det ønskede tegn. {PP 86.1}.—(Patriarchs and Prophets, 172.)

Kapitel 22—Bøn for de Syge

Bøn bør bedes for de syge med rolig tro — Jeg så, at i sygdomstilfælde, hvor vejen er klar for forbøn for den syge, bør sagen overlades til Herren i stille tro, ikke med en storm af stærk sindsbevægelse. Han alene kander den pågældendes forbigangne liv og ved, hvordan hans fremtid vil blive. Han, som kender alle menneskers hjerter, ved, hvorvidt den syge i tilfælde af helbredelse vil herliggøre hans navn eller vanære ham ved afvigelse og frafald. Alt, hvad der kræves af os, er, at vi beder Gud om at helbrede den syge, dersom det er i overensstemmelse med hans (148) vilje, idet vi tror, at han hører de grunde, vi fremholder og de inderlige bønner, der opsendes. Hvis Herren ser, at det vil tjene hans ære bedst, vil han høre vore bønner. Men at forlange helbredelse uden underkastelse under hans vilje er ikke.—(Testimonies for the Church 2:147, 148.)

With all our treatments given to the sick, simple fervent prayer should be offered for the blessing of healing. We are to point the sick to the compassionate Saviour, and His power to forgive and to heal.—(Selected Messages 3:296).

De, der arbejder i hjemmene, får lejlighed til at hjælpe på forskellig måde. De bør bede for de syge og gøre, hvad de kan, for at lindre deres lidelser. De bør virke for de små i samfundet, for de fattige og undertrykte. Vi bør bede for og med de hjælpeløse... I Mesterens Tjeneste side 138]—(Testimonies for the Church 6:83, 84).

Frelseren ønsker, at vi skal opmuntre de syge, de håbløsløse og de plagede til at tage fat på hans styrke. Ved tro og bøn kan sygeværelset forvandles et Bethel. I ord og handling kan læge og sygeplejerske sige det så tydeligt, at det ikke kan misforstås, at „Herren er på dette sted“ for at frelse og ikke for at fordærve. Kristus ønsker at åbenbare sin nærværelse hos den syge og at fylde lægens og sygeplejerskens hjerte med sin kærligheds vellugt. Hvis deres liv, der plejer den lidende, er sådant, at Kristus kan gå med dem til patientens leje, så vil den syge få en overbevisning om, at den medlidende frelser er nærværende, og denne overbevisning vil i sig selv bidrage meget til både sjælelig og legemlig helbredelse. {SLF 230.2}.—(The Ministry of Healing, 226.)

Hvis vi lider af legemets svagheder, er det helt sikkert konsekvent at stole på Herren og bede til vores Gud i vores eget tilfælde, og hvis vi er tilbøjelige til at bede andre, som vi har tillid til, om at forene sig med os i bøn til Jesus, som er den mægtige helbreder, vil hjælpen helt sikkert komme, hvis vi beder i tro.—(Medical Ministry, 16.)

Vi fremførte vores ydmyge bønner for den syge og lidende, som var ved at miste livet. Da vi fremlagde denne sag for Herren, følte vi vished om Guds kærlighed selv i denne lidelse..—(The Review and Herald, October 11, 1887.)

Vi salvede barnet og bad over det, troede at Herren vil give både moder og barn fred og hvile. Sådan skete det. Barnets skrig ophørte, og vi efterlod dem begge i god stand. Moderens taknemmelighed kunne ikke udtrykkes—(Spiritual Gifts 2:110, 111.)

De syge vil blive ledt til Kristus af den tålmodige opmærksomhed fra sygeplejersker, der forudser deres behov, og som bøjer sig i bøn og beder den store medicinske missionær om at se med medfølelse på den lidende og tillade, at den lindrende indflydelse af hans nåde og hans genoprettende kraft bliver frigivet og mærket.—(Medical Ministry, 191, 192.)

Når missionærsygeplejersker tager sig af de syge og lindrer de fattiges nød, vil de finde mange muligheder for at bede med dem, læse for dem fra Guds ord, tale om Frelseren.... De kan bringe en stråle af håb ind i de besejrede og modløse menneskers liv.".—(Medical Ministry, 246, 247.)

Hvis der blev sendt flere bønner på vore sanatorier for helbredelse af syge, ville den mægtige Helbreder kunne ses. Mange flere ville blive styrket og velsignet, og mange flere med alvorlige sygdomme ville blive helbredte.—(Selected Messages 3:295.)

I would come before the Lord with this petition: “Lord, we cannot read the heart of this sick one, but thou knowest whether it is for the good of his soul and for the glory of thy name to raise him to health. In thy great goodness, compassionate this case, and let healthy action take place in the system. The work must be entirely thine own.” .— (Healthful Living, 239).

Let the voice of prayer be heard in our institutions in behalf of the sick that they may place themselves where they can cooperate with Him who can save both soul and body.—(Manuscript Releases 6:379).

Kristi kraft der modstår sygdomme er blevet åbenbaret på det sidste på en bemærkelsesværdig måde. Før vi var velsignet med institutioner, hvor den syge kunne få hjælp fra lidelser, ved ihærdig behandling og alvorlig bøn og tro på Gud, fik vi de tilsyneladende mest håbløse tilfælde ført til succesrige sager igennem til succes. I dag indbyder Herren de lidende til at have tro på Ham Menneskets fornødenheder er Guds anledning. [Mark 6,1-5].—(Selected Messages 3:295, 296).

Det eneste, der kan gøres, når man beder for de syge, er at bede alvorligt til Gud for dem og i fuldkommen tillid lægge sagen i hans hænder. Ser vi uret i vore hjerter, vil Herren ikke høre os. Han kan gøre, hvad han vil, med sit eget. Han vil herliggøre sig ved at virke i og gennem dem, der følger ham helt, således at det kan erkendes, at det er Herren og at hans gerninger er gjort i Gud. Kristus sagde: »Vil nogen tjene mig, ham skal Faderen ære.« Når vi kommer til ham, bør vi bede om, at vi må kunne indtræde i og fuldføre hans forsæt og at vore ønsker og interesser må gå op i hans, Vi bør erkende vor antagelse af hans vilje og ikke bede ham om at føje sig efter vor. Det er bedre for os, at Gud ikke altid besvarer vore bønner netop på den tid og på den måde, vi ønsker. Han vil gøre noget mere og bedre for os end at opfylde alle vore ønsker; for vor visdom er dårskab..—(Testimonies for the Church 2:148.)

Det har ofte været mit privilegium at bede for den syge. Vi burde gøre dette meget oftere end vi gør. Hvis der blev sendt flere bønner på vore sanatorier for helbredelse af syge, ville den mægtige Helbreder kunne ses. Mange flere ville blive styrket og velsignet, og mange flere med alvorlige sygdomme ville blive helbredte.—(Selected Messages 3:295.)

Og det er vor opgave at føre sygdomsramte mennesker til Kristus for at få lindring ved hjælp af troen. Vi skal lære dem at tro på ham. Vi skal holde fast ved hans løfter og bede ham om at åbenbare sin magt. Kernen i evangeliet er genskabelse, og Frelseren vil, at vi skal få alle sygdomsramte og modløse til at gribe hans kraft. {JL 599.7}.—(The Desire of Ages, 824, 825.)

Bøn for de syge er for vigtig til at blive behandlet skødesløst -As to praying for the sick, it is too important a matter to be handled carelessly. I believe we should take everything to the Lord, and make known to God all our weaknesses and specify all our perplexities.—(Medical Ministry, 16.)

Bøn for de syge er lige så effektiv i dag som i Bibelens tid—The divine Healer is present in the sick-room; He hears every word of the prayers offered to Him in the simplicity of true faith. His disciples today are to pray for the sick, as verily as did the disciples of old. And there will be recoveries; for "the prayer of faith shall save the sick."(Gospel Workers, 215.)

Gud er lige så villig til at gengive de syge deres sundhed nu, som da den Helligånd talte disse ord ved salmisten; og Kristus er den samme medlidende læge nu, som da han var her på jorden. Hos ham findes lægene balsam for enhver sygdom, helbredende kraft for enhver svaghed. Hans disciple i vor tid må bede for de syge lige så vel som disciplene førhen. Der vil også ske helbredelser; thi „troens bøn skal frelse den syge". Vi har den Helligånds kraft, troens fulde forvisning, som kan gribe Guds forjættelser. Herrens løfte: „På de syge skal de lægge hænder, og de skal helbredes," (Mark 16,18) er ligeså troværdigt nu som i apostlenes dage. Det fremstiller for os, hvad Guds børn har ret til at vente, og vor tro bør gribe fat på alt, hvad det indbefatter. Kristi tjenere det middel, hvorigennem han virker og igennem dem ønsker han at udøve sin helbredende kraft. Vort værk er at bære syge og lidende frem for Gud i troens arme. Vi bør lære dem at tro på den store Læge. {SLF 230.1}.—(The Ministry of Healing, 226.)

Bøn for de syge bør tage hensyn til Guds vilje — Ved forbøn for de syge bør det erindres, at „vi ved ikke, hvad vi skal bede, som det sig bør". (Rom 8,26) Vi ved ikke, om den velsignelse, som vi ønsker, vil være bedste eller ej, og derfor bør vore bønner indbefatte denne tanke: „Herre, du kender alt, hvad der er skjult i hjertet; du kender disse personer. Jesus, deres talsmand, gav sit liv for dem; hans kærlighed til dem er større, end vor på nogen måde kan blive. Hvis det derfor vil være dig til ære og disse lidende til bedste, så beder vi i Jesu navn, at de må få deres sundhed igen. Er det ikke din vilje, at dette må ske, så beder vi, at din nåde vil trøste dem og din nærværelse opholde dem i deres lidelser." {SLF 233.1}

Gud kender enden fra begyndelsen. Han kender alles hjerter; han læser alt, hvad der er lønligt i sjælen. Han ved, hvorvidt de, for hvem der holdes forbøn, ville kunne udholde de prøvelser, som ville ramme dem, i fald de levede; han ved, hvorvidt deres liv ville blive til en velsignelse eller en forbandelse for dem selv og for verden. Dette er én grund, hvorfor vi, når vi opsender vore inderlige bønner, bør sige: „Dog ikke ske min vilje, men din!“ (Luk 22,42) Jesus tilføjede disse, ord som udtrykte hans hengivelse under Guds vilje og visdom, da han i Gethsemane bad: „Min Fader! er det muligt, da gå denne kalk fra mig.“ (Matt 26,39) Og dersom disse ord sømmede sig for ham, som var Guds Søn, hvor meget mere passende er de så ikke på dødelige, fejlende menneskers læber! {SLF 233.2}.—(Ministry of Healing, 229, 230.)

In praying for the sick, we are to pray that if it is God's will that they may be raised to health; but if not that He will give them His grace to comfort, His presence to sustain them in their suffering. Many who should set their house in order, neglect to do it when they have hope that they will be raised to health in answer to prayer. Buoyed up by a false hope, they do not feel the need of giving words of exhortation and counsel to their children, parents, or friends, and it is a great misfortune. Accepting the assurance that they would be healed when prayed for, they dare not make a reference as to how their property shall be disposed of, how their family is to be cared for, or express any wish concerning matters of which they would speak if they thought they would be removed by death. In this way disasters are brought upon the family and friends; for many things that should be understood, are left unmentioned, because they fear expression on these points would be a denial of their faith. Believing they will be raised to health by prayer, they fail to use hygienic measures which are within their power to use, fearing it would be a denial of their faith.—(General Conference Daily Bulletin, February 26, 1897.)

Vi har forenet os i alvorlig bøn omkring mænds, kvinders og børns sygeleje og vi har følt, at de blev givet os tilbage fra døden som svar på vore alvorlige bønner. I disse bønner mente vi, at vi måtte være bestemte og at vi, om vi øvede tro, ikke måtte bede om mindre end livet. Vi vovede ikke at sige: "Hvis det vil herliggøre Gud," af frygt for, at det ville give rum for en skygge af tvivl. Vi har med spænding fulgt dem, der så at sige kom tilbage fra de døde. Vi har set nogle af disse, navnlig unge mennesker, blive oprejst til sundhed og de har glemt Gud, har ført et udsvævende liv til sorg og ængstelse for forældre og venner og er blevet en skam for sådanne, som var bange for at bede. De levede ikke for at ære og herliggøre Gud, men for at forbande ham ved deres lastefulde liv.

Vi afmærker ikke længere en vej, ej heller søger vi at bringe Herren til at følge vore ønsker. Dersom de syges liv kan herliggøre ham, beder vi om, at de må leve, dog ikke som vi vil , men som han vil. Vor tro kan være lige så fast og mere tilforladelig, når vi overlader ønsket til den alvise Gud og uden urolig ængstelse forlader os på ham i fuldkommen tillid. Vi har forjættelsen. Vi ved, at han hører os, hvis vi beder overensstemmende med hans vilje.—(Counsels on Health, 378, 379.)

Gud besvarer bønner for de syge — "Troens bøn skal redde den syge." Ingen menneskelig kraft kan redde den syge, men gennem troens bøn, har den Mægtige Helbreder fuldbyrdet Sit løfte for dem, som har kaldet på Hans navn. Ingen menneskelig kraft kan tilgive synd eller redde synderen. Ingen andre end Kristus kan gøre dette, den barmhjertige læge for legeme og sjæl..—(Selected Messages 3:295).

Let us do as Christ's apostles did; let us offer prayer for the sick, for there are many who cannot have the advantages of our sanitariums. The Lord will remove infirmities in answer to prayer.—(Medical Ministry, 242.)

Vedholdenhed i bøn er nødvendig, når man beder for syge— In praying for the sick, it is essential to have faith; for it is in accordance with the word of God. "The effectual fervent prayer of a righteous man availeth much." James 5:16. So we cannot discard praying for the sick, and we should feel very sad if we could not have the privilege of approaching God, to lay before Him all our weaknesses and our infirmities, to tell the compassionate Saviour all about these things, believing that He hears our petitions. Sometimes answers to our prayers come immediately; sometimes we have to wait patiently and continue earnestly to plead for the things that we need, our cases being illustrated by the case of the importunate solicitor for bread.

"Og han sagde til dem: "Om nogen af eder har en Ven og går til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! lån mig tre Brød," etc. Denne lektion er meget vigtig; ud over fantasienVi må blive ved med at bede, selv om vi ikke får et øjeblikkeligt svar på vores bønner. " Og jeg siger eder: Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder. **10** Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." Luke 11:9, 10.

We need grace, we need divine enlightenment, that through the Spirit we may know how to ask for such things as we need. If our petitions are indited by the Lord they will be answered.—(Counsels on Health, 380.)

Synden skal lægges væk, hvis bøn om helbredelse skal besvares — For dem, som ønsker forbøn for atter at opnå sundhed, bør det gøres klart, at overtrædelse af Guds lov, hvad enten det er den naturlige eller den åndelige, er synd, og at synd må bekendes og aflægges, før de kan modtage velsignelsen. {SLF 232.1}

Den hellige skrift byder os: „Bekend overtrædelser for hverandre og bed for hverandre, at I kan læges." (Jak 5,16) Når nogen ønsker forbøn, så fremhold for dem sådanne tanker som disse: „Vi kan ikke læse hjertet, vi kender ikke jeres skjulte liv; Gud alene kender disse ting. Hvis I omvender jer fra jeres synder, så er det jeres pligt at bekende dem." .— (The Ministry of Healing, 228.)

Formodning ligger tæt på troen i at bede for de syge— I have seen so much of carrying matters to extremes, in praying for the sick, that I have felt that this part of our experience

requires much solid, sanctified thinking, lest we shall make movements that we may call faith, but which are really nothing less than presumption. Persons worn down with affliction need to be counseled wisely, that they may move discretely; and while they place themselves before God to be prayed for that they may be healed, they are not to take the position that methods of restoration to health in accordance with nature's laws are to be neglected.

If they take the position that in praying for healing they must not use the simple remedies provided by God to alleviate pain and to aid nature in her work, lest it be a denial of faith, they are taking an unwise position. This is not a denial of faith; it is in strict harmony with the plans of God. When Hezekiah was sick, the prophet of God brought him the message that he should die. He cried unto the Lord, and the Lord heard His servant and worked a miracle in his behalf, sending him a message that fifteen years should be added to his life. Now, one word from God, one touch of the divine finger, would have cured Hezekiah instantly, but special directions were given to take a fig and lay it upon the affected part, and Hezekiah was raised to life. In everything we need to move along the line of God's providence.

The human agent should have faith and should cooperate with the divine power, using every facility, taking advantage of everything that, according to his intelligence, is beneficial, working in harmony with natural laws; and in doing this he neither denies nor hinders faith.—(Counsels on Health, 381, 382.)

I Guds ord finder vi undervisning angående særlig bøn om helbredelse for de syge. Men at opsende en sådan bøn er en såre alvorsfuld handling, som men ikke bør indlade sig på uden efter omhyggelig overvejelse. I mange tilfælde, hvor der bedes om helbredelse for de syge, er det, som kaldes tro, intet mindre end formastelse. {SLF 231.2}

Mange pådrager sig selv sygdom ved at hengive sig til onde vaner. De har ikke levet i overensstemmelse med naturens love eller ført et liv i streng renhed. Andre har tilsidesat sundhedens love med hensyn til deres spise og drikke, deres klædedragt og deres arbejde. Ofte er det en eller anden last, som er årsag til legemlig eller åndelig svækkelse. Hvis disse mennesker atter genvandt deres sundhed, så ville mange af dem fortsætte med den samme ryggesløse overtrædelse af Guds naturlige og åndelige love og tænke, at når Gud helbreder dem som svar på bøn, så har de fremdeles lov til at fortsætte med deres usunde lovsvaner og til tøjlesløst at føje en fordærvet appetit. Hvis Gud udførte et mirakel for at gengive disse mennesker deres sundhed, så ville han derved bifalde synd. {SLF 231.3}

Det er spildt arbejde at lære folk at se hen til Gud som den, der helbreder deres skrøbeligheder, medmindre de også lærer at bortlægge usunde vaner. For at blive delagtig i hans velsignelse som svar på bøn må de ophøre med at gøre det onde og lære at gøre det gode. Deres omgivelser må være overenstemmene med sundhedens fordringer, og deres livsvaner må være rigtige. De må leve i harmoni med Guds lov, både den naturlige og den åndelige. {SLF 231.4}

For dem, som ønsker forbøn for atter at opnå sundhed, bør det gøres klart, at overtrædelse af Guds lov, hvad enten det er den naturlige eller den åndelige, er synd, og at synd må bekendes og aflægges, før de kan modtage velsignelsen. {SLF 232.1}.—(The Ministry of Healing, 227, 228.)

Bøn for mirakuløs helbredelse kan føre til fanatisme —„Hvordan kan det være," spørger de hinanden, „at der oprettes så mange sanatorier, i stedet for at sende bønner for mirakuløs helbredelse af syge?" Gjorde man sådan, ville der rejse sig stor fanatisme i vore rækker. Dem som har megen selvsikkerhed vil gå i gang.—(Evangelism, 594, 595.)

At tage de rigtige foranstaltninger er ikke en benægtelse af tro i bøn om helbredelse — Det er ikke alle, som forstår disse grundsætninger. Mange, som søger Herren om helbredelse, mener, at de enten må have et direkte og øjeblikkeligt svar på deres bønner, eller også er deres tro mangelfuld. Af denne grund behøver de, som er svækkede af sygdom, at vejledes på forstandig måde, for at de må kunne handle med forsigtighed. De bør ikke overse deres pligter overfor de venner, der måtte overleve dem, eller forsømme at anvende naturens midler til sundhedens generhvervelse. {SLF 234.4}

Her står man tit i fare for at begå fejl. I det de tror på, at de skal få helbredelse som svar på bønner, er der nogle, som frygter for at gøre noget, der kunne syndes at tyde på mangelfuld tro. Men de bør ikke undlade at ordne deres sager, som de ville ønske dem ordnet, om døden skulle rive dem bort. Ej heller bør de frygte for at tale opmuntrende eller give de råd, som de i skilsmissens time ønsker at tale til deres kære. {SLF 235.1}.—(The Ministry of Healing, 231.)

But after I have prayed earnestly for the sick what then? Do I cease to do all I can for their recovery?—No, I work all the more earnestly, with much prayer that the Lord may bless the means which His own hand has provided; that He may give sanctified wisdom to co-operate with Him in the recovery of the sick.—(Healthful Living, 240, 1897,).

Medicinske behandlinger, der skal bruges sammen med bøn for helbredelse — De, som søger helbredelse ved bøn, bør ikke forsømme at gøre brug af de lægemidler, som de har adgang til. Det er ikke en fornægtelse af troen at bruge sådanne midler, som Gud har tilvejebragt til lindring af smerte og til at bistå naturen i dens helbredelsesværk. Det er ingen fornægtelse af troen at samarbejde med Gud i at stille sig selv i de for helbredelse gunstige forhold. Gud har lagt det i vor magt at skaffe os kundskab om livets love. Denne kundskab er blevet bragt indenfor vor rækkevidde, for at vi skulle bruge den. Vi bør anvende ethvert hjælpemiddel til sundhedens genoprettelse, drage alle mulige fordele og arbejde i overensstemmelse med naturlovene. Når vi har bedt om helbredelse for de syge, så kan vi arbejde med så meget større energi, takkende Gud for, at vi må samarbejde med ham, og bede, at hans velsignelse må ledsage de midler, han selv har tilvejebragt. {SLF 235.2}.—(The Ministry of Healing, 231, 232.)

Stol på Gud uanset udfaldet af bøn — Når vi har opsendt bøn om de syges helbredelse, så lad os ikke tabe troen på Gud, hvad udfald tilfældet end måtte få. Hvis det falder i vor lod at miste dem, vi har kær, så lad os tage den bitre kalk og huske på, at det er faderhånden, der fører den til vore læber; men dersom sundheden genvindes, så må vi ikke forglemme, at den, som har modtaget helbredelsen, er kommet under nye forpligtelser overfor skaberen. {SLF 237.1}.—(The Ministry of Healing, 233.)

Kapitel 23—Bøn om Tilgivelse

Bønnen om tilgivelse besvares altid med det samme —Når vi beder om jordiske goder, venter svaret på vor bøn måske med at komme, eller Gud giver os måske noget andet end det, vi beder om, men det sker ikke, når vi beder om at blive frigjort fra synd. Det er hans vilje at rense os fra synd, at gøre os til sine børn og gøre det muligt for os at leve et helligt liv. „For at rive os ud af den nuværende onde verden“ gav Jesus Kristus om gav sig selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders Villie (Galaterne 1: 4) Og dette er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, hører han os. 15 Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedt ham. 1 Johannes 5:14, 15. Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og retfærdig, så at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed. 1 Johannes 1:9..—(The Desire of Ages, 266.)

Lige så snart Guds barn nærmer sig nådestolen, påtager den store Talsmand sig at føre hans sag. Ved det første udtryk for anger og bøn om tilgivelse overtager Kristus vedkommendes sag og gør den til sin. Han kommer frem for Faderen med denne bøn, som om det var hans egen bøn.—(Testimonies for the Church 6:364.)

Fortæl Jesus i din sjæls oprigtighed om dine behov. Du er ikke forpligtet til at holde en lang prædiken for Gud, men med et hjerte, der sørger over synden, kan du sige: "Frels mig, Herre, jeg går til grunde." Der er håb for sådanne sjæle. De vil søge, de vil bede, de vil banke på, og de vil finde. Når Jesus har fjernet den syndsbyrde, der knuser sjælen, vil du opleve Kristi velsignede fred.".—(Our High Calling, 131.)

Når vi ser syndens syndighed og falder hjælpeløst ned foran korset og beder om tilgivelse og styrke, bliver vores bønner hørt og besvaret. De, der forelægger deres bønner for Gud i Jesu navn, vil aldrig blive afvist. Herren siger: "Enhver, som Faderen giver mig, kommer til mig, og enhver, som kommer til mig, vil jeg aldrig nogensinde forkaste" Johannes 6:37. "Han vender sig til den fattiges bøn og foragter den ikke" Sl 102,18. Vores hjælp kommer fra ham, som holder alle ting i sine hænder. Den fred, han sender, er en forsikring om hans kærlighed til os.

Intet kan være mere hjælpeløst og samtidig mere uovervindeligt end den sjæl, der føler sin ubetydelighed og helt og holdent stoler på en korsfæstet og opstanden Frelsers fortjeneste. Gud ville sende alle himlens engle for at hjælpe den, der gør sig helt afhængig af Jesus, i stedet for at lade sig overvinde.—(The Signs of the Times, October 29, 1902.)

De, der søger tilgivelse, skal selv have en tilgivende holdning — Når vi kommer for at bede om nåde og velsignelse fra Gud, bør der være en ånd af kærlighed og tilgivelse i vores hjerter. Hvordan kan vi bede: „forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere,“ og alligevel besidde en utilgivende ånd? (Matt 6,12). Hvis vi forventer, at vores egne bønner

bliver hørt, må vi tilgive andre på samme måde og i samme udstrækning, som vi håber selv at blive tilgivet. {VTK 107.1}.—(Steps to Christ, 97.)

Efter at have fuldendt Herrens bøn, tilføjede Jesus: For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer. Men tilgiver I ikke mennesker, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser. Matt. 6,14.15. Han som ikke tilgiver, afskærer den kanal, som han alene kan modtage barmhjertigheden fra Gud. Medmindre vi har bekendt fejlen, må vi ikke tro at vi er blevet er retfærdiggjort samtidig med at vi tilbageholder dem vor tilgivelse. For deres del er der ingen tvivl om at de skal ydmyge deres hjerter ved anger og bekendelse; men vi skal også have medfølelse mod dem som har overtrådt os, uanset om de bekender deres fejl eller ikke..—(The Faith I Live By, 131.)

I den bøn som Kristus lærte sine disciple var anmodningen: Tilgiv os vore overtrædelse som vi tilgiver dem som gør os fortræd. Vi kan ikke gentage denne bøn fra hjertet og vove at være utilgivende, for vi beder Herren om at tilgive vore overtrædelser imod ham på den samme måde som vi tilgiver dem som gør os fortræd. Men få erkender den sande betydning i denne bøn. Hvis de utilgivende fatter dybden af dens mening ville de ikke igen vove at bede Gud om at behandle dem som de behandler deres andre dødelige medmennesker. Og alligevel hersker denne hårdhed og tilgivelsesløse ånd blandt brødre i et frygteligt omfang. Bror er streng over for bror.—(Testimonies for the Church 3:95.)

Vi må undersøge vores hjerter som en forberedelse til at nærme os Gud i bøn, så vi kan kende åndens natur i os. Hvis vi ikke tilgiver dem, der har forbrudt sig mod os, vil vores bønner om tilgivelse ikke blive hørt. "Tilgiv os, hvor vi har svigtet, ligesom vi selv har tilgivet dem, der har svigtet os." Når vi som syndere nærmer os nådestolen, kan vi ikke udtrykke følelsen af denne bøn uden at have tilgivelse i vores hjerter for alle dem, der har gjort os ondt. Jesus har en kommentar til denne bøn: "Hvis I tilgiver dem, der har gjort noget forkert mod jer, vil jeres Far i Himlen også tilgive jer. Men hvis I nægter at tilgive, vil han heller ikke tilgive jer."— (The Signs of the Times, August 21, 1884.)

Tilståelsen skal være specifik — Sande indrømmelser er altid af en særlig karakter og indrømmer specielle synder. De skal være af en sådan art, som kun bringes frem for Gud, de kan være fejl der bør bekendes for enkeltpersoner, som hver især har lidt skade ved den, eller de kan være af generel art som bør bekendtgøres for folkets menighedsforsamling. Men alle bekendelser bør være afgrænsede og med pointe og indrømme netop de synder du er skyldig i.—(Testimonies for the Church 5:639.)

Jesus hører den enkle bøn om tilgivelse —Det er ikke nødvendigt, at alle med bestemthed skal kunne fastslå, hvornår deres synder blev tilgivet. Det, børnene skal lære, er, at deres fejl og vildfarelser skal bringes til Jesus, mens de endnu er børn. Lær dem daglig at bede ham om tilgivelse for alt det forkerte, de har gjort, og at Jesus hører det angergivne hjertes enfoldige bøn og vil tilgive dem og tage imod dem, ligesom han tog imod de børn, der blev bragt til ham, da han var her på Jorden.5 {BIH 477.3}.—(Child Guidance, 494, 495.)

Børn, kom til Jesus. Giv Gud det dyrebareste offer som er muligt for dig at give; giv Ham dit hjerte. Han taler til dig og siger: ”Min søn, min datter, giv mig dit hjerte. Selvom jeres synder er som skarlagen, så vil jeg gøre dem hvide som sne, for jeg vil rense dig med mit blod. Jeg vil gøre jer til medlemmer af min familie - børn af den himmelske konge. Tag imod min tilgivelse, min fred vil jeg give jer frit. Jeg vil iklæde jer med min egen retfærdighed, - bryllupsklædningen - og berede jer til Lammets bryllupsmåltid. Når I iklædes min retfærdighed, ved bøn, ved årvågenhed, ved ihærdigt studium af mit Ord, vil I være i stand til at nå en høj standard. I vil forstå sandheden, og jeres karakter vil formes efter en guddommelig indflydelse; for dette er Guds vilje, endog jeres helligelse " (YI 30. juni, 1892). — (The S.D.A. Bible Commentary 3:1162.)

Det er meget nødvendigt, at vi beder for at få styrke fra oven til at se og modstå fjendens fristelser; men Satan forsøger altid at forhindre mennesker i at bede ved at fylde deres tid med forretninger eller fornøjelser eller ved at forføre dem til en sådan ondskab, at de ikke har lyst til at bede. Herren Jesus har gjort himlen åben og tilgængelig for alle, der vil nærme sig ham, og han inviterer børn og unge til at komme..

Jesus sagde: „Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.“ Og han tog børnene i sin favn, lagde hænderne på dem og gav dem den velsignelse, som de var kommet for at få. Jesus ønsker at barnet skal komme til ham med den samme tillidsfulde holdning som de har overfor forældre. På samme måde som de beder far eller mor om mad når de er sultne, ønsker han at de skal bede ham om det de behøver. . .

Jesus ved hvad barnet behøver, og han fryder sig over at lytte til deres bønner. Barnet bør lukke verden ude, glemme alt som lukker tankerne bort fra Gud og virkelig føle at de er alene med sin himmelske far, at hans øje gennemskuer dem og læser sindets inderste længsler, og at de kan samtale med Gud.

Hvis dine synder vejer tungt på dit hjerte, skal du komme til Gud og sige: "For Kristi skyld, tilgiv mig mine synder." Enhver oprigtig bøn vil blive hørt i himlen, og enhver oprigtig bøn om nåde og styrke vil blive besvaret.—(The Youth’s Instructor, July 7, 1892.)

Bønnen om tilgivelse skal vise sig at være oprigtig —“Kast mig ikke bort fra dit åsyn, tag ikke din hellige Ånd fra mig.” Anger såvel som tilgivelse er Guds gave gennem Kristus. Det er gennem Helligåndens indflydelse at vi overbevises om synd, og føler behovet for tilgivelse. Ingen andre end den brødrebetyngede tilgives; men det er Herrens nåde som gør hjertet bodfærdigt. Han kender til alle vore skrøbeligheder og svagheder, og han vil hjælpe os. Han vil høre troens bøn; men bønnens oprigtighed kan kun bevises ved vore anstrengelser for at føre os i harmoni med den store moralstandard, som vil prøve ethvert menneskes karakter. Vi behøver at åbne vore hjerter for at påvirke Ånden, og erfare dets forvandlende kraft..—(The Review and Herald, June 24, 1884.)

Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Matt 7,7. Hvorfor tager vi ikke Gud på hans ord? At bede og modtage hører sammen. Gud har lovet, at du skal få. Bed Jesus om de ting, du behøver. Bed ham om at tilgive dig dine synder, og når du beder i tro, vil dit hjerte blive blødgjort; du vil tilgive dem, som har såret dig, og din bøn vil stige op til Gud, fyldt med kærlighedens vellugt. Når man beder, betragter man sig selv i bønnen, og tanke, ord og handling vil komme i harmoni med ens alvorligste bønner om at kunne leve et bedre liv. En bøn i tro vil bringe en dertil svarende belønning. Men tomme ord, uden alvorlig oprigtighed og et brændende ønske om hjælp og uden forventning om at modtage, gavner intet. Lad ikke den, der beder på denne måde, tænke, at han vil få noget af Herren. De, som kommer til Gud, må tro, at han er, og at han bliver deres belønner, som flittigt søger ham.—(The Review and Herald, March 28, 1912.)

Kapitel 24—Bøn for Forbøn

Bed for andre — Lad os bestræbe os på at vandre i lyset da Kristus er i lyset. Herren vendte Jobs fangenskab, da han bad, ikke kun for sig selv, men for dem, som modsatte sig ham. Da han inderligt ønskede, at de sjæle, som havde syndet imod ham, måtte hjælpes, modtog han selv hjælp. Lad os bede, ikke bare for os selv, men for dem, som har såret os og stadig sårer os. Bed, bed, især i dine tanker. Lad ikke Herren få hvile; for hans ører er åbne til at høre oprigtige og påtrængende bønner, når sjælen er ydmyget for hans åsyn. (Brev 88, 1906).—(The S.D.A. Bible Commentary 3:1141.)

I skal være det middel, hvorved Gud kan tale til sjælen. I vil komme til at huske på værdifulde ting, og med et hjerte, der strømmer over af kærlighed til Jesus, vil I tale ord af livsvigtig betydning. Jeres enfoldighed og oprigtighed vil virke som den største veltalenhed, og jeres ord vil blive optegnet i de himmelske bøger som de rigtige ord, der er som æbler af guld i skåle af sølv. Gud vil gøre dem til en flod med himmelsk lægedom, der kan vække overbevisning og ønsker, og Jesus vil føje sin forbøn til jeres bønner og kræve Helligåndens gave til synderen og udgyde den over hans sjæl. Og der vil blive glæde blandt Guds engle over en synder, som omvender sig.—(Sons and Daughters of God, 274.)

I behøver alle at vågne op og vende helt om for at få vognen ud af egenkærlighedens spor. Udnyt den korte prøvetid I har fået til at arbejde af alle jeres kræfter og indløs jeres fejl fra jeres tidligere liv. Gud har sat jer i en lidende verden for at forsøge jer, for at se om I vil findes værdige til det evige livs gave. Der er dem rundt omkring jer som har smerter, som behøver medfølende, kærlige og ømme ord og vore ydmyge medynkende bønner. Nogle lider under fattigdommens jerngreb, nogle af sygdomme og andre af hjertesorg, fortvivlelse og tungsind. Bør I være øjne for den blinde og fødder for den lamme og I bør undersøge den sag I ikke kender, med det formål at lindre deres fornødenheder og hjælpe netop der hvor der mest behøvedes hjælp.—(Testimonies for the Church 3:530.)

»Vor Fader!« . . . Ved at kalde Gud vor Fader, anerkender vi alle hans børn som vore brødre. Vi er alle en del af menneskehedens store enhed, alle medlemmer af en familie. Vi skal i vore bønner indbefatte vore naboer såvel som os selv. Ingen beder på rette måde, hvis han kun beder om velsignelse for sig selv alene.—(Sons and Daughters of God, 267.)

Enhver indsats, vi gør for Kristus, vil virke tilbage på os selv og blive til velsignelse for os. Dersom vi bruger vore midler til hans ære, vil han give os flere. Når vi søger at vinde andre for Kristus og frembærer dem i vore bønner vil vi selv blive opmuntret og føle Guds nådes hellige indflydelse. Vore hjerter vil blive fyldt med mere af Guds inderlige kærlighed, hele vort kristenliv vil blive mere virkeligt, mere alvorligt og mere optaget af bøn. {KL 374.1}.—(Christ's Object Lessons, 354).

Der er mange, som er sunket ned i håbløshed. Bring sollyset tilbage til dem. Mange har tabt modet. Tal opmuntrende til dem. Bed for dem. Der er nogle, der bøhøver livets brød. Læs

for dem af Guds ord. Mange lider af en sjælenød, som ingen jordisk balsam kan lindre, og som ingen læge kan helbrede. Bed for disse mennesker og bring dem til Jesus. Fortæl dem, at der er balsam i Gilead, og at der findes en læge. {KL 445.3}.—(Welfare Ministry, 71.)

Mange er trætte og byrdebetyngede. De føler sig ikke sikre i deres religiøse liv. Disse, som er trængte og mangler hvile i ånd, bør have anledning til at finde hjælp ... Lad dem, som er åndeligsindede, tale med disse sjæle. [Benyt megen tid til bøn og grundig undersøgelse af bibelen. Lad alle tilegne sig troens virkelige grundsætninger i deres egen erfaring, ved at tro på, at Helligånden vil blive tildelt dem, fordi de virkelig hungrer og tørster efter retfærdighed...—(Testimonies for the Church 6:65).

Når selvet dør, vil der vækkes et intenst ønske for at frelse andre, som vil lede til udholdende bestræbelse og gøre godt. Der vil sås ved alle vande; og alvorlige anmodninger, påtrængende bønner, vil indtage himlen for fortabte sjæles skyld. Der vil være en alvor, en udholdenhed, som ikke forsvinder. Kærlighed til Jesus vil lede til brændende kærlighed for vore medmenneskers sjæle.—(Gospel Workers, 470).

Åh, at troens inderlige bøn må opstå overalt: Giv mig sjæle, der nu er begravet i vildfarelsens affald, eller jeg dør! Bring dem til kundskab om sandheden, som den er i Jesus..—(This Day With God, 171).

Hvis I ikke kan vise én sjæl der er blevet frelst ved dette, så vend om, oh vend om til en ny kurs. Begynd at bede for sjæle; drag nær til Kristus, tæt til hans blødende side. Lad en beskeden og rolig ånd smykke jeres liv og lad jeres alvorlige, sønderbrudte og ydmyge bønner stige op til ham efter visdom, så I vil have held med, ikke bare at frelse jeres egne sjæle, men andres sjæle.... {VM1 513.1}.—(Testimonies for the Church 1:513.)

Mange har fuldstændig mistet håbet. Skaf dem solskinnet tilbage. Mange har mistet modet. Tal opmuntrende til dem. Bed for dem. Der er nogle, der trænger til livets brød. Læs Guds ord for dem. Mange er syge til sjælen, og ingen jordisk balsam eller læge kan helbrede dem. Bed for disse sjæle. Før dem til Jesus. Fortæl dem, at der er balsam i Gilead, og at der findes en Læge der. {PK 350.4}.—(Prophets and Kings, 719.)

Folk behøver sandheden og ved alvorlige, trofaste bestræbelser skal den gives til dem. Sjæle skal der sørges for, bedes for, arbejdes for. Alvorlige appeller skal gøres. Brændende bønner skal opsendes. Vor matte, åndsløse bønner skal ændres til bønner med inderlig interesse. Guds ord erklærer: »Bed for hverandre, for at I må blive helbredt; en retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft."—(Testimonies for the Church 7:12).

Dette arbejde kræver at I passer på sjæle, da de må aflægge et regnskab. Kristi ømhed må gennemtrænge medarbejderens hjerte. Hvis I har en kærlighed for sjæle, vil I åbenbare en øm bekymring for dem. I vil sende ydmyge, alvorlige og hjertefølte bønner for dem, I besøger. Duften af Kristi kærlighed vil åbenbares i jeres arbejde. Han, som gav sit eget liv for verdens

liv, vil samarbejde med den uselviske arbejder, for at gøre indtryk på menneskers hjerter.—(Testimonies for the Church 6:75, 76.)

Lad os arbejde efter denne plan og bede for hverandre, idet vi ved bønnen bærer hverandre frem for Guds ansigt med levende tro.—(The Review and Herald, August 28, 1888.)

Bed om velsignelser for at velsigne andre — Vore bønner må ikke give udtryk for et egenkærligt ønske, blot for at vi kan opnå noget for os selv Vi skal bede, for at vi kan give. De principper som Kristus havde for sit liv, må være vore principper Jeg helliger mig selv for dem," sagde han om sine disciple „for at også de må være helligede ved sandheden." Den samme hengivenhed, den samme selvopofrelse, den samme underkastelse under Guds ords fordringer som åbenbaredes hos Kristus, må også kunne ses hos hans disciple. Vor gerning i verden er ikke at tjene eller behage os selv, vi skal søge Gud ved at samarbejde med ham for at frelse syndere, Vi skal bede Gud om velsignelser for at vi kan bringe dem videre til andre. Vi kan kun blive ved at modtage ved at give. Vi kan ikke vedblive at modtage himmelske skatte uden at lade andre få del i dem. {KL 133.3}.—(Christ's Object Lessons, 142, 143.)

Når vi beder: »Giv os i dag vor daglige brød,« beder vi for andre såvel som for os selv, og vi erkender, at hvad Gud giver os, er ikke vort alene. Gud betror os det, for at vi må kunne mætte de hungrige. I sin godhed har han sørget for de arme. (Sl. 68,11)—(Thoughts from the Mount of Blessing, 111, 112.)

Gå i forbøn for andre i privat bøn — Alle bør føle det som en pligt at fatte sig kort i bøn. Fortæl Herren, netop hvad du ønsker, uden at fare hele verden rundt. I privat bøn har alle den forret at kunne bede, så længe de ønsker og at udtale sig så tydeligt, som de måtte finde for godt. De kan bede for alle deres slægtninge og venner. Lønkammeret er det sted, hvor de kan tale om alle deres private vanskeligheder, prøvelser og fristelser. Et fælles møde til gudstjeneste bør ikke være stedet, hvor man åbenbarer hjertets private anliggender..—(Testimonies for the Church 2:578.)

Bed for dem, der prædiker og tjener – I denne tid var der blandt Guds folk ofte sammenkomster med oprigtig og inderlig bøn. I vores sind bør vi altid have en bønsagtig holdning. Lad os bede inderligt både derhjemme og i kirken for dem, der har viet deres liv til at forkynde Guds ord. De troende i dag bør bede, som disciplene gjorde efter Kristi himmelfart..—(In Heavenly Places, 87.)

Idet unge mænd går ud for at forkynde sandheden, bør I have bønnestunder for dem. Bed om at Gud vil knytte dem til sig og give dem visdom, nåde og kundskab. Bed for at de må ledes udenom Satans snarer og holdes rene i tanke og hellige i hjerte. Jeg beder jer inderligt, som frygter Herren, at ikke spilder tid til unyttig snak eller til unødigt arbejde, der tilfredsstiller stolthed eller føjer appetitten. Lad den vundne tid blive brugt på at kæmpes med Gud, for jeres prædikanter. Hold deres hænder oppe ligesom Aron og Hur holdte Moses' hænder oppe.—(Testimonies for the Church 5:162.)

Bed for kirkens unge — Lad ungdommen huske, at de er her for at udvikle en karakter for evigheden, og at Gud venter, at de gør deres bedste. Lad dem, der er ældre i erfaring, tage sig af de yngre; og når de ser, at de fristes, da kalde dem til side og bede med dem og for dem. Herren ønsker, at vi skal anerkende Kristi store offer for os ved at vise interesse for deres frelse, som han kom for at redde. Om ungdommen vil søge deres hjælp hos Kristus, vil han gøre deres bestræbelser frugtbringende. — E. G. White, *The Youth's Instructor*, Nov. 1911. {BTU 1.8}.—(Messages to Young People, 18).

Sabbatsskolelærere beder for dine klassemedlemmer — Som arbejdere for Gud mangler vi mere af Jesus og mindre af selvet. Vi burde have mere byrde for sjælene, og burde bede dagligt så styrke og visdom kan gives os til sabbatten. Lærere, vind dine klasser. Bed med dem, og lær dem hvordan man at beder. Lad hjertet være blødgjort, og bønnerne korte og enkle, men alvorlige. Lad dine ord være få og velvalgte; og lad dem lære fra dine læber og eksempel at Guds sandhed må slå rødder i deres hjerter ellers kan de ikke stå fristelsens prøve. Vi ønsker at se hele klasser af unge folk være omvendte for Gud... — *TSS 19, 20.* {RSSA 125.1}.—(Counsels on Sabbath School Work, 125.)

Elever skal bede for lærere — Studerende bør have deres egne bønnestunder, hvor de kan sende inderlige, og enkle bønner op om Gud vil velsigne skolens rektor med fysisk styrke, mental klarhed, moralsk styrke, og åndelig skarpsindighed, og at enhver lærer vil kvalificeres ved Guds nåde til at udføre sit arbejde flittigt og i brændende kærlighed. De bør bede for at lærerne må være agenter hvorigennem Gud skal arbejde og få overhånd over det onde, gennem en kundskab til Jesus Kristus som Han har sendt...(Fundamentals of Christian Education, 293.)

Bed for medkristne — Tal med arbejderne, når I har anledning til det. Sig noget der vil styrke og opmuntre. Vi er alt for ligegyldige overfor hverandre. Vi glemmer for ofte, at vore medarbejdere trænger til at styrkes og opmuntres. I tider med særlige vanskeligheder og byrder drag da omsorg for at forsikre dem om jeres interesse og sympati. Når du søger at hjælpe dem ved dine bønner lad dem da vide, at du gør det. Send Guds budskab til sine arbejdere ud gennem rækkerne: »Vær frimodig og stærk.« Jos. 1,6.—(Testimonies for the Church 7:185.)

Forældre skal bede for deres børn — Men Gud har lovet at give dem visdom, som beder i tro og han vil gøre nøjagtig som han sagde han ville. Han er tilfreds med den tro, der tager ham på hans ord. Augustins mor bad for sin søns omvendelse. Hun så ikke noget tegn på at Guds Ånd gav indtryk på hans hjerte, men hun tabte ikke modet. Hun satte sin finger på skrifterne og fremstillede for Gud, hans eget ord og bad kun som en moder kan. (323) Hendes dybe ydmyghed, hendes alvorlige påtrængenhed, hendes urokkelige tro sejrede og Herren gav hende hendes hjertes ønske. I dag er han ligeså parat til lytte til sit folks forbønner. »For kort til at frelse er ej Herrens arm, hans øre er ikke for sløvt til at høre;« og hvis kristne forældre

søger ham alvorligt; vil han fylde deres munde med argumenter og vil, for hans navns skyld, arbejde mægtigt, for deres skyld, på deres børns omvendelse.—(Testimonies for the Church 5:322, 323.)

Vi bør bede meget mere til Gud, end vi gør. Der er megen styrke og velsignelse at hente ved at holde bøn sammen i familien, både med og for børnene. Når mine børn har gjort noget forkert og jeg har talt venligt med dem og derpå bedt med dem, har jeg aldrig bagefter fundet det nødvendigt at straffe dem. Deres hjerter smeltede i kærlighed i Helligåndens nærværelse, som kom som svar på bøn.21 {BIH 504.1}.—(Child Guidance, 525.)

Tag fat på arbejdet med alvorlig bøn og trofast stræben. Lær jeres børn, at det er deres privilegium at modtage Helligåndens dåb hver dag. Lad Kristus finde, at I er hans hjælpende hånd, der udfører hans vilje. Ved bøn kan I opnå en erfaring, der vil gøre jeres tjeneste for jeres børn til en fuldkommen succes.22 {BIH 66.2}.—(Child Guidance, 69.)

Som sejren blev vundet af dig og lys igen skinner på dig, kunne du ikke finde ord til at udtrykke din oprigtige taknemmelighed til din himmelske Fader; og du tænker at du aldrig igen ville betvivle hans kærlighed ejheller mistro hans omsorg. Du søger ikke for magelighedens skyld. Du tager ikke hensyn til det hårde arbejde hvis vejen kun ville åbnes for at tage dig af dine børn og beskytte dem fra den uretfærdighed der hersker i nutidens verden. Det var dit hjertes byrde, at se dem vende sig til Herren. Du bad indtrængende til Gud for dine børn med stærke råb og med tårer. Deres omvendelse ønskede du *så stærkt.* Nogle gange ville dit hjerte fortvivle og vise afmagt og du ville blive bange for at dine bønner ikke blev besvaret; så ville du på ny indvie dine børn til Gud og dit årgamle hjerte ville på ny lægge dem på alteret..

Da de kom ind i hæren, fulgte dine bønner dem. På forunderlig måde var de beskyttet fra skade. De kaldte det held; men en moders bønner fra en bekymret, bebyrdet sjæl, idet hun følte en risiko for sine børn og faren for at være afskåret fra deres unge uden håb for Gud, har meget at gøre med deres beskyttelse. Hvor mange bønner blev sendt til himlen om at disse sønner måtte sikres til at adlyde Gud, til at hellige deres liv til hans ære! I din ængstelse for dine børn bad du Gud indtrængende om at få dem igen og du ville alvorligere forsøge at lede dem til hellighedens sti. Du tænkte du ville arbejde mere end du før havde gjort.—(Testimonies for the Church 2:274, 275.)

Han [Gud] vil ikke nægte at høre forældrenes oprigtige bøn, som støttes af udholdende arbejde, for at deres børn må blive velsignet af ham og blive trofaste arbejdere i hans sag. Når forældre gør deres pligt på Guds bestemte måde, kan de være sikre på, at deres anmodninger om Hans hjælp i deres husarbejde vil blive opfyldt.—(The Signs of the Times, May 4, 1888.)

Forældre, hjælp jeres børn! Vågn op af den sløvhed, som har været over jer! Vær stadig på vagt for at afbryde strømmen og for at holde den bølge af ondt tilbage, som den onde sender mod jeres børn. Børnene kan ikke gøre dette af sig selv, men forældrene kan gøre meget. Ved

alvorlig bøn og en levende tro kan store sejre vindes. Nogle forældre har ikke forstået det ansvar, der påhviler dem og har forsømt den kristelige opdragelse af deres børn. En kristens første tanker om morgenen bør dreje sig om Gud.—(Spiritual Gifts 4b, 139.)

At udføre hendes arbejde, som det skal gøres, kræver talent og dygtighed, tålmodighed og omtanke. Det kræver selvtillid og oprigtig bøn. Lad enhver mor stræbe efter at opfylde sine forpligtelser ved en ihærdig indsats. Lad hende bringe sine små børn til Jesus i troens arme, fortælle ham om hendes store behov og bede om visdom og nåde.—(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 128.)

Samvittighedsfulde bestræbelser, bøn og tro vil ikke være uden resultat, når de ledsages af et godt eksempel. Læg dine børn frem for Gud i tro og prøv at give deres følsomme sind et indtryk af deres pligt over for deres himmelske Fader. Det vil blive nødvendigt med gentagne påmindelser, regel på regel, bud på bud, lidt her og lidt der.34 {HL 156.1}.—(Temperance, 157, 158.)

Du må ikke forvente en forandring hos dine børn uden tålmodighed og seriøs indsats, blandet med inderlig bøn. At studere og forstå deres forskellige karakterer og dag for dag forme dem efter den guddommelige model er et arbejde, der kræver stor flid og udholdenhed, megen bøn og en vedvarende tro på Guds løfter.—(The Signs of the Times, May 4, 1888.)

Han, som sagde: „Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i," indbyder stadig mødrene til at komme med deres små for at blive velsignet af ham. Selv det spæde barn i moderens arme omfattes af den Almægtiges skygge ved den bedende moders tro. Johannes Døber var fyldt af Helligånden lige fra sin fødsel. Hvis vi lever i Guds fællesskab, har vi også lov til at forvente, at den guddommelige Ånd vil virke i vore små, lige fra deres allerførste øjeblik. {JL 370.2}.—(The Desire of Ages, 512.)

Lad fædre og mødre venligt og tålmodigt instruere deres børn, både fra det inspirerede ord og fra naturens bog, lede dem til at forstå Guds karakter. Lad dem i deres egne liv vise at de hele tiden søger at kende og gøre hans vilje. For at sikre deres Himmelske Faders vilje skal det store motiv altid fremholdes for børns sind. Tjenesten for Gud bør præsenteres, ikke som en kedsommelig opgave, men som et dyrebart privilegium, hvorved de kan nyde nyde et ærefuldt, nyttigt og lykkeligt liv her, og uendelig større ære, nyttighed og glæde i efterfølgende liv herefter. —(The Signs of the Times, November 24, 1881.)

Efter at I trofast har gjort jeres pligt over for jeres børn, bring dem da til Gud og bed ham om at hjælpe jer. Fortæl ham, at I har udført jeres del, og bed derpå i tro Gud om at gøre sin del, det som I ikke kan gøre. Bed ham om at dæmpe deres tilbøjeligheder og gøre dem milde og venlige ved sin Helligånd. Han vil høre jeres bøn. Han vil hellere end gerne besvare jeres bønner. Gennem sit ord har han pålagt jer at irettesætte jeres børn „uden at skåne dem på grund af deres gråd" (Ordsp. 19, 18 efter engelsk oversættelse), og vi må give agt på hans ord om disse ting.38 {BIH 249.3}.—(Child Guidance, 256.)

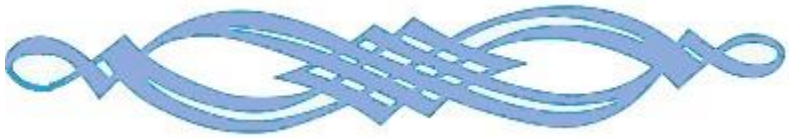

Kapitel 25—Engle og Bøn

Engle optager enhver oprigtig bøn — Det er nu, vi skal lære Gud at kende ved at sætte hans løfter på prøve. Engle registrerer alle ærlige og oprigtige bønner. Vi må hellere opgive selviske ønsker end forsømme at have fællesskab med Gud. Den største fattigdom og selvfornægtelse med Guds velbehag er langt bedre end rigdom, ære, velvære og venner uden dette. Vi må tage os tid til at bede. Hvis vi tillader vore tanker at blive opslugt af verdslige interesser, vil Gud måske give os tid til bøn ved at berøve os vore afguder, det være sig rigdom, huse eller frugtbar jord. {MBF 502.2}. (The Great Controversy, 622.)

Lad blot de engle, som skal berette, skrive historien om Guds folks hellige kampe og strid. Lad dem berette om deres tårer og bønner, men lad ikke Gud blive vanæret ved denne erklæring fra menneskers læber: „Jeg er uden synd; jeg er hellig.“ Helliggjorte mennesker vil aldrig formaste sig til at fremkomme med den slags udtalelser. {ME 296.3}.—(The Signs of the Times, May 23, 1895.)

Engle kan høre vores bønner — Hvis menneskers øjne blev åbnet, ville de se skarer af mægtige engle rundt om dem, der har bevaret ordet om Kristi udholdenhed. Med medfølende ømhed har englene set deres lidelse og hørt deres bønner [...] „Skulle Gud ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? … Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart.“ [...]Afslutningen vil komme hurtigere, end mennesker venter. Hveden vil blive samlet og bundet i neg til den himmelske lade; ugræsset vil blive bundet i knipper til den ødelæggende ild. De trofaste, himmelske vægtere fortsætter deres vagt...Men ingen kan komme forbi de mægtige vagtposter, der er posteret rundt om alle trofaste sjæle.—(The Great Controversy, 630.)

Engle bærer vore bønner til himlen— En veldisciplineret familie, der elsker og adlyder Gud, vil være glad og lykkelig. Når faderen vender hjem fra sit arbejde, tager han ikke sine bekymringer med hjem. Hans hjem og familie er for hellige til, at han kan bringe deres lykke i fare ved at være uheldigt bekymret. Da han forlod sit hjem, havde han ikke efterladt sin frelser og sin religion. De havde holdt ham med selskab. Hjemmets søde indflydelse, hans kones velsignelse og hans børns hengivenhed havde lettet hans byrde, så han vender tilbage med et fredfyldt hjerte for at bringe opmuntrende ord til sin kone og sine børn, som venter på ham for at ønske ham en glædelig velkomst. Og mens han knæler sammen med sin familie ved bønnens alter og giver Gud et udtryk for taknemmelighed over, at han har bevaret ham og hans elskede børn i løbet af dagen, bøjer Guds engle sig over dem og bærer de inderlige bønner som en behagelig røgelse til himlen, som til gengæld vil bringe velsignelse til disse gudfrygtige forældre..—(Selected Messages 2:439, 440.)

I ethvert hjem burde Gud æres med ofre bestående af lovsang og bøn morgen og aften.Hver morgen og aften skulle alvorlige bønner stige op til Gud om hans velsignelse og ledelse. Vil Himlens Herre gå forbi sådanne hjem og ikke efterlade sig nogen velsignelse der? sandeligt

nej. Engle hører lovprisningsofferet og troens bøn, og de bringer bønnerne op til ham, der gør tjeneste i helligdommen for sit folk,og han fremfører sine dyder til deres bedste. Sand bøn griber fat i den Almægtige og giver mennesker sejren. På knæene får den kristne styrke til at modstå fristelsen.—(The Review and Herald, February 1, 1912.)

Gud efterlader ikke Sine fejlende børn, som er svage i troen, og som gør mange fejltagelser. Herren lytter og hører deres bønner og deres vidnesbyrd. Dem som ser på Jesus dag for dag og time for time, som våger og beder, drager nær til Jesus. Engle venter med vinger udbredte på at bære brødebetyngede bønner til Gud, og registrerer dem i himlens bøger. (Brev 90, 1895).—(The S.D.A. Bible Commentary 4:1184.)

Engle afventer bønner —Ofte er der i plejen af de lidende meget opmærksomhed på mindre vigtige ting, mens patienternes behov for evangeliets store frelsende sandheder, som ville hjælpe både sjæl og legeme, bliver glemt. Når du forsømmer at bede for de syge, fratager du dem store velsignelser; for Guds engle venter på at hjælpe disse sjæle som svar på dine bønner..—(Medical Ministry, 195.)

Ved alvorlig bøn og en levende tro kan store sejre vindes. Nogle forældre har ikke forstået det ansvar, der påhviler dem og har forsømt den kristelige opdragelse af deres børn. En kristens første tanker om morgenen bør dreje sig om Gud. Timeligt arbejde og egne interesser må komme i anden række. Børnene bør oplæres til at respektere og højagte bedestunden. Inden man forlader huset for at gå til sit arbejde, bør hele familien samles og faderen, eller i hans fravær moderen, bør bede Gud inderligt om at bevare dem gennem dagen. ... {BTU 202.2}.—(Child Guidance, 519.)

Specifikke engle er udpeget til at besvare bønner — Himmelske væsener er udpeget til at besvare deres bønner, som i uselviskhed virker for Guds sags interesser. De allerøverste engle i Himmelens tronsal er beskæftiget med at opfylde de bønner, som opsendes til Gud angående hans sags fremgang. Hver engel har sit bestemte ansvarsområde, som han ikke må forlade. Hvis han tog af sted, ville mørkets magter opnå en fordel.. . . {KA 373.4}

Kampen mellem godt og ondt foregår hver eneste dag. Hvorfor forstår de, der har haft så mange muligheder og fordele, ikke værkets store betydning? Det burde de virkelig forstå. Gud er herskeren. Ved sin almagt øver han kontrol overjordiske statsoverhoveder. Ved hjælp af sine repræ-sentanter udfører han den gerning, som var planlagt, før verdens grundvold blev lagt. {KA 373.5}

Som et folk forstår vi ikke den store konflikt, der foregår mellem usynlige magter, striden mellem de trofaste og de utro engle. De onde engle virker stadig. De planlægger deres angreb og benytter konger og regenter og de illoyale menneskelige magter som deres befalingsmænd. . . . Jeg anmoder Kristi prædikanter om at klarlægge sandheden om de tjenende engle, så alle de mennesker, som hører deres røst, får en klar forståelse af emnet. Lad være med at give jer af med vidtløftige spekulationer. Det skrevne ord er vort eneste værn.

Ligesom Daniel må vi bede om at blive beskyttet af de himmelske kræfter. Englene sendes ud som tjenende ån-der for at hjælpe dem, der skal arve frelse. Bed, mine brødre, bed, som I aldrig før har gjort. Vi er ikke rede for Herrens komme. Vi må berede os grundigt for evigheden.43 {KA 373.6}.—(The S.D.A. Bible Commentary 4:1173.)

»Dette er den tillid, vi har til ham, at når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad om.« Gud har udpeget engle, som gør hans vilje, til at svare sagtmodiges bønner på jorden, og lede hans tjenere med råd og kraft til at bedømme. Himmelske repræsentanter søger hele tiden at tildele nåde og styrke og råd til Guds trofaste børn, så at de da kan gøre deres del i arbejdet for at videregive lyset til verden. Kristi vidunderlige offer har gjort det muligt for ethvert menneske at gøre et særligt arbejde. Når arbejderen modtager visdom fra den eneste sande kilde, vil han blive en ren kanal for lys og velsignelse; for han vil modtage evner for tjenester i rige strømme af nåde og lys fra Guds trone..—(Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 484.)

Tjenende engle venter ved tronen for at opfylde Jesu Kristi befaling om at besvare enhver bøn, der fremsættes i oprigtig, levende tro.—(Selected Messages 2:377.)

Blot vi dog kunne forstå, hvor nær himmelen er ved jorden! De børn, som er født på jorden, har uden at vide det lysets engle som ledsagere. Et tavst vidne våger over enhver sjæl, som lever og prøver at drage denne sjæl til Kristus. Så længe der er håb, lige til menneskene til deres evige fortabelse står Helligånden imod, bliver de bevogtet af himmelske væsener. Lad os alle huske på, at engle fra Gud er til stede i enhver forsamling af troende hernede. De lytter til vidnesbyrdene, sangene og bønnerne. Lad os huske, at engleskarens kor i det høje stemmer i, når vi synger lovsange.

Englehænder kæder sig om verden. - Johannes skriver: "Og i synet hørte jeg røster af mange engle rundt om tronen." Der stod engle forenet i Hans arbejde som havde brudt seglene og taget bogen. Fire mægtige engle holder denne verdens magter tilbage, indtil Guds tjenere er beseglet i deres pander, jordens nationer er ivrige efter at komme i krig, men de bliver holdt i skak af englene. Når denne magt, som hindrer dem, bliver fjernet, vil der komme en tid med trængsel og sjælekval. Der vil blive opfundet dødbringende instrumenter til krigsførelse.

Engle omkranser verden, nægter Satans krav om overherredømme, som er givet på grund af den umådelige mægte af hans tilhængere. Vi hører ikke stemmerne, vi ser ikke disse engles arbejde med naturlige øjne, men deres hænder er kædet sammen om verden, og med utrættelig årvågenhed holder de Satans hære i lås indtil beseglingen af Guds folk er udført.

Jehovad tjenere: Engle er dygtige, og har kraft og megen styrke, og er sat til at gå ud fra himlen til jorden, for at tjene Hans folk. De har fået arbejdet at tilbageholde hans rasende kraft, der kom ned som en brølende løve, og søgte hvem han kunne opsluge. Herren er tilflugt for alle som sætter lid til Ham. (Brev 79, 1900).

Når vi er omgivet af disse fjendtlige kræfter, kan vi ved tro og bøn påkalde en hær af himmelske engle, som vil beskytte os mod enhver korrumperende indflydelse."—(Our High Calling, 23.)

Engle markerer vores bønner og giver hjælp — Føler du din hjælpeløshed, når du står op om morgenen, din trang til styrke fra Gud? Og fremlægger i ydmygt og af hjertet din trang for din himmelske Fader? I så fald lægger engle mærke til dine bønner og dersom disse bønner ikke er udgået fra falske læber, vil din beskyttende engel være ved din side, når du ubevidst står i fare for at handle urigtigt og øve en indflydelse, der vil lede andre til at gøre uret og tilskynde dig til at følge en bedre vej, vælge dine ord for dig og påvirke dine handlinger. {BTU 46.1}

Hvis du ikke forstår, at du er i fare og ikke opsender nogen bøn om hjælp og styrke til at modstå fristelser, kan du være sikker på, at du vil fare vild; dine forsømmelser af pligter vil blive nedtegnet i Guds bog i Himmelen, og du vil blive fundet afveje; jeres pligtforsømmelse vil blive nedtegnet i Guds bog i himmelen og I vil blive fundet for let på prøvens dag. — *Testimonies for the Church*, 3 bind side 363. 364. {BTU 46.2}.—(Messages to Young People, 90.)

Gud sender forstærkninger af engle til vores hjælp som svar på bøn — Dersom Satan ser, at der er fare for, at han skal miste en sjæl, vil han anstrenge sig til det yderste for at kunne beholde denne. Når et sådant menneske er blevet klar over sin fare og i sin nød og knibe ser hen til Jesus for at få styrke, frygter Satan for, at han skal miste en fange, og han kalder da på forstærkning fra sine engle, for at de skal omringe den stakkels sjæl og danne en mur af mørke omkring ham, så at himmelens lys ikke skal nå ham. Dersom den, der er i fare, holder ud og i hjælpeløshed og svaghed klynger sig til Kristi blods fortjenester, vil Jesus lytte til den ærlige troens bøn og sende forstærkning fra de engle, som er uovertrufne i styrke, og befri ham. {BTU 22.1}

Satan kan ikke tåle, at man henvender sig til hans mægtige modstander om hjælp for han frygter og bæver over for hans, Kristi, styrke og majestæt. Ved lyden af oprigtige bønner, ryster hele Satans hær. Han bliver ved med at sende legioner af onde engle for at opnå sit mål. Og når mægtige engle, iførte himmelens rustning, kommer for at hjælpe de svage, forfulgte sjæle, vil Satan og hans hærskare trække sig tilbage, idet de ved at slaget er tabt for dem. — *Review and Herald*, 13 Maj 1862. {BTU 22.2}

Satans villige undersåtter er trofaste, virksomme og forenede om ét mål. Og skønt de hader og bekriger hverandre, udnytter de dog enhver anledning til at fremme deres fælles interesse. Men den store guddommelige befalingsmand i himmelen og på jorden har sat en grænse for Satans magt. {VM1 345.3}. (Testimonies for the Church 1:345, 346.)

Alle, som følger Guds vilje og planer, gav sig i de himmelske sendebuds varetægt - under beskyttelse af himmelske engle; og ydmyge sjæles alvorlige bønner vil blive bevaret ved troen.

Vi må lære bedre at forstå englenes opgave! Det ville være rigtigt at huske på, at hvert eneste Guds barn kan regne med himmelske væseners medvirken. Usynlige hære af lys og kraft hjælper de frygtsomme og ringe, der tror og regner med Guds løfter. Keruber og serafer og vældige engle står ved Guds højre hånd: „Er de ikke alle ånder i Guds tjeneste, som sendes ud for deres skyld, der skal arve frelse?“ {ME 85.5}.—(Selected Messages 1:97.)

Jeg saa nogle, som med stærk Tro og ængstelige Raab bønfaldt Gud. Deres Ansigter var blege og bar præg af dyb Ængstelse, der aabenbarede en indre Kamp. Standhaftighed og Alvor stod stemplet paa deres Ansigter. Store sveddraaber faldt fra deres Pander. Nu og da blev deres Ansigter oplyste, og de syntes at nyde Guds Velbehag, men atter viste der sig den samme Alvor og Ængstelse.

Onde Engle trængte sig omkring dem for at indhylle dem i Mørke og skjule Jesus for deres Blik, saa de blot skulde see paa Mørket, som omgav dem, og derved ledes til at sætte Mistillid til Gud og knurre imod ham. Deres eneste Tryghed bestod i at vende Blikket opad bestandig. Guds Engle vaagede over hans Folk, og naar de onde Engles giftige Atmosfære lagde sig tættest omkring dem, viftede de gode Engle vedvarende med sine Vinger for at sprede det tykke Mørke.

Og idet disse Sjæle holdt ved i ivrig Bøn, bestraaledes de lejlighedsvis af en Lysstraale, der udgik fra Jesus for at styrke deres Hjerter og oplyse deres Ansigter. Jeg saa, at der var nogle, som ikke deltog i de ængstelige Raab og den inderlige Bøn til Herren. De syntes at være ligegyldige og sorgfrie. De ænsede ikke Mørket, og de omringede dem som en tyk Sky. Guds Engle forlod disse og gik bort for at hjælpe de ivrige, bedende Sjæle. Jeg saa, at Guds Engle skyndte sig med at komme alle dem til Hjælp, der af al Magt søgte at modstå de onde Engle og hjælpe sig selv ved uophørligt at paakalde Gud. Men hans Engle forlod dem, der ikke gjorde nogen Anstrengelse for at hjælpe sig selv, og jeg tabte dem afsyne..—(Early Writings, 269, 270.)

Lange bønner trætte englene —Lange og kedelige taler og bønner hører ikke til nogen steder, og især ved sammenkomstmødet. De trætter englene såvel som folk der lytter til dem. Vore bønner bør være korte, og direkte til punktet. Lad Guds Ånd præge de tilbedendes hjerte, og det vil feje al formalitet og sløvhed bort.—(The Review and Herald, October 10, 1882.)

Engle vil lære os at bede — Menighedens medlemmer, unge som gamle, bør oplæres til at gå ud og forkynde dette sidste budskab til verden. Dersom de går ud i ydmyghed, vil Guds engle følge dem og lære dem, hvorledes de skal opløfte deres røst i bøn hvorledes de skal opløfte deres røst i sang, og hvorledes de skal forkynde det evangeliske budskab for vor tid. {BTU 127.3}.—(Messages to Young People, 217.)

Engle overrasket over, at mennesker beder så lidt — Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem, villig til at give dem mere, end de kan bede om eller

tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}.—(Steps to Christ, 94.)

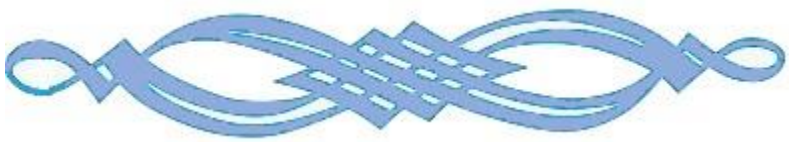

Kapitel 26—Forfalskede Bønner

Gå ikke let til Gud i bøn — Alle, der træder frem for Guds åsyn, bør færdes ydmygt og ærbødigt. I Jesu navn kan vi tillidsfuldt komme frem for Gud, men vi må ikke nærme os ham med formastelig dristighed, som om han var vor ligemand. Der er nogle, der taler til den store, almægtige, hellige Gud, der bor i et utilgængeligt lys, som om de talte til en jævnbyrdig eller underordnet. Der er mennesker, der opfører sig dårligere i Guds hus, end de ville vove at gøre i en jordisk konges audienssal. De bør huske, at de står over for ham, som serafer tilbeder, og som engle skjuler deres ansigt for. Vi bør vise Gud megen ærbødighed. Alle, der virkelig fatter hans nærværelse, vil bøje sig i ydmyghed for ham og udbryde med Jakob, da han så Gud i et syn: „Hvor forfærdeligt er dog dette sted! Visselig, her er Guds hus, her er Himmelens port!“ {PP 126.4}.—(Patriarchs and Prophets, 252.)

Hykleriets bønner — De bønner, vi opsender til Gud, og hvor vi fortæller ham om, hvilke elendige stakler vi er, uden at vi dog virkelig føler, at vi er så dårlige, er hykleriets bønner. Det er lige den modsatte slags bønner, Herren agter på. „For så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er hellig; i højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede, for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.“ {BTU 146.2}

Bøn har ikke til hensigt at udvirke en forandring hos Gud; den bringer os i harmoni med Gud. Den træder ikke i stedet for udførelsen af vor pligt. Om vi end aldrig så ofte og aldrig så alvorligt beder, så vil Gud dog ingen sinde betragte det som noget, der kan træde i stedet for betaling af vor tiende. Bøn kan ikke betale vor gæld til Gud. ... {BTU 146.3}.—(Messages to Young People, 247, 248.)

Bønner der kaster en kølig skygge — Jeg frygter for, at der er nogle, som ikke fremlægger deres vanskeligheder for Gud i bøn i enrum, men gemmer dem til bedemødet, hvor de besørger deres bønner for flere dage. Disse mennesker kunne man kalde forsamlings og bedemødedræbere. De udsender intet lys og de opbygger ingen. Deres kolde, isnende bønner og lange, gudsforladte vidnesbyrd kaster en skygge omkring sig. Alle glæder sig, når de er færdige og det er næsten umuligt at befri sig for den kulde og det mørke, som deres bønner og formaninger (579) indfører i mødet. Efter det lys, jeg har fået, bør vore møder være åndelige til fælles opbyggelse og de må ikke være for lange. Tilbageholdenhed, stolthed, forfængelighed og menneskefrygt bør man efterlade hjemme. Små uoverensstemmelser og fordomme bør vi ikke medbringe til disse møder. Som i en enig familie bør enfoldighed, sagtmodighed, tillid og kærlighed råde i hjerterne hos brødre og søstre, der samles for at vederkvæges og styrkes ved at føre deres lys sammen.—(Testimonies for the Church 2:578, 579.)

At forvente, at vores bønner altid vil blive besvaret på den måde, vi ønsker, er en formodning — Troens bøn er aldrig gået fortabt; men at påstå at den altid vil blive besvaret

på netop den måde og for den særlige ting vi har ventet på, er dristighed. {VM1 231.1}. (Testimonies for the Church 1:231.)

Når vores bønner synes ubesvarede, bør vi klynge os til løftet; for svarets time skal nok komme, og vi modtager den velsignelse, som vi allermest har brug for. Men at påstå, at bøn altid bliver besvaret på nøjagtig den måde og om nøjagtig den ting, som vi ønsker, er en forkert antagelse. Gud er for vís til at fejle og for god til at tilbageholde noget som helst godt for dem, som vandrer retskaffent. Vær ikke bange for at stole på ham, selvom du ikke ser noget øjeblikkeligt svar på dine bønner. Sæt din lid til hans sikre løfte. „Bed, så skal der gives jer.“.”(Steps to Christ, 96.)

Bøn har ingen fortjeneste i sig selv til at rense for synd —Hedningerne mente, at deres bønner i sig selv var en fortjeneste til soning for synd. Jo længere bønnen var, desto større var således fortjenesten. Der som de kunne opnå hellighed ved egne bestræbelser, ville de have noget i sig selv, som de kunne glæde sig over, noget at prale af. Denne forestilling om bøn er et udslag af det selvforsoningens princip, der ligger ved roden af alle falske religionssystemer. Farisæerne havde tilegnet sig denne hedenske forestilling om bøn, og den er ingenlunde død i vor tid selv iblandt dem, der bekender sig til at være kristne. Fremsigelsen af fastsatte, al mindelig brugte formler, når hjertet ikke føler nogen trang til Gud, er af samme art som hedningernes overflødige ord.

Bøn er ikke et sonemiddel for synd; den besidder i sig selv ingen kraft eller fortjeneste. Alle de smukke ord, der står til vor rådighed, opvejer ikke en eneste hellig attrå. Den mest veltalendes bønner er kun tomme ord, hvis de ikke udtrykker de sande følelser i hjertet. Men den bøn, der kommer fra et oprigtigt hjerte og er et udtryk for sjælens virkelige trang, ligesom når vi beder en jordisk ven om en tjeneste i forventning om, at den vil blive efterkommet dette er troens bøn. Gud attråer ikke vore formelle høflighedsbeviser; men det tavse råb fra et hjerte, som er sønderknust og nedbøjet under følelsen af sin store skrøbelighed, finder vej til al barmhjertigheds fader.—(Thoughts from the Mount of Blessing, 86, 87.)

Bøn er intet bevis på omvendelse, hvis livet ikke ændres — Satan får folk til at tro, at fordi de har haft følelser, som har henrykket dem, er de omvendte. Deres erfaring forandres dog ikke. Deres handlinger er de samme som før. Der viser sig ikke nogen gode frugter i deres liv. De beder ofte og længe og henviser stadig til de følelser, de havde da og da; men de lever ikke det nye liv. De er bedragne. Deres erfaring er kun baseret på følelser. De bygger på sand og når en modgangens vind blæser, rives deres hus bort. {BTU 34.2}.

Mange stakkels sjæle famler sig rundt i mørke og venter på de følelser, som andre siger, at de har haft i deres erfaring. De glemmer den kendsgerning, at den, som tror på Kristus må arbejde på sin egen sjæls frelse med frygt og bæven. Den overbeviste synder har noget at gøre. Han må omvende sig og vise sand tro. {BTU 34.3}

Når Jesus taler om det nye hjerte, mener han sindet, livet, ja, hele personen. Opnåelsen af et nyt hjerte foregår ved, at man fjerner sine interesser fra verden og vender dem til Kristus. At have et nyt hjerte er at eje et nyt sind, nye planer og nye motiver. Hvad er tegnet på et nyt hjerte? Et forandret liv. Det betyder, at vi hver dag og hver time lader egenkærlighed og stolthed dø. {BTU 34.4}.—(Messages to Young People, 71, 72.)

Bøn er ingen erstatning for lydighed —Mænd og kvinder vil i lyset af Guds mest positive befalinger følge deres egen tilbøjelighed, og så vover de at bede om at få Gud til at give dem lov til at gå imod hans udtrykkelige vilje. Gud er ikke tilfreds med sådanne bønner. Satan nærmer sig deres side, som han gjorde det med Eva i Eden, og gør indtryk på dem, og de føler en manipulation af deres sind, og de fortæller denne historie som en yderst vidunderlig oplevelse, som Herren har givet dem.—(The Review and Herald, July 27, 1886.)

Fællesskab med Gud giver sjælen et indgående kendskab til hans vilje. Men mange som bekender troen, ved ikke hvad sand omvendelse er. De har ikke erfaring med fælleskabet med Faderen gennem Jesus Kristus og har aldrig mærket den guddommeliges nådige kraft hellige hjertet. Bøn og syndsbegåelse, syndsbegåelse og bøn, deres liv er fuld af ondsindethed, svig, misundelse, skinsyge og egenkærlighed. Denne gruppe bedende mennesker er en afskyelighed for Gud. Sand bøn optager sjælens kræfter og påvirker livet. Han som således udgyder sine mangler for Gud, mærker tomheden af alt andet under himlen. »Herre, du kender al min attrå,« sagde David,« mit suk er ej skjult for dig.« "Min sjæl tørster efter Gud, den levende Gud; når skal jeg komme og stedes for Guds åsyn?" - "Min sjæl er opløst, når jeg kommer i hu."—(Testimonies for the Church 4:534, 535.)

Der er visse betingelser for at Guds løfter kan opfyldes, og bøn kan aldrig træde i stedet for pligt „Hvis I elsker mig “ siger Kristus „så hold mine befalinger“ „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.“ De, der fremkommer med deres begæringer for Gud, idet de henviser til hans løfter men ikke retter sig efter betingelserne, forhåner Herren. De benytter Kristi navn som en garanti for opfyldelsen af løftet, men de gør ikke det, som viser at de tror på Kristus og elsker ham. .—(Christ’s Object Lessons, 143.)

Bøn er hjertets åbning mod Gud som ven. Troens øje vil se Gud meget nær og den ydmygt bedende kan få et dyrebart bevis på den guddommelige kærlighed og omsorg for ham. Men hvordan kan det være at så mange bønner aldrig bliver besvaret? David siger: »Jeg råbte til ham med min mund og priste ham med min tunge. Havde jeg tænkt på ondt i mit hjerte, da havde Herren ej hørt.« Ved en anden profet har Herren givet os løftet: »Leder i efter mig, skal I finde mig; såfremt i søger mig af hele eders hjerte.« Atter taler han om nogen som, »ej råber til mig af hjertet.« Sådanne anmodninger (534) er formelle bønner, kun beskeden tjeneste, som Herren ikke antager.—(Testimonies for the Church 4:533.)

Forhastede, lejlighedsvise bønner er ikke ægte fællesskab med Gud — Himlen er ikke lukket for retfærdighedens inderlige bønner. Elias var et menneske underkastet samme

lidenskaber som vi, dog hørte Herren ham og besvarede hans bønner på den mest påfaldende måde. Den eneste årsag til at vor manglende kraft ikke kommer fra Gud, skal findes hos os selv. Hvis mange sandhedsbekenderes inderste blev vist for dem, ville de ikke hævde at være kristne. De vokser ikke i nåden. Forhastet bøn sendes op nu og da, men der er intet virkeligt fællesskab med Gud.

Vi må være meget i bøn, hvis vi skal vokse i guddommeligt liv. Hvor meget bad vi ikke første gang vi forkyndte sandhedsbudskabet. Hvor ofte blev forbøns-røsten (162) ikke hørt i kammeret, i laden, i plantagen eller i lunden. Ofte brugte vi timer på alvorlig bøn, to eller tre sammen gjorde krav på løftet; ofte kunne der høres gråd og så taknemmelighed og takkesang. Nu er Guds dag nærmere end da vi var nye i troen og vi burde være alvorligere, mere nidkære og inderligere end i de første dage. Nu er vore farer større end den gang. Sjæle forhærdes mere. Nu må vi besjæles af Kristi ånd og vi må ikke hvile før vi får den.—(Testimonies for the Church 5:161, 162.)

Gud afskyr selviskes bønner — Og jeg så, at der iblandt dem, som bekender sig til at forvente Herren, var nogle, der lignede Judas. Satan har dem i sin magt, men de ved det ikke. Gud kan ikke billige den mindste smule begærlighed eller egennytte, og han afskyr deres bønner og formaninger, som nærer disse onde træk. Eftersom satan indser, at hans tid er kort, forleder han menneskene til at blive mere og mere egenkærlige og begærlige, og han fryder sig, når han så ser, at de er optaget med sig selv, er smålige, nærrige og selviske. Hvis sådanne øjne kunne oplades, ville de se den onde juble over dem med djævelsk fryd og le ad deres dårskab, der følger hans indskydelser og går i hans snarer.—(Early Writings, 268.)

Tørre, forældede bønner hjælper ingen — [Menigheden trænger til den nye, levende erfaring, som medlemmer, der plejer dagligt samfund med Gud, fører med sig. Tørre og forslidte vidnesbyrd og bønner uden Kristus, som det centrale, er ikke nogen hjælp for de tilstedeværende. Hvis hver eneste, som giver sig ud for at være et Guds barn, var fuld af tro og lys og liv, hvilket herligt vidnesbyrd ville da ikke blive aflagt for de mennesker, der kommer for at høre sandheden! Og hvor mange sjæle ville ikke blive vundet for Jesus! I Mesterens Tjeneste side 254] —(Testimonies for the Church 6:64.)

Den Store Lærer, som kom ned fra himlen, har ikke anvist lærerne at studere nogen almindelig kendte store forfattere. Han siger: »Kom hid til mig, ... og lær af mig, ... så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Matt.11,28.29. Ved at give lektier om ham, har Kristus lovet at vi skal finde hvile. Han fik betroet alle himlens rigdomme, så han kunne give disse gaver til den ihærdige og udholdende søger. »Han blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning.« 1.Kor.1,30.

Men selv mange bønner er så kolde og formelle, at de ikke har nogen indflydelse til gavn. De er ikke en smag af liv.

Hvis lærerne ville ydmyge deres hjerter over for Gud og indse det ansvar, de har påtaget sig ved at tage sig af de unge med det formål at opdrage dem til det fremtidige udødelige liv, ville man snart se en markant ændring i deres holdning. Deres bønner ville ikke være tørre og livløse, men de ville bede med den alvor, som sjæle, der føler deres fare, gør..—(Counsels to Parents, Teachers, and Students, 371, 372.)

Advarsel mod bønner, der har selvet som deres kilde — Vare bønner til Gud burde ikke udgå fra et hjerte, der er fuldt af selvisk higen ag tragten. Gud tilskynder as til at vælge de ”gaver, der kan bidrage til hans ære. Han vil, at vi skal vælge det himmelske fremfor det jordiske. Han åbenbarer os mulighederne og fordelene ved at have samfund med Himmelen. Han opmuntrer os til vore højeste formål og giver as forvisning om var rigeste skat. Når al jordisk ejendom er bortryddet, vil den troende kunne fryde sig aver sine himmelske rigdomme, den skat, som ikke kan gå tabt ved nogen jordisk ulykke._.—(Sons and Daughters of God, 188.)

Ægte og forfalskede bønner i kontrast — Den fattige tolder, som bad: „Gud vær mig arme synder nådig“ (Luk 18,13), anså sig selv for at være en meget ond mand, og andre så ham i det samme lys; men han mærkede sit behov, og med sin byrde af skyld og skam stod han frem for Gud og bad om hans nåde. Hans hjerte var åbent, så Guds ånd kunne gøre sit nådige arbejde og sætte ham fri fra syndens magt. Farisæerens pralende, selvretfærdige bøn viste, at der i hans hjerte var lukket af for Helligåndens indflydelse. På grund af hans afstand fra Gud havde han ikke nogen fornemmelse af sin egen urenhed i modsætning til fuldkommenheden hos de guddommelige væsener. Han følte ikke noget behov, og han modtog intet. {VTK 32.2}.—(Steps to Christ, 30, 31.)

Der er to slags bønner ... den formelle bøn og troens bøn. Fremsigelsen af fastsatte, al mindelig brugte formler, når hjertet ikke føler nogen trang til Gud, er af samme art som hedningernes overflødige ord. Dette er et eksempel på en formel bøn. Bøn er ikke et sonemiddel for synd; den besidder i sig selv ingen kraft eller fortjeneste. Alle de smukke ord, der står til vor rådighed, opvejer ikke en eneste hellig attrå. Den mest veltalendes bønner er kun tomme ord, hvis de ikke udtrykker de sande følelser i hjertet. Men den bøn, der kommer fra et oprigtigt hjerte og er et udtryk for sjælens virkelige trang, ligesom når vi beder en jordisk ven om en tjeneste i forventning om, at den vil blive efterkommet dette er troens bøn.

Tolderen var gået til templet sammen med andre, der ville bede, som en oprigtig og hengiven tilbeder. I bitter smerte og afsky for sig selv, han følte, at han havde syndet mod Gud, at han var syndig og besmittet ... Han vidste, at han ikke havde nogen fortjenester der kunne tale til gunst for ham hos Gud, og i den største fortvivlelse råbte han: „Gud! Vær mig synder nådig!“ Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som Ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes.—(My Life Today, 19).

Om Kristus sagde han: »Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende.« I hvilken modsætning til denne forbøn af himmelens Majestæt er de svage, hjerteløse bønner der sendes op til Gud. Mange er tilfreds med en lille tjeneste og kun få har en oprigtig, alvorlig og hengiven længsel efter Gud.

Fællesskab med Gud giver sjælen et indgående kendskab til hans vilje. Men mange som bekender troen, ved ikke hvad sand omvendelse er. De har ikke erfaring med fælleskabet med Faderen gennem Jesus Kristus og har aldrig mærket den guddommeliges nådige kraft hellige hjertet. Bøn og syndsbegåelse, syndsbegåelse og bøn, deres liv er fuld af ondsindethed, svig, misundelse, skinsyge og egenkærlighed. Denne gruppe bedende mennesker (535) er en afskyelighed for Gud. Sand bøn optager sjælens kræfter og påvirker livet. Han som således udgyder sine mangler for Gud, mærker tomheden af alt andet under himlen. »Herre, du kender al min attrå,« sagde David,« mit suk er ej skjult for dig.« »Min sjæl tørster efter Gud, den levende Gud; når skal jeg komme og stedes for Guds åsyn?« »Min sjæl er opløst, når jeg kommer i hu."—(Testimonies for the Church 4:534, 535.)

Kapitel 27—Satan og Bøn

Satan forsøger at hindre vores bønsadgang til Gud — Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud har givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}.—(Steps to Christ, 93, 94.) .—(Steps to Christ, 94, 95.)

Bønnen har en vældig magt. Vor store modstander søger bestandig at holde den ængstede sjæl borte fra Gud. En henvendelse til Himmelen fra den ringeste hellige indgyder Satan mere frygt end regeringsafgørelser eller kongelige befalinger.—(The S.D.A. Bible Commentary 2:1008.)

Fjenden forhindrer mange af jer i at bede ved at fortælle jer, at I ikke føler jeres bønner, og at I hellere må vente, indtil I føler mere af forbønnens ånd, for at jeres bønner ikke skal blive til grin. Men du må sige til Satan: "Der står skrevet", at "de burde altid bede og ikke blive trætte." Vi bør bede, indtil vi virkelig har byrden af vores behov på vores sjæle; og hvis vi holder ud, skal vi få den. Herren vil gennemtrænge os med sin Helligånd. Herren ved, og Djævelen ved, at vi ikke kan modstå Satans fristelser uden kraft fra det høje. Derfor søger den onde at forhindre os i at gribe fat i ham, som er mægtig til at frelse. Vor Herre har gjort det til vores pligt og privilegium at forbinde vores svaghed, vores uvidenhed og vores nød med hans styrke, hans visdom og hans retfærdighed. Han forener sin uendelige magt med de begrænsede væseners indsats, så de kan blive mere end sejrherrer i kampen mod deres sjæles fjende.

Lad ingen blive modløs, for Jesus lever for at gå i forbøn for os. Der er en himmel at vinde og et helvede at undslippe, og Kristus er interesseret i vores velfærd. Han vil hjælpe alle dem, der kalder på ham. Vi må blande troen i alle vores bønner. Vi kan ikke bringe Kristus ned, men gennem troen kan vi løfte os selv op i enhed og harmoni med retfærdighedens perfekte standard. Vi har en snu fjende at møde og besejre, men vi kan gøre det i den Mægtiges navn.—(The Review and Herald, October 30, 1888.)

Lad ikke Satans forslag forhindre dig i at bede —Vi skal ikke være så overvældede af tanken om vore synder og brister at vi ophører med at bede. En del indser sin store svaghed og synd, og bliver mismodige. Satan kaster sin mørke skygge mellem dem og Herren Jesus, deres forsoningsoffer. De siger, Det er meningsløst for mig at bede. Mine bønner er så blandede med onde tanker at Herren ikke kommer til at høre dem.

Disse forestillinger kommer fra Satan. Kristus mødte og modstod denne fristelse som menneske, og han ved hvordan han skal hjælpe dem som fristes på denne måde. Og ”med høje råb og tårer opsendt han bønner og nødråb til ham.” (Hebreau 5:7)

Mange, som ikke forstår at deres tvivl kommer fra Satan, bliver modløse og besejres i striden. Stop ikke med at bede, for at dine tanker er onde. Om vi kunne bede på en rigtig måde i vor egen visdom og styrke, kunne vi også leve rigtigt, og skulle ikke behøve noget forsonende offer. Men ufuldkommenhed hviler over hele menneskeheden. opfostre og træne sindet så at du i enkelhed kan fortælle Herren hvad du behøver. Når du frembærer dine bønner til Gud og søger forladelse for synd, kommer en renere og helligere atmosfære til at omgive din sjæl.—(In Heavenly Places, 78.)

Bøn forvirrer Satans stærkeste indsats —Menneskene er Satans fanger og er af naturen indstillede på at følge hans tilskyndelser og gøre hans vilje. I sig selv har de ingen kraft til at gøre virksom modstand imod ham. Kun når Kristus bor i dem ved levende tro, påvirker deres ønsker og styrker dem med kraft fra det høje, kan de vove at møde en så frygtelig fjende. Ethvert andet forsvarsmiddel er ganske værdiløst. Det er alene ved Kristus, Satans magt begrænses. Dette er en vigtig sandhed, som alle skulle forstå. Satan har travlt hvert eneste øjeblik med at gennemvandre jorden på kryds og tværs, idet han søger, hvem han kan opsluge. Men troendes alvorlige bøn vil gøre hans kraftigste anstrengelser til intet. Brødre, tag derfor »troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes gloende pile«.— (Testimonies for the Church 5:294.)

Bøn vender Satans angreb til side —„Lad os bede.“ Gud vil give jer begge en rig velsignelse. Bøn forener os med hinanden og med Gud. Bøn bringer Jesus til vor side og giver den trætte, tvivlrådige broder ny styrke til at overvinde verden, kødet og Djævelen. Bøn afvender Satans angreb.—(Christ’s Object Lessons, 250.)

Vi må have Guds fulde rustning på og hvert øjeblik være beredt til at optage en kamp med mørkets magter. Når fristelser og prøvelser styrter ind over os, lad os da gå til Gud og kæmpe med ham i bøn. Han vil ikke vise os tomhændet bort, men vil give os nåde og styrke til at sejre og til at bryde fjendens magt.—(Early Writings, 46.)

Satan skælver ved lyden af bøn — Dersom Satan ser, at der er fare for, at han skal miste en sjæl, vil han anstrenge sig til det yderste for at kunne beholde denne. Når et sådant menneske er blevet klar over sin fare og i sin nød og knibe ser hen til Jesus for at få styrke, frygter Satan for, at han skal miste en fange, og han kalder da på forstærkning fra sine engle, for at de skal omringe den stakkels sjæl og danne en mur af mørke omkring ham, så at himmelens lys ikke skal nå ham. Dersom den, der er i fare, holder ud og i hjælpeløshed og svaghed klynger sig til Kristi blods fortjenester, vil Jesus lytte til den ærlige troens bøn og sende forstærkning fra de engle, som er uovertrufne i styrke, og befri ham. {BTU 22.1}

Satan kan ikke tåle, at man henvender sig til hans mægtige modstander om hjælp for han frygter og bæver over for hans, Kristi, styrke og majestæt. Ved lyden af oprigtige bønner, ryster hele Satans hær. Han bliver ved med at sende legioner af onde engle for at opnå sit mål. Og når mægtige engle, iførte himmelens rustning, kommer for at hjælpe de svage, forfulgte sjæle, vil Satan og hans hærskare trække sig tilbage, idet de ved at slaget er tabt for dem. — *Review and Herald*, 13 Maj 1862. {BTU 22.2}

Satans villige undersåtter er trofaste, virksomme og forenede om ét mål. Og skønt de hader og bekriger hverandre, udnytter de dog enhver anledning til at fremme deres fælles interesse. Men den store guddommelige befalingsmand i himmelen og på jorden har sat en grænse for Satans magt. {VM1 345.3}—(Testimonies for the Church 1:345, 346.)

Satan frygter bøn af den ydmygeste helgen —There is a mighty power in prayer. Our great adversary is constantly seeking to keep the troubled soul away from God. An appeal to heaven by the humblest saint is more to be dreaded by Satan than the decrees of cabinets or the mandates of kings.—(The S.D.A. Bible Commentary 2:1008.)

Bøn er et våben mod Satan — Vogt dig for at forsømme bønnen i lønkammeret og studiet af Guds ord. De er dine våben mod ham, som arbejder for at hindre dig i at gøre fremskridt på himmelvejen. Den første forsømmelse af bønnen og bibelstudiet gør den anden lettere. Første gang du modstår Åndens kaldende stemme, bereder du vejen for næste gang, du modstår Guds Ånd. Således forhærdes hjertet og samvittigheden sløves. {BTU 49.2}.—(Messages to Young People, 96.)

Bøn bryder Satans snare —When we feel the least inclined to commune with Jesus, let us pray the most. By so doing we shall break Satan's snare, the clouds of darkness will disappear, and we shall realize the sweet presence of Jesus.—(Lift Him Up, 372.)

Bøn sejrer over Satan — Troens bøn er den store styrke for den kristne og vil helt sikkert sejre over Satan. Det er derfor han antyder at vi ingen behov har for bøn. Jesu navn, vor forsvarer, afskyer han; og når vi i alvor kommer til ham efter hjælp, er Satans hære opskræmte. Det tjener hans hensigter vel hvis vi forsømmer at bønnens brug, for så kan hans løgnagtige underværker lettere modtages.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 1 s. 296. (1862) {Eva 609.3}.—(Testimonies for the Church 1:296.)

Bøn især nødvendig i kritiske øjeblikke i vores konflikt med Satan —In the conflict with satanic agencies there are decisive moments that determine the victory either on the side of God or on the side of the prince of this world. If those engaged in the warfare are not wide awake, earnest, vigilant, praying for wisdom, watching unto prayer, ... Satan comes off victor, when he might have been vanquished by the armies of the Lord.... God's faithful sentinels are to give the evil powers no advantage.—(The S.D.A. Bible Commentary 6:1094.)

Satan rasende af inderlig bøn — Satan får mange til at tro, at bøn til Gud er unødig og kun en formssag. Han ved udmærket godt hvor nødvendig meditation og bøn er for at holde

Kristi efterfølgere vågne til at modstå hans list og bedrag. Ved sine opfindelser vil han adskille sindet fra disse betydningsfulde ceremonier, så at sjælen ikke må lære at få hjælp fra den Mægtige og opnå styrke fra ham, til at modstå hans angreb. Jeg blev vist hen til Guds gamle folks inderlige og virkningsfulde bønner. „Elias var et menneske under samme kår som vi og han bad en (alvorlig) bøn.“ Daniel bad tre gange om dagen til sin Gud. Satan er rasende ved bønnens lyd, for han ved at han vil lide tab.—(Testimonies for the Church 1:295.)

Satan glæder sig, når bønner bliver talt utydeligt — Lad dem som beder og dem som taler, udtale ordene rigtigt, med en klar, tydelig og jævn stemme. Bøn er en kraft til det gode når den fremsiges som den bør. Den er et af de midler som Herren benytter til at meddele folket sandhedens dyrebare skatte. Men bønnen er ikke hvad den burde være, på grund af de bedendes mangelfulde stemme. Satan fryder sig, når de bønner som opsendes til Gud, er næsten uhørlige. Lad Guds folk lære at tale og bede på en måde som vil være en rigtig fremstilling af de store sandheder som de besidder. Lad de vidnesbyrd som aflægges og de bønner som opsendes, være klare og tydelige. Derved vil Gud blive æret.—(Testimonies for the Church 6:382.)

Satan forsøger at overbevise os om, at bøn ikke er nødvendig — Den påstand, at bøn ikke har nogen større betydning, er et af Satans mest virkningsfulde påfund for at ødelægge sjæle. Bøn er samfund med Gud, som er kilden til visdom, ophavet til styrke, fred og lykke.3 {BIH 498.1}.—(Child Guidance, 518.)

Og Satan ser, at Herrens tjenere føler sig tynget på grund af det mørke, verden er hyllet i. Han hører deres inderlige bønner om nåde og kraft fra Gud til at hæve den ligegyldighedens, efterladenhedens og ugidelighedens fortryllelse, der hviler over dem. Derfor finder han på alle mulige kunstgreb med fornyet iver. Han frister mennesker til at give efter for deres appetit eller andre former for tilfredsstillelse af selvet og afstumper derved deres følelser, så de ikke får hørt netop det, de har størst behov for at lære. {MBF 418.1}

Satan ved udmærket, at hans angreb vil få dem, han kan lokke til at forsømme bøn og læsning i Bibelen, til at bukke under. Derfor udtænker han alle mulige planer til at lægge beslag på opmærksomheden. Der har altid været mennesker, der hævdede at være gudfrygtige, men som i stedet for at søge sandheden gør det til deres religion at søge fejl ved karakteren eller troen hos dem, de ikke er enige med. Den slags mennesker er Satans bedste hjælpere. Der er ikke få, som anklager brødrene; og de har mest travlt, når Gud virker, og hans tjenere tilbeder ham i sandhed. De kaster et falsk lys over dem, der elsker og adlyder sandheden, og over deres ord og handlinger. De beskylder Kristi mest oprigtige, nidkære og selvfornægtende tjenere for at bedrage eller lade sig bedrage. De mistænkeliggør motivet til enhver sand og ædel gerning, kommer med ondskabsfulde hentydninger og vækker mistanke hos de uerfarne. De forsøger på alle tænkelige måder at få det, der er rent og retfærdigt, til at se ud som urent og bedragerisk. {MBF 418.2}.—(The Great Controversy, 519.)

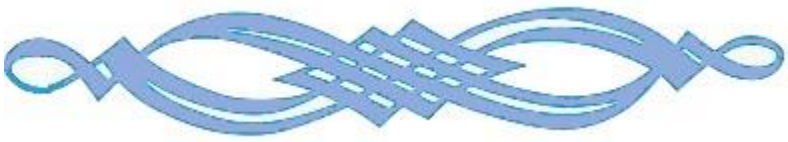

Kapitel 28—Bøn i de Sidste Dage

De, der lever i de sidste dage, har især brug for at bede — Dersom menneskenes frelser, der besad guddommelig styrke, følte trang til bøn, hvor meget mere bør ikke svage, syndige mennesker erkende nødvendigheden af bøn! Når Kristus blev hårdest anfægtet af fristelse, spiste han intet. Han overgav sig til Gud og i alvorlig bøn og fuldkommen underkastelse under faderens vilje vandt han sejr. De, som bekender sig til sandheden for disse sidste dage, bør frem for alle andre, der bekender sig til at være kristne, efterligne det store guddommelige mønster i bøn.—(Counsels on Diet and Foods, 52, 53.)

Guds folk har et ansvar for at bede om endnu et par års nåde, før enden kommer — Der må blive mere åndelighed, en dybere helligelse til Gud og en nidkærhed i hans gerning, som endnu aldrig er blevet opnået. Megen tid bør anvendes til bøn, for at vor karakters klædebon kan blive tvættet og gjort hvidt i Lammets blod.

Navnlig bør vi med fast tro bede Gud om, at han nu vil skænke sit folk nåde og kraft. Vi tror ikke, at tiden helt er inde, da vor frihed skal indskrænkes. Profeten så »fire engle stå ved de fire verdenshjørner; de holdt jordens fire vinde tilbage, for at ingen vind skulle blæse hverken på jord eller hav eller mod noget træ«. En anden engel, der steg op fra solens opgang, råbte til dem og sagde: »Gør hverken jord eller hav eller træer nogen skade, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander.« Dette påpeger det arbejde, vi nu skal gøre. Der påhviler bedende mænd og (718) kvinder overalt i landet et meget stort ansvar med at bede om, at Gud vil fordrive ondskabens sky og endnu skænke os nogle nådens år, hvori der kan virkes for Mesteren. Lad os råbe til Gud om, at englene må holde de fire vinde, indtil der kan sendes missionærer til alle dele af verden og forkynde advarselen imod at trodse Jehovas lov. *Vejl f menigh* bd. 2 side 252-269].—(Testimonies for the Church 5:717, 718.)

Bøn i fredens tider vil forberede Guds folk på vanskelige tider ved slutningen — Kristi tjenere skulle ikke forberede nogen forud indlært tale, når de blev stillet for en domstol. De skulle forberede sig ved dag efter dag at samle en skat af Guds ords dyrebare sandheder og styrke deres tro ved bøn. Når de så blev ført for retten, ville Helligånden erindre dem om netop de sandheder, som de havde brug for. {JL 253.1}

En daglig, alvorlig stræben efter at kende Gud og Jesus Kristus, som blev sendt af Ham, ville give dem åndelig kraft og styrke. Den viden, som blev opnået ved flittigt at studere Guds ord, ville falde på plads i erindringen til rette tid. Men hvis nogen havde forsømt at få kendskab til Kristi ord, hvis de aldrig havde afprøvet kraften fra hans nåde under en rettergang, kunne de ikke forvente, at Helligånden skulle minde dem om hans ord. De skulle hver dag tjene Gud med helhjertet kærlighed, og så stole på ham. {JL 253.2}.—(The Desire of Ages, 355.)

Vi lever i den alvorligste periode af denne verdens historie. Jordens utallige indbyggeres skæbne skal snart afgøres. Vor egen fremtidige velfærd og andre sjæles frelse er afhængige

af, hvilken vej vi følger. Vi behøver vejledning af sandhedens ånd. Enhver tilhænger af Kristus burde spørge oprigtigt: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?“ Vi må ydmyge os for Herren med bøn og faste og grunde over hans ord og navnlig over det, der skal ske på dommens dag. Vi bør netop nu prøve at opnå en grundig og levende erfaring med alt, hvad der vedrører Gud. Vi har ikke et øjeblik at spilde. Begivenheder af den største betydning sker omkring os. Vi befinder os på Satans forheksede grund. Sov ikke, Guds vægtere! Fjenden ligger på lur i nærheden. I det øjeblik, I bliver trætte eller døsige, er han parat til at kaste sig over jer. {MBF 485.2}.—(The Great Controversy, 601.)

Den tid med smerte og sorger, der ligger foran os, vil kræve en tro, der kan udholde træthed, ventetid og sult — en tro, der ikke vakler trods hårde prøvelser. Alle får en prøvetid, så de kan forberede sig. Jakob sejrede, fordi han var udholdende og beslutsom. Hans sejr er et vidnesbyrd om kraften i vedholdende bøn. Alle, der vil holde fast ved Guds løfter, som Jakob gjorde, og er lige så oprigtige og udholdende som han, vil sejre som han sejrede. De, der ikke er villige til at fornægte sig selv og bede længe og indtrængende om Guds velsignelse, vil ikke opnå den. Kun få ved, hvad det vil sige at kæmpe med Gud. Kun få har prøvet at længes så inderligt efter Gud, at de er anspændt til det yderste. Når en ubeskrivelig fortvivlelse skyller ind over den, der beder, er det kun de færreste, der med urokkelig tro klynger sig til Guds løfter. {MBF 501.3}.—(The Great Controversy, 621.)

Bøn om at være en beskyttelse indtil enden — Lige til striden er til ende, vil der være mennesker, som går bort fra Gud. Satan vil lægge forholdene således til rette, at sjælens forsvar vil blive svækket næsten umærkeligt, medmindre vi bliver bevaret ved Guds kraft. Ved hvert eneste skridt bør vi spørge: „Er dette Herrens vej?“ Så længe vi lever, bør det være vor faste beslutning at holde følelserne og lidenskaberne under kontrol. Vi er ikke trygge et eneste øjeblik, medmindre vi stoler på Gud og vort liv er skjult med Kristus. Renhedens bedste værn er årvågenhed og bøn. {PK 45.1}

Alle de, der får adgang til Guds stad, går ind gennem den snævre port, og dette vil koste dem sjælekamp, for „intet urent skal nogen sinde komme ind i den“. Åb. 21,27. Men de faldne behøver ikke at fortvivle. Der kan findes tilfælde, hvor gamle mænd, som en gang blev æret af Gud, har besmittet sjælen og ofret dyden på sanselighedens alter; men hvis de angrer, afstår fra synden og kommer tilbage til Gud, er der stadig håb for dem. Han, der siger: „Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets sejrskrans “ retter også denne appel: „Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.“ Åb. 2,10; Es. 55,7. Gud hader synden, men elsker synderen. „Jeg læger deres frafald,“ siger han, „elsker dem frivilligt.“ Hos. 14,4. {PK 45.2}.—(Prophets and Kings, 83, 84.)

En lille gruppe vil bede for kirken i tiden for hendes største fare —Gudfrygtighedens surdej har ikke helt mistet sin kraft. På den tid, da menigheden er udsat for den største fare og det største tryk, vil den lille skare, der står i lyset, sukke og jamre over de vederstyggeligheder,

der sker i landet. Men i en særlig grad vil deres bønner gælde (210) menigheden, fordi medlemmerne følger verdens skik. ret

De alvorlige bønner, disse trofaste beder, vil ikke være forgæves. Når Herren kommer som en hævner, vil han også komme som en beskytter for alle dem, der har bevaret troen i dens renhed og holdt sig selv ubesmittede af verden. Det er på denne tid, Gud har lovet at skaffe sine egne udvalgte ret, dem, der råber til ham dag og nat, medens han er langmodig imod dem..—(Testimonies for the Church 5:209, 210.)

Bed for Ånden i den sidste regns tid — Vi kan ikke være afhængige af et formel eller udvortes system. Hvad vi behøver er Guds Helligånds frem¬skyndende påvirk¬ning. Ikke ved magt og ikke ved styrke, med ved min Ånd, siger Herskares Herre." Bed uden ophør, og våg ved arbejde i overens¬stemmel¬se med jeres bønner. Idet I beder, tro og stol på Gud. Det er sildig¬regnens tid, hvor Herren i stor udstrækning vil give hans af hans Ånd. Vær bræn¬dende i bøn og våg i Ånden.—(The Review and Herald, March 2, 1897.)

Bøn den kristnes eneste sikkerhed ved slutningen — Jeg saa nogle, som med stærk Tro og ængstelige Raab bønfaldt Gud. Deres Ansigter var blege og bar præg af dyb Ængstelse, der aabenbarede en indre Kamp. Standhaftighed og Alvor stod stemplet paa deres Ansigter. Store sveddraaber faldt fra deres Pander. Nu og da blev deres Ansigter oplyste, og de syntes at nyde Guds Velbehag, men atter viste der sig den samme Alvor og Ængstelse.

Onde Engle trængte sig omkring dem for at indhylle dem i Mørke og skjule Jesus for deres Blik, saa de blot skulde see paa Mørket, som omgav dem, og derved ledes til at sætte Mistillid til Gud og knurre imod ham. Deres eneste Tryghed bestod i at vende Blikket opad bestandig. Guds Engle vaagede over hans Folk, og naar de onde Engles giftige Atmosfære lagde sig tættest omkring dem, viftede de gode Engle vedvarende med sine Vinger for at sprede det tykke Mørke.

Og idet disse Sjæle holdt ved i ivrig Bøn, bestraaledes de lejlighedsvis af en Lysstraale, der udgik fra Jesus for at styrke deres Hjerter og oplyse deres Ansigter. Jeg saa, at der var nogle, som ikke deltog i de ængstelige Raab og den inderlige Bøn til Herren. De syntes at være ligegyldige og sorgfrie. De ænsede ikke Mørket, og de omringede dem som en tyk Sky. Guds Engle forlod disse og gik bort for at hjælpe de ivrige, bedende Sjæle. Jeg saa, at Guds Engle skyndte sig med at komme alle dem til Hjælp, der af al Magt søgte at modstå de onde Engle og hjælpe sig selv ved uophørligt at paakalde Gud. Men hans Engle forlod dem, der ikke gjorde nogen Anstrengelse for at hjælpe sig selv, og jeg tabte dem afsyne..—(Early Writings, 269, 270.)

Guds folk vil bede og sejre ved enden, ligesom Jakob gjorde — Jakob og Esau repræsenterede de to klasser af mennesker: Jakob, de retfærdige; og Esau, de ugudelige. Jakobs ængstelse, da han fik at vide at Esau kom imod ham med fire hindrede mænd, fremstiller de retfærdiges nød, når befalingen udgår at ihjelslå dem, kort før Herren komme.

De ville blive fulde af ængstelse når de ugudelige samles omkring dem; thi ligesom Jakob, kunne de ikke se nogen vej til at frelse livet. Englen stod for Jakob, og han tog fat på englen, og holdt ham fast, og kæmpede med ham hele natten. Således ville også de retfærdige, i trængslens og nødens tid, kæmpe i bøn med Gud, ligesom Jakob kæmpede med englen. Jakob bad i sin nød hele natten om frelse fra Esaus hånd. De retfærdige ville råbe nat og dag til Gud, i deres sinds ængstelse, om frelse fra de ugudelige som omringer dem.

Jakob bekendte sin uværdighed: "Jeg er ringere end alle de miskundheder, og al den trofasthed, som du har gjort mod din tjener." 1. Mos. 32,10. De retfærdige ville også have en dyb følelse af sin elendighed i sin nød, og ville erkende sin fuldkomne uværdighed. Ligesom Jakob ville de henvise til Guds forjættelser i Kristus, som er skænkede til netop sådanne afhængige, hjælpeløse og angergivne syndere.

Jakob holdt fast ved englen i sin nød og ville ikke lade ham gå. Når han bad med tårer, påmindede Englen ham om hans forbi gangne synder, og forsøgte at undfly fra Jakob for at prøve ham. Således ville de retfærdige også på trængslens dag blive prøvede og forsøgte, for at bevise sin tros styrke, udholdenhed og urokkelige tillid til Guds magt, som frelser dem.

Jakob ville ikke lade sig vise bort. Han vidste at Gud var barmhjertig, og han beråbte sig på hans barmhjertighed. Han viste tilbage til sin forbigåede anger og sorg over synden, og var påtrængende med sin bøn om frelse fra Esaus hånd. Således vedblev han med sin bøn og kamp hele natten. Når han så tilbage på sine forbigåede synder drev det ham næsten til fortvivlelse. Men han vidste at han måtte have hjælp fra Gud, eller omkomme. Han holdt fast ved englen og fremholdt sine begæringer under dyb sjælekamp, med alvorsfulde råb, indtil han vandt sejr. Således vil det også gå med de retfærdige. Når de ser tilbage på sit forbigåede liv vil deres håb næsten synke. Men når de betænkte at liv og død står på spil, vil de råbe alvorligt til Gud, som har været vidne til deres forbigåede ydmyge anger og sorg over deres mange synder, og de ville holde fast ved hans forjættelser. Således vil deres inderlige bønner opstige til Gud nat og dag..—(Spiritual Gifts 3:131-133.)

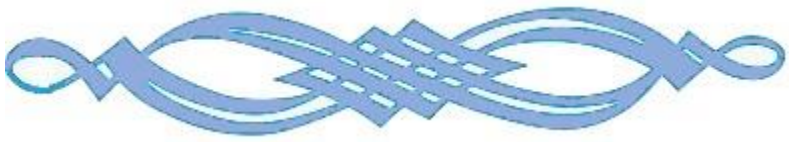

Kapitel 29—Bønnens Privilegium*

Gennem naturen og åbenbaringen, gennem sit forsyn og ved sin ånds påvirkning taler Gud til os. Men disse metoder er ikke nok; vi er også nødt til at øse af vores hjerter til ham. For at vi kan have åndeligt liv og energi, må vi være sammen med vores himmelske far. Vores sind bør være draget mod ham; og vi bør meditere over hans gerninger, hans nåde, hans velsignelser; men dette er ikke i dets fulde betydning samvær med ham. For at kommunikere med Gud, er vi nødt til at have noget at tale med ham om angående vores egentlige liv. {VTK 102.1}

Bøn er at åbne hjertet over for Gud som over for en ven. Ikke fordi det er påkrævet, for at Gud kan vide, hvem vi er, men for at sætte os i stand til at modtage ham. Bøn bringer ikke Gud ned til os, men bringer os op til ham. {VTK 102.2}

Da Jesus var på jorden, lærte han sine disciple, hvordan de skulle bede. Han vejledte dem til at præsentere deres daglige behov for Gud og kaste alle deres bekymringer på ham. Og den forsikring, han gav dem om, at deres bønner ville blive hørt, er også en forsikring for os. {VTK 102.3}

Jesus selv befandt sig ofte i bøn, da han var blandt os mennesker. Vores frelser identificerede sig med vores behov og svagheder, idet han blev en forsørger, en mægler, som søgte friske forsyninger af styrke fra sin far, således at han kunne stå frem rustet til pligt og prøvelser. Han er vores eksempel i alle ting. Han er en bror i vores trængsel, „på alle måder fristet som vi“; men som syndfri vendte hans natur sig bort fra det onde; Han udholdt tortur og sjælekamp i en verden af synd. Hans menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed og et privilegium. Han fandt trøst og glæde i samværet med sin far. Og hvis menneskenes frelser, Guds søn, følte behovet for bøn, hvor meget mere burde svage, syndige dødelige så ikke føle nødvendigheden af oprigtig, uophørlig bøn? {VTK 102.4}

Vores himmelske far venter på at kunne udøse sine velsignelser over os til fulde. Det er vores privilegium, at vi kan drikke rigeligt af hans uendelige kærligheds kilde. Hvor er det ufatteligt, at vi beder så lidt! Gud er klar og villig til at høre en oprigtig bøn fra det mest ydmyge af sine børn, og alligevel er der så alvorlig tøven fra vores side med at fortælle Gud om vores ønsker. Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem, villig til at give dem mere, end de kan bede om eller tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}

Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud

har givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}

Der er visse betingelser forbundet med, om vi kan forvente, at Gud hører og svarer på vores bønner eller ej. En af de første af disse er, at vi mærker vores behov for hans hjælp. Han har lovet: „Jeg udgyder vand over den tørstige jord, strømme af vand over det tørre land“ (Es 44,3). De, som sulter og tørster efter retfærdighed, som længes efter Gud, kan være sikre på, at de vil blive fyldt op. Hjertet må være åbent over for Åndens indflydelse, ellers kan Guds velsignelse ikke blive modtaget. {VTK 104.2}

Vores store behov er i sig selv et argument og bønfalder yderst fremragende på vores vegne. Men Herren skal opsøges for at gøre disse ting for os. Han siger: „Bed, så skal der gives jer.“ Og „han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?“ (Matt 7,7; Rom 8,32). {VTK 105.1}

Hvis vi gemmer overtrædelser i hjertet, hvis vi holder fast ved nogen kendt synd, vil Herren ikke høre os; men den angrende nedbrudtes bøn bliver der altid taget imod. Når alle kendte fejl er blevet rettet, kan vi tro, at Gud vil svare på vores bønner. Vores egne anstrengelser vil aldrig appellere til at opnå Guds velvilje; det er Jesu værdighed, som frelser os, hans blod, som renser os; alligevel har vi også en opgave i at være i overensstemmelse med betingelserne for at blive modtaget. {VTK 105.2}

Et andet element i vedholdende bøn er tro. „For den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham“ (Hebr 11,6). Jesus sagde til sine disciple: „Alt, hvad I beder og bønfalder om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det“ (Mark 11,24). Tager vi Gud på ordet? {VTK 105.3}

Forsikringen er omfangsrig og ubegrænset, og han, som har givet den, er trofast. Når vi ikke modtager netop de ting, som vi har bedt om, på det tidspunkt, hvor vi har bedt om det, bør vi stadig tro, at Herren hører, og at han vil svare på vores bønner. Vi er så fejlende og snæversynede, at vi somme tider beder om ting, som ikke ville være til velsignelse for os, og vores himmelske far besvarer i kærlighed vores bønner ved at give os det, som vil være til vores bedste — det, som vi selv ville ønske os, hvis vi oplyst med guddommeligt klarsyn var i stand til at se alle ting, som de virkelig er. Når vores bønner synes ubesvarede, bør vi klynge os til løftet; for svarets time skal nok komme, og vi modtager den velsignelse, som vi allermest har brug for. Men at påstå, at bøn altid bliver besvaret på nøjagtig den måde og om nøjagtig den ting, som vi ønsker, er en forkert antagelse. Gud er for vís til at fejle og for god til at tilbageholde noget som helst godt for dem, som vandrer retskaffent. Vær ikke bange for at stole på ham, selvom du ikke ser noget øjeblikkeligt svar på dine bønner. Sæt din lid til hans

sikre løfte. „Bed, så skal der gives jer.“ Hvis vi spørger vores tvivl og frygt til råds eller forsøger at løse alt, som vi ikke kan gennemskue, før vi har tro, vil bekymringerne kun tage til i omfang og blive dybere. Men hvis vi kommer til Gud og føler os hjælpeløse og afhængige, hvilket vi virkelig er, og i ydmyg, tillidsfuld tro gør vores behov klart for ham, hvis visdom er uendelig, som ser alt i det skabte og som regerer over alt ved sin vilje og ord, kan og vil han tage sig af vores råb og lade lys skinne ind i vores hjerter. Gennem oprigtig bøn bliver vi bragt i forbindelse med Den Eviges sind. Måske har vi ikke på det tidspunkt noget overvældende bevis for, at frelserens ansigt er bøjet over os i medfølelse og kærlighed, men det er faktisk tilfældet. Vi mærker måske ikke hans synlige berøring, men hans hånd er på os i kærlighed og medfølende ømhed. {VTK 106.1}

Når vi kommer for at bede om nåde og velsignelse fra Gud, bør der være en ånd af kærlighed og tilgivelse i vores hjerter. Hvordan kan vi bede: „forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere,“ og alligevel besidde en utilgivende ånd? (Matt 6,12). Hvis vi forventer, at vores egne bønner bliver hørt, må vi tilgive andre på samme måde og i samme udstrækning, som vi håber selv at blive tilgivet. {VTK 107.1}

Udholdenhed i bøn er betingelsen for at modtage. Vi bør altid bede, hvis vi ønsker at vokse i tro og erfaring. Vi bør være „vedholdende i bønnen“. „Vær udholdende i bøn, våg med bøn og tak“ (Rom 12,12; Kol 4.2). {VTK 107.2}

Peter formaner de troende til at være „besindige og årvågne, så I kan bede“ (1 Pet 4,7). Paulus formaner os: „Bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak“ (fil 4,6). „Men I, mine kære, skal… bede i Helligånden. Bevar jer selv i Guds kærlighed“ (Jud 20,21). {VTK 108.1}

Uophørlig bøn er den uadskillelige forening mellem sjælen og Gud. Liv fra Gud strømmer ind i vores liv og fra vores liv flyder renhed og hellighed tilbage til Gud. {VTK 108.2}

Det er nødvendigt med udholdenhed i bøn; lad intet forhindre dig. Gør dig al mulig anstrengelse for at holde kommunikationen åben mellem Jesus og din sjæl. Brug hver lejlighed til at gå steder hen, hvor man plejer at holde bøn. De, som virkelig ønsker fællesskab med Gud, vil være at finde til bønnemøder, trofaste mod deres pligt og oprigtige og ivrige efter at høste alle de fordele, de kan opnå. De vil sørge for at benytte sig af enhver lejlighed til at placere sig, hvor de kan modtage lysstrålerne fra himlen. {VTK 108.3}

Vi bør bede i familien, og frem for alt må vi ikke forsømme bøn i det skjulte, for dette er sjælens liv. Det er umuligt for sjælen at blomstre, mens bønnen bliver forsømt. Familiebøn eller offentlig bøn alene er ikke nok. Lad i ensomhed sjælen blive lagt frem for Guds undersøgende øjne. Bøn i det skjulte skal kun høres af den bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre bør bære byrden af sådanne bønner. I skjult bøn er sjælen fri for omgivelsernes indflydelser, fri for forstyrrelser. Roligt og samtidig indtrængende vil den række frem mod Gud. Den indflydelse, som udgår fra ham, som ser i det skjulte, og hvis øre er åbent for at

høre bønnen, som stiger fra hjertet er fyldt af sødme og vedholdenhed. Ved rolig, simpel tro har sjælen fællesskab med Gud og opsamler stråler af guddommeligt lys, som styrker og giver kræfter i konflikten med Satan. Gud er vores fæstningstårn. {VTK 108.4}

Bed i et aflukket rum, og lad dit hjerte hæve sig mod Gud, når du foretager dine daglige gøremål. {VTK 109.1}

Det var sådan, Enok vandrede med Gud. Disse stille bønner stiger som værdifuld røgelse op for nådens trone. Satan kan ikke overvinde den, hvis hjerte er sådan fæstet på Gud. {VTK 109.2}

Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen. {VTK 109.3}

Selvom der måske er en uren, korrupt atmosfære omkring os, behøver vi ikke at indånde dens forpestede luft, men kan leve i himlens friske luft. Vi kan lukke døren til enhver uren fantasi og uhellige tanker ved at løfte sjælen ind i Guds nærvær gennem oprigtig bøn. De, hvis hjerter er åbne for at modtage støtte og velsignelse fra Gud, vil vandre i en helligere atmosfære end den, der er på jorden og vil have stadigt fællesskab med himlen. {VTK 110.1}

Vi bør have mere afklarede billeder af Jesus og en mere fuldkommen forståelse for værdien af evige virkeligheder. Hellighedens skønhed skal fylde Guds børns hjerter; og for at dette kan opnås, bør vi søge om guddommelige åbenbaringer af de himmelske ting. {VTK 110.2}

Lad sjælen blive draget opad, så Gud kan give os en mundfuld af den himmelske atmosfære. Vi kan holde os så tæt til Gud, at vores tanker ved enhver uventet prøvelse vil vende sig til ham, lige så naturligt som blomsten vender sig op mod solen. {VTK 110.3}

Fortæl Gud om dine ønsker, dine glæder, dine sorger, dine bekymringer og din frygt. Du kan ikke overbebyrde ham; du kan ikke gøre ham træt. Han, som kender tallet på dine hovedhår, er ikke ligegyldig over for sine børns behov. „Herren er barmhjertig og rig på nåde“ (Jak 5,11). Hans hjerte er berørt af vores sorger og vores tilkendegivelse af dem. Bring alt det, som bekymrer sindet, til ham. Intet er for stort for ham at bære, for han opretholder verdener, han hersker over alle ting i universet. {VTK 110.4}

Intet, som på nogen måde har med vores fred at gøre, er for småt til, at han lægger mærke til det. Der er ikke noget kapitel i vores liv, som er for mørkt for ham at læse; der er ingen kompliceret situation, som er for svær for ham at rede ud. Ingen ulykke kan ramme det

mindste af hans børn, ingen frygt kan plage sjælen, ingen glæde opmuntre, ingen oprigtig bøn kan slippe fra læberne, uden at vores himmelske far er klar over det, eller er øjeblikkeligt interesseret deri. „Han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår“ (Sl 147,3). Forholdet mellem Gud og hvert enkelt menneske er lige så enestående og fuldstændigt, som hvis der ikke havde været andre på jorden til at dele hans omsorg; som havde han opgivet sin elskede søn for blot det ene menneske. {VTK 111.1}

Jesus sagde: „Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer.“ „… så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn“ (Joh 16,26-27; 15,16). Men det at bede i Jesu navn er mere end bare det at nævne navnet ved begyndelsen og slutningen af bønnen. Det er at bede med Jesu sind og ånd, mens vi tror på hans løfter, sætter vores lid til hans nåde og gør hans gerninger. {VTK 111.2}

Gud forventer ikke, at nogen af os skal være eneboere eller munke eller trække os tilbage fra verden for at vie os selv til andagt og bøn. Livet må være som Kristi liv — mellem bjerget og folkemængden. Den, som ikke gør andet end at bede, vil hurtigt holde op med at bede, eller hans bønner vil blive til en højtidelig rutine. Når mennesker adskiller sig fra det sociale liv, fra området med kristen pligt og det at skulle bære et kors; når de holder op med at arbejde oprigtigt for mesteren, som arbejdede oprigtigt for dem, mister de bønnens indhold og har ikke noget formål med andagten. Deres bønner bliver personlige og selviske. De kan ikke bede på menneskehedens vegne eller for fremgangen i Kristi rige og om styrke til at arbejde med. {VTK 112.1}

Vi lider et tab, når vi forsømmer det privilegium, det er at være fælles om at styrke og opmuntre hinanden i tjenesten for Gud. Sandhederne i hans ord mister deres livskraft og vigtighed for vores sind. Vores hjerter holder op med at være oplyste og opstemte af deres helliggørende indflydelse, og det går ned ad bakke med vores åndelighed. I vores fællesskab som kristne mister vi meget ved vores mangel på sympati for hinanden. Den, som lukker sig selv inde, udfylder ikke den plads, som Gud havde tiltænkt ham. Den rigtige dyrkning af de sociale forhold i vores natur frembringer sympati for andre i os, og det er et middel til udvikling og styrkelse af os i vores tjeneste for Gud. {VTK 112.2}

Hvis kristne ville slutte sig sammen, tale med hinanden om Guds kærlighed og om de værdifulde sandheder om frelse, ville deres egne hjerter blive forfriskede, og de ville styrke hinanden. Vi kan dagligt lære af vores himmelske far, opnå en ny erfaring om hans nåde; da skal vi have et ønske om at tale om hans kærlighed; og idet vi gør dette, vil vores egne hjerter blive varme og opmuntrede. Hvis vi tænkte mere på og talte mere om Jesus, og mindre om os selv, ville vi besidde langt mere af hans nærvær. {VTK 113.1}

Hvis vi bare kunne tænke på Gud lige så ofte, som vi har bevis for hans omsorg for os, ville vi altid have ham i vores tanker og ville glædes ved at tale om ham og prise ham. Vi taler om midlertidige ting, fordi vi har interesse i dem. Vi taler om vores venner, fordi vi elsker

dem; vores glæder og vores sorger er bundet sammen med dem. Alligevel har vi uendelig meget mere grund til at elske Gud end til at elske vores jordiske venner; det burde være den mest naturlige ting i verden at have ham først i alle vores tanker, at tale om hans godhed og fortælle om hans magt. De rige gaver, han har givet os, var ikke beregnet til at optage vores tanker og kærlighed så meget, at vi ikke havde noget at give til Gud; de bør konstant minde os om ham og binde os med bånd af kærlighed og taknemmelighed til vores himmelske velgører. Vi bor for tæt ved jorden. Lad os løfte vores øjne mod døren til helligdommen i det høje, hvor lyset fra Guds herlighed skinner i Kristi ansigt. „Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham“ (Hebr 7,25). {VTK 113.2}

Vi bør prise Gud mere „for hans trofasthed og for hans undere mod mennesker“ (Sl 107,8). Vores andagtsøvelser bør ikke alene bestå i at bede og modtage. Lad os ikke kun tænke på vores behov men også på de goder, vi modtager. Vi beder ikke for meget, men vi er for sparsomme med at sige tak. Vi modtager konstant af Guds nåde, og hvor giver vi dog lidt udtryk for tak, hvor priser vi dog lidt Gud for, hvad han har gjort for os. {VTK 114.1}

I ældgammel tid sagde Gud til Israel, da de mødtes for at tjene ham: „Så skal I holde måltid dér for Herren jeres Guds ansigt, og I skal sammen med jeres familier glæde jer over alt, hvad I har erhvervet, det Herren din Gud har velsignet dig med“ (5 Mos 12,7). {VTK 114.2}

Det, som udføres til Guds ære, bør udføres med glæde og med sange fulde af pris og taknemmelighed, ikke med bedrøvelse og nedtrykthed. {VTK 115.1}

Vores Gud er en øm, nåderig far. Tjenesten for ham bør ikke ses på som en opgave, der tynger eller fortvivler hjertet. Det burde være en glæde at prise Herren og tage del i hans arbejde. Gud ønsker ikke, at hans børn, for hvem så fantastisk en frelse er blevet udformet, skal optræde, som om han var en hård, nøjeregnende censor. Han er deres bedste ven; og når de priser ham, forventer han at være sammen med dem for at velsigne og trøste dem, fylde deres hjerter med glæde og kærlighed. Herren ønsker, at hans børn skal føle trøst i hans tjeneste og finde mere glæde end besvær i hans arbejde. Han ønsker, at de, som kommer for at tilbede ham, skal tage værdifulde tanker med sig om hans omsorg og kærlighed, så de kan blive opmuntret i alle dagliglivets opgaver og kan få nåde til at handle ærligt og trofast i alle ting. Vi bør samles omkring korset. Kristus og Kristus som korsfæstet bør være fokus for vores opmærksomhed, vores samtaler, og for vores mest glædesfyldte følelser. Vi bør holde enhver velsignelse, vi modtager, i vores tanker, og når vi indser hans store kærlighed, bør vi være villige til at stole på og lægge alt i hænderne på ham, som blev naglet til korset for vores skyld. {VTK 115.2}

Sjælen stiger tættere på himlen på tilbedelsens vinger. Gud bliver tilbedt med sang og musik i de himmelske sale, og idet vi udtrykker vores taknemmelighed, nærmer vi os tilbedelsen hos de himmelske værter. „Den, der bringer takoffer, ærer Gud“ (Sl 50,23). Lad

os med ærbødig glæde komme frem for vores skaber med „takkesang og klingende spil“ (Es 51,3). {VTK 116.1}

Kapitel 30—Herrens Bøn *

Derfor skal I bede således

Vor Frelser gav Herrens bøn to gange, først til den skare, der var til stede ved bjergprædikenen, og dernæst nogle måneder senere til disciplene alene. Disciplene havde for en kort tid ikke været sammen med Herren, og ved deres tilbagekomst fandt de ham fordybet i samtale med Gud. Tilsyneladende uden at lægge mærke til deres tilstedeværelse fortsatte han at bede højt. Frelserens ansigt oplystes af en himmelsk klarhed. Han syntes at befinde sig i den usynliges umiddelbare nærhed, og i hans ord lå der en levende kraft som hos en, der talte med Gud.

De lyttende disciple følte sig dybt grebene i deres hjerter. De havde lagt mærke til, hvorledes han i ensomhed ofte tilbragte lange timer i samtale med Faderen. Dagene benyttede han til at hjælpe de skarer, der flokkedes omkring ham, og til at blotte rabbineres bestikkende lære. Ved dette uophørlige arbejde blev han ofte så fuldstændig udmattet, at hans moder og hans brødre, ja endog hans disciple havde frygtet for, at det kunne koste ham livet. Men når han vendte tilbage efter de bedetimer, der afsluttede den slidsomme dag, lagde de mærke til det fredfulde udtryk i hans ansigt og til den følelse af friskhed, der syntes at gennemtrænge hans væsen. Det var efter disse timer, som han tilbragte sammen med Gud, at han morgen efter morgen trådte frem for at bringe menneskene himmelens lys. Disciplene var begyndt at sætte hans bedetimer i forbindelse med den kraft, som fulgte hans ord og hans gerninger. Når de nu lyttede til hans påkaldelse, fyldtes de med ærefrygt og følte sig ydmygede. Efter at han var færdig med sin bøn, var det med en følelse af deres egen dybe trang, at de udbrød: »Herre! lær os at bede.« (Luk. 11,1).

Jesus anviser dem ingen ny formular for bøn. Han gentager, hvad han tidligere har lært dem, som om han ville sige: I trænger til at forstå, hvad jeg allerede har sagt; det har en dybere betydning, end I hidtil har fattet.

Frelseren begrænser os imidlertid ikke til brugen af netop disse ord. Som den, der var stillet på lige fod med menneskene, fremholder han sit eget ideal af en bøn ord så enkle, at et lille barn kan tilegne sig dem, og dog så vidtrækkende, at de største ånder aldrig kan fatte deres fulde betydning. Vi opfordres til at komme til Gud med vor taksigelse, fremlægge vor trang, bekende vore synder og gøre krav på hans miskundhed i overensstemmelse med hans løfte.

»Når I beder, da sig: Vor Fader« (Luk. 11,2.)

Jesus lærer os at kalde hans Fader for vor Fader. Han skammer sig ikke ved at kalde os brødre. (Hebr. 2,11). En sådan beredvillighed og en sådan iver nærer Frelseren i sit hjerte efter at byde os velkommen som medlemmer af Guds husfolk, at han i de allerførste ord, han lærer

os at anvende, når vi nærmer os Gud, lægger forsikringen om vort guddommelige slægtskab »vor Fader".

Heri ligger kundgørelsen af den vidunderlige sandhed, som er så fuld af opmuntring og trøst, at Gud elsker os, ligesom han elsker sin søn. Dette er, hvad Jesus gav udtryk for i sin sidste bøn for disciplene: Du »har elsket dem, ligesom du har elsket mig". (Joh. 17,23).

Denne verden, som Djævelen har gjort krav på og hersket over med et så grusomt tyrami, har Guds Søn ved en eneste mægtig dåd indesluttet i sin kærlighed og igen knyttet til Jehovas trone. Keruber og serafer i de utallige hærskarer i alle de syndfri verdener sang lovsange til Gud og lammet, da denne sejr var sikret. De frydede sig over, at vejen til frelse var blevet åbnet for den faldne slægt, og at jorden ville blive genløst fra syndens forbandelse. Hvor meget mere burde ikke de fryde sig, som er genstand for en så vidunderlig kærlighed!

Hvordan kan vi dog nogensinde være i tvivl eller uvished og mene, at vi er faderløse« Det var for deres skyld, der havde overtrådt loven, at Jesus påtog sig menneskelig natur. Han blev os lig, for at vi kunne have evig fred og forvisning. Vi har en talsmand i Himlene, og den, der modtager ham som en personlig frelser, bliver ikke overladt til sig selv for at bære sin egen syndebyrde.

»I elskede, nu er vi Guds børn.« Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt vi lider med ham, så vi også kan herliggøres med ham.« »Det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er.« (1Joh. 3,2; Rom. 8,17).

Det allerførste skridt for os at tage, når vi kommer til Gud, er at erkende og tro den kærlighed, han har til os (1Joh. 4,16); for det er ved hans kærligheds dragende kraft, vi ledes til at komme til ham.

Erkendelsen af Guds kærlighed bevirker, at vi forsager egenkærligheden. Ved at kalde Gud vor Fader anerkender vi alle hans børn som vore brødre. Vi udgør alle sammen en del af menneskehedens støre organisme, alle er vi medlemmer af en familie. I vore bønner bør vi indbefatte vor næste såvel som os selv. Ingen beder på den rette måde, hvis han blot søger velsignelse for sig selv.

Den evige Gud, sagde Jesus, skænker dig den forret at kunne benytte navnet Fader, når du træder frem for ham. Betænk alt, hvad dette indbefatter! Ingen jordisk far eller mor har nogensinde talt så indtrængende til et vildfarende barn som han, der skabte dig, taler til overtræderen. Aldrig har kærlig interesse ledet noget menneske til at følge den ubodfærdige med så inderlige indbydelser. Gud bor i hver hytte; han hører hvert ord, som bliver sagt, hører hver bøn, der opsendes, smager sorgerne og skuffelserne hos hver eneste sjæl og giver agt på den måde, hvorpå far, mor, søster, ven og nabo bliver behandlet. Han sørger for vort behov, og hans kærlighed, barmhjertighed og nåde udstrømmer uafbrudt for at skaffe, hvad vi trænger.

Men dersom vi kalder Gud vor Fader, erkender vi os at være hans børn, der skal ledes af hans visdom og være lydige i alle ting, fordi vi ved, at hans kærlighed er uforanderlig. Vi vil godkende hans planer vedrørende vort liv. Som Guds børn vil vi gøre hans ære, hans karakter, hans husfolk og hans gerning til genstand for vor højeste interesse. Det vil være os en glæde at anerkende og højagte vort forhold til vor himmelske Fader og til hvert medlem af hans husstand. Det vil glæde os at udføre en hvilken som helst gerning, hvor ringe den end måtte være, der vil tjene til hans ære og til vor næstes velvære.

»Som er i Himlene.« Han, som Kristus byder os se hen til som »vor Fader", »er i himmelen; alt, hvad han vil, det gør han". I hans varetægt kan vi hvile trygt og sige: »Når jeg gribes af frygt, vil jeg stole på dig.« (Sl. 115,3; 56,4).

»Helliget vorde dit navn«

For at vi skal kunne hellige Herrens navn, kræves det, at de ord, vi taler om det højeste væsen, bliver udtalt med ærbødighed. »Helligt og frygteligt er hans navn.« (Sl. 111,9). Aldrig må vi på nogen som helst måde omgås letsindigt med de titler og benævnelser, der gælder guddommen. Under bøn har vi foretræde for den højeste, og vi bør træde frem for ham med hellig ærefrygt. Englene skjuler deres ansigter for hans åsyn. Keruber og de lysende og hellige serafer nærmer sig hans trone med højtidelig ærbødighed. Hvor meget mere bør så ikke vi, som er dødelig, syndige væsener, vise ærbødighed, når vi kommer til Herren, vor skaber!

Men at hellige Herrens navn betyder langt mere end dette. Ligesom jøderne på Kristi tid kan også vi vise den største udvortes ærbødighed for Gud og dog til stadighed vanhellige hans navn. »Herrens navn« er »barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed ..... som tilgiver brøde, overtrædelse og synd". Om Kristi menighed er der skrevet: »Man skal kalde det: Herren vor retfærdighed.« Dette navn sættes på enhver Kristi efterfølger. Det er Guds børns arvedel. Husets folk benævnes efter Faderen. Da Israel befandt sig i stor nød og trængsel, bad profeten Jeremias: »Dit navn er nævnet over os, lad os ej fare!« (2Mos. 34,5-7; Jer. 33,16; 14,9).

Dette navn helliges af himmelens engle og af de syndfri verdeners beboere. Når du beder: »Helliget vorde dit navn!« beder du om, at det må blive helliget i denne verden, helliget i dig. For mennesker og for engle har Gud anerkendt dig som sit barn; bed om, at du ikke må vanære »det skønne navn, som er nævnet over jer". (Jak. 2.7). Gud sender dig ud i verden som hans sendebud. I enhver handling i livet må du åbenbare Guds navn. Denne bøn udgør et krav til dig om at være i besiddelse af hans karakter. Du kan ikke hellige hans navn eller være en fremstilling af ham i verden, medmindre du er en fremstilling af Guds eget liv og af Guds egen karakter. Dette kan du kun gøre ved at tage imod Kristi nåde og retfærdighed.

»Komme dit rige«

Gud er vor Fader, som elsker os og sørger for os som sine børn. Han er tillige verdensaltets store konge. Hans riges interesser er vore interesser, og vi skal arbejde for dets opbyggelse.

Kristi disciple forventede, at oprettelsen af hans rige var umiddelbart forestående; men ved denne bøn lærte Jesus dem, at riget ikke skulle komme på den tid De skulle bede om dets komme som en begivenhed, der endnu hørte fremtiden til. Men denne bøn indeholdt også en forsikring til dem. Den omstændighed, at Jesus opfordrede dem til at bede om rigets komme, er bevis på, at Gud i sin tid visselig vil lade det ske, selv om de ikke ville få det at se i deres dage.

Oprettelsen af Guds rige foregår nu, idet hjerter, som har været fulde af synd og oprørskhed, dag efter dag giver efter for hans kærligheds magt; men den fulde oprettelse af hans herlighedsrige vil ikke finde sted for ved Kristi andet komme til verden. »Riget og herredømmet og storheden, som tilhørte alle rigerne under himmelen,« skal »gives til den Højestes helliges folk". De skal arve det rige, som har været beredt for dem »fra verdens grundvold blev lagt.« (Dan. 7,27; Matt. 25,34). Da vil Kristus overtage sin store magt og herske som konge.

De himmelske porte vil endnu en gang løfte sig, og med ti tusind gange ti tusind og tusind gange tusind hellige vil vor Frelser træde frem som kongers konge og herrers herre. Jehova Immanuel »skal være konge over hele jorden. På hin dag skal Herren være én og hans navn ét"« »Guds bolig skal være hos menneskene, »og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem.« (Zak. 14,9; Åb. 21,3).

Men inden denne tilkommelse finder sted, sagde Jesus, skal evangeliet om dette rige »prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene". Hans rige vil ikke komme, førend glædesbudskabet om hans nåde er blevet forkyndt over hele jorden. Når vi derfor overgiver os til Gud, og vi vinder andre sjæle for ham, fremskynder vi hans riges komme. Kun de, der helliger sig til hans tjeneste og siger: »Her er jeg, send mig« til at oplade blindes øjne og vende menneskene »fra mørket til lys og fra Satans magt til Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod sammen med dem, som er helligede« kun disse beder i oprigtighed: »Komme dit rige.« (Matt. 24,14; Es. 6,8; Apg.26,18.)

»Ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen«

Guds vilje findes udtrykt i de bud, hans hellige lov indeholder, og principperne i denne lov er himmelens principper. Himmelens engle opnår ingen højere kundskab end erkendelsen af Guds vilje, og at gøre hans vilje er den højeste tjeneste, der kan lægge beslag på deres kræfter.

Men i himmelen udføres ingen tjeneste ud fra en følelse af lovtvang. Da Satan gjorde oprør imod Jehovas lov, kom den tanke, at der var en lov, næsten som en opvækkelse for englene, en opvågnen til noget, de ikke havde tænkt på. Englene udfører ikke deres gerning som tjenere, men som sønner. Der er fuldkommen overensstemmelse mellem dem og deres skaber. For dem er lydighed ingen trældom. Kærlighed til Gud gør deres tjeneste til en glæde.

I hver sjæl, hvor Kristus, herlighedens håb, bor, vil også hans ord genlyde, når han siger: »At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre.« (Sl. 40,9).

Bønnen: »Ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen,« er en bøn om, at ondskabens herredømme på denne jord må afsluttes, at synden må blive tilintetgjort for stedse, og at retfærdighedens rige må blive oprettet. Da vil Guds gode og velbehagelig vilje opfyldes på jorden, som den opfyldes i himmelen.

»Giv os i dag vort daglige brød«

Den første halvdel af den bøn, som Jesus har lært øs, gælder Guds navn, Guds rige og Guds vilje at hans navn må blive æret, hans rige oprettet og hans vilje fuldbyrdet. Når du således har gjort Guds tjeneste til din første opgave, kan du tillidsfuldt bede om, at der må blive sørget for, hvad du selv trænger til. Dersom du har forsaget dit eget jeg og overgivet dig til Kristus, er du et med lem af Guds husfolk, og alt, hvad der er i Faderens hus, tilhører dig. Alle Guds skatte er opladt for dig, både den verden, som nu er, og den tilkommende. Englenes tjeneste, Guds ånds gave og hans tjeneres arbejde alt sammen er for dig. verden med alt, hvad deri er, tilhører dig i den udstrækning, det vil kunne tjene dig til gøde. Selv de ugudeliges fjendskab vil vise sig at være en velsignelse ved at opdrage dig for himmelen. »Thi alt hører jer til,« dersom »I hører Kristus til". (1Kor. 3,21. og 23).

Men du er ligesom et barn, der endnu ikke har fået rådighed over sin arv. Gud betror dig ikke din dyrebare ejendom, for at ikke Satan med sine listige kunstgreb skal bedrage dig, ligesom han bedrog det første menneskepar i Eden. Kristus opbevarer den for dig i sikkerhed uden for ødelæggerens rækkevidde. Ligesom banet vil du daglig få, hvad der kræves til dagens behov. Hver dag må du bede: »Giv os i dag vort daglige brød.« Bliv ikke forfærdet, om du ikke har nok til i morgen. Du har forsikringen i hans løfte om, at der visselig vil blive sørget for dig. David sagde: »Ung har jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg den retfærdige forladt eller hans afkom tigge sit brød.« Den Gud, der sendte ravne med føde til Elias ved bækken Krit. vil ikke forbigå et eneste af sine trofaste, selvopofrende børn. Om den, der vandrer i retfærd, er der skrevet: »Han får sit brød, og vand er ham sikret.« »De beskæmmes ikke i onde tider, de mættes i hungerens dage.« »Han, som jo ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?« (Sl. 37,25; Es. 33,16; Sl. 37,19; Rom. 8,32).

Han, som tog sig af sin moder i hendes enkestand med dens byrder og bekymringer og hjalp hende med at skaffe det nødvendige til familien i Nazareth, har medlidenhed med enhver moder i hendes slid med at skaffe føde til sine børn. Han, som ynkedes over folkeskarerne, fordi »de var vanrøgtede og forkomne (Matt. 9,36), har endnu medynk med de fattige, der lider. Hans hånd er udrakt mod dem med velsignelse, og netop i den bøn, han gav sine disciple, lærer han dem at komme de fattige i hu.

Når vi beder: »Giv os i dag vor daglige brød,« beder vi for andre såvel som for os selv, og vi erkender, at hvad Gud giver os, er ikke vort alene. Gud betror os det, for at vi må kunne mætte de hungrige. I sin godhed har han sørget for de arme. (Sl. 68,11). Og han siger: »Når du beder gæster til middag eller aften så indbyd ikke dine venner eller brødre, alle dine slægtninge eller dine rige naboer ..... Men når du gør et gilde, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde! Da skal du være salig; thi de har intet at gengælde dig med; men det skal blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.« (Luk. 14,12-14).

»Og Gud har magt til i rigt mål at give jer al nåde, så I altid og under alle forhold har alt, hvad I trænger til, og endda rigeligt til al god gerning.« »Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.« (2Kor. 9,8. og 6.).

Bønnen om dagligt brød gælder ikke blot føde til legemets ophold, men også hint åndelige brød, som vil give sjælen næring til evigt liv. Jesus siger til os: »Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til et evigt liv.« »Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid.« (Joh. 6,27. og 51.). Vor Frelser er livets brød, og det er ved at beskue hans kærlighed og ved at modtage den i sjælen, at vi ernærer os af det brød, som kom ned fra himmelen.

Vi modtager Kristus gennem hans ord, og Helligånden gives for at oplade Guds ord for vor forstand og bringe ordets sandheder ind i vore hjerter. Idet vi læser Guds ord, må vi dag efter dag bede om, at han vil sende sin ånd for at vise os sandheden, der vil styrke vore sjæle i forhold til dagens krav.

Når Guds ord lærer os, at vi hver dag skal bede om, hvad vi trænger til både timelige og åndelige velsignelser har han en hensigt at fuldføre til gavn for os. Han ønsker, at vi skal indse vor afhængighed af hans stadige omsorg, for han søger at lede os ind i samfundet med ham t dette samfund med Kristus ved bøn og granskning af de store og dyrebare sandheder i hans ord vil vi som hungrige sjæle blive mættet, og som dem, der tørster, vil vi blive vedkvæget ved livets kilde.

»Forlad vore synder, thi også vi forlader, som er skyldige over for os.« (Luk. 11,4.)

Jesus lærer, at kun når vi tilgiver andre, kan vi få tilgivelse hos Gud. Det er Guds kærlighed, som drager os til ham, og denne kærlighed kan ikke bevæge vore hjerter uden at skabe kærlighed til vore brødre.

Efter at have afsluttet Herrens bøn tilføjede Jesus: »Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.« Den, der er uforsonlig, afskærer netop det middel, gennem hvilket han kan modtage barmhjertighed fra Gud. Vi må ikke nære den tanke, at medmindre de, der har skadet os, bekender deres fejl, er vi berettigede til at nægte dem vor tilgivelse. Uden tvivl påhviler det dem at ydmyge deres

hjerter ved anger og bekendelse; men vi bør nære et medlidende sindelag mod dem, der har syndet imod os, uanset om de bekender deres fejl eller ikke. Hvor meget de end måtte have såret os, må vi ikke opholde os ved vore besværinger eller hengive os til selvmedynk for den uret, vi har lidt, men ligesom vi håber at få forladelse for vore overtrædelser mod Gud, må vi forlade alle, som har gjort ondt imod os.

Men tilgivelse har en mere vidtomfattende betydning, end mange forestiller sig. Når Gud giver den forsikring, at han er rund til at forlade, tilføjer han, som om meningen i denne forsikring overstiger alt, hvad vi kan fatte: »Mine tanker er ej jeres, og jeres veje ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end jeres, og mine tanker højere end jeres.« Guds tilgivelse er ikke blot en juridisk handling, hvorved han frigiver os fra fordømmelse; den består ikke blot i tilgivelse for synd, men i omvendelse fra synd; den er en udstrømning af den genløserkærlighed, som forvandler hjertet. David havde det rigtige begreb om tilgivelse, da han bad: »Skab mig, o Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre.« Og videre læser vi: »Så langt som Østen er fra Vesten, har han fjeret vore synder fra os.« (Es. 55,79; Sl. 51,12; 103,12.).

I Kristus gav Gud sig selv for vore synder. Han led korsets grufulde død, »en retfærdig for uret færdige", for at han måtte kunne åbenbare sin kærlighed for os og drage os til sig. Og han siger: Vær »gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus". (1Pet. 3,18; Ef. 4,32). Lad Kristus, det guddommelige liv, bo i jer og igennem jer åbenbare den himmelfødte kærlighed, som vil vække håb hos den, der er uden håb, og bringe himmelens fred til det hjerte, som synden har ramt. Dette er den betingelse, der møder os på tærskelen, når vi kommer til Gud, at vi, idet vi modtager barmhjertighed fra ham, hengiver os selv til at åbenbare hans nåde for andre.

Hovedbetingelsen for, at vi må kunne modtage Guds tilgivende kærlighed og meddele den videre, er for vort vedkommende, at vi erkender og tror den kærlighed, han har til os (1Joh. 4,16). Ved hvert bedrag, som står til rådighed, arbejder Satan for, at vi ikke skal se denne kærlighed. Han vil lede os til at tro, at vore fejl og overtrædelser har været så store, at Herren ikke vil agte på vore bønner, og at han ikke vil velsigne os og frelse os. I os selv kan vi ikke se andet end svaghed, ikke noget, der kan skaffe os yndest hos Gud, og den onde fortæller os, at det ikke kan nytte, for vi kan ikke afhjælpe vore karaktermangler. Når vi forsøger at komme til Gud, vil fjenden hviske: Det nytter ikke for dig at bede; begik du ikke hin onde handling? Har du ikke syndet imod Gud og krænket din egen samvittighed? Men du kan meddele fjenden, at Jesu Kristi, Guds Søns, blod »renser os fra al synd". Når vi føler, at vi har syndet, og ikke kan bede, er tiden netop inde til at bede. Vi skammer os måske og er dybt ydmygede, men vi må bede, og vi må tro. »Det er troværdig tale og fuld modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, blandt hvilke jeg er den største.« (1Joh. 1,7; 1Tim. 1,15). Tilgivelse, forligelse med Gud, kommer til os, ikke som en belønning for vore gerninger, den meddeles ikke på grund af syndige menneskers fortjeneste, men den er en gave, og grundlaget for dens meddelelse er Kristi pletfri retfærdighed.

Vi bør ikke søge at gøre vor brøde mindre, end den er, ved at undskylde synden. Vi må godkende Guds mening om synd, og den er i sandhed streng. Golgatha alene kan åbenbare, hvor frygtelig og afskyelig synden er. Hvis vi skulle bære vor egen brøde, ville den knuse os. Men han, som er uden synd, har stillet sig i vort sted; skønt han var uskyldig, har han båret vor misgerning. »Hvis vi bekender vore synder« er Gud »trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed". Hvilken herlig sandhed: han er retfærdig over for sin egen lov, medens han dog er alle deres retfærdiggøre, som tror på Jesus! »Hvo er en Gud som du, der tilgiver brøde, bærer over med synd hos din ejendoms rest, ej evigt gemmer på vrede, men gerne er nådig?« (1Joh. 1,9; Mik.7,18).

»Led os ikke i fristelse; men fri os fra den onde«

Fristelse er forlokkelse til synd og stammer ikke fra Gud men fra Satan og fra det onde i vore egne hjerter. »Gud kan ikke fristes af noget onde, og selv frister han ingen.« (Jak. 1,13).

Den onde søger at lede os i fristelse, for at det slette i vor karakter kan åbenbares for mennesker og engle, således at han kan gøre krav på, at vi hører ham til. I sin sindbilledlige profeti hos Zakarias ser man Satan stå ved den højre side af Herrens engel og anklage Josua, ypperstepræsten, der havde snavsede klæder på, og modsætte sig den gerning, som engelen ønskede at udføre for Josua. Dette er en fremstilling af det standpunkt, den onde indtager over for hver sjæl, som Kristus søger at drage til sig. Fjenden forleder os til synd, og derefter anklager han os for den himmelske verden som uværdige til Guds kærlighed. »Men Herren sagde til Satan: Herren true dig, Satan, Herren true dig, han som udvalgte Jerusalem. Er ikke denne en brand, som er reddet ud af ilden?« Og til Josua sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« (Zak. 3,2-4).

I sin store kærlighed søger Gud at udvikle sin ånds kostelige dyder i os. Han tillader hindringer, forfølgelse og genvordigheder at møde os, ikke som en forbandelse men som den største velsignelse i vort liv. Hver fristelse, vi modstår, og hver prøvelse, vi bærer med frimodighed, bringer os en ny erfaring og befordrer karakterens dannelse. Den sjæl, som formedelst guddommelig kraft står fristelse imod, åbenbarer for verden og for Himlenes beboere, at Kristi nåde er tilstrækkelig.

Men ihvorvel vi ikke skal lade os forfærde af prøvelse, selv om den er svær, bør vi bede Gud om ikke at tillade os at blive ført derhen, hvor vi vil blive ledet på afveje af lysterne i vore egne onde hjerter. Ved at opsende den bøn, Kristus har givet, overlader vi os til Guds ledelse og beder om at føre os på trygge stier Vi kan ikke bede denne bøn i oprigtighed og på samme tid bestemme os til at følge en vej, som vi selv vælger. Vi vil vente på, at hans hånd skal lede os, og vi vil lytte til hans røst, som siger: »Her er vejen, I skal gå!« (Es. 30,21).

Vi kan ikke være trygge, hvis vi giver os til at overveje de fordele, vi kunne høste ved at følge Satans råd. Synd fører vanære og ulykke over hver eneste sjæl, som hengiver sig til den; men synden er forblindende og skuffende i sit væsen, og den vil forlokke os med smigrende

fremstillinger. Hvis vi vover os ud på Satans område, har vi ingen for sikring om beskyttelse mod hans magt. Så langt som det står til os, bør vi lukke enhver dør, hvor igennem fristeren kan få adgang til øs.

Bønnen »Led os ikke i fristelse", er i sig selv et løfte. Hvis vi overlader os til Gud, har vi denne forsikring: »Og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem.« (1Kor. 10,13).

Den eneste beskyttelse mod det onde er Kristi iboen i hjertet ved troen på hans retfærdighed. Grunden til, at fristelse har magt over os, er, at der er egoisme,i vore hjerter; men når vi betragter Guds store kærlighed, fremtræder egoismen for os i sit hæslige, frastødende væsen, og vi ønsker, at den må blive fordrevet fra sjælen. Når Helligånden herliggør Kristus, mildnes og blødgøres vore hjerter, fristelsen taber sin kraft, og Kristi nåde omdanner karakteren.

Kristus vil aldrig forlade den sjæl, for hvem han gik i døden. Et menneske kan forlade ham og blive overvældet af fristelse, men Kristus kan aldrig vende sig bort fra den, hvis genløsning han har betalt med sit eget liv. Dersom vort åndelige syn kunne skærpes, ville vi se sjæle nedbøjede i undertrykkelse og betyngede af sorg, vaklende ligesom vognen, når den er fuld af neg, færdige til at omkomme af modløshed. Vi ville se engle skyndsomst ile til for at bringe hjælp til disse fristede, der står som på randen af en afgrund. Himmelens engle tvinger de ondskabens hærskarer, der omslutter disse sjæle, til at vige og leder de fristede til at sætte deres fødder på den sikre grundvold. De kampe, der foregår mellem disse to hære, er lige så virkelige som de slag, der udkæmpes af jordiske krigshære, og evige skæbner afhænger af udfaldet af den åndelige strid.

Til os ligesom til Peter lyder de ord: »Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe.« Takket være Gud, vi er ikke overladt til os selv. Han, som elskede verden så højt, »at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv", vil ikke svigte os i kampen mod Guds og menneskers modstander. »Se,« siger han, »jeg har givet jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner og over hele fjendens magt, og han skal slet ikke gøre jer nogen skade.« (Luk. 22,31-32; Joh. 3,16; Luk. 10,19).

Lev i forbindelse med den levende Kristus, så vil han holde dig fast med en hånd, der aldrig slipper. Erkend og tro den kærlighed, Gud har til os, så er du tryg; for denne kærlighed er en fæstning, som Satan med alle sine forførelser og angreb ikke formår at modtage. »Herrens navn er et stærkt tårn, den retfærdige løber derhen og bjerges.« (Ordsp. 18,10).

»Dit er og magten og æren«

Den sidste sætning i Herrens bøn henpeger ligesom den første på vor himmelske Fader som stående over al magt og myndighed og over hvert navn, der nævnes. De år, der lå foran disciplene, fortonede sig i Frelserens øjne ikke som en glansfuld periode med timelig velfærd

og ære, således som disciplene havde drømt om, men som en mørk tid på grund af de storme, som menneskeligt had og djævelsk vrede ville afstedkomme. Nationale stridigheder og ødelæggelser ville gøre disciplenes vej fuld af farer, og ofte ville deres hjerter nedtrykkes af frygt. De ville komme til at se Jerusalem i ruiner, se templet fejet bort, dets gudstjeneste ophørt for stedse og Israel spredt i alle lande som vragstumper på en øde kyst. Jesus sagde: »I skal komme til at høre om krigslarm og krigsrygter". »Thi folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der. Men alt dette er kun veernes begyndelse.« (Matt. 24,6-8). Kristi efterfølgere skulle dog ikke frygte for, at deres håb var tilintetgjort, eller at Gud havde forladt jorden. Magten og æren tilhører ham, hvis store forsæt fremdeles uforstyrret ville skride fremad mod sin fuldbyrdelse. I den bøn, hvori de gav udtryk for deres daglige behov, skulle disciplene løfte blikket op over al ondskabens magt og myndighed og vende det mod Herren deres Gud, hvis rige hersker over alt, og som er deres Fader og evige ven.

Jerusalems fald var et symbol på den endelige ødelæggelse, der skal overvælde jorden. Profetier, der fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems undergang, sigter mere umiddelbart til de sidste dage. Vi står nu på tærskelen til store og alvorlige tildragelser. En krise, hvis lige verden aldrig har været vidne til, er forestående. Men til os ligesom til disciplene lyder den liflige forsikring, at alt er Guds kongedømme underlagt. Programmet for de tilstundende begivenheder er i vor Skabers hånd. Himmelens majestæt har selv ledelsen af folkenes skæbne såvel som af sin menigheds anliggender. Den guddommelige lærer siger til enhver, som er et redskab i udførelsen af hans planer, ligesom han sagde til Kyros: »Jeg omgjorde dig, endskønt du ikke kender mig.« (Es. 45,5).

I sit syn så profeten Ezekiel noget af udseende som en hånd under kerubernes vinger. Dette skal lære Herrens tjenere, at det er den guddommelige kraft, der giver dem fremgang. Guds sendebud må ikke mene, at hans gerning er afhængig af dem. Den er en byrde, hvis ansvar det ikke er overladt til dødelige mennesker at bære. Han, som ikke slumrer, og som uafbrudt er i virksomhed med fuldbyrdelsen af sine planer, vil føre sit værk fremad. Han vil omstyrte gudløse menneskers forsætter og forstyrre deres råd, som lægger onde anslag imod hans folk. Han, som er kongen, hærskarernes herre, sidder mellem keruber, og midt under folkeslagenes kamp og tummel beskytter han fremdeles sine børn. Han, som hersker i Himlene, er vor Frelser. Han måler hver prøvelse, han overvåger den ild, der må prøve hver sjæl. Når kongers befæstninger omstyrtes, når vredens pile engang gennemborer hans fjenders hjerter, vil hans folk være trygt i hans hånd.

»Din, Herre, er storheden, magten, æren, glansen og herligheden, thi alt i himmelen og på jorden er dit ..... I din hånd er kraft og vælde, og i din hånd står det at gøre, hvem det skal være, stor og stærk.« (1Krøn. 29,11-12).

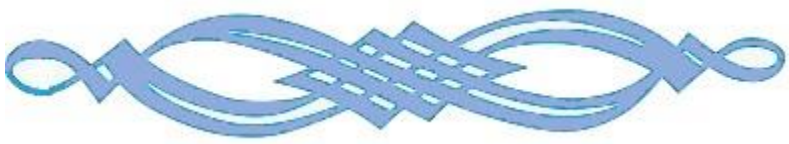

Kapitel 31—At Bede for at Kunne Give*

Kristus modtog stadig undervisning fra sin Fader for at han kunne meddele den til os. „Det ord, I hører“ sagde han, „er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.“ „Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene.“ Han levede, tænkte og bad ikke for sig selv, men for andre. Efter at have tilbragt flere timer sammen med Gud kom han morgen efter morgen for at bringe lyset fra Himmelen til menneskene. Han modtog daglig på ny Helligåndens dåb. I de tidlige morgentimer vækkede Gud ham af hans søvn, og hans sind og læber blev salvet med nåde, som han kunne tildele andre. De ord, som han talte, blev hver dag givet ham fra Himmelen, så han havde et ord i rette tid for det trætte og nedbøjede. „Den Herre Herren gav mig lærlinges tunge,“ sagde han, „at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord; han vækker hver morgen mit øre, han vækker det til at høre, som lærlinge hører“ {KL 129.1}

Kristi disciple var meget betaget af hans bønner og hans sædvane ,at samtale med Gud. En dag, da de havde været fraværende fra deres Herren kort tid, fandt de ham optaget af at bøde. Idet han ikke syntes at have lagt mærke til dem, vedblev han at bede højt. De blev dybt bevæget. Da han ophørte med at bede udbrød de: „Herre! Lær os at bede.“ {KL 129.2}

Som svar gentog Kristus Herrens bøn, som han havde lært dem i bjergprædikenen, og så benyttede han en lignelse for at illustrere den lærdom, som han ønskede at bibringe dem. {KL 130.1}

„Om nogen af jer har en ven,“ sagde han, og midt om natten går hen til ham og siger til ham: Kære! lån mig tre brød, for en ven af mig er kommet rejsende til mig, og jeg har ikke noget at sætte for ham! og han derinde fra så ville svare og sige: „Vold mig ikke besvær; døren er allerede lukket, og både mine børn og jeg selv er gået i seng; jeg kan ikke stå op og give dig noget - jeg siger jer: Selv om han ikke står op og giver ham det, fordi han er hans ven, så vil han dog for hans påtrængenheds skyld stå op og give ham, hvad han behøver“ {KL 130.2}

Her fremstiller Kristus den bedende, der beder for at kunne give til andre. Han må have brødet, ellers kan han ikke stille en træt, forsinket vejfarendes behov Skønt naboen ikke ønsker at blive besværet, holder han ikke op med at bede; hans ven må mættes, og til sidst bliver hans påtrængenhed belønnet; han får hvad han behøver {KL 130.3}

På lignende måde skulle disciplene søge velsignelser fra Gud. Ved at bespise skarerne og i prædikenen om brødet fra Himmelen havde Kristus vist dem, hvorledes de skulle virke som hans medarbejdere. De skulle give livets brød til folket. Han, som havde udvalgt dem til denne gerning, så, hvor ofte deres tro ville blive sat på prøve. De ville tit komme i uventede situationer og forstå, hvor svage de var i sig selv. Der ville komme mennesker til dem, som hungrede efter livets brød, og de ville føle sig fattige og hjælpeløse. De måtte modtage åndelig føde, for ellers ville de ikke have noget at give. De skulle ikke sende en eneste sjæl tomhændet

bort. Kristus leder dem til forrådshuset. Manden, hvis ven kom til ham for at finde husly og blive mættet, sendte ham ikke bort, selv om han kom på et ubelejligt tidspunkt. Han havde intet at sætte på bordet til ham, men han gik til en, der havde brød, og bad indtrængende om det, indtil naboen sørgede for hans behov. Skulle Gud, som har sendt sine tjenere for at mætte de hungrige, da ikke sørge for deres behov i gerningen for ham? {KL 131.1}

Men den egenkærlige nabo i lignelsen fremstiller ikke Guds karakter Vi skal ikke drage lærdom deraf ved at sammenligne, men ved at lægge mærke til forskellen. Et egenkærligt menneske vil give efter for en indtrængende anmodning for at blive fri for en, der forstyrrer hans fred, men Gud finder glæde i at give. Han er barmhjertig og længes efter at opfylde deres bønner der kommer til ham i tro. Han giver til os, for at vi kan hjælpe andre og således blive lig ham. {KL 131.2}

Jesus siger: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer Thi enhver som beder han får og den, som søger han finder og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.“ {KL 132.1}

Frelseren siger videre: „Findes der mon nogen fader iblandt jer som (vil give sin søn en sten, når han beder om brød, eller) når hans søn beder om en fisk, så i stedet for en fisk vil give ham en slange? Eller når han beder om et æg, mon han så vil give ham en skorpion? Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!“ {KL 132.2}

For at styrke vor tillid til Gud lærer Kristus os at tiltale ham med et nyt navn, et navn, der er forbundet med hjertets inderligste følelser Han giver os det privilegium at kalde den evige Gud vor Fader Dette navn, som vi tiltaler ham med, og som vi omtaler ham med, er et tegn på vor kærlighed og tillid til ham og en forsikring om hans faderkærlighed til os. Når vi nævner det, idet vi beder om hans hjælp og velsignelse, lyder det som sød musik i hans ører For at vi ikke skal tro, at det er formasteligt at kalde ham ved dette navn, har han gentaget det gang på gang. Han ønsker at vi skal blive vant til den benævnelse. {KL 132.3}

Gud betragter os som sine børn. Han har forløst os fra den ligegyldige verden og har udvalgt os til at blive medlemmer af den kongelige familie, sønner og døtre af den himmelske konge. Han indbyder os til at sætte vor lid til ham, at have større og stærkere tillid til ham, end et barn har til sin jordiske fader Forældre elsker deres børn, men Guds kærlighed er større, bredere, dybere, end det er muligt for menneskers kærlighed at være. Den kan ikke måles. Hvis da jordiske forældre forstår at give deres børn gode gaver hvor meget mere vil da vor himmelske Fader give Helligånden til dem, der beder ham? {KL 133.1}

Vi burde nøje overveje den undervisning, Kristus gav med hensyn til bøn. Der findes en guddommelig videnskab i bøn, og hans lignelse fremkommer med principper som alle behøver at forstå. Han viser hvad det rette motiv er for bøn, han viser nødvendigheden af at

være udholdende, når vi fremholder vore ønsker for Gud, og forvisser os om hans villighed til at høre og besvare vore bønner {KL 133.2}

Vore bønner må ikke give udtryk for et egenkærligt ønske, blot for at vi kan opnå noget for os selv Vi skal bede, for at vi kan give. De principper som Kristus havde for sit liv, må være vore principper Jeg helliger mig selv for dem," sagde han om sine disciple „for at også de må være helligede ved sandheden." Den samme hengivenhed, den samme selvopofrelse, den samme underkastelse under Guds ords fordringer som åbenbaredes hos Kristus, må også kunne ses hos hans disciple. Vor gerning i verden er ikke at tjene eller behage os selv, vi skal søge Gud ved at samarbejde med ham for at frelse syndere, Vi skal bede Gud om velsignelser for at vi kan bringe dem videre til andre. Vi kan kun blive ved at modtage ved at give. Vi kan ikke vedblive at modtage himmelske skatte uden at lade andre få del i dem. {KL 133.3}

I lignelsen blev vennen afvist flere gange, men han holdt ikke op med at bede. Vi synes heller ikke, at vi altid bliver bønhørt med det samme; men Kristus lærer os, at vi ikke skal ophøre med at bede. Bøn skal ikke udvirke en forandring hos Gud; den skal bringe os i harmoni med Gud. Når vi beder ham om noget, ser han måske, at det er nødvendigt for os at ransage vore hjerter og angre synden. Derfor fører han os gennem prøver og vanskeligheder han leder os gennem ydmygelser for at vi kan se, hvad det er der hindrer Helligånden i at virke gennem os. {KL 134.1}

Der er visse betingelser for at Guds løfter kan opfyldes, og bøn kan aldrig træde i stedet for pligt „Hvis I elsker mig " siger Kristus „så hold mine befalinger" „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." De, der fremkommer med deres begæringer for Gud, idet de henviser til hans løfter men ikke retter sig efter betingelserne, forhåner Herren. De benytter Kristi navn som en garanti for opfyldelsen af løftet, men de gør ikke det, som viser at de tror på Kristus og elsker ham. {KL 134.2}

Mange op fylder ikke betingelsen for at blive antaget af Faderen. Vi må nøje undersøge den tillidsfuldhed, hvormed vi nærmer os Gud. Hvis vi er ulydige, kommer vi til Herren for at få noget uden at have opfyldt betingelserne for at kunne modtage det, Vi fremlægger løfterne for Gud og beder ham om at opfylde dem, skønt han ville vanære sit eget navn ved at gøre det. Løftet siger: „Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det." Og Johannes siger: „Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud. Den, der siger: Jeg kender ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner og i ham er sandheden ikke; men den, der holder hans ord, i ham er sandelig Guds kærlighed blevet fuldkomment." {KL 135.1}

En af Kristi sidste befalinger til sine disciple var: „Ligesom jeg har elsket jer skal også I elske hverandre." Adlyder vi denne befaling, eller giver vi efter for uærlige og ukristelige karaktertræk? Hvis vi på nogen måde har bedrøvet og såret andre, er det vor pligt at bekende

vore fejl og søge at blive forligte. Dette er en vigtig forberedelse, så at vi kan komme frem for Gud i tro og bede om hans velsignelse. {KL 135.2}

Der er en anden sag, der alt for ofte bliver forsømt af dem, der søger Herren i bøn. Har du været ærlig over for Gud? Ved profeten Malakias siger Herren: „Siden eders fædres dage er I afveget fra mine bud og har ikke holdt dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder siger Hærskarers Herre. Og I spørger: Hvorledes skal vi vende os? Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: Hvorved har vi bedraget dig? Med tienden og offerydelsen!“ {KL 136.1}

Som den, der giver os alle velsignelser kræver Gud en vis del af alt, hvad vi ejer. Således har han sørget for at der kan være midler til evangeliets forkyndelse, og ved at give denne del tilbage til Gud viser vi vor påskønnelse af alle hans gaver til os. Men hvorledes kan vi begære at få hans velsignelse, hvis vi holder det tilbage, som tilhører ham? Hvis vi er utro husholdere over jordisk gods, hvorledes kan vi da forvente, at han vil betro os det, der hører Himmelen til? Det kan være, at grunden til vore ubesvarede bønner findes her. {KL 136.2}

Men i sin store nåde og barmhjertighed er Herren villig til at tilgive, og han siger: „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, om jeg ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl. Og alle folkene skal love eder fordi I har et yndigt land, siger Hærskarers Herre.“ {KL 136.3}

Således er det også med alle de andre af Guds krav. Alle hans gaver loves på betingelse af lydighed. Gud har en Himmel, der er rig på velsignelser til dem, der vil samarbejde med ham. Alle, som adlyder ham, kan tillidsfuldt bede og forvente, at han vil opfylde sine løfter. {KL 137.1}

Men vi må vise en fast, uafviselig tillid til Gud. Han tøver ofte med at svare os for at prøve vor tro eller oprigtigheden af vor begæring. Når vi har bedt i overensstemmelse med hans ord, bør vi tro på hans løfte og fremkomme med vore begæringer med en beslutsomhed, som ikke vil lade sig afvise. {KL 137.2}

Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig.“ Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om. Kristus sagde til Martha, da de stod ved Lazarus grav: „Hvis du tror skal du se Guds herlighed.“ {KL 137.3}

Men der er mange, som ikke har en levende tro. Det er grunden til, at de ikke ser mere af Guds kraft. Deres svaghed er et resultat af deres vantro. De har mere tro på, hvad de selv kan udrette, end på, hvad Gud kan udrette for dem. De overlader sig til deres egen varetægt. De lægger planer men beder kun lidt og har kun lidt virkelig tillid til Gud. De mener at de har tro, men det er kun en flygtig indskydelse. Idet de ikke er i stand til at forstå deres eget behov,

eller hvor villig Gud er til at give, er de ikke udholdende i at frembære deres begæringer for Herren. {KL 137.4}

Vore bønner skal være lige så alvorlige og vedholden de som vennens, der bad om brødene ved midnatstide. Jo mere alvorligt og vedholdende vi beder des nærmere vil vi blive knyttet til Kristus i åndelig henseende. Vi vil modtage større velsignelser fordi vi har større tro. {KL 138.1}

Vor del er at bede og tro. Vær besindig og ædru, så du kan bede. Våg og samarbejd med den Gud, som hører bønner Husk, at vi er „Guds medarbejdere“ Tal og handl i overensstemmelse med dine bønner Det vil betyde uendelig meget for dig, om prøvelser vil vise, at din tro er oprigtig, eller at dine bønner kun er en formssag. {KL 138.2}

Når du bliver rådvild, eller du står over for vanskeligheder skal du ikke forvente hjælp af mennesker Overlad alt til Gud. Det vil kun gøre os svage at fortælle om vore vanskeligheder til andre, og det vil ikke styrke dem. Det betyder kun, at vi bebyrder dem med vore åndelige skrøbeligheder som de ikke kan lindre. Vi søger styrke hos fejlende, dødelige mennesker når vi kunne modtage kraften fra en ufejlbarlig, evig Gud. {KL 138.3}

Du behøver ikke at gå til verdens ende for at søge visdom, for Gud er nær Det er ikke de evner du har nu, eller som du nogen sinde vil få, der vil give dig fremgang. Det er det, som Herren kan gøre for dig. Vi bør sætte meget mindre lid til det, mennesker kan gøre og stole langt mere på, hvad Gud kan gøre for hver eneste troende. Han længes efter at du skal søge hen til ham i tro. Han længes efter at du skal forvente store ting af ham. Han længes efter at give dig indsigt i timelige såvel som åndelige spørgsmål. Han kan styrke vor forstand. Han kan give os taktfølelse og dygtighed. Læg hele din sjæl ind i gerningen, bed Gud om visdom, og den vil blive givet dig. {KL 138.4}

Stol på Kristi ord og løfter Har han ikke indbudt dig til at komme til sig? Du må aldrig tillade dig selv at give udtryk for håbløshed og modløshed. Hvis du gør det, vil du miste meget. Ved at se på tilstanden i verden og beklage sig, når man kommer i vanskeligheder og betryk, viser man, at ens tro er svag. Tal og handl, som om din tro var uovervindelig. Herren har mange hjælpemidler Hele verden er hans. Se opad i tro. Se hen til ham, der har lys og kraft og formår alt. {KL 139.1}

Den, der er i besiddelse af oprigtig tro, har et livsmod, en principfasthed og målbevidsthed, som hverken tid eller arbejde kan svække. „Ynglinge trættes og mattes, ungersvende snubler brat, ny kraft får de, der bier på Herren, de får nye svingfjer som ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.“ {KL 139.2}

Der er mange, som længes efter at hjælpe andre, men de føler at de ikke har nogen åndelig styrke eller noget lys at give af. Lad dem bringe deres ønsker frem for nådens trone. Bed inderligt om Helligånden. Gud står bag hvert eneste løfte, som han har givet. Sig med Bibelen

i hånden: „Jeg har gjort, som du har sagt. Jeg kommer ifølge dit løfte: bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer „ {KL 139.3}

Vi skal ikke alene bede i Jesu navn, men også inspireret af Helligånden. Dette forklarer hvad det betyder når der står at „Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke“.“ Den slags bønner glæder det Gud at besvare. Når vi med alvor og iver hvisker en bøn i Jesu navn, ligger der i selve alvoren og iveren et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare vore bønner „langt ud over det, som vi beder om eller forstår“. {KL 140.1}

Kristus har sagt: „Alt, hvad I beder og bønfalder om tro, at I har fået det, så skal I få det.“ „Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen.“ Og den elskede Johannes, der var inspireret af Helligånden, taler meget tydeligt og sikkert og siger: „Når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad ham om.“ Kom derfor frem for Faderen med dine begæringer idet du beder i Jesu navn. Gud vil ære det navn. {KL 140.2}

Regnbuen omkring tronen er en forvisning om, at Gud er sanddru, at der ikke er nogen forandring hos ham eller skygge, der kommer og går Vi har syndet mod ham og fortjener ikke hans yndest, men alligevel har han lagt den skønneste af alle bønner på vore læber: „Bortstød os ikke for dit navns skyld, vanær ej din herligheds trone, kom os i hu og bryd ej din pagt med os!“ Når vi kommer til ham og bekender vor uværdighed og synd, har han selv lovet, at han vil agte på vort råb. Det gælder hans trones ære at opfylde løftet til os. {KL 140.3}

Ligesom Aron, der var et billede på Kristus, bærer Frelseren navnene på alle sine børn i sit hjerte i helligdommen. Vor store ypperstepræst husker alle de ord, som han har talt for at opmuntre os til at stole på ham. Han mindes altid sin pagt med os. {KL 141.1}

Alle, der søger vil finde. Døren vil blive åbnet for alle, der banker Der vil ikke lyde nogen undskyldning: „Vold mig ikke besvær Døren er lukket; jeg ønsker ikke at åbne den.“ Der vil aldrig blive sagt til os: „Jeg kan ikke hjælpe. „De, der beder om brød ved midnat for at kunne bespise de sultne, vil blive bønhørt. {KL 141.2}

I lignelsen står der at den, der beder om brød til den fremmede, får „hvad han behøver“. Og i hvilket mål vil Gud give os, for at vi kan give til andre? „Alt efter som Kristus har tilmålt ham sin gave.“ Engle våger med stor interesse for at se, hvorledes mennesket tager sig af sine medmennesker Når de ser en der viser kristelig medfølelse med de fejlende, skynder de sig til hans side og minder ham om de rette ord at tale, så de kan være som livets brød for disse fejlende. „Så skal da min Gud, rig som han er herligt i Kristus Jesus fuldt ud give jer alt, hvad I trænger til.“ Mit vidnesbyrd i al dets ægthed og virkelighed vil han gøre mægtigt i kraft af det tilkommende liv. Herrens ord vil i din mund være som sandhed og retfærdighed. {KL 141.3}

Personligt arbejde for andre burde først udføres, efter at man har tilbragt megen tid med bøn i lønkammeret, for der kræves megen visdom til at forstå, hvorledes man skal frelse mennesker Tal først med Kristus, før du taler med mennesker Forbered dig for din gerning for mennesker ved nådens trone. {KL 142.1}

Lad dit hjerte briste af længsel efter Gud, ja, efter den levende Gud. Kristi liv har vist, hvad mennesker kan udrette, når de får del i den guddommelige natur Alt, hvad Kristus modtog fra Gud, kan vi også få del i. Bed derfor og du vil få. Bed om, at du må modtage alt det, Gud har lovet, udholdende i troen som Jakob og med ubøjelig ihærdighed som Elias. {KL 142.2}

Lad det herlige billede, du har af Gud, opfylde dine tanker Lad dit liv blive knyttet til Jesu liv med skjulte bånd. Den, der bød lyset skinne ud af mørket, er villig til at lade det skinne i dit hjerte, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi ansigt kan lyse klart. Helligånden vil tage det, der hører Gud til, og vise dig det og lade det blive en levende kraft, som virker i det lydige hjerte. Kristus vil lede dig til den Eviges nærhed. Du kan få lov at se herligheden bag dækket og åbenbare for menneskene hans almagt, der altid lever og går i forbøn for os. {KL 142.3}

Kapitel 32—Tro og Bøn*

Troen er tillid Gud — at tro på han elsker os og bedst ved, hvad der tjener til vort vel. På den måde får den os til at vælge hans vej i stedet for vor egen.“Den tager mod hans visdom i stedet for vor egen uvidenhed; mod hans kraft i stedet for vor svaghed og mod hans retfærdighed i stedet for vor syndighed. Vort liv tilhører allerede ham. Ved troen erkender vi hans ejendomsret og tager mod dens velsignelse. Sandhed, retskaffenhed og renhed er blevet fremhævet som hemmeligheden ved livets lykke. Det er troen, som sætter os i besiddelse af disse grundprincipper. {UD 255.1}

Enhver god indskydelse eller tilskyndelse er en gave fra Gud. Troen modtager fra Gud det liv, som alene kan fremkalde sand vækst og duelighed. {UD 255.2}

Det burde stå os ganske klart, hvordan vi skal udøve troen. Der er stillet betingelser for enhver af Guds forjættelser. Hvis vi er villige til at gøre hans vilje, tilhører al hans kraft os. Hvilken gave han end lover os, så findes den i selve løftet.„Sæden er Guds ord.“ Luk. 8,11. Lige så sikkert, som egetræet findes i agernet, så sikkert findes Guds gave i hans løfte. His vi tager mod løftet, har vi allerede gaven: {UD 255.3}

Den tro, som gør det muligt for os at tage imod Guds gaver, er i sig selv en gave, som til en vis grad er tildelt hvert eneste menneske. Den vokser, når den bruges til at tilegne sig Guds ord. For at styrke troen må vi ofte bringe den i kontakt med ordet. {UD 255.4}

Under bibelstudiet må den unge bringes til at se kraften i Guds ord. Ved skabelsen„talede han, så skete det, han bød, så stod det der.“ Han„nævner det, der ikke er, som om det var“ (Sl. 33,9; Rom. 4,17); thi når han nævner det, så er det der. {UD 256.1}

Hvor ofte har ikke de, som stolede på Guds ord, skønt de selv var magtesløse, alligevel modstået hele verdens magt: Enok, som var ren af hjertet og levede et helligt liv, holdt fast ved sin tro, og retfærdigheden sejrede over en fordærvet og hånende slægt; Noa og hans familie over for hans tids mennesker, mennesker med den største fysiske og sjælelige kraft og den mest fordærvede moral; Israels børn ved det røde Hav, en hjælpeløs, forfærdet skare slaver over for den mægtigste hær fra jordens mægtigste folk; David, en hyrdedreng, som havde fået Guds løfte om tronen, over for Saul, der var landets konge og fast besluttet på at beholde sin magt; Sjadrak og hans venner i ildovnen og Nebukadnezar på sin trone; Daniel blandt løverne og hans fjender i rigets højeste stillinger; Jesus på korset og de jødiske præster og rådsherrer, der tvang selv den romerske statholder til at handle efter deres vilje; Paulus, der i lænker blev ført hen for at lide en forbryders død, over for Nero, eneherskeren over et verdensrige. {UD 256.2}

Den slags eksempler findes ikke blot i Bibelen. Det vrimler med dem i enhver beretning om menneskelige fremskridt. Valdeserne og huguenotterne, Wiclif og Hus, Hieronymus og Luther, Tyndale og Knox, Zinzendorf og Wesley, foruden mange, mange andre har været

vidner om Guds ords magt over for menneskers magt og snuhed i det ondes tjeneste. Disse mennesker er verdens sande adel. De er dens kongeslægt. Vor tids ungdom er kaldet til at indtage en plads i deres rækker. {UD 256.3}

Der behøves tro såvel i de mindre som i de større foretagender i livet. I alle vore daglige interesser og beskæftigelser virkeliggøres Guds opretholdende kraft for os gennem bestandig tillid. Set fra et menneskeligt standpunkt er livet for os alle en ukendt vej. Det er en vej, hvor vi hver for sig vandrer alene med hensyn til vore dybere erfaringer. Intet andet menneske kan helt trænge ind i vore inderste tanker. Når det lille barn begiver sig ud på denne rejse, hvor det før eller senere selv må vælge sin retning, selv må afgøre livets evige problemet, hvor bør man så ikke alvorligt bestræbe sig for at vække dets tillid til den sikre vejleder og hjælper! {UD 257.1}

Som værn mod fristelser og inspiration til renhed og sandhed kan intet måle sig med følelsen af Guds nærværelse.„Alt ligger blottet og udbredt for hans øjne; og ham skal vi stå til regnskab.“„Dit rene blik afskyr ondt, du tåler ej synet af kvide.“ Hebr. 4,13; Hab. 1,13. Tanken herom var Josefs skjold midt i Ægyptens fordærvelse. Over for fristelsens tillokkelser var hans svar bestandig dette:„Hvor skulle jeg kunne øve denne store misgerning og synde imod Gud.“ 1Mos. 39,9. Et sådant skjold vil troen, om den næres, kunne være for hver eneste sjæl. {UD 257.2}

Kun overbevisningen om Guds nærværelse kan forjage den frygt, som for det frygtsomme barn ville gøre livet til en byrde. Han bør bevare dette løfte i erindringen:„Herrens engel slår lejr om dem, der frygter ham, og frier dem.“ Sl. 34,8. Han bør læse den vidunderlige beretning om Elisa i byen på bjerget og mellem ham og hæren af væbnede krigere en vældig kreds af himmelske engle. Han bør læse, hvordan Guds engel viste sig for Peter, der var i fængsel og dømt til døden; hvordan engelen førte Guds tjener ud til friheden forbi de bevæbnede vagtposter, gennem de solide døre og jernporten med deres bolte og slåer. Han bør læse om den tildragelse på havet, hvor fangen Paulus, som var på vej hen for at blive dømt og henrettet talte disse modige og forhåbningsfulde ord til de stormomtumlede soldater og søfolk, der var udmattede af slid og nattevågen og lang tids faste:„Vær ved godt mod. Intet menneskeliv skal gå tabt ..... Thi en engel fra den Gud, som jeg tilhører, og som jeg også tjener, stod hos mig i nat og sagde: Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for kejseren; og se, Gud har også skænket dig alle dem, som sejler med dig.“ I tillid til dette løfte forsikrede Paulus ;dem alle:„Ingen af jer skal miste så meget som et hovedhår.“ Sådan skete det også. Fordi der ombord på dette skib var et menneske, ved hvem Gud kunne virke, blev alle de hedenske soldater og søfolk reddet.„Og således skete det, at de alle reddede sig i land.“ Apg. 27,22-24.34.44. {UD 257.3}

Disse ting er ikke blevet nedskrevet, blot for at vi skal kunne læse dem og undres, men for at den samme tro, som virkede i Guds tjenere i gamle dage, også må kunne virke i os. På en ikke mindre tydelig måde end dengang vil han også nu virke, hvor der findes hjerter med tro, hvorigennem hans magt kan åbenbare sig. {UD 258.1}

De, som ikke stoler på sig selv, de, hvis mangel på selvtillid får dem til at vige tilbage for omsorg og ansvar, bør lære at stole på Gud. På denne måde vil mange, der ellers kun ville være et nummer i verden, ja, måske kun en hjælpeløs byrde for andre, blive i stand til med apostlen Paulus at sige:„Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft.“ Fil. 4,13. {UD 258.2}

Også det barn, som hurtigt bliver fornærmet over krænkelser, kan lære meget ved at tro. Tilbøjeligheden til at gøre modstand mod det onde eller til at hævne uretfærdighed skyldes ofte en stærkt udviklet retfærdighedssans og en stærk og levende ånd. Et sådant barn bør lære, at Gud er retfærdighedens evige vogter. Han har den ømmeste omsorg for de skabninger, som han har elsket så højt, at han gav den, han elskede mest, for at frelse den. Han vil straffe enhver, der gør uret. {UD 258.3}

„Den, som rører eder rører min øjesten.“ Zak. 2,12.„Vælt din vej på Herren, stol på ham, så griber han ind og fører din retfærdighed frem som lyset, din ret som den klare dag.“ Sl. 37,5-6.„Herren blev de fortryktes tilflugt, en tilflugt i trængselstider; og de stoler på dig, de, som kender dit navn, thi du svigted ej dem, der søgte dig, Herre.“ Sl. 9,10-11. {UD 259.1}

Den samme medfølelse, som Gud udviser over for os, befaler han os at udvise over for andre. De impulsive, de selvsikre og de hævngerrige bør se hen til den ydmyge og sagtmodige der som et lam blev ført hen for at slagtes, og som uden at gøre gengæld var stum som et får, når det klippes. De bør se hen til ham, som blev gennemstunget for vore synders skyld og tynget af vore byrder, så vil de lære at tåle, at vise overbærenhed og at tilgive. {UD 259.2}

Ved tro på Kristus kan enhver mangel i vor karakter erstattes, hver besmittelse blive renset, hver fejl blive rettet og hver god egenskab blive udviklet.„I denne fylde har I del.“ Kol. 2,10. {UD 260.1}

Tro og bøn er tæt forbundet og de bør betragtes samtidig. I troens bøn findes der en guddommelig visdom. Dette er en visdom, som enhver, der gerne vil se sin livsgerning lykkes, må lære at forstå. Kristus siger:„Alt, hvad I beder og bønfalder om tro, at I har fået det, så skal I få det.“ Mark. 11,24. Han siger tydeligt, at vor bøn må være i overensstemmelse med Guds vilje. Vi skal bede om de ting som han har lovet os, og hvad vi end tager imod, må det bruges til at gøre hans vilje. Når betingelserne opfyldes, er løftet utvetydigt. {UD 260.2}

Vi har lov til at bede om syndernes forladelse, om Helligånden om et sind, der ligner Kristi sind, om visdom og kraft til at gøre hans gerning og om enhver gave, som han har lovet os. Så skal vi tro på, at vi får det, og takke Gud for, at vi har modtaget det. {UD 260.3}

Vi behøver ikke at se os om efter ydre beviser for velsignelsen. Gaven er indbefattet i løftet, og vi kan passe vor gerning i forvisning om, at Gud er mægtig til at udrette det, som han har lovet, og at gaven, som vi allerede er i besiddelse af, vil blive virkeliggjort, når vi mest trænger til den. {UD 260.4}

At leve således af Guds ord betyder fuld overgivelse til ham af hele vort liv. Der vil komme en bestandig følelse af trang og afhængighed, en hjertets higen efter Gud. Bøn er en nødvendighed, thi den er sjælens liv. Fælles bøn i familien og i menigheden hører med, men det er det lønlige samfund med Gud, som holder sjælen i live. {UD 260.5}

Det var på bjerget sammen med Gud, at Moses skuede forbilledet for den vidunderlige bygning, som skulle være bolig for hans herlighed. Det er på bjerget sammen med Gud, i lønkammeret at vi skal beskue hans herlige forbillede for menneskeheden. På denne måde bliver vi i stand til at forme vor katakterudvikling sådan, at hans løfte til os kan blive opfyldt:„Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.“ 2Kor. 6,16. {UD 260.6}

Det var i timer med ensom bøn, at Jesus under sit jordeliv fik visdom og kraft. Lad de unge følge hans eksempel ved i morgengryet og i aftenskumringen at finde en stille tid til samfund med deres himmelske Fader. Og dagen igennem bør de hæve deres sjæl op til Gud. Ved hvert skridt på vor vej siger han:„Jeg, som er Herren din Gud, jeg griber din hånd. ..... Frygt kun ikke, jeg er din hjælper.“ Es. 41,13. Hvis vore børn kunne lære dette i deres livs morgen, hvilken friskhed og kraft, hvilken glæde og skønhed ville der så ikke komme ind i deres tilværelse. {UD 260.7}

Der findes ting, som kun den, der selv har lært, kan lære andre. Det er på grund af, at så mange forældre og lærere hævder at tro Guds ord, mens de gennem deres liv fornægter dets kraft, at Skriftens lære ikke har større magt over de unge. Til tider bringes de unge til at føle ordets magt. De ser, hvor vidunderlig Kristi kærlighed er. De ser skønheden i hans karakter og de muligheder, der findes i et liv i hans tjeneste. Men i modsætning hertil ser de deres liv, som hævder at ære Guds forskrifter. Om hvor mange gælder ikke disse ord, som er sagt til profeten Ezekiel: {UD 261.1}

Dine landsmænd taler„den ene til den anden, hver til sin broder, og siger: Kom og hør, hvad det et for et ord, der udgår fra Herren! Og de kommer til dig, som var der opløb, og sætter sig lige over for dig for at høre dine ord. Men de gør ikke derefter; thi der er løgn i deres mund, og deres hjerte higer efter vinding. Og se, du er dem som en, der synger en el-skovssang med liflig røst og er dygtig til at spille; de hører dine ord, men gør ikke derefter.“ Ez. 33,30-32. {UD 261.2}

En ting er at behandle Bibelen som en bog med gode moralske anvisninger, der skal følges, så længe de stemmer overens med tidens ånd og vor stilling i verden; noget andet er at betragte den som det, den i virkeligheden er: den levende Guds ord, det ord, som er vort liv, det ord, som skal forme vore handlinger, vore ord og vore tanker. At regne Guds ord for noget mindre end dette er det samme som at forkaste det. Og denne forkastelse af dem, der hævder at tro på det, er den første af alle årsagen til tvivl og vantro hos ungdommen. {UD 261.3}

Verden er blevet grebet af en sådan hektiskhed, som man aldrig før har oplevet. Med hensyn til fornøjelser, til at tjene penge til kampen om magten, til selve kampen for tilværelsen er der en frygtelig kraft, som optager al interesse i både legeme og sjæl og sind. Midt i alt dette vanvittige jag lyder Guds røst. Han byder os at søge ensomhed og få samfund med ham.„Hold inde og kend, at jeg er Gud.“ Sl. 46,11. {UD 261.4}

Mange går selv i deres andagtsstunder glip af velsignelsen ved virkeligt samfund med Gud. De har alt for meget hastværk. Med hastige skridt skynder de sig ind til Kristi kærlighedsfyldte nærværelse og standser måske et øjeblik inden for de hellige enemærker, men venter ikke på at få råd og hjælp. De har ikke tid til at dvæle hos den guddommelige lærer. Stadig tyngede af deres byrde vender de tilbage til deres gerning. {UD 262.1}

Disse arbejdere kan aldrig opnå livets største lykke, for de får lært kraftens hemmelighed. De må give sig tid til at tænke, til at bede, til at bie på Gud for at opnå fornyelse af de legemlige, de sjælelige og de åndelige kræfter. De trænger til Guds Ånds højnende påvirkning. Når de har modtaget den, vil de blive vækket til nyt liv. Den trætte krop og den trætte hjerne vil blive forfriskede, den tyngede sjæl vil føle sig befriet. {UD 262.2}

Ikke blot et kort øjeblik sammen med ham, men en personlig kontakt med Kristus, hvor man slår sig til ro hos ham dette er, hvad vi trænger til. Det vil være en lykke for børnene i vore hjem og for de unge i vore skoler, hvis forældre og lærere i deres eget liv oplever dette vidunderlige, som skildres i disse ord fra Salomons Højsang:

“ *Som et æbletræ blandt skovens træer*

Er min ven blandt unge mænd.

I hans skygge har jeg lyst til at sidde,

Hans frugt er sød for min gane.

Til en vinhal bragte han mig,

Hvor mærket over mig er kærlighed.“ Højs. 2,3-4. {UD 262.3}
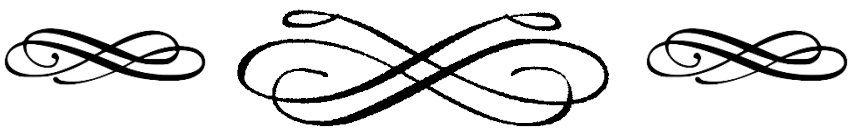
I Forventning om Enden